

Diệp Vương Hoắc Ái

Contents

Diệp Vương Hoắc Ái	2
1. Chương 1: Sinh Mệnh Chi Thạch	2
2. Chương 2: Không Muốn Làm Kẻ Lừa Đảo	3
3. Chương 3: Ai Nên Bao Dung Ai?	5
4. Chương 4: Kết Luận Sau Khi Xem Tranh	6
5. Chương 5: Cảnh Xuân Kiều Diễm	7
6. Chương 6: Ngủ Nhan Lỗi Giác	9
7. Chương 7: Ai Độc Nhất Vô Nhị	10
8. Chương 8: Xúc Động Là Ma Quỷ	11
9. Chương 9: Ta Tin Tưởng Người	13
10. Chương 10: Hai Người Cùng Nhau Ngủ	14
11. Chương 11: Không Hiểu Tim Đập	15
12. Chương 12: Gây Gộc Gây Họa	18
13. Chương 13: Nụ Hôn Cảm Tạ	22
14. Chương 14: Khó Được Ý Lại	25
15. Chương 15: Cái Gọi Là Yêu	30
16. Chương 16: Thân Mật Ngoài Ý Muốn	32
17. Chương 17: Văn Tây Bị Thương Nặng	36
18. Chương 18: Một Cái Tát Thương Tâm	39
19. Chương 19: Lo Lắng Lộ Rõ	43
20. Chương 20: Hôn Môi Đổi Nước Miếng	46
21. Chương 21: Có Yêu Thương Hẳn Không?	49
22. Chương 22: Bỏ Qua Sự Động Tâm	53
23. Chương 23: Giao Dịch Cùng Dĩ Thú	56
24. Chương 24: Sáu Người Mất Tích	60
25. Chương 25: Mặt Khác Làm Sao Bây Giờ	64
26. Chương 26: Suýt Chút Nửa Là Chết (có Một Sự Hot Nhe)	68
27. Chương 27: Biển Chân Thực Đơn Giản	71
28. Chương 28: Cũng Phun Máu Mũi	76
29. Chương 29: Học Đi Đường Lăn Nữa	79
30. Chương 30: Tiếng Cười Vui	83
31. Chương 31: Rượu Ngon Dẫn Xuân Tình	87
32. Chương 32: Chương 032	89
33. Chương 33: Ác Độc Giá Họa	93
34. Chương 34: Định Tu Tư Thất Thanh	98
35. Chương 35: Trùng Phạt Sống Không Bằng Chết	103
36. Chương 36: Thời Gian Sai Biệt	106
37. Chương 37: Bác Ái Đại Giới	109
38. Chương 38: Như Mặc Tới Chơi	114
39. Chương 39: Lửa Giận Của Bắc Dao Quang	118
40. Chương 40: Tuyết Kiều Đã Trở Lại	122
41. Chương 41: Văn Liên Quả	126

42. Chương 42: Lễ Vật Tới Trễ	130
43. Chương 43: Thanh Liên Bị Thương	135
44. Chương 44: Nhân Quả Rắc Rối	136
45. Chương 45: Thời Gian Xoay Chuyển	142
46. Chương 46: Vạn Vẹn Cùng Đích Thực	148
47. Chương 47: Kỳ Vọng Hạnh Phúc	149
48. Chương 48: Ba Năm Trôi Qua	152
49. Chương 49: Thâm Cốc Sau Núi	156
50. Chương 50: Thủ Đắc Vân Khai Gặp Nguyệt Minh	160

Điệp Vương Hoặc Ái

Giới thiệu

Liều Thiều Bạch gửi đến bạn đọc một truyện ngôn tình mới đầy sức hút, truyện có pha chút yếu tố t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/diep-vuong-hoac-ai>

1. Chương 1: Sinh Mệnh Chi Thạch

Khi tiếng nổ lớn bao trùm toàn bộ không trung và mặt đất, con sông trong phút chốc trở nên cạn khô, vạn vật nháy mắt đều chết đi, núi cao hóa thành đất bằng, sinh linh trong khoảnh khắc đều bị hủy diệt.

Một luồng lực thật lớn mang theo nhiệt lượng và sự hủy diệt kiên quyết đánh xuống nơi còn sót lại cuối cùng.

“Dao Cơ, mau, Tuyết Kiều là niềm hi vọng cuối cùng của chúng ta” một âm thanh khàn khàn tựa như từ sâu trong yết hầu thốt ra.

” Công công, nhưng mà Tuyết Kiều, nàng là...” một mỹ nữ tuổi còn trẻ, vẻ mặt chần chờ, do dự nhìn về phía lão giả vừa lên tiếng, tiếc là chưa kịp nói xong thì đã bị một nam tử cũng trẻ tuổi cắt ngang “ Dao Cơ, cha nói thế nào thì làm như vậy đi, không được nhiều lời”

“Quân Di, nhưng mà...” nữ tử tên Dao Cơ kia còn định nói thêm nhưng thấy phu quân nhìn mình chằm chằm đành gật đầu “ dạ, công công”

“Đã biết thì động tác mau một chút, chúng ta không chống đỡ được bao lâu nữa”

Thanh âm khàn khàn lại cất lên, nôn nóng vì đã không còn sức chống đỡ tiếp với cỗ lực lượng cường đại đang đánh tới, càng không có tâm tình để ý tới ánh mắt của con trai và con dâu

“Dạ” Dao Cơ trả lời dứt khoát, dường như đã hạ quyết định, ngẩng đầu nhìn trời rồi lại cúi đầu nhìn xuống đất, cuối cùng nhìn vào cái bụng đang nhô cao của mình “ đứa nhỏ, mẫu thân không bảo vệ được cho người nữa, chỉ hi vọng sau này người ngàn vạn lần đừng đi vào vết xe đổ của chúng ta”

“Dao Cơ, chuẩn bị xong chưa?” tuần mỹ nam tử trên mặt lộ ra vẻ bi ai nhưng rất nhanh đã kiềm chế lại

Dao Cơ gật đầu “ ta đã chuẩn bị xong, Quân Di, người không cần nương tay, đến đây đi, vì đứa nhỏ, vì tương lai, tất cả đều đáng giá”

Về mặt quyết hi sinh vì đạo nghĩa của nàng làm cho lão giả cao giọng cười “ không hổ là con dâu của Ân Huệ ta, chờ một ngày nào đó, chúng ta nhất định phải làm cho toàn bộ thế giới này phải hối hận, những kẻ tiên cùng thần ma tiểu nhân kia, hôm nay chúng hạ thủ đoạn này với chúng ta thì tương lai nhất định phải làm cho bọn chúng trả giá gấp trăm ngàn lần”

Nói xong, tựa hồ như đã kiệt sức, cái đuôi cá khổng lồ màu hồng lúc này đã trở nên ảm đạm nhưng vẫn kiên trì giờ lên để đối kháng với vàng hào quang màu đỏ đang đánh xuống.

“Dao Cơ, mau, cha sắp không được rồi” Quân Di nhìn thoáng qua thê tử của mình, ánh mắt đó chỉ hai người bọn họ mới hiểu được.

Dao Cơ cố nén nước mắt, dùng sức gật đầu, thân thể xinh đẹp, to lớn đột nhiên bành trướng thêm vài lần, những cái vây cá màu đỏ trên bụng dựng thẳng lên, đâm thẳng vào trong bụng, dòng máu màu xanh theo đó chảy ra.

Dao Cơ phát ra tiếng thét thê lương chói tai, khuôn mặt vốn tuyệt mỹ giờ vặn vẹo thống khổ như quỷ dạ xao, làn da tuyết trắng phút chốc đã bị dòng máu màu xanh bao phủ. Quân Di cũng bộc phát toàn bộ khí lực, làm cho thân hình còn to hơn Dao Cơ gấp mấy lần, những chiếc vây bén nhọn thoát khỏi người hắn, bắn vào thân thể nhuộm đầy máu xanh của Dao Cơ.

Một cái lại một cái vây nhọn như dao kiếm cắm vào, làm cho thân thể Dao Cơ giờ giống như một con nhím, toàn bộ thân thể nàng giống như một quả cầu lớn, mà cái đuôi cá màu đỏ to lớn của Quân Di sau khi mất đi vây thì trở nên mỏng manh, có màu xanh trong suốt, yếu ớt như chỉ cần búng một ngón tay cũng có thể xé rách nó.

Bên ngoài lớp da trong suốt không ngừng lưu động, đó chính là máu cũng là tồn tại quan trọng nhất của bọn họ.

Cảm giác sức nóng ngày càng gia tăng, bọn họ không còn nhiều thời gian nữa, Dao Cơ đã hi sinh, bọn họ cũng không còn đường lui, chỉ dùng hết sức nắm bắt cơ hội cuối cùng để hậu bối có cơ hội sống sót.

” Cha, Dao Cơ, tái kiến!”

Thét to một tiếng, thân hình to lớn của Quân Di bắt đầu biến đổi, chiếc eo bung ra dòng máu xanh biếc giống như nham thạch nóng chảy phun phủ lên thân thể như quả cầu của Dao Cơ, bao vây thân thể nàng lại thành một vòng vững chắc.

Lúc này vàng hào quang màu đỏ đã đánh xuống, tàn phá mọi vật, kể cả cái đuôi cá khổng lồ của lão nhân ngư cũng biến mất không giấu vết.

Vật duy nhất còn sót lại chính là quả cầu to lớn màu xanh biếc, khi bị vàng hào quang đánh xuống thì dần dần ứng đỏ..

Khi vàng hào quang tắt đi, thiên địa lại rơi vào đêm đen thì không ai biết rằng quả cầu xanh biếc vốn bị đốt cháy thành một viên đá đen nhem kia lại đang bao bọc một sinh mệnh.

Từ nay về sau đứng sừng sững cùng thiên địa, mà chuyện xưa của chúng ta cũng phải bắt đầu từ tảng này.

2. Chương 2: Không Muốn Làm Kẻ Lừa Đảo

” Ta muốn có một bộ xiêm y xinh đẹp như vậy” Tuyết Kiều đứng trước bích hoa, chỉ tay vào xiêm y bích hoa mà điệp nữ mặc trên người, lớn tiếng yêu cầu.

Địch Tu Tư chỉ liếc mắt nhìn một cái rồi lập tức lắc đầu “ không được, người không thể mặc xiêm y như vậy”

“Vì sao?” Tuyết Kiều mắt hứng nhìn hấn “ người đã đáp ứng với ca ca ta và Dao Quang tỷ tỷ là sẽ đổi xử tốt với ta, người còn nói chỉ cần ta muốn thì người nhất định sẽ đáp ứng, bây giờ ta muốn bộ xiêm y này”

Địch Tu Tư mở to mắt nhìn gương mặt kiều mỵ trước mắt, quả nhiên thế giới này rất phức tạp, lúc đầu nghĩ nhân ngư này tuy ngu ngốc một chút nhưng thực ra là rất thuần phác, không ngờ đi ra ngoài vài ngày đã biết cách uy hiếp người khác, còn dùng lời hứa của hấn với Như Mặc và Bắc Dao Quang để ép hấn, làm cho Địch Tu Tư tức giận đến vênh râu mà chỉ có thể nhìn Tuyết Kiều lắc đầu, tỏ vẻ từ chối.

Tuyết Kiều bày ra biểu tình không cao hứng, khuôn mặt xinh đẹp lập tức ảm đạm “ ta muốn bộ xiêm y đó, nếu người không cho ta thì người chính là kẻ lừa đảo, người lừa gạt ca ca ta, cũng lừa gạt ta”

Địch Tu Tư nghe tới ba từ kẻ lừa đảo thì thanh tỉnh hơn nhiều, hấn không quên chuyện Tuyết Ưng lần đó suýt chút nữa là đi dời nhà mà cũng vì bị Nhân Ngư ngu ngốc này cho rằng hấn lừa nàng, cho nên mấy từ kẻ lừa đảo với người khác chỉ là có chút kinh bỉ nhưng đối với Nhân Ngư ngu ngốc này chính là bản án tử hình a.

“Được rồi, người đừng kích động nữa, hãy nghe ta nói. Tuyết Kiều, nhiều xiêm y như vậy sao người cứ thích bộ đó chứ? Người thích bộ nào ta lập tức sai người mang đến cho người nhưng bộ kia thì không thể được. Không phải ta không muốn cho người mà người nhìn xem, bộ xiêm y kia mỏng manh, trong suốt như vậy, không che được cái đuôi của người, người cũng đừng quên khi người đi theo ta thì Như Mặc đã nói gì và người cũng đã đáp ứng hấn cái gì”

Địch Tu Tư toát hết mồ hôi lạnh, hai mắt nhìn chằm chằm Tuyết Kiều, sợ nàng kích động vung cái đuôi lên thì tiêu cho nên vội vàng giải thích.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, Nhân Ngư ngu ngốc này thực ra rất có khiếu thẩm mỹ, biết Bách Diệp y là bộ quần áo đẹp nhất, nhưng sao cách nhìn người của nàng lại không cao như khiếu thẩm mỹ chứ? Địch Tu Tư càng nghĩ càng thấy buồn rầu.

“Ca ca nói ta không thể để lộ cái đuôi trước mặt người khác, không được để người ta biết ta là Nhân Ngư, càng không được rời đi cùng người lạ” Tuyết Kiều lập tức nhu thuận nói hết những lời căn dặn của Như Mặc, không chút giấu diếm.

“Người nhớ rõ như vậy nhưng nếu người mặc bộ xiêm y này không phải sẽ làm người ta thấy cái đuôi của người sao? Không phải sẽ làm mọi người đều biết người là Nhân Ngư sao? Nếu người nói ta lừa người thì người không tuân thủ lời hứa với Như Mặc cũng là lừa gạt hấn, lừa gạt ta”

Địch Tu Tư thấy nàng lộ ra vẻ mặt hổ thẹn thì đắc ý, mà Tuyết Kiều cũng biết nàng sai nhưng vẫn biết là Địch Tu Tư lớn tiếng với nàng nên đợi cho hấn nói xong mới nhẹ giọng nói “ không lấy bộ xiêm y này thì thôi nhưng người hung dữ với ta như vậy thì người là người xấu”

Địch Tu Tư trong mắt nàng không có một chút hình tượng gì, lẽ ra từ Xà tộc đến địa phận của Huyền Diệp tộc chỉ cần mất một buổi tối là đến nơi, nhưng hấn mang theo Tuyết Kiều thì phải mất tới mười ngày, bởi vì Nhân Ngư ngu ngốc này dọc đường mãi mê ngắm phong cảnh, thấy cái gì lạ là hô to gọi nhỏ, đòi xem cho bằng được, tròng nàng thì nàng liền mặt ủ mày ê mà nói “ trước giờ ta chưa từng thấy qua nên tò mò thôi”,sau đó còn ủy khuất nói hấn là người xấu.

Lần đầu tiên nghe nàng gọi như vậy thì Địch Tu Tư rất phòng bị, sợ nàng giơ cái đuôi lên mà đối phó với hấn, nhưng nghe thêm vài lần thì biết chẳng qua là trẻ con làm nũng, không có ý tổn thương người.

“Nếu ngươi thực sự thích bộ xiêm y này, ta sẽ bảo Xảo Nương trong tộc làm cho người nhưng người phải đáp ứng ta, không được mặc nó đến nơi khác”

Địch Tu Tư nói xong câu này thì hận không thể cắn nát đầu lưỡi của mình, sao hấn lại chủ động chiều cố nàng như thế chứ? Để chế tác được Diệp y thì phải mất rất nhiều nhân lực và tinh lực, huống chi là làm một bộ Bách Diệp y có trăm ngàn tầng nhưng vậy mới khiến cho người ta nhìn vào liền thấy phiêu dật cùng hoa lệ, lại không để cho người ta biết được bên dưới Diệp y là đuôi hay là chân, Địch Tu Tư không cần nghĩ cũng biết được Xảo Nương sẽ phản ứng thế nào.

Nhưng lời đã nói ra thì không thể thu lại, nếu thu lại thì có nghĩa hấn là kẻ lừa đảo, mà làm kẻ lừa đảo phải gánh kết cục thế nào thì hấn đã thấy, tuần mỹ thiên hạ vô song như hấn không muốn giống như Tuyết Ung đâu

3. Chương 3: Ai Nên Bao Dung Ai?

” Thật vậy chẳng? Địch Tu Tư, người tuy rằng lớn lên khó coi một chút nhưng mà tâm địa không tệ, sau này ta sẽ nói cho ca ca biết người đối với ta rất tốt”

Tuyết Kiều nghe vậy thì hai mắt lập tức tỏa sáng, dùng lời mà nàng cho là khen ngợi nói với Địch Tu Tư mà không nhận ra mặt hấn đang đen lại, cũng không phải nàng cố ý châm chọc mà bản tính nàng rất đơn thuần, người khác trêu chọc nàng, chỉ cần giải thích thì nàng sẽ bỏ qua cho nên một giây trước còn lên án người ta là người xấu thì giây sau đã khen người ta tâm địa tốt.

Nàng không ghi thù mà lên tiếng ca ngợi nhưng Địch Tu Tư không chút biết ơn còn lớn tiếng quát nàng “ Nhân Ngư ngu ngốc, người dám nói ta bộ dạng khó coi lần nữa xem? con mắt nào của người thấy ta khó coi? Ta chính là xinh đẹp nhất thiên địa, điểm này tất cả thần tiên đều phải công nhận, chỉ có Nhân Ngư có mắt không trông như người mới nói thế”

Chuyện liên quan đến dung mạo xinh đẹp của hấn là không thể nhịn được, chuyện này còn quan trọng hơn cả sinh mệnh của hấn nên Địch Tu Tư cũng quên hết sợ hãi, không nhớ tới chuyện phải khế chế tâm tình.

Tuyết Kiều thấy hấn quát to như vậy thì không có phản ứng gì, mắt cũng không chớp một cái, chỉ im lặng nhìn hấn, tựa hồ như không biết vì sao hấn lại tức giận như thế “ Địch Tu Tư, người sao lại tức giận như vậy, tuy rằng bộ dạng người xấu nhưng ta cũng không có nói không làm bằng hữu với người nha”

Địch Tu Tư xúc động đến phát điên, không khỏi hoài nghi hấn mang nàng về là đúng hay sai, có phải bây giờ đưa nàng về lại chỗ Như Mặc sẽ tránh được chuyện ngày nào đó hấn nhịn không được mà liều mạng với nàng?

Nếu cứ tiếp tục thế này thì nàng không điên thì là hấn điên, nhưng dùng vũ lực để ép nàng thừa nhận hấn xinh đẹp thì hấn không làm được, bởi vì người hấn muốn thay đổi suy nghĩ của Nhân Ngư chứ không phải là phạm nhân, hơn nữa còn là Nhân Ngư có pháp lực thâm sâu khó lường.

Lại nhớ tới trước khi rời khỏi Xà tộc, hấn đã ở trước Như Mặc thề thốt, nói hấn sẽ làm cho Nhân Ngư ngu ngốc kia nhận ra hấn xinh đẹp nhất thiên hạ, còn nói nếu hấn làm không được thì hấn sẽ tự mình thừa nhận hấn là tình linh xấu xí nhất trong yêu giới..Bây giờ nghĩ lại hấn mới thấy mình bốc đồng vô cùng, tự nhiên thề với Như Mặc như vậy làm gì, làm cho hấn bây giờ không còn đường quay đầu.

Bây giờ ngẫm lại hấn nghĩ có lẽ hấn đã rơi vào bẫy của Như Mặc và Bắc Dao Quang, giao hoạt như Như Mặc chắc chắn đã sớm tính cách đem Tuyết Kiều như củ khoai lang nóng phỏng tay ném cho hấn để hai người bọn họ tự do tiêu dao khoái hoạt.

Đáng tiếc bây giờ hấn nhận ra thì đã muộn rồi, bây giờ cho dù là vì tự tôn hay là hiếu thắng thì hấn chỉ có thể làm thay đổi suy nghĩ của Nhân Ngư ngu ngốc này, dù thế nào cũng làm cho nàng thừa nhận hấn là nam tử xinh đẹp nhất như vậy thì sẽ nhanh chóng đuổi được nàng về bên cạnh Như Mặc và Bắc Dao Quang.

Nhưng mà đối với Nhân Ngư cái gì cũng không hiểu này hấn phải dùng cách gì để làm nàng thay đổi suy nghĩ đây?nàng thậm chí ngay cả nguyên nhân hấn vì sao tức giận cũng không biết, cho dù hấn có tức giận rống lên với nàng cả buổi thì cũng không có tác dụng gì, nói không chừng còn làm cho nàng nghĩ hấn là kẻ rất dễ nổi nóng.

Nghĩ vậy, Địch Tu Tư liền cố gắng trấn tĩnh lại, mỉm cười, bình tĩnh, rồi lại mỉm cười, bình tĩnh, sau đó mới chậm rãi nói với nàng “ Tuyết Kiều, lớn tiếng với người là ta không đúng nhưng mà để thể hiện sự tôn trọng lẫn nhau thì sau này người không được cái từ xấu nữa được không?”

Tuyết Kiều không biết mâu thuẫn trong lòng của Dịch Tu Tư cho nên dùng ánh mắt như nhìn quái vật nhìn Dịch Tu Tư đang cười tươi như hoa, không tự chủ được mà đứng lên “ Dịch Tu ngươi sao vậy? có phải cảm thấy không thoải mái hay không? Sao ba hồi giận ba hồi cười như vậy?”

Vừa nói, vừa lui ra sau, tựa hồ như muốn cẩn thận quan sát xem hắn có chỗ nào không thoải mái, làm cho Dịch Tu Tư vất vả lắm mới lộ ra được vẻ tươi cười đã trở nên cứng nhắc, hiện tại hắn rất muốn bóp chết nàng, dùng sức xoay người “ Tuyết Kiều, nếu ngươi muốn mặc bộ xiêm y xinh đẹp kia thì đừng có nói những lời làm ta tức giận nữa”

“Cái gì là nói lời là ngươi tức giận? là nói ngươi xấu sao? Vậy sau này ta không nói nữa là được, ý ta chỉ là không vì bộ dáng ngươi không đẹp bằng ca ca mà không làm bằng hữu với ngươi, khi ca ca và Dao Quang tỷ tỷ rời đi đã có nói với ta phải bao dung với ngươi, cho nên ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ không tức giận với ngươi, tốt lắm, bây giờ có thể tiếp tục lên đường rồi phải không? Không phải ngươi nói trong cung điện của ngươi có một hồ bơi rất đẹp sao? Đã rất nhiều ngày ta không được bơi rồi, thực sự rất nhớ cảm giác được ở trong nước”

Tuyết Kiều ra vẻ người lớn đại lượng mà không biết mỗi một câu của nàng càng làm cho Dịch Tu Tư muốn quay lại tìm Như Mặc và Bắc Dao Quang tính sổ, khi nào thì hắn trở thành người cần được bao dung, nhường nhịn chứ? Như Mặc và Bắc Dao Quang chẳng lẽ không biết nói Nhân Ngư ngu ngốc này không nên làm người khác tức giận sao?

Tức giận đến cảnh giới cao nhất thì hôm nay Dịch Tu Tư đã lĩnh giáo được, tức đến mức xanh mặt, còn chưa kịp phát tác thì một cỗ lực đạo rất lớn hỗ trợ thúc đẩy hắn, bên tai còn nghe âm thanh giống như trẻ con oán giận “ quả nhiên tiểu sâu chính là tiểu sâu, đi một chút cũng không nổi, ta không có chân mà còn đi mau hơn ngươi”

Đêm đầu tiên trở về Huyền Diệp tộc, đáng thương cho Huyền Diệp vương tử dường như tức giận đến mức bị nội thương.

4. Chương 4: Kết Luận Sau Khi Xem Tranh

Khi Tuyết Kiều nhìn thấy hồ bơi của Dịch Tu Tư thì biểu tình hung hăng như bị người ta lừa gạt, bất mãn nhìn hắn “ Dịch Tu Tư, đây là cái mà ngươi gọi là hồ bơi sao? cái ao nhỏ này không đủ chỗ cho ta nhúng cái đuôi xuống, thế mà ngươi có thể dùng để bơi lội sao?”

Dịch Tu Tư cố nén xúc động, nghiêng răng nghiêng lợi nói “ Nhân Ngư ngu ngốc, ta có nói rằng cung điện xinh đẹp của ta có hồ bơi sao? Đây là nơi ta dùng để tắm rửa, không phải dùng để bơi, ngươi thích tắm thì tắm, không thích thì thôi, dù sao trong Huyền Diệp tộc cũng chỉ có cung điện của ta mới có nước suối thiên nhiên dẫn tới bể tắm, nơi khác thì không”

Dịch Tu Tư nói xong thì xoay người rời đi, nếu không đi, hắn sợ là không nhịn được nữa mà phát hỏa với nàng, hiện tại hắn thu hồi lại ý nghĩ cho rằng nàng đáng yêu hơn so với Ảnh Nhiên. Dù sao Ảnh Nhiên cũng là thê tử của Tuyết Ưng, tính cách có chút thẹn thùng nhưng rất yêu Tuyết Ưng, đối với hắn thì ngoan ngoãn phục tùng, còn Nhân Ngư ngu ngốc này đơn thuần quá mức, đơn thuần tới mức ngu ngốc, hắn không hiểu lúc đó đầu mình bị gì mà tiếp nhận nàng để rồi giờ tự làm khó bản thân, tùy thời đều bị nàng làm cho tức giận đến nghiêng răng.

Vừa mới xoay người thì đã bị Tuyết Kiều nắm lại “ ngươi định đi đâu?”

” Ngươi quản ta đi đâu làm gì? Ngươi nhanh tắm rửa sạch sẽ, thay xiêm y đi, ta sẽ phân phó người thả hoa trên giường, còn nữa, sẽ không có ai dám tùy tiện đến nơi này của ngươi nhưng để đề phòng vạn nhất, ngươi tốt nhất nên che giấu cái đuôi và vảy cá thật tốt, đừng để cho ai nhìn thấy, còn nữa, ngươi mặc quần áo vào cũng đừng có chạy loạn khắp nơi, ở đây chờ ta, trừ khi ta mang ngươi ra ngoài, nếu không, không cho phép ngươi chạy lung tung”

Địch Tu Tư đương nhiên muốn tìm người dập lửa, Nhân Ngư ngu ngốc trước mắt làm cho hắn tức giận vô cùng nhưng lại không thể phát hỏa với nàng, mà nếu có thì nàng lại cho rằng đầu óc hắn có vấn đề, cứ tiếp tục như vậy e rằng hắn sẽ tức đến hộc máu, cho nên hắn muốn đi tìm các bảo bối thân ái của hắn để dập lửa, thuận tiện nhìn ánh mắt mê muội, sùng bái của các nàng dành cho hắn để củng cố tự tin của bản thân.

“Nga, ta sẽ không chạy loạn nhưng mà ngươi phải mau quay lại nha, bằng không ta chỉ có một mình, không ai nói chuyện sẽ rất nhàm chán” Tuyết Kiều nghe khẩu khí của hắn không vui, mày nhíu lại thì biết tiểu sâu này lại đang tức giận, cho nên liền buông tay áo hắn ra, ra về để hắn tùy ý rời đi.

Địch Tu Tư lúc này cũng không so đo thái độ của nàng, chỉ hi vọng mau chóng rời khỏi nàng cho nên cũng gạt đầu “ đã biết, ngươi nhanh đi tắm đi, ta đi đây”

Nói xong lập tức xoay người rời đi.

Tuyết Kiều đã nhiều năm cô đơn một mình nên cũng không có tính ỷ lại, cho dù là đối với Như Mặc nàng xem như ca ca thì khi gặp lại hắn lần nữa, thấy hắn không có ý vứt bỏ nàng thì nàng cũng an tâm, sau khi cùng Địch Tu Tư đánh cá liền theo hắn tới đây. Cho nên đối với Tuyết Kiều mà nói thế giới chín là thế giới một người, có người trò chuyện với nàng thì tốt, không có nàng cũng chẳng sao.

Cho nên đối với việc Địch Tu Tư rời đi nàng không chút khổ sở hay tổn thương, ngược lại còn hát bài hát Bắc Dao Quang dạy nàng rồi nhanh chóng cởi bỏ quần áo phiền phức của nhân loại, vui vẻ đắm mình trong làn nước mát.

Ao này tuy rằng không lớn nhưng có còn hơn không, dù sao chỉ cần có nước là được.

Tuyết Kiều ngâm mình trong ao, lúc này mới đưa mắt cẩn thận đánh giá cung điện của Địch Tu Tư, trên tường treo đầy tranh Bách Diệp, tất cả đều mô tả hình ảnh các nữ nhân xinh đẹp vây quanh Địch Tu Tư, vẻ mặt tràn đầy mê muội và sùng bái, thậm chí có người còn hôn lên đầu ngón chân hắn.

Có bức vẽ cảnh Địch Tu Tư đang cùng Huyền Diệp nữ xinh đẹp giao phối, tiếc là Tuyết Kiều xem nhưng không hiểu gì. Có bức vẽ cảnh Địch Tu Tư thân hình trần truồng, bên cạnh hắn có ba nữ tử cũng trần truồng như vậy, các nàng đang hôn lên thân thể hắn mà Địch Tu Tư thì bày ra vẻ mặt cao cao tại thượng đáng ghét. Còn có bức vẽ cảnh Địch Tu Tư đang đặt một nữ tử dưới thân mình...

Tất cả những bức tranh đó, nếu là người có chút kiến thức thì đều biết là một loại Xuân Cung đồ, đáng tiếc người xem lại là Tuyết Kiều không có khái niệm gì về tình dục, không biết gì về tình yêu, thậm chí đến cách đối nhân xử thế cũng không biết. Cho nên sau khi xem xong các bức tranh, nàng chỉ cảm thấy tiểu sâu kia thực sự không phải người tốt, hắn luôn khi dễ các tỷ tỷ xinh đẹp, còn đặt bọn họ ở dưới thân, thật sự không thể tha thứ, khó trách sao ca ca và Bắc Dao Quang tỷ tỷ khuyên nàng nên bao dung cho hắn.

Hơn nữa trong các bức tranh này, dù có mặt quần áo hay không thì Địch Tu Tư cũng không có hôn môi các tỷ tỷ xinh đẹp giống như là Tuyết Ưng hôn Ảnh Nhiên, cho nên Tuyết Kiều lại đưa ra kết luận mới: Địch Tu Tư không có tình yêu.

5. Chương 5: Cảnh Xuân Kiều Diễm

” Điện hạ, ngài đã tới?” Chính Khả Xuân nhanh chân đi tới tiếp đón, vẻ mặt không dám tin, mừng rỡ như điên, không ngờ ngay ngày đầu tiên trở về, điện hạ đã đến tìm nàng, điều đó có phải trong lòng điện hạ, nàng có vị trí quan trọng hơn những người khác hay không?

Chính Khả Xuân có chút kích động lại kinh hãi, càng nghĩ càng thêm ái mộ nam tử có khuôn mặt tuyệt mỹ không tỳ vết trước mặt, nàng ái mộ hắn đã hơn một trăm năm nay, cho dù là hình bướm hay là hình người, hắn đều mê hoặc người như vậy, làm cho nàng ý loạn tình mê.

“Chính Khả Xuân, sao đông cung vắng lặng như vậy, các nha đầu khác đâu?” Địch Tu Tư mang theo tâm tình tức giận và sầu muộn đến đây, nhìn thấy Chính Khả Xuân thì tâm tình cũng tốt hơn một chút, nàng

tính tình ôn nhu, từ trước tới giờ luôn ngoan ngoan phục tùng hẳn, trước đây hẳn vẫn ghét bỏ nàng không có chủ kiến nhưng bây giờ so sánh với Nhân Ngư ngu ngốc kia thì hẳn thấy Chính Khả Xuân mới là một nữ nhân thực sự, Nhân Ngư ngu ngốc kia nếu có một chút ôn nhu của Chính Khả Xuân thì hẳn đã không tức đến vậy, may mắn là không ai lấy nàng, nếu không thì nam tử kia sẽ là nam tử đầu tiên trên thế giới bị thê tử làm cho tức hộc máu mà chết.

Vừa nghĩ vừa tiến lên ôm lấy thân hình nhỏ xinh, yếu đuối của Chính Khả Xuân, nhíu mày nhìn nơi ở vắng vẻ của nàng.

Chỉ một cái ôm đã làm cho Chính Khả Xuân không thể khống chế được lý trí, say mê, chìm đắm trong mị lực của Dịch Tu Tư, thanh âm cũng yêu kiều hơn “thiếp thân đã quen một mình thanh tịnh như vậy, hơn nữa điện hạ luôn cho người mang tới các vật dụng cần thiết, thiếp thân cũng không cần thêm gì nữa”

”Người nha, dễ dàng thỏa mãn như vậy” Dịch Tu Tư mang theo ý thương tiếc làm cho Chính Khả Xuân cảm động đến đỏ mắt, ánh mắt nhìn hẳn tràn ngập thâm tình “được điện hạ thương tiếc như vậy, cho dù thiếp thân có chết cũng không có gì tiếc nuối”

”Nói bừa, đang yên lành tự nhiên nói chết làm gì, chúng ta bộ tộc Huyền Diệp, tuổi thọ rất cao, không phải là nhân loại hở chút là chết, người nói đúng không? Hơn nữa ta đã quen nhìn thấy Khả Xuân, nếu người chết thì sẽ làm ta thương tâm, cho nên tốt hơn hết là hãy sống tốt cùng ta, được không?”

Dịch Tu Tư đối với nữ nhân lúc nào cũng ôn nhu, lúc này càng phát huy sở trường tới mức nhuần nhuyễn, làm cho Chính Khả Xuân cảm động chảy nước mắt, dùng sức ôm chặt hẳn, gật đầu ‘thiếp thân sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh điện hạ cho đến ngày thiếp thân chết, cho nên điện hạ vạn lần đừng đuổi thiếp thân đi’

“Khả Xuân ngốc, người là nữ nhân ta yêu nhất, sao có thể đuổi người đi được chứ? Đừng khóc, người cũng biết ta không thích nữ nhân khóc lóc sụt sùi, như vậy sẽ không xinh đẹp, mấy ngày nay đi đường mệt nhọc, tay nghề người lại rất khá, mau đến xoa bóp cho ta”

Dịch Tư Tư nói những lời này rất trôi chảy, thành thực và hẳn cũng đã nói với rất nhiều nữ nhân khác như vậy, không phải hẳn có ý lừa gạt tình cảm các nàng mà là ứng phó tình huống thì đúng hơn, cho nên lâu dần thành phản xạ tự nhiên, không có trách nhiệm gì, dù sao hẳn thích nữ nhân xinh đẹp, điều này ngay ngày đầu tiên các nàng đi theo hẳn đã biết rõ, mỹ nữ càng nhiều càng tốt, chỉ cần các nàng không chủ động đòi rời đi thì đối với hẳn thêm một hay vài người cũng không có gì khác biệt, cho nên hẳn sao không cần các nàng chứ?

Vì vậy hẳn sẽ không chủ động đuổi các nàng đi, cho nên Chính Khả Xuân lo lắng như vậy là dư thừa, hẳn hoàn toàn không đem những lời hứa hẹn của Chính Khả Xuân để ở trong lòng, không ngờ những lời này thực sự linh nghiệm, mà đến lúc đó Dịch Tu Tư mới biết tầm quan trọng của lời hứa.

Chính Khả Xuân nghe Dịch Tu Tư an ủi như vậy thì nghĩ hẳn thể cả đời cùng nàng, khuôn mặt vốn mình diễm giờ càng tỏa ra ánh sáng tuyệt mỹ, dịu dàng nắm tay Dịch Tu Tư, kéo hẳn đi vào trong nội điện, ngồi xuống giường được kết bằng hoa U Lan tươi mát.

Ngồi xổm xuống, tháo dây giày tinh xảo trên chân Dịch Tu Tư xuống, sau đó cõng ngoại bào của hẳn vắt lên bình phong bằng gỗ đàn hương, Dịch Tu Tư thì giống như một hoàng đế tôn quý đang hưởng thụ sự hầu hạ ô nhu của nàng.

Chính Khả Xuân đi đến bên giường, dung nhan đỏ ửng, có chút thẹn thùng nhìn thoáng qua Dịch Tư Tư, hẳn mỉm cười tình tứ, đưa ngón trỏ hướng nàng ngoắc ngoắc, Chính Khả Xuân ngực đánh bùm bùm, không chút chần chờ mà ngã vào lòng hẳn.

Trong phòng cảnh xuân tràn ngập mà bên kia Tuyết Kiều sau khi nhìn ngấm chán chê tấm cung của Dịch Tu Tư thì yên lặng nằm ghé lên thành bể, hai mắt nhắm lại, lâm vào mộng đẹp.

6. Chương 6: Ngủ Nhan Lỗi Giác

Khi Dịch Tu Tư rời khỏi nhụy ngọc ôn hương, cả người thoải mái quay về tấm cung thì thấy Tuyết Kiều vẫn còn nằm bên thành bể, hồn nhiên mà ngủ, không chút phòng bị.

Mái tóc dài một nửa buông che kín nửa lưng, để lộ ra một khoản da thịt trắng nõn, mềm mại, mịn màng, làm cho Dịch Tu Tư rất muốn đưa tay vuốt ve, một nửa còn lại buông xuống đất; cái mũi cao thẳng mà khéo léo, đôi mắt trong sáng giờ đã được che lại bằng đôi lông mi cong dài, ở dưới ánh nền như một tấm rèm đang rung động theo nhịp thở của nàng, tựa hồ như nàng tỉnh giấc như thực ra là đang ngủ rất say.

Dịch Tu Tư cứ kinh ngạc nhìn nàng, hẳn nghĩ lúc này trở về sẽ nhìn thấy bộ mặt oán giận của Tuyết Kiều, nàng sẽ chỉ tay vào hắn nói “ người là người xấu” hoặc sẽ nói những lời làm hắn tức giận tới mức thổ huyết..nhưng không ngờ lại nhìn thấy một Tuyết Kiều hồn nhiên như tiên tử từ trời cao hạ xuống thế gian, một Tuyết Kiều an tĩnh, tinh khiết mà có phần yếu ớt.

Làm cho hắn không hề phòng bị mà tâm tinh rơi vào mê mang, làm cho Dịch Tu Tư phát hiện chưa từng thấy từng thấy một Tuyết Kiều “ác liệt” trước kia nữa, tựa hồ như nàng lúc đầu nên là như vậy.

Vì thế một người thì ngủ đến thiên hôn địa ám, một người thì say mê nhìn nữ nhân ngủ, nhìn đến si ngốc suốt cả đêm, cho đến khi trời sắp sáng thì Dịch Tu Tư mới phục hồi tin thần, kinh ngạc vì mình thất thố như vậy nhưng mà một đêm có thể làm ột người thay đổi thái độ với người khác hay không, cũng không đoán được.

Ngay lúc Tuyết Kiều sắp tỉnh lại thì Dịch Tu Tư đã nhanh chóng xoay người đi, thân ảnh nhanh nhẹn biến mất trong tấm cung của mình.

Tuyết Kiều mơ hồ bị ánh sáng làm tỉnh giấc, con ngươi nửa khép nửa mở, xoay xoay bả vai theo bản năng, mới phát hiện trời đã sắp sáng thế nhưng nàng vẫn còn ngâm mình trong nước.

Nàng thế nhưng lại ngủ trong cái ao nhỏ này, khó trách lại cảm thấy không thoải mái, hiện tại nàng có chút nhớ tới dòng sông lớn nơi đại mạc, ít nhất ở đó nàng có thể thoải mái bơi lội.

Nơi này tuy rằng có xinh đẹp nhưng mà bị hạn chế nhiều quá, Tuyết Kiều cảm thấy trong lòng có chút mất mát, nàng không hiểu vì sao nàng không thể biến ra hai cái chân để đi lại như ca ca và Bắc Dao Quang tỷ tỷ, không biết vì sao cái đuôi của nàng làm nhiều người cảm thấy nàng rất kỳ quái, nhiều ngày qua nàng thấy cũng có rất nhiều người mang theo những cái đuôi khác nhau đi lại kia mà?

Nhưng những chuyện này nàng không có nói ra, đương nhiên cũng không có ai biết mà trả lời nàng, cho dù nàng có nói ra thì sẽ không ai nhần tâm nói cho nàng biết đáp án, không thể nói cho nàng biết nàng là Nhân Ngư, là sinh vật đáng sợ nhất thế giới, cho nên mọi người sẽ không cần biết tính tình nàng tốt hay xấu mà chỉ cần thấy cái đuôi của nàng là đủ để sợ đến điên cuồng.

Chậm rãi đứng lên khỏi ai, Tuyết Kiều lắc đầu, bọt nước theo cái lắc đầu của nàng mà văng tứ phía, mái tóc dài của nàng cũng tung bay, hình thái tao nhã rất nhanh đã xuất hiện ở ngoại , xuất hiện bên cái giường xa hoa của Dịch Tu Tư

Tuyết Kiều tò mò đánh giá cái giường xa hoa, rộng lớn trước mắt, lại hít hít mũi mấy cái “ thơm quá”

Đúng vậy, toàn bộ ván giường đều dùng gỗ hoàng hoa quý giá tạo thành, còn tạo thành hình một con huyễn điệp xinh đẹp, hai cánh được tạo bằng những cánh hoa màu tím xinh đẹp, chung quanh giường có tám cây cột, không biết làm từ một loại dây màu tím nào đó, phía trên là những chiếc lá màu tím mịn màng, tỏa ra một mùi thơm dễ chịu, không gay mũi, Tuyết Kiều trước đó kêu thơm là do ngửi được mùi hương này, nàng rất thích.

Rất nhanh chạy đến bên giường, thấy trung tâm của giường chính là hình ảnh một đóa hoa màu vàng, bên trên cũng là một bộ xiêm y màu vàng xinh đẹp, Tuyết Kiều càng ra sức hít lấy hương thơm kia, cao hứng đem bộ xiêm y mặc vào, sau đó nằm xuống giường, ra sức hít lấy hương thơm đồng thời quyết định từ nay về sau, mỗi ngày nàng đều phải ngủ trên cái giường xinh đẹp này.

Dịch Tu Tư lúc này làm như không có việc gì, từ ngoài đi vào, đầu tiên là thấy thân ảnh màu vàng kia không chút hình tượng nào mà nắn lên giường của hắn, còn bày ra vẻ mặt say mê hưởng thụ, cảm giác tốt

đẹp lúc tối vì hình ảnh này mà tiêu tán đi nhiều, nhú mảy, cố tạo ra một âm thanh dễ nghe nhất hỏi “Tuyệt Kiều, người tỉnh?”

” Địch tu tư, Người Đã Trở Lại?” Tuyệt Kiều giương mắt nhìn về phía Địch Tu Tư, lộ ra nụ cười thật ngọt ngào, làm cho Địch Tu Tư nhất thời cảm thấy trước mắt sáng ngời, tựa hồ như trải qua một buổi tối nghỉ ngơi đầy đủ, Nhân Ngư này cũng làm cho người ta thấy thích hơn, có thể cười đến ngọt ngào như vậy.

7. Chương 7: Ai Độc Nhất Vô Nhị

” Đúng vậy, ta đã trở về, người ngủ ngon không?” rõ ràng biết nàng nằm úp sấp bên thành bể ngủ cả đêm nhưng hấn lại giả đồ như không biết gì.

“Không ngon lắm, ta ở trong cái bồn tắm nhỏ xíu của người ngủ cả đêm, không thể trở mình nên bả vai rất mỏi” Tuyệt Kiều không chút che giấu, thành thật nói ra cảm nghĩ của nàng, vẻ xinh đẹp hồn nhiên có chút làm nũng của nàng làm cho Địch Tu Tư có chút thương tiếc “ tiểu ngu ngốc, sao có thể tắm đến mức ngủ luôn như thế? Thật là, không biết tắm xong thì phải đi ra sao? Nơi này không có giường cho người ngủ sao?”

Đáng tiếc nhu tình mới xuất hiện của Địch Tu Tư, Tuyệt Kiều không có nhận ra mà lỗi tai của nàng chỉ nghe được hai từ giường lớn thì lập tức chuyển lên tới não, mà não còn chưa suy nghĩ xong thì lời đã thốt ra miệng “ Địch Tu Tư, giường này sau này là của ta, ta muốn mỗi ngày đều ngủ trên này, rất thơm, ta rất thích”

Vừa nói vừa nằm xuống giường, bộ dáng như muốn chiếm lấy, hai mắt nhìn Địch Tu Tư chằm chằm, giống như hấn dám tranh với nàng thì nàng sẽ không khách khí với hấn. Địch Tu Tư không hiểu sao lúc này hấn còn cho rằng nàng xinh đẹp và đáng yêu, bộ dáng y như một nữ cường đạo, nữ bá vương, cảm giác tốt đẹp về nàng hoàn toàn biến mất.

Hấn biết, Nhân Ngư ngu ngốc thì vẫn là Nhân Ngư ngu ngốc, không thể nào chỉ trong một đêm liền thay đổi khiến người ta yêu thích. Hấn nhất định là đầu óc có vấn đề nên nhìn nàng ngủ lại thấy có lỗi, toàn bộ nữ nhân trên thế giới nếu có ngày nào đó trở nên thông minh thì cũng không có phần của Nhân Ngư ngu ngốc này, nếu sau này nàng có chết thì chắc chắn cũng là chết do quá ngu ngốc.

Địch Tu Tư tức giận trong lòng, tiến lên phía trước, sắc mặt cũng khó coi hơn “ nếu ta nhớ không lầm thì đây là tắm cung của ta, đó là giường của ta, ta để cho người ngủ là ta hào phóng, người dựa vào cái gì mà nói sau này giường này là của người?”

“Người đã đáp ứng với ca ca ta là sẽ chăm sóc tốt cho ta, đáp ứng tất cả yêu cầu của ta, ta muốn cái giường này, nếu người không đồng ý thì người chính là...”

Tuyệt Kiều còn chưa nói xong thì Địch Tu Tư sắc mặt đã xanh mét “ Nhân Ngư ngu ngốc, người ngoài trừ đem lời ta đã hứa với Như Mặc ra uy hiếp ta thì người còn làm được gì nữa? người muốn cái giường này thì không phải không được nhưng mà ít ra người phải xin ta nhường nó cho người chứ không phải ra lệnh cho ta, có hiểu không? Người là khác, ta là chủ, ở địa bàn của ta thì phải nghe lời ta, đây là lễ nghĩa của người làm khách”

” Ta đã nói rồi, ta gọi là Tuyệt Kiều, nếu người còn gọi ta là Nhân Ngư ngu ngốc thì ta sẽ không lễ phép với người nữa” Tuyệt Kiều hoàn toàn không để lời hấn vào tai chỉ trừng mắt, không hài lòng nhìn Địch Tu Tư.

” Người muốn thế nào?” Địch Tu Tư phòng bị nhìn nàng một cái.

” Người nếu còn gọi ta là Nhân Ngư ngu ngốc, ta sau này sẽ gọi người là tiểu sâu, tuy rằng Dao Quang tỷ tỷ không cho ta gọi người như vậy, nói người sẽ tức giận nhưng người cứ gọi ta là Nhân Ngư ngu ngốc, ta không thích”

Tuyệt Kiều lập tức nói ra suy nghĩ của nàng, Dao Quang tỷ tỷ khi nghe nàng gọi hần là tiểu sâu thì cười đến nửa ngày sau mới ngừng được, nói nàng không nên gọi hần như vậy, hần sẽ mất hứng, còn nói nói nữ hài tử có lễ phép sẽ không gọi người khác như thế. Nghĩ rằng Dao Quang tỷ tỷ nói đúng nên nàng mới lễ phép gọi tên hần, nhưng mà nếu hần vẫn cứ gọi nàng là Nhân Ngư ngu ngốc thì nàng cần gì phải lễ phép với hần.

Địch Tu Tư vừa nghe lời này, lại nổi trận lôi đình, "Nhân Ngư ngu ngốc, ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, ta không phải là sâu mà huyền điệp, là vương tử Huyền Diệp tộc xinh đẹp nhất, độc nhất vô nhị trên thế giới này, ngươi rốt cuộc có hiểu hay không?"

"Ngươi mới không phải là độc nhất vô nhị trên thế giới này đâu, càng không phải là người xinh đẹp nhất, người tự kỷ sẽ rất tịch mịch a" Tuyệt Kiều liếc nhìn hần một cái, nói ra một câu rất thâm sâu.

"Ta như thế nào không phải độc nhất vô nhị, ta như thế nào không phải xinh đẹp nhất? chỉ có Nhân Ngư ngu ngốc ngươi mới không có mắt nhìn mà thôi, cả thế giới đều công nhận điều này a, còn nói ai tự kỷ hả?" Địch Tu Tư rất muốn bóp chết nàng, thế giới này sao lại có nữ nhân làm hần hận tới nghiêng răng nghiêng lợi như vậy chứ.

"Ngươi đương nhiên không phải là độc nhất vô nhị, ta mới phải, Dao Quang tỷ tỷ nói trên thế giới này ta là bảo bối độc nhất vô nhị, tuyệt không có người thứ hai như vậy tồn tại, nàng chưa bao giờ nói dối ta cho nên ta tin nàng, mà ngươi, không phải trên trời có rất nhiều tiểu sâu bay lượn, các nàng không phải đều là Huyền điệp sao? đều là tộc nhân của ngươi đúng không? Vậy ngươi sao có thể là độc nhất vô nhị được? còn nói về xinh đẹp nhất thì ta đã nói rồi nha, ca ca của ta mới là xinh đẹp nhất, tiếp theo là tiểu chất Mặc Mặc, kế tiếp là chất nữ Bảo Bảo, còn có Tước vương ca ca, Thanh Liên ca ca, sau đó là Thanh nhi ca ca, Tuyệt Ứng ca ca, còn có...cuối cùng mới tới lượt ngươi. Cho nên ngươi không phải là xinh đẹp nhất, ngươi cứ kiên trì nói mình xinh đẹp nhất như vậy sẽ không ai muốn làm bằng hữu với ngươi"

Tuyệt Kiều tuy rằng đơn thuần, nhưng tài hùng biện và tư duy không chậm, trải qua mấy ngày ở chung cùng Bắc Dao Quang thì năng lực tiếp thu và học tập của nàng tiến bộ không ngừng, bây giờ khả năng nói chuyện đã hiếm có đối thủ, hơn nữa còn có thể liệt kê ra một danh sách xếp hạng nhan sắc, mà Địch Tu Tư nghe nàng kể ra một cái tên thì sắc mặt đen thêm một chút, đến khi nàng kết thúc thì mặt hần đã như cái đít chảo.

Bởi vì những cái tên mà nàng kể ra đều là những người nàng đã gặp sau khi rời khỏi sa mạc, mà hần là người nàng gặp cuối cùng, điều đó có nghĩa nếu nàng còn gặp thêm nhiều người khác thì thứ hạng của hần còn bị tụt xuống nữa, nói cách khác thì trong mắt Nhân Ngư ngu ngốc này hần là người xấu xí nhất.

Kết luận như vậy làm sao hần cam lòng cho được, hơn nữa Nhân Ngư ngu ngốc này còn dùng ánh mắt đồng tình nhìn hần, còn dám nói với hần ngươi cứ tiếp tục như vậy thì sẽ không ai muốn làm bạn với ngươi, quả thực làm hần tức đến muốn học máu.

Không cần hỏi cũng biết ai đã dạy nàng như vậy, trừ bỏ Bắc Dao Quang thì không có người thứ hai.

Quả thực không thể nhịn được nữa.

8. Chương 8: Xúc Động Là Ma Quỷ

"Ngươi không cần phải lo lắng chuyện này, cho dù thế giới chết hết chỉ còn lại ba người thì người kia cũng sẽ làm bằng hữu với ta mà không phải là người. Ngươi nghĩ người sẽ có bằng hữu sao? Ngươi là một Nhân Ngư a, người cho là vì sao ngươi có thể đứng ở đây? Nếu không phải vì cứu Tuyệt Ứng, Như Mặc sẽ không đưa ra yêu cầu mang ngươi rời đi. Ngươi không biết mình đáng sợ tới mức nào đâu, chỉ cần ngươi lộ ra cái đuôi màu đỏ của ngươi thôi, cam đoan những người nhìn thấy đều hét chói tai và bỏ chạy thật xa, như vậy ngươi còn dám nói ta không có bằng hữu sao?"

Địch Tu Tư không chế không được miệng của hần, nói ra những lời dả thương người. Tuyệt Kiều lúc đầu còn dùng ánh mắt đồng tình nhìn hần nhưng dần dần ý cười cũng tắt đi, trong mắt tràn ngập vẻ bi thương,

ánh mắt như con nai vàng ngơ ngác làm cho Địch Tu Tư cảm giác như mình vừa gây ra tội ác nhưng vẫn thao thao bất tuyệt những lời làm tổn thương người khác.

“Người nhìn ta như vậy là có ý gì? Ta không có lừa người, mỗi lời ta nói đều là sự thật, thực sự không ai thật tình thích người, bộ tộc Nhân Ngư của người xưa nay đều là tai tinh, là kẻ hủy diệt, không chỉ có tình linh giới sợ các người mà thần tiên trên trời, ma quỷ dưới đất nhìn thấy người cũng muốn bỏ chạy. Người nói xem có ai dám đem một người tùy thời có thể giết chết hoặc ăn thịt mình làm bằng hữu hay không? Thực buồn cười, chính người còn không hiểu rõ tình cảnh của mình còn dám dùng ánh mắt như vậy nhìn ta. Hừ, hảo hảo suy nghĩ lại đi”

Hắn càng nói, Tuyết Kiều càng cúi đầu rầu rĩ, nói xong câu cuối cùng thì Địch Tu Tư cũng bỏ chạy trốn chết ra ngoài, không dám quay đầu nhìn lại, biểu tình ủ rũ, lả chả chực khóc của Tuyết Kiều đánh sâu vào đầu hắn, cho nên vừa ra khỏi cung điện, Địch Tu Tư liền hung hăng đánh lên vách tường một cái, mau văng tung tóe, thị nữ kinh hô, muốn tiếng lên cầm máu cho hắn nhưng đã bị hắn lớn tiếng quát “ lui ra, không có phân phó của ta, bất kỳ kẻ nào cũng không được xuất hiện chung quanh tẩm cung”

“Dạ, điện hạ” thị nữ kia giật mình, chưa từng thấy điện hạ lớn tiếng như vậy, đừng nói là quát nạt, có lẽ là có liên quan đến cô nương mà điện hạ mang về, chẳng lẽ cô nương kia làm điện hạ tức giận? Thị nữ không dám đoán thêm, yên lặng lui ra.

Địch Tu Tư đúng là đang tức giận nhưng không phải giận Tuyết Kiều mà tức giận bản thân hắn. Vì sao mỗi lần ở trước mặt nàng, hắn đều không khống chế được tâm tình của mình chứ? Rõ ràng hắn luôn biết nói lời ngon tiếng ngọt với tất cả nữ nhân, chính hắn cũng thấy rất dễ nghe nhưng vì sao đối với Tuyết Kiều, hắn không phải một mà ba, bốn lần không khống chế được?

Lớn tiếng với nàng, mắng nàng cũng không phải một, hai lần mà dường như mỗi ngày đều phát sinh hai, ba lượt; mà Tuyết Kiều tuy rằng pháp lực mạnh hơn hắn nhưng chưa từng dùng vũ lực để uy hiếp hắn. Thực ra nàng vẫn như một đứa trẻ cho nên mọi lời nói và suy nghĩ cũng rất trẻ con, hắn sao không thể bao dung cho nàng còn nói ra những lời khó nghe như vậy?

Càng nghĩ càng tức giận, rõ ràng khi nói câu đầu tiên đã thấy hối hận nhưng chẳng những không ngừng lại mà còn tuôn ra những lời ác độc không ngừng. Nếu vì vậy mà Tuyết Kiều thương tâm khóc lóc là chuyện nhỏ, nàng đi tìm Như Mặc để chất vấn hay là tức giận mà quậy lên thì mới là chuyện lớn, hậu quả khi đó hắn có thể gánh vác được không? Hắn chỉ vì chuyện xấu đẹp mà tranh luận với nàng, vì sự hiếu thắng mà đẩy sinh linh vào cảnh có thể bị diệt vong, ngẫm lại hắn thấy bản thân mình thực đúng là đồ chết tiệt.

Nhưng mà bát nước đổ đi sao có thể thu lại được.

Địch Tu Tư không ngừng đi đi lại lại bên ngoài cung điện, muốn đi vào nhận sai với Tuyết Kiều nhưng lại không có dũng khí, lúc mắng chửi và đả thương người thì rất thống khoái nhưng đi giải thích thì lại thấy khó vô cùng. Địch Tu Tư cũng thấy khinh bỉ bản thân không bỏ được tự tôn và kiêu ngạo.

Nghĩ đến cảnh Tuyết Kiều đơn thuần, ngu ngốc vì lời nói của hắn mà khóc lóc thì trong lòng Địch Tu Tư lại thấy áy náy vô cùng, quả nhiên xúc động chính là ma quỷ. Hắn thực sự không có chút phong độ của nam tử, hắn trách Tuyết Kiều không có mắt nhìn nhưng thực ra hắn đã khi nào khích lệ nàng?

Lúc nào cũng dè chừng và sợ hãi nàng, chưa từng đối xử với nàng như bằng hữu, hơn nữa hắn còn tiểu nhân mà dựng chuyện nói Như Mặc mang nàng đi là có động cơ, thực ra Như Mặc và Bắc Dao Quang quan tâm nàng là thật lòng, thế nhưng hắn nói bọn họ lừa nàng, lời như vậy Địch Tu Tư cũng không dám tin là hắn đã nói ra, thực muốn tự sát mình một cái.

Nam tử hán đại trượng phu, biết sai phải sửa, nếu đã nói những lời không nên nói thì hắn phải gánh vác trách nhiệm, Tuyết Kiều muốn giết hắn, hắn cũng chấp nhận.

Quyết định như vậy, Địch Tu Tư lập tức đi vào trong tẩm cung của hắn.

9. Chương 9: Ta Tin Tưởng Người

Tuyết Kiều cuộn mình dựa vào trụ giường, mái tóc đen hồ độm đổ xuống, mặt dán vào cánh hoa màu vàng trên giường, nhìn không ra có phải nàng đang khóc hay không nhưng nhìn tư thế đó thì Dịch Tu Tư cũng không nghĩ là nàng đang ngủ.

Một lần nữa đứng ở bên giường, những lời định giải thích lại không thể nói ra miệng, vài lần mở miệng mà vẫn không phát ra chút âm thanh, mà Tuyết Kiều nằm cuộn mình trên giường rõ ràng biết hẳn ở bên cạnh nhưng không có nhúc nhích.

Dịch Tu Tư lúc này không có trách Tuyết Kiều, nếu đổi lại hẳn là nàng, bị người ta tổn thương như vậy, không xé người đó thành trăm mảnh mới là lạ, mà Tuyết Kiều chỉ có cuộn mình, thương tâm nằm trên giường, hẳn thực sự là hỗn đản mà.

”Tuyết Kiều, thực xin lỗi, người đừng để ý những lời ta nói lúc này, là ta nóng giận nhất thời nên không để ý lời nói, người hãy quên đi, coi như ta chưa từng nói ra”

Trước giờ chưa từng nói xin lỗi ai, cũng chưa từng hạ mình với bất kỳ ai nên Dịch Tu Tư nói những lời này gian nan như đi trên đồng lửa, nhưng không thể thoái thác được vì dù sao cũng do sai lầm của hẳn.

”Người là người xấu!” hồi lâu thanh âm rầu rĩ mang theo giọng mũi mới thốt lên.

Không có lên án, cũng không phần nộ, càng không dùng cái đuôi đánh cho hẳn học máu mà chỉ bốn chữ ngắn ngủi như thế, những từ này gần như là lời của miệng của Tuyết Kiều, hẳn nghe không dưới tám mươi lần nhưng lúc này Dịch Tu Tư lại cảm thấy đau lòng.

Lời nói thản nhiên nhưng tràn đầy chua xót, hẳn biết lần này hẳn đã thực sự xúc phạm đến Tuyết Kiều.

Tiểu Nhân Ngư đơn thuần, không hiểu việc đời này ngay cả khi bị tổn thương cũng không biết dùng lời gì để mất chữ hẳn, chỉ biết ủy khuất bản thân mà khóc, sau đó lên án hẳn là người xấu, mà hẳn lại đối với một nữ nhân như vậy nói ra những lời ác độc, nếu hồi hận có thể quay ngược thời gian thì hẳn nhất định lúc đó sẽ không thốt ra những lời như vậy.

Tuyết Kiều nói hẳn như vậy chẳng qua chỉ là suy nghĩ của trẻ con mà hẳn lại dùng những lời lẽ ác độc nhất để phản bác lại nàng.

”Tuyết Kiều, thực xin lỗi, ta là người xấu, người dùng cái đuôi để đánh ta đi, đánh ta tới học máu cũng được, nếu như vậy có thể làm cho người thấy thoải mái hơn” Dịch Tu Tư hi vọng Tuyết Kiều đánh hẳn còn hơn là bị cảm giác áy náy tra tấn.

”Người là người xấu!” vẫn một câu này, Tuyết Kiều ngược đôi mắt còn ngấn lệ lên, ánh mắt phiếm hồng làm cho người ta đau xót mà trên giường, chỗ nàng nằm úp sấp đã có một đồng lớn trên châu, có thể thấy nàng đã khóc rất nhiều.

Dịch Tu Tư lập tức tiến lên, xoa khóe mắt của nàng, không muốn nhìn nàng khóc lần nữa “Tuyết Kiều, ta là người xấu cho nên Tuyết Kiều đừng khóc, Tuyết Kiều có thể mắng ta, đánh ta nhưng đừng đau lòng nữa, ta không có cố ý”

“Người gọi tên ta?” giọt nước mắt vẫn rơi ra, chạm xuống lòng bàn tay của Dịch Tu Tư liền ngưng kết thành một viên trên châu sáng lóng lánh.

Dịch Tu Tư đau lòng nắm chặt, tựa hồ như viên trên châu kia rất nặng, hẳn phải dùng hết sức mới nắm được “ta sau này đều gọi tên của người sẽ không gọi người là Nhân Ngư ngu ngốc nữa, ta thề, ta cam đoan”

Tuy rằng chuyện thề thốt đối với Dịch Tu Tư giống như ăn cơm bữa nhưng lúc này sự cam đoan, thề thốt của hẳn là xuất phát từ chân tâm.

”Thật vậy chăng?” Tuyết Kiều hàm chứa giọt lệ thứ hai nhìn hẳn.

Sợ thêm một giọt nước mắt nữa sẽ làm hẳn thêm áy náy và đau lòng nên Dịch Tu Tư vội vàng gạt đầu “thật sự, thật sự”

“Lúc này người nói ca ca và Dao Quang tỷ tỷ là kẻ lừa đảo là nói dối phải không?” Tuyết Kiều ngược về mặt bị thương nhìn hấn.

” Đúng vậy, ta quả thực bị tức giận làm cho hồ đồ, ta không biết mình đã nói gì nữa nhưng mặc kệ ta đã nói gì thì đều không phải là thật. Tuyết Kiều, người đừng để trong lòng, Như Mặc và Dao Quang đều rất yêu thương người, Dao Quang cũng nói thật, người thực sự là bảo bối độc nhất vô nhị trên thế giới, bọn họ đối tốt với người đều là thật lòng,ta rất giận người nói ra xấu nên mới nói dối như vậy. Ta thực sự không phải là người tốt, ta không có tư cách làm bằng hữu của bọn họ, ta sau này sẽ không bao giờ nói như vậy nữa, nếu có thì người cứ trừng phạt ta, làm cho ta từ nay về sau không thể nói được nữa”

Sự hổ thẹn và sám hối của Dịch Tu Tư lúc này đều là thật lòng, Tuyết Kiều nghe mỗi một câu của hấn thì vẻ mặt bị thương cũng giảm dần, sức sống lại quay trở về, dùng hai tay nhẹ nâng bàn tay đang chảy máu của hấn, mỉm cười nói “ Dịch Tu Tư, ta chấp nhận lời giải thích của người, cũng nhận lời thề của người. Ta tin tưởng người, cũng tin tưởng ca ca và Dao Quang tỷ tỷ, các người đều là bằng hữu của ta”

10. Chương 10: Hai Người Cùng Nhau Ngủ

Khỏa bọt nước trong suốt trong mắt Tuyết Kiều không còn nữa, Dịch Tu Tư chăm chú quan sát từng biểu tình của nàng, vẻ mặt bất an cũng thả lỏng hơn “ Tuyết Kiều, người thích cái giường này thì ta sẽ đưa cho người, ngay cả tấm cung này cũng dành cho người ở, ta đi nơi khác, dù sao trong Huyền Diệp tộc vẫn còn rất nhiều cung điện”

“Không sao, giường này đủ lớn, nếu người không có chỗ ngủ thì hai người chúng ta cùng ngủ ở đây đi” Tuyết Kiều thấy hấn hào phóng như vậy, ngay cả giường cũng tặng cho nàng, làm cho nàng lại thấy ngại ngùng.

” Cùng nhau ngủ? A! Không, không cần! Không cần, ta thật sự có chỗ ngủ, còn nhiều cung điện cũng không kém gì so với chỗ này” Dịch Tu Tư hoảng hốt lắc đầu từ chối

“Những lời người nói vừa rồi đều là giả sao? người vẫn cảm thấy ta rất đáng sợ, không xem ta là bằng hữu đúng không? Thực ra thì người không muốn làm bằng hữu với ta là người đúng không? Người sợ ta ăn người hay là lấy cái đuôi đánh người phải không? Ta cam đoan, ta sẽ không, ta xem người là bằng hữu của ta nên ta sẽ không dùng cái đuôi để đối phó bằng hữu của mình”

Về bị thương vừa mới tan biến lại lần nữa hiện lên trong đáy mắt, Tuyết Kiều nhìn Dịch Tu Tư đầy hoài nghi và lên án.

Dịch Tu Tư trong lòng kêu khổ không ngừng, hấn đâu có sợ cùng nàng ngủ rồi sẽ bị nàng ăn luôn, nhưng hấn cảm thấy hấn không có lý do gì để ngủ cùng nàng. Nhân Ngư đơn thuần này rốt cuộc có biết một nam một nữ ngủ cùng giường sẽ phát sinh vấn đề gì hay không?

Nhưng với tình hình trước mắt, dù hấn giải thích thế nào thì Tuyết Kiều tuyệt đối sẽ không tin tưởng, ngược lại còn cho rằng hấn tìm lý do, dường như ngoại trừ tạm thời đáp ứng nàng thì hấn không còn cách nào khác.

Cho nên vội vàng nói “ Tuyết Kiều, người hiểu lầm ý của ta, người cũng biết ta có rất nhiều tình nhân cho nên có khi sẽ đến cung điện của các nàng qua đêm, có khi người ngủ say rồi ta mới trở về, nếu lúc đó đánh thức người thì không tốt lắm, sợ ảnh hưởng tới người, cho nên ta mới nói đến nơi khác ở, nếu người kiên trì muốn cùng ta ngủ thì ta đương nhiên đồng ý a. Hơn nữa, Tuyết Kiều đã đáp ứng sẽ không dùng cái đuôi để đối phó với bằng hữu, ta làm sao còn lo lắng chứ”

“Thì ra là như vậy a, những nữ nhân xinh đẹp này đều là tình nhân của người sao? Có giống như ca ca và Dao Quang tỷ tỷ không?” Tuyết Kiều nhướn đôi mày nhỏ nhắn, tò mò nhìn Dịch Tu Tư

” Ách, không quá giống nhau, Như Mặc và Bắc Dao Quang là phu thê, bọn họ đã thành thân với nhau mà ta với các nàng chỉ là tình nhân, chính là có thể lựa chọn lẫn nhau nhưng không nhất định không phải đối phương thì không thể”

Địch Tu Tư có chút ngưng ngừng khi giải thích cho Tuyết Kiều, hi vọng nàng có thể hiểu được, lại không hi vọng nàng cho rằng hắn là kẻ đào hoa, lãng nhãng. Nếu là trước kia thì hắn sẽ vỗ ngực tự hào về mị lực của mình, là hành vi tạo phúc vĩ đại cho phái nữ...nhưng từ khi nói những lời tổn thương Tuyết Kiều thì hắn không tự giác mà trở nên hạ mình hơn trước mặt nàng, khi nói chuyện cũng cẩn thận hơn.

“Ta không hiểu lắm, bất quá cũng không sao, nếu người ngủ ở chỗ các tình nhân thì cứ việc, nếu lúc nào đó người muốn quay về đây ngủ thì đừng ngại sẽ đánh thức ta, ta ngủ rất say, sẽ không dễ dàng tỉnh, ca ca cũng biết điều đó, trước kia ta đã cùng ca ca ngủ cùng nhau”

Tuyết Kiều thành thực lắc đầu, ngay lập tức muốn nàng hiểu được quan hệ vợ chồng và tình nhân khác nhau thế nào thì quả là khó cho nàng, nhưng không sao, chỉ cần biết rằng Địch Tu Tư không phải vì sợ hãi nàng mà không muốn ngủ cùng nàng thì nàng đã vui vẻ rồi.

Nghe những lời nói ngây ngô của nàng mà Địch Tu Tư đổ mồ hôi lạnh, cảm giác vô lực cũng tăng lên nhưng không có gào thét với nàng như trước mà gật đầu nhận mệnh “ vậy được rồi, sau này ta không đến nơi của tình nhân ngủ thì sẽ đến đây ngủ cùng người”

“Ân, quyết định vậy nha” Tuyết Kiều cao hứng gật đầu, nắm tay Địch Tu Tư cũng nhẹ nhàng vuốt lên chỗ vết thương trên tay hắn, lập tức máu ngừng chảy, vết thương cũng từ từ lành lại, chỉ chốc lát đã hoàn hảo không tổn hao gì “ tốt lắm, không còn chảy máu nữa”

Địch Tu Tư hơi giật mình nhìn tay mình, đầu ngón tay mềm mại mang theo hơi ấm của Tuyết Kiều vẫn còn lưu lại trên da hắn, rõ ràng nhưng cũng rất mơ hồ.

Lại nhìn nàng thì đã thấy nàng hướng về phía cái giường la to “ giường này thơm quá, ta rất thích”

Sau đó liền thoải mái bắt đầu ở trên giường lăn qua lăn lại, những khóa trần châu được ngưng tụ từ nước mắt của nàng cũng lăn theo động tác của nàng

Địch Tu Tư không được tự nhiên nhìn tuyết sắc mỹ nhân ngư đang lăn lộn trên giường kia, nhớ tới câu nói trước kia của mình thì thấy hơi xấu hổ, có cảm giác như là trượng phu báo cáo cho thê tử, nhưng mà hắn và Tuyết Kiều nhìn thế nào cũng không thể là một đôi.

Địch Tu Tư nhin không được mà đưa tay xoa trán, vốn rõ ràng hai người khắc khẩu với nhau sao đột nhiên giờ lại biến thành hắn và nàng ngủ chung giường chứ?

11. Chương 11: Không Hiểu Tim Đập

Nắm trong tay những hạt trần châu được tạo thành từ nước mắt của Tuyết Kiều thì Địch Tu Tư đã tìm được nguyên nhân, tất cả đều vì hắn đã thương tổn nàng cho nên hắn mới thỏa hiệp và nhượng bộ thôi, ngủ cùng giường thì ngủ cùng giường, sẽ không có khả năng hắn đem nàng trở thành hồng nhan tri kỷ, mà Tuyết Kiều cũng không hiểu chuyện nam nữ, muốn giải thích cho nàng chuyện quan hệ nam nữ là chuyện không thể.

” Tuyết Kiều, ta hiện tại phải đi ra ngoài một chuyến, người ở trong này vui chơi đi, người cũng có thể ra ngoài nhưng không được để người khác nhìn thấy cái đuôi của người”

Địch Tu Tư nghĩ hắn phải đi nơi khác một lát, không thể ở trong này đợi cho đến tối rồi cùng Tuyết Kiều ngủ cho đến sáng mai.

“Người muốn đi tìm tình nhân của người sao? Không có gì, người đi đi, ta tự lo ình” Tuyết Kiều từ trên giường ngẩng đầu lên nhìn Địch Tu Tư, xua tay, đối với chuyện hắn đi đâu nàng không có ý kiến cũng chẳng quan tâm, nàng đã có cái giường này để chơi đùa thì cũng đủ cao hứng rồi.

Địch Tu Tư rất muốn nói đêm qua hắn đã ở trong cung của Chính Khả Xuân, bây giờ chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh nhưng nhìn bộ dáng Tuyết Kiều vui vẻ như đứa trẻ thì hắn lại không nói nên lời. Hắn vì sao

phải giải thích với nàng chứ, nàng bắt quá chỉ là khách, tuy rằng lúc trước hắn nói lời làm tổn thương nàng nhưng dù sao khách vẫn cứ là khách, hắn muốn đi đâu cũng không cần báo cáo với nàng.

Nghĩ vậy Địch Tu Tư vội vàng xoay người đi ra ngoài “ta đi đây, muộn chút ta mới trở về, người nếu muốn cái gì cứ nói với hạ nhân một tiếng là được, ta đã căn dặn các nàng, mặc kệ là người muốn cái gì, các nàng cũng sẽ đưa cho người”

”Cảm ơn người a, Địch Tu Tư! Người đi đi!” thanh âm dễ nghe của Tuyết Kiều vang lên làm Địch Tu Tư nhin không được, muốn quay đầu nhìn xem biểu tình lúc này của nàng, bởi vì đây là lần đầu tiên nàng nói cảm ơn hắn.

Hắn không có thất vọng, lúc này Tuyết Kiều đang cười tươi như hoa, ấm áp như gió xuân làm cho hắn chẳng thể dời mắt, mà nàng thấy hắn xoay người nhìn thì lại càng cười tươi hơn nữa, sự chân thành và nhu tình không che giấu khiến cho trái tim của Địch Tu Tư như bị va chạm, đập bùm bùm.

Chết tiệt, tiểu nhân ngư rõ ràng bộ dáng thanh thuần và tính cách thì ngu xuẩn nhưng sao cười lên làn tràn ngập mỉa mai hoặc như vậy? Đúng là một nữ nhân tao nhã đang trong thời kỳ đẹp nhất của cuộc đời, tươi cười kia làm cho người ta không thể kháng cự.

Hắn cứ ngây ngốc nhìn Tuyết Kiều cười, quên cả rời đi, mà Tuyết Kiều cũng dần thu hồ nộ cười, nghi hoặc nhìn hắn “Địch Tu Tư, người không phải phải đi ra ngoài sao? Sao còn chưa đi”

“A, ta lập tức đi ngay” lúc này Địch Tu Tư mới hoàn hồn, lập tức xoay người rời đi, vì vội vàng nên chân nọ đá chân kia, cũng quên luôn thân phận mình là yêu tinh, có thể tránh việc bị té ngã cho nên cứ thế mà hắn trượt mắt nhìn mặt mình hôn lên mặt đất, thậm chí lần này thật là xấu hổ.

Nhưng mà hắn chưa kịp hôn vào đất thì có một cái gì đó co giãn và mềm mại đã cuốn lấy thân hình hắn, giúp hắn đứng lên, bên tai là âm thanh của Tuyết Kiều “Địch Tu Tư, suy nghĩ cái gì mà đi cũng bị vấp té? Quả nhiên chân của nhân loại không dùng tốt như cái chúng ta có a”

Địch Tu Tư mở to mắt thấy mặt hắn rất gần mặt của Tuyết Kiều, gần tới mức hắn có thể nhìn thấy làn da mịn màng không lỗ chân lông của nàng, hàng lông mi dài run rẩy mang theo ý cười trong mắt. Địch Tu Tư vội vàng dời tầm mắt, trong lòng âm thầm kêu khổ, chết tiệt sao hắn lại thấy tiểu nhân ngư này nhìn rất đẹp mắt chứ?

Mà chuyện này cũng không có gì lạ, nàng là Nhân Ngư chứ không phải là một yêu ngư bình thường a.

Vội vàng cúi đầu nhìn xuống thì thấy vật đang cuốn lấy thắt lưng của hắn đúng là cái đuôi cá màu đỏ của Tuyết Kiều, lúc này vẫn còn gắt gao cuốn chặt lấy thắt lưng hắn, xem ra là vì không muốn để hắn bị té, mà đó cũng là nguyên nhân làm cho hai người tiếp xúc gần gũi với nhau.

”Nga! Ta quên!” Tuyết Kiều vội vàng gật đầu, sau đó chậm rãi liền đem Địch Tu Tư thân mình thả lại trên mặt đất.

Mà Địch Tu Tư cũng chính mắt thấy cái đuôi màu đỏ ấy dần lui về trong làn váy của nàng, nhưng hắn không cảm thấy sợ hãi như lần đầu nhìn thấy nó, không biết có phải vì nhìn riết nên quen, nên thấy màu đỏ của cái đuôi cùng hoa văn váy cá trên đó rất đẹp, sánh ngang với bộ cánh của Huyền Điện tộc hắn.

“Vậy ta đi đây, Tuyết Kiều người có muốn ra ngoài dạo chơi với ta không?” Địch Tu Tư xoay người rồi lại vòng lại, chần chờ một lát hỏi

Nói xong câu đó thì Địch Tu Tư lại hận không thể cắn nát đầu lưỡi của mình, sao hắn lại có thể nói ra những lời như là hẹn hò với nàng như vậy chứ?

Vừa hi vọng Tuyết Kiều đồng ý lại cũng mong nàng từ chối.

”Không đi, phong cảnh bên ngoài xem sau cũng được, hôm nay ta muốn ở trên giường chơi cả ngày, Địch Tu Tư, người đi một mình đi”

Đối với sự chuyển biến tâm lý của Địch Tu Tư, Tuyết Kiều hoàn toàn không phát hiện ra, nàng vẫn dùng dáng vẻ như vậy để nói chuyện với hắn mà Địch Tu Tư sau khi nghe nàng từ chối thì tâm tình cảm thấy mất mát và thất vọng, không nói thêm gì nữa mà xoay người rời đi.

Tuyết Kiều cũng không thèm liếc nhìn hần một cái, tiếp tục lăn lộn trên giường, tự mình đùa chơi.

Ra khỏi tấm cung, Dịch Tu Tư vẫn không tin được hần lại đưa ra lời mời với nhân ngư ngu ngốc kia, còn bị nàng cự tuyệt, mấy ngàn năm qua hần chưa từng chủ động mời một nữ tử nào đi chơi đâu, cho tới bây giờ đều là nữ nhân chủ động tìm tới hần, nhưng không ngờ lần phá lệ đầu tiên của hần lại bị từ chối.

Nói trong lòng không thấy khó chịu là造谣, nhưng nghĩ tới tính cách của Tuyết Kiều thì đổi lại là người khác cũng sẽ bị cự tuyệt nên Dịch Tu Tư lại thấy tâm tình tốt hơn.

Dùng sức lắc lắc đầu, không muốn phí nhiều tâm tư trong chuyện của Tuyết Kiều nữa, vội vàng bước đi.

“Khả Xuân tỷ tỷ, nghe nói hôm qua điện hạ vừa hồi cung đã tìm đến chỗ tỷ tỷ qua đêm, tỷ tỷ thực sự là hạnh phúc a, không biết có nhiều tỷ muội rất ghen tỵ với tỷ tỷ đâu, tỷ tỷ sau này có thể là Điệp vương phi a”

Một nữ tử xinh đẹp nhẹ nhàng lôi kéo tay của Khả Xuân, miệng thì nói lời ghen tỵ nhưng vẻ mặt lại rất ôn hòa, thân thiết.

Chính Khả Xuân có chút ngượng ngùng cúi đầu “Phùng Xuân muội chê cười ta, nhiều tỷ muội như vậy, điện hạ cũng không thể lập tức thăm hết tất cả được, chỉ là vấn đề trước sau mà thôi, có khi tới nay điện hạ sẽ tới chỗ muội muội mà yêu thương muội thật ra thì có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ với điện hạ, có là vương phi hay không cũng không quan trọng, tỷ nói thật, muội có tin không?”

” Ta tin, thực ra những người đi theo điện hạ hầu hết đều có tâm tư như vậy, nhưng vẫn có người muốn làm vương phi đến sắp diên rồi, ta nghe nha hoàn Phương Nhân nói Tây Cung Vân Tây nghe nói điện hạ đi tìm tỷ tỷ trước mà không tìm nàng ta thì rất không vui, trong cung của tỷ tỷ rất ít người, nếu Vân Tâu có hành động gì đối phó tỷ tử ma tỷ tỷ ngay cả một người ở bên cạnh hỗ trợ cũng không có, hay là nói điện hạ cho thêm vài người tới đây đi”

Phùng Xuân vẻ mặt lo lắng nắm ngay Chính Khả Xuân, tuy rằng không phải là thân tỷ muội nhưng cùng hầu hạ cho Điệp vương điện hạ gần tám trăm năm qua, cảm tình so với thân tỷ muội còn tốt hơn, hai người tính cách lại giống nhau cho nên càng thân thiết với nhau hơn, hơn nữa nàng và Chính Khả Xuân cũng không có tính tranh giành. Hầu như những người đi theo Điệp vương điện hạ đều có mưu tính riêng, ai đồ kỵ hờn ghen, nàng cũng không để ý tới, thậm chí cũng không có nha hoàn nào bên người cho nên Phùng Xuân mới lo lắng cho nàng.

“Hôm qua điện hạ cũng đã nói qua, nhưng không sao, muội muội không cần lo lắng, ta đã quen như vậy rồi, ta thích thanh tĩnh, người cũng không phải không biết, thời gian Vân Tây hầu hạ điện hạ nhiều hơn chúng ta nhiều, cũng có thể xem là có nhiều công lao, tỷ muội chúng ta không tranh giành với nàng, chỉ cần phòng bị một chút thì nàng cũng sẽ không làm khó chúng ta, điện hạ chán ghét nhất là cảnh nữ nhân tran đấu, Vân Tây yêu điện hạ điên cuồng nên sẽ không làm chuyện khiến người chán ghét đâu, muội muội đừng quá lo lắng”

Chính Khả Xuân vẫn ôn nhu đến cực điểm.

Phùng Xuân nhịn không được mà lắc đầu “ tỷ tỷ, người nha, luôn nghĩ cho người khác cũng không biết lòng phụ nữ khó dò, bất quá sau này ta thường đến đây với người là được, dù Vân Tây có can đảm ra tay với người thì ta cũng không cho phép nàng giễu võ dương oai”

Chính Khả Xuân thấy bộ dáng hùng hổ của nàng thì không khỏi bật cười “ được, về sau tỷ tỷ đều nhờ muội muội bảo vệ”

” Ai nha, tỷ tỷ, người còn chê cười ta? Không thuận theo, muốn đánh người!” Phùng Xuân nhìn thấy Chính Khả Xuân tươi cười thì cũng nhịn không được mà cười thành tiếng, cánh tay vừa nâng lên lại như nhớ ra chuyện gì mà nói “ đúng rồi, tỷ tỷ, ta nghe nói lần này điện hạ lại mang về một vị tỷ muội nữa”

Chính Khả Xuân gật đầu “ ta biết, là Tuyết Kiều cô nương, hiện tại đang ngụ trong Điệp cư của điện hạ”

“Vậy sao? Mấy trăm năm nay điện hạ không có mang tỷ muội nào mới về, tưởng đâu điện hạ đã hồi tâm chuyển ý, không ngờ lần này lại” Phùng Xuân có chút thất vọng.

” Phùng Xuân muội muội, điện hạ là nam tử xinh đẹp trác tuyệt như vậy, nhất định sẽ không thuộc về một mình chúng ta, cũng may đến giờ người vẫn rất công bằng, không bạc đãi bất kỳ ai, như vậy ta đã thấy thỏa mãn rồi. Còn về Tuyết Kiều cô nương thì muội muội đừng có hiểu lầm, khi điện hạ đến Xà tộc, ta cũng có biết, cô nương này là thân thích của Xà quân Như Mặc đại nhân, lần này cùng điện hạ đến Huyền Diệp tộc chúng ta làm khách, có lẽ một thời gian nữa sẽ quay về Xà tộc”

“Thân thích của Xà quân đại nhân? Thật vậy chăng?” hai mắt Phùng Xuân sáng lên “ nói vậy Tuyết Kiều cô nương là tộc nhân của Xà tộc a”

Chính Khả Xuân lắc đầu “ chuyện này ta không biết, điện hạ không nói, nhưng sau này mọi người phải đối xử lễ phép với Tuyết Kiều cô nương, nàng là khách quý của chúng ta, không thể thất lễ”

“Thì ra là vậy a, nhưng mà nữ nhân Vân Tây kia sợ là không nghĩ như thế, e là lần này sẽ có rắc rối” Phùng Xuân như hiểu được mà gật đầu, sau lại bày ra biểu tình vui sướng khi người gặp họa

“Muội muội quá đa tâm rồi, ta thấy Vân Tây cũng rất ôn hòa, thiện lương a, hơn nữa Tuyết Kiều là khách của điện hạ, chúng ta cũng biết nếu điện hạ thích nữ tử nào thì chỉ cần một cái nhìn thì không ai kháng cự được, chúng ta không nên ghen, không cần phải tìm cách tiếp cận nàng. Tuyết Kiều cô nương kia ta đã gặp trong hôn lễ của Ứng vương đại nhân, rất ôn nhu mà cũng cực kỳ xinh đẹp, ách, còn rất có sức sống, dám hướng điện hạ chúng ta mà rống, có vẻ như không thích điện hạ, thực sự là một cô nương rất kỳ quái, sau này có dịp, muội sẽ rõ”

Chính Khả Xuân nhớ tới bộ dáng của Tuyết Kiều đối với Dịch Tu Tư thì nhin không được mà bật cười, e là điện hạ không cam lòng vì mị lực của mình bị xem nhẹ cho nên mới mang cô nương ấy về tộc a.

“Vân Tây ôn hòa, thiện lương? Tỷ tỷ, người thực là không biết lòng người hiểm ác, tóm lại ta nghĩ người vẫn nên đề phòng nàng ta” Phùng Xuân lắc đầu, ai cũng thấy nữ nhân Vân Tây kia tràn đầy dã tâm, chỉ có tỷ tỷ ngốc này mới nói nàng ta là người tốt.

Thấy vẻ mặt hoang mang của Chính Khả Xuân thì Phùng Xuân biết nếu không xảy ra chuyện thì nàng sẽ không biết đề phòng Vân Tây nên không khỏi thở dài, quau lại đề tài vị khách trong tộc “ không nói chuyện của Vân Tây nữa, mà nói về Tuyết Kiều cô nương kia đi, nghe khẩu khí của tỷ tỷ thì dường như cô nương ấy không hề thích Diệp vương sao?”

Nàng không dám tin trên thế giới này lại có nữ nhân không bị khuất phục bởi mỹ mạo của điện hạ, mà lần này điện hạ còn tuần mỹ hơn trước khi thoái hóa nữa.

“sau này muội muội gặp sẽ biết, lúc này cho phép tỷ tỷ giữ bí mật đi”

Không nghe nàng đề cập chuyện Vân Tây nữa, Chính Khả Xuân cũng bớt hoang mang, còn chuyện Tuyết Kiều cô nương và điện hạ thế nào thì nàng cũng mỗi mắt chờ mong, nghĩ đến tình cảnh náo nhiệt khi đó thì không nhin được mà mỉm cười.

Phùng Xuân không cam lòng vì Chính Khả Xuân không chịu nói nhưng vẫn đành chấp nhận “ được rồi, chỉ mong là ta sẽ nhanh chóng được chứng kiến”

Mà rất nhanh, các nàng đã gặp được nhân vật chính.

12. Chương 12: Gậy Gộc Gậy Họa

Một tiếng vang thật lớn làm kinh động trái tim của tất cả tộc nhân Huyền Diệp tộc.

Làm cho người ta tưởng chừng như bị động đất, tất cả đều đổ xô về nơi phát ra tiếng vang, nhìn thấy một cô gái xinh đẹp tuyệt mỹ đang đặt hai tay trước ngực, vẻ mặt vô tội, đối diện với nàng là Diệp vương điện hạ bộ dáng chạt vật, mặt mày xanh mét.

Địch Tu Tư mặt đen như đít chảo, nổi giận đùng đùng, làm cho các mỹ nhân trong Huyền Diệp tộc tụ tập ở đây muốn cười mà không dám cười, cho đến khi nhìn thấy ánh mắt của điện hạ thì mới phúc thân hành lễ, sau đó lui ra.

Người ngoài đã đi hết, Địch Tu Tư mới nghiêm rằng trừng mắt nhìn kẻ gây họa mà còn ra vẻ vô tội trước mặt “ người, bổn Tuyết Kiều này, người có thể giải thích cho ta biết rốt cuộc vì sao lại ra nông nổi này?”

Tuyết Kiều lúng ta lúng túng vừa định giải thích thì thấy từ trong đồng gạch vụn xuất hiện một nữ tử mặt mày xám tro, khuôn mặt lem luốc bùn đất, chỉ có ánh mắt oán hận nhìn chằm chằm mỹ nhân xinh đẹp sạch sẽ Tuyết Kiều.

Mà Tuyết Kiều bắt gặp ánh mắt của nàng thì không tự chủ được mà lui ra sau, lại nhìn sang Địch Tu Tư, theo phản xạ tính chạy trốn nhưng vẫn nói thêm một câu “ thực xin lỗi, ta không có cố ý”

Địch Tu Tư tràn đầy tức giận, đang chờ nàng giải thích thì nàng lại bỏ chạy, nhưng dù sao trước mắt cũng phải tắm rửa sạch sẽ lại cái đã, còn có cung điện đã bị hủy, cũng phải an bài chỗ ở cho Nhân Ngư ngu ngốc kia cái đã, rồi còn phải nhanh chóng sửa chữa cung điện này nữa...

Đang trong lúc sáng khoái nhất thì đột nhiên bị người ta ném ra khỏi giường, toàn thân dơ dáy không nói, còn phải lo giải quyết hậu quả, bất kỳ ai cũng sẽ cảm thấy không vui.

” Vân Tây, người đi về trước đi!” Địch Tu Tư cau mày nhìn nữ tử toàn thân dơ bẩn, chẳng còn chút nào xinh đẹp, không kiên nhẫn phát phát tau nói.

Trong lòng Vân Tây hận không thể đem Tuyết Kiều nghiền thành tro, đã sớm nghe nói Diệp vương lần này trở về còn mang theo một nữ nhân từ Xà tộc, đã vậy còn an bài nàng ta ở trong Diệp cư, nhưng chưa có cơ gì để đến xem thử. Tối hôm qua vất vả lắm mới được Diệp vương triệu đến thị tẩm, thế nhưng không phải ở trong Diệp cư mà là Vân Cẩm cung, làm cho trong lòng nàng đã thấy bất an. Nàng vẫn luôn dòm ngó vị trí Diệp vương phi, mà Diệp vương điện hạ ngay ngày đầu tiên trở về đã không đến tìm nàng còn chưa tính, hiện giờ ngay cả tẩm cung của hắn cũng để cho nữ nhân ngoại tộc đến ở, làm sao nàng không bất an cho được.

Không ngờ nàng đang tính toán nên dùng cơ gì để gặp mặt nữ yêu tinh của Xà tộc kia thì nữ nhân kia sáng sớm hôm nay đã tự mình tìm tới cửa, làm trò trước mặt Diệp vương điện hạ, còn chỉ vào mặt nàng mắng nàng vô sỉ.

Ngay sau đó không biết nàng dùng yêu pháp gì mà làm cho giường của bọn bị ném đi, cũng phá hủy toàn bộ Diệp cung, làm cho lần đầu tiên trong đời nàng phải rơi vào cảnh chật vật như vậy, thậm chí còn bị Diệp vương điện hạ ghét bỏ. Tuyết Kiều, coi như chúng ta đã kết thù, chờ xem, cô nãi nãi ta nếu để cho người được sống khá giả thì ta sẽ không gọi là Vân Tây.

Cố gắng kiềm chế lửa giận và oán hận, bày ra vẻ ủy khuất, thi lễ với Địch Tu Tư “ đều do Vân Tây không tốt mới làm cho khách của điện hạ không vui, điện hạ nhanh đi tìm vị cô nương kia đi, bộ dáng Vân Tây như vậy thật không còn mặt mũi nào để nhìn điện hạ, xin phép được lui xuống”

“Được rồi, Vân Tây, người cũng bị kinh hách rồi, đây là lỗi của Tuyết Kiều, sao có thể trách người được, người về trước đi, rảnh rồi ta sẽ đến tìm người” Địch Tu Tư nghe âm thanh như sắp khóc của Vân Tây thì lập tức bày ra sự tươi cười, ôn nhu trấn an.

Vân Tây lúc này mới bày ra vẻ mặt an tâm, gật đầu “ điện hạ yên tâm, Vân Tây không có việc gì, chỉ bị thương ngoài da thôi, Tuyết Kiều cô nương nhất định có lý do của nàng chứ không phải cố ý, người có tìm thấy nàng thì cũng nên ôn hòa nói chuyện, Vân Tây xin phép cáo lui”

Những lời này làm cho Địch Tu Tư thấy Vân Tây thực sự là một nữ nhân rộng lượng, mà những lời của nàng cũng làm cho hắn nhớ lại Tuyết Kiều không duyên không cớ vọt vào, còn hủy giường và phòng, lần này không phải do hắn sai mà hoàn toàn là lỗi của nàng.

Nghĩ tới chuyện này, Địch Tu Tư càng giận thêm, bình tĩnh nhìn về hướng Tuyết Kiều rồi đi nói “ trước tiên người lui xuống đi, việc này ta sẽ xử lý”

“Dạ, Vân Tây cáo lui” thấy khuôn mặt của Dịch Tu Tư trầm lại thì biết mục đích của mình đã đạt được liền dịu dàng thi lễ rồi xoay người tao nhã rời đi, nhưng thực sự không hợp với bộ dạng dơ bẩn lúc này của nàng, nhưng mà cũng đâu có ai để ý tới chuyện này.

Mà Tuyết Kiều chạy trốn thì cũng không chạy đâu quá xa, chỉ đến trên đỉnh núi ở gần đó thì ngồi xuống, hai tay ôm lấy mặt, trông ngực đập thành thịch, miệng thì thảo “ta hình như đã gặp phải rắc rối rồi, rõ ràng Dịch Tu Tư khi để người ta, ta ra tay hỗ trợ mà sao tỷ tỷ xinh đẹp kia lại dùng ánh mắt đáng sợ như vậy nhìn ta?”

Sự tình phải nói bắt đầu từ lúc hai người ngủ cùng giường.

Dịch Tu Tư an tường, vô sự ngủ cùng giường với Tuyết Kiều được hai buổi tối thì rốt cuộc không kiềm chế được nữa, cảm thấy mất tự nhiên và xấu hổ vô cùng mà Tuyết Kiều thì ngủ như chết, thậm chí có khi còn ôm trụ giường Tử Diệp Đằng mà chảy nước miếng, mà hắn thì hai đêm ngủ cùng nàng là thức trắng hai đêm.

Từ lúc nhìn Tuyết Kiều ngủ quên bên thành bể, rồi sau đó hai người cùng ngủ trên một cái giường thì Dịch Tu Tư cố tình đợi khi Tuyết Kiều ngủ mà không kiêng dè gì nhìn ngắm nàng, xem bộ dáng xoay người đáng yêu của nàng, xem mặt nàng vô ý thức vùi vào trong gối, cũng nhìn nàng ở trong mộng ôm lấy Tử Diệp Đằng... Tóm lại suốt hai buổi tối qua, mỗi ngày Tuyết Kiều vừa nhắm mắt ngủ là hắn liền mở mắt ngắm nàng, càng ngắm lại càng thấy bộ dáng của nàng rất đáng yêu.

Có một lần, hắn thậm chí còn muốn đưa tay vuốt mặt nàng, tưởng tượng trước kia Như Mặc cũng nhìn thấy bộ dáng đáng yêu như vậy của Tuyết Kiều thì trong lòng Dịch Tu Tư lại đột nhiên có cảm giác không thoải mái, nhưng hắn là cao thủ tình trường duyệt qua không biết bao nhiêu quốc sắc thiên hương, nếu cứ tiếp tục như vậy thì hắn sẽ rất nguy hiểm.

Thích cùng động tâm là hai việc khác nhau, giống như đồng cảm và yêu là hai sự đối lập nhau, nhiều năm qua, không phải hắn chưa từng có tình cảm với nữ nhân nào mà chỉ là tình cảm đó kéo dài không lâu, có khi mấy tháng thậm chí chỉ là mấy ngày thì cảm giác hoàn toàn biến mất, cho nên ai biết được cảm giác của hắn đối với Tuyết Kiều sẽ kéo dài được bao lâu?

Huống hồ gì Như Mặc vì tin tưởng hắn có thể chiếu cố tốt uội muội của mình nên mới giao Tuyết Kiều cho hắn chứ không phải muốn hắn có thêm một hồng nhan tri kỷ, vả lại Tuyết Kiều thân phận rất đặc thù, cũng không phải là đối tượng mà hắn có thể trêu chọc.

Đủ loại lý do như vậy nên trong lòng Dịch Tu Tư hiểu rõ hơn ai hết, càng biết rằng hắn không thể tiếp tục như vậy, ít nhất là không thể tiếp tục tùy ý cho bản thân trầm luân trong thói quen nhìn ngắm nàng ngủ, vì thế hắn quyết định tối đến thì ngụ tại Vân Cẩm cung gần bên Diệp cư, dù sao nơi đó cũng chưa có chủ nhân thích hợp.

Không biết nên dùng cớ gì để đi ra ngoài nên Dịch Tu Tư quyết định thương lượng với Tuyết Kiều “Tuyết Kiều, tối nay ta không thể ngủ cùng người, người ngủ một mình đi, ta sẽ ngủ ở Cẩm Vân cung bên cạnh”

“Vì sao? Hôm nay người muốn đi tìm tình nhân sao?” Tuyết Kiều đưa ánh mắt mờ mờ vì còn buồn ngủ, có chút khó hiểu nhìn hắn.

Dịch Tu Tư rõ ràng không có ý đó nhưng nhìn ánh mắt của nàng thì liền gật đầu nói dối “à, hôm nay ta sẽ cùng tình nhân qua đêm, cho nên không thể ở cùng Tuyết Kiều, bất quá nếu ban ngày thấy nhàm chán thì Tuyết Kiều có thể đến đó tìm ta”

” Như vậy a! Tốt lắm a! trời sáng ta có thể tìm người” Tuyết Kiều không chút ghen tỵ gật đầu

Thấy nàng hồn nhiên, không hiểu việc đời, không hiểu sao trong lòng Dịch Tu Tư lại cảm thấy không thoải mái, tựa hồ như vừa muốn nàng cứ hồn nhiên như thế, lại cũng muốn nhúng chìm nàng, thậm chí còn muốn nhìn thấy Tuyết Kiều sau khi hiểu tình dục là thế nào thì có bộ dáng gì.

Chẳng qua ý nghĩ như vậy, cũng chỉ là chột lóe lên mà thôi, thực sự hành động là tuyệt đối không dám

Câu chuyện đơn giản chỉ có thế nhưng đến tối, không biết có phải vì muốn chứng tỏ hắn không có lừa Tuyết Kiều hay là quả thật muốn ôm nhuyển ngọc ôn hương trong lòng để quên dung nhan khi ngủ của Tuyết

Kiều mà hắn đã gọi Tây Cung Vân Tây đến thị tẩm.

Nhưng khi người tới thì hắn lại không có chút hứng thú nào, nhưng không thể bảo nàng quay về, liền ôm nàng ngủ đến nửa đêm, cũng không ngờ Vân Tây là nữ nhân đầy thủ đoạn và tâm cơ, luôn muốn được làm vương phi của hắn, bây giờ vậy và lắm mới được hắn triệu thị tẩm nên đâu có chịu nằm yên trong lòng hắn mà ngủ.

Vì thế một người dùng hết thủ đoạn, ra sức hấp dẫn, một người thì không chống cự nổi sự khiêu khích, cho nên lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, thay vì chỉ đơn thuần ôm nhau ngủ thì về sau đã là dục vọng tràn lan.

Xuân tiêu một khắc ngàn vàng, thời gian luôn trôi qua rất nhanh, mới đó trời đã sáng.

Mà đêm nay lại là đêm trăng tròn, cho nên Tuyết Kiêu vốn ngủ thẳng cẳng đến trưa mới tỉnh thì hôm nay mới sáng tỉnh mơ đã tỉnh giấc, ánh nắng chiếu qua phòng thì không biết có phải do nàng rời khỏi nơi mình đã sống từ nhỏ hay là vì gần đây nàng không có tấm ánh trăng mà Tuyết Kiêu cảm thấy trong lòng rất không thoải mái, cần thẳng, ngay cả mùi hương của Tử Đằng Diệp cũng không làm nàng an tĩnh được, nàng muốn đi tìm Dịch Tu Tư nói cho hắn biết, xem hắn có hiểu được nguyên nhân hay không.

Nàng cũng biết là lúc này không phải lúc, không thể quấy rầy Dịch Tu Tư và tình nhân của hắn, cho nên nàng ôm cái đuôi lặng im ngồi chờ trên giường

Vất vả chờ đợi cuối cùng cũng chờ được đến lúc trời sáng, nhìn thấy ánh nắng chiếu rọi khắp phòng thì Tuyết Kiêu nhanh chóng rời giường, cẩn thận kiểm tra váy một lượt, sợ để người khác nhìn thấy cái đuôi của mình thì mới vội vàng rời khỏi phòng.

Không ngờ khi nàng cao hứng, phấn chấn vọt vào Vân Cẩm cung thì lại nhìn thấy tình cảnh làm cho nàng khiếp sợ không thôi..

Hai thân thể lỏa lồ đang gắt gao dây dưa với nhau, người bên trên không cần hỏi cũng biết là Dịch Tu Tư, mà bên dưới hắn là một nữ tử xinh đẹp xa lạ, chỉ thấy Dịch Tu Tư gắt gao cầm lấy hai cổ tay mảnh khảnh của nàng, bắt nó cố định trên đỉnh đầu nàng, bàn tay còn lại thì tùy ý xoa lên bộ ngực mềm mại của nàng, phần eo bên dưới thì mạnh mẽ ra vào trong thân thể của nàng...

Chỉ nghe nàng kia rên rỉ cùng cầu xin “ a, điện hạ, người tha cho Vân Tây đi, Vân Tây không được a, chậm một chút điện hạ, người dùng sức rất mạnh, a, nhẹ chút, a..Vân Tây, Vân Tây thực sự không được”

Mà Dịch Tu Tư nghe xong những lời của nàng thì động tác chẳng những không chậm lại mà còn mãnh liệt hơn, dồn dập hơn “ Vân Tây, không phải ngươi thích ta dùng lực thật lớn sao? có thấy thoải mái không? Ai bảo ngươi dám câu dẫn ta”

.....

Hai người đều lâm vào tình dục, hơn nữa bước chân của Tuyết Kiêu rất nhẹ nhàng nên không ai phát giác ra nàng đang đứng trong phòng, ngơ ngác nhìn.

Mà âm thanh rên rỉ cùng những lời dâm dục kia, nếu là người khác thì nhất định sẽ đỏ mặt mà lui ra ngoài, nhưng thái độ hung dữ khi dễ và âm thanh cầu xin của Vân Tư ở trong mắt Tuyết Kiêu được hiểu hoàn toàn ngược lại, nàng cho rằng nữ tử kia đã cầu xin mà Dịch Tu Tư vẫn còn khi dễ nàng, thực đáng xấu hổ.

Không hề nghĩ ngợi, bản năng phản ứng một cái thì cái đuôi cũng đã vung lên kèm theo là tiếng quát” vô sỉ”

Đương nhiên đối tượng bị mắng ở đây là Dịch Tu Tư mà không phải Vân Tây.

Đang cơn cao trào lại bị người ta phá đám, Dịch Tu Tư và Vân Tây cùng cái giường đều bị ném xuống đất, bị cái giường đè lên làm cho Dịch Tu Tư vốn đang ở trong cơ thể Vân Tây lại càng tiến sâu hơn, một tiếng thét “ a” thể hiện sự vui sướng cực điểm phát ra bên dưới cái giường.

Dịch Tu Tư cũng phát ra tiếng rên sướng khoái nhưng còn chưa kịp đạt tới cao trào thì Tuyết Kiêu nghe âm thanh vui thích kia lại tưởng là hắn không buông tha cho Vân Tây cho nên khi bọn họ còn chưa kịp chui ra khỏi giường, g cái đuôi cá màu đỏ lại điên cuồng vung về phía bốn vách tường.

Nhất thời toàn bộ Vân Cẩm cung sụp đổ ầm ầm, làm cho Điệp cung ở bên cạnh cũng bị liên lụy, lung lay một hồ rồi cũng sụp đổ hơn phân nửa, phát ra âm thanh thật lớn, gây chấn động toàn bộ Huyền Điệp tộc.

Cũng bắt đầu cho hình ảnh chật vật của Dịch Tu Tư ngày hôm nay.

Hiện tại ngẫm lại, tựa hồ là mình đã làm sai nên Tuyết Kiều bất an lại lo lắng ngồi dưới đất, cầm cái váy phủ lên cái đuôi của mình, phiền muộn cắn cắn cái môi dưới “ làm sao bây giờ? Dịch Tu Tư hình như rất tức giận, nhưng mà vì sao chứ?”

“ngươi cũng biết là ta rất tức giận sao? Có phải ngươi nên nói cho ta biết rốt cuộc ngươi vì cái gì mà phá giường của ta, còn hủy cung điện của ta không?” Dịch Tu Tư vừa tìm tới đây, nghe nàng lầm bầm như vậy thì trán nổi gân xanh.

” Ta, ta, ta nghĩ là ngươi khi dễ tỷ tỷ kia, cho nên...”

Dịch Tu Tư quả là khóc không ra nước mắt “ con mắt nào của ngươi thấy ta khi dễ Vân Tây?”

“Hai mắt của ta đều nhìn thấy, ta của ta cũng nghe rõ tỷ tỷ kia cầu xin ngươi tha cho nàng nhưng ngươi lại dùng cái gậy thô mà đâm vào người nàng, ngươi là người xấu, ta chẳng qua chỉ muốn cứu nàng, cho nên...” Tuyết Kiều vừa chỉ tay vào mắt, vừa đưa tay lên lỗ tai, cho thấy nàng không nói oan cho hắn.

Dịch Tu Tư rốt cuộc cũng biết một nữ tử không hiểu biết sẽ làm ra chuyện chê cười gì, nàng thế nhưng cho rằng chuyện hoan ái của hắn và Vân Tây là hắn khi dễ Vân Tây, hắn quả thực ngay cả giải thích cho nàng cũng không biết nói thế nào “ cho nên ngươi liền phá cung điện của ta? Ta không có khi dễ nàng, đó là yêu nàng, ta làm như vậy, nàng cảm thấy rất thoải mái, mà không phải là thống khổ, dù sao có nói ngươi cũng không hiểu, chờ sau khi ngươi có người mình thích cùng hắn làm chuyện đó thì ngươi sẽ biết”

Dịch Tu Tư nói xong thì nhú mày, hắn nghĩ tới tình cảnh ngày nào đó Tuyết Kiều sẽ nằm dưới thân một nam nhân nào đó thì cả người liền thấy không thoải mái, lực ảnh hưởng của Nhân Ngư ngu ngốc này đối với hắn thật lớn, thân thể đã được phát tiết mà trong lòng vẫn không thể không nghĩ tới nàng.

“Ta mới không cần bị người dùng gậy tra tấn” Tuyết Kiều không chút suy nghĩ liền phản bác, nghĩ tới cây gậy đồ thối kia thì mặt nóng lên thì trên người nhân loại còn có một vật kỳ quái như vậy “ trên người ca ca cũng có cái giống như ngươi sao?”

” Cái gì?” Dịch Tu Tư đơ như cây cọc

“Chính là cây gậy giống như ngươi đó” Tuyết Kiều có chút đỏ mặt nói lại

Dịch Tu Tư đỏ khóc đỏ cười hồi đáp,” Ân, chỉ cần là nam nhân đều có!”

” Nga! Kia, kia, kia về sau khi ngươi lấy cây gậy kia ra thì ta nhất định sẽ không ở trong phòng” Tuyết Kiều suy nghĩ hơn nửa ngày mới đưa ra cam đoan mà Dịch Tu Tư lúc này đã muốn hôn mê.

13. Chương 13: Nụ Hôn Cẩm Tạ

Nàng còn muốn có lần sau?

Nếu còn tiếp tục đề tài này thì Dịch Tu Tư thấy rằng người phải đỏ mặt xấu hổ là hắn chứ không phải là Tuyết Kiều.

Vốn tính toán sẽ hảo hảo răn dạy nàng một chút nhưng nửa đường đành từ bỏ, dù sao cũng không ai tưởng tượng được một người lớn mắng chửi một đứa nhỏ khờ dại thì tình hình sẽ thế nào?

Tuyết Kiều cũng không có ý đến phá rồi, mà hoàn toàn không hiểu chuyện, nhưng để tránh sau này sẽ phát sinh tình huống tương tự, Dịch Tu Tư cảm thấy thay vì nói cho nàng hiểu vấn đề thì chi bằng hắn sẽ không nói cho nàng biết hắn sẽ nghỉ qua đêm ở đâu, như vậy là an toàn nhất.

Vì thế Dịch Tu Tư thở dài một hơi “ được rồi, chuyện hôm nay ta bỏ qua cho người, sau này không được lặp lại như vậy nữa, người sẽ làm chúng ta sợ”

Tuyết Kiều ủy khuất gật gật đầu,” Ta đã biết!”

” Vậy được rồi! bây giờ người có thể nói cho ta biết vì sao mới sáng sớm người đã đến tìm ta không? Chẳng phải hai ngày nay người ngủ đến lúc mặt trời lên cao bằng ngọn sào mới dậy sao?”

Dịch Tu Tư rất tò mò, muốn biết vì sao mới sáng sớm Tuyết Kiều đã tìm tới Vân Cẩm cung, không dám nghĩ rằng do hắc không có bên cạnh nên nàng ngủ không được, mới đi tìm hắc, chắc hẳn phải có nguyên nhân nào khác.

Hiện tại đối Tuyết Kiều vì cái gì hội như vậy sớm xuất hiện ở vân cẩm cung, cảm thấy tích phân tò mò, y hắc tiền hai ngày đối Tuyết Kiều giấc ngủ thói quen hiểu biết, nàng là không ngủ đến mặt trời lên cao tiền là sẽ không tỉnh lại, như thế nào hôm nay lại hội sớm như vậy sẽ tìm hắc?

” Ta ngủ không được, từ lúc rời khỏi đại giang, ta đã có rất nhiều ngày không tắm ánh trăng, cảm giác trong người rất khó chịu” Tuyết Kiều nghe Dịch Tu Tư hỏi nguyên nhân thì lập tức quên đi chuyện lúc sáng, chạy nhanh đến bên cạnh hắc, nói cho hắc biết chuyện của nàng.

“Tắm ánh trăng” Dịch Tu Tư ngạc nhiên, hắc không giống Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên từng gặp qua nàng trong tình trạng đó, hắc là do đi cùng Như Mặc và Tuyết Ưng để tìm Ảnh Nhiên nên mới biết được nàng, vì vậy không có hiểu biết nhiều lắm về nàng.

“Thì là nằm trên tảng đá lớn bên bờ sông mà tắm ánh trăng, cảm giác rất thoải mái, mỗi lần tắm xong, ta đều cảm thấy rất khoan khoái, dễ chịu, từ ngày rời đi, ta chưa từng được tắm ánh trăng, nghĩ tới rất nhớ”

Tuyết Kiều vội vàng giải thích cho Dịch Tu Tư biết cái gì gọi là tắm ánh trăng, mà Dịch Tu Tư vừa nghe thì biết đó là một dạng để nàng hấp thu năng lượng, có lẽ Tuyết Kiều đã quen mỗi đêm trăng tròn thì hấp thu ánh trăng, bây giờ bị gián đoạn nên thấy trong người khó chịu.

“Tuyết Kiều, trước kia mỗi ngày người đều tắm ánh trăng sao?” vì muốn hiểu thêm thói quen trong cuộc sống của nàng nên Dịch Tu Tư hỏi tiếp

” Cũng không phải mỗi ngày, bắt quá cách vài ngày lại tắm một lần, ca ca nói như vậy sẽ trợ giúp cho cơ thể của ta, hơn nữa ta cũng thích tắm ánh trăng, thực sự rất thoải mái, Dịch Tu Tư, hôm nào người cũng thử đi, ta không có gạt người” Tuyết Kiều thành thực lắc đầu, còn nhiệt tình rủ rê hắc.

” Ngày hôm qua là trăng tròn, Tuyết Kiều không có thể tắm ánh trăng nên thấy khó chịu phải không?”

Tuyết Kiều gật gật đầu,” Ân! Cho nên mới ngủ không được, không phải cố ý đi phá giường của người”

Dịch Tu Tư có chút hiểu được gật gật đầu, nhìn nàng cúi đầu, bộ dáng đáng thương thì nhịn không được mà vươn tay vuốt mái tóc của nàng mà hắc đã từng muốn làm như vậy rất nhiều lần, quả nhiên mái tóc của nàng mềm mại, bóng mượt như hắc nghĩ “ đừng lo lắng, ta sẽ nghĩ cách cho người”

” Thật vậy chẳng? Cám ơn người, Dịch Tu Tư!” Tuyết Kiều cao hứng ngẩng đầu, hai mắt bừng sáng nhìn hắc, hai từ cảm ơn đã quen nói cũng vận dụng rất tốt.

Mà Dịch Tu Tư lại muốn nàng giống như trước kia, bốc đồng yêu cầu hắc cái này chuyện kia chứ không phải như bây giờ, dịu ngoan nói cảm ơn với hắc, bởi vì Tuyết Kiều như vậy làm tâm của hắc càng loạn, ngay cả lý do để chán ghét nàng cũng không có, nếu cứ vậy thì hắc sẽ ngày càng nguy hiểm, ngày càng không ổn.

“Bây giờ theo ta quay về được không? Dịch Tu Tư cố gắng bảo trì âm thanh bình tĩnh, đồng thời rút bàn tay đang vùi vào mái tóc nàng ra, những sợi tóc đen tuyền chảy theo kẽ tay hắc làm cho hắc thiếu chút nữa nhịn không được mà bắt lấy lần nữa.

“Được, nhưng mà mỹ nhân kia có trách ta hay không?” Tuyết Kiều rất không muốn nhớ tới ánh mắt độc ác của Vân Tây nhìn nàng, nhưng ánh mắt đó vẫn ám ảnh tâm trí nàng, làm cho nàng lo lắng.

“Vân Tây sẽ không trách người, huống chi Tuyết Kiều cũng không phải cố ý, cho nên không sao, hôm nay theo ta đến đông cung ở, chờ Điệp cung sửa chữa xong thì người lại quay về đó”

Thu xếp cho nàng thế nào? Địch Tu Tư nghĩ một hồi mới quyết định trước tiên cứ đem Tuyết Kiều đến đông cung của Chính Khả Xuân ở tạm, Chính Khả Xuân lòng dạ ôn nhu, rộng lượng, không đố kỵ mà Tuyết Kiều tính cách đơn thuần, hiền lành, hai người ở cùng nhau chắc chắn sẽ không có hiềm khích. Hơn nữa nơi ở của Chính Khả Xuân thanh tịnh, ngoại trừ nàng thì không có ai, kể cả nha hoàn, thị nữ, đối với việc che giấu ca đuôi của Tuyết Kiều rất hữu ích, mặt khác nếu muốn an tĩnh thì trước khi cung điện được sửa xong, hấn cũng không thể cùng hồng nhan tri kỷ qua đêm để tránh phát sinh tình trạng như sáng nay.

” Cái kia giường lớn thiệt thơm kia cũng hư rồi sao?” Tuyết Kiều tiếc nuối hỏi, nàng rất thích cái giường đó nha.

“Không sao, nếu người thích thì ta sẽ làm cho người một cái khác là được, nhưng mà Tuyết Kiều, vì sao người lại nói cái giường kia thơm chứ?”

Địch Tu Tư muốn hỏi vấn đề này đã lâu, vì cái gì Tuyết Kiều mỗi lần ôm kia Tử Diệp Đằng thì vẻ mặt đều rất say mê, Tử Diệp Đằng quả thật có mùi thơm nhưng rất nhẹ, gần như là không có, ngay cả thân giường được tạo bằng Kim Đế hoa cũng có mùi thơm nồng hơn, thế nhưng Tuyết Kiều chỉ thấy Tử Diệp Đằng thơm?

“Rất thơm a, Địch Tu Tư, người không ngửi được sao? Mùi thơm rất dễ chịu, cảm giác rất quen thuộc, nhưng ta không nhớ đã ngửi qua ở đâu, ta rất thích”

Tuyết Kiều vẻ mặt kỳ quái nhìn hấn, giống như đang nói cái mũi của Địch Tu Tư có vấn đề.

Mùi hương thơm như vậy mà hấn không hề ngửi được sao? Nàng còn tưởng bởi vì hấn thích mùi hương đó nên mới chọn làm giường.

Địch Tu Tư lúc này cũng mơ hồ, chẳng lẽ là bởi vì khác giống cho nên khứu giác cũng khác biệt nhau sao?

Lúc trước hấn chọn Tử Diệp Đằng làm giường là vì nó là loại thực vật ít mùi nhất nhưng lại có lin khí nhất trong Huyền Diệp tộc, hồng nhan tri kỷ của hấn dù không quá chú trọng cách ăn mặc nhưng trước khi đến cung điện của hấn qua đêm cũng sẽ phun lên người nước hoa làm từ bách hoa, mới ngửi thì thấy thích nhưng lâu ngày lại thấy chán, mà Tử Diệp Đằng lại không có mùi, còn có thể hấp thu mùi hương trên người các diệp nữ, sẽ làm hấn không còn thấy chán nữa, cho nên hấn mới ở cung của người khác thì dùng Tử Đế hoa và Thảo Mộc đằng để làm giường mà riêng Diệp cung của hấn thì dùng Kim Đế hoa có mùi rất nhẹ và Tử Diệp Đằng không có mùi làm giường.

Nhưng Tuyết Kiều nói nó thơm, còn rất thích, vậy thì chiều theo nàng thôi “ người đã thích như vậy thì ta sẽ sai người làm cho người một cái giường khác giống vậy được không?”

” Tốt! Tốt!” Tuyết Kiều lập tức hưng phấn ôm lấy Địch Tu Tư, hôn lên mặt hấn một cái thật mạnh “ Địch Tu Tư, người thực sự là người rất tốt, sau khi trở về ta nhất định sẽ nói cho ca ca biết, người rất tốt với ta”

Địch Tu Tư sờ lên chỗ nàng vừa hôn hấn, cảm giác một cỗ nhiệt khí bùng lên, thậm chí còn lan tràn khắp cơ thể hấn, ngây ngốc nhìn hấn, hồi lâu mới phục hồi tinh thần, hấn bị người ta hôn? Mà đó còn là một tiểu nhân ngư không hiểu sự đời “ Tuyết Kiều, ai dạy người làm như vậy?”

” Không ai dạy ta! Bất quá ta nhìn thấy chất nữ Bảo Bảo thường làm như vậy khi Thanh Liên ca ca làm chuyện gì đó cho nàng hoặc là thỉnh thoảng nàng sẽ thân thiết với hấn như vậy, sau đó Thanh Liên ca ca cười rất vui vẻ, nhưng sao người không cười? người không thích ta làm như vậy với người sao?”

Tuyết Kiều lắc lắc đầu, thực ra nàng không chỉ nhìn thấy Bảo Bảo làm vậy với Thanh Liên, mà có mấy lần nàng cũng thấy Dao Quang tỷ tỷ làm vậy với ca ca, cho nên nàng kết luận đó chính là một cách để thể hiện sự cảm ơn, nhưng sao nàng làm vậy Địch Tu Tư không vui mà lại rất kinh ngạc, chẳng lẽ nàng hiểu sai rồi sao?

” Không có, ta thực thích! Nhưng mà Tuyết Kiều hiểu nó có ý nghĩa gì sao?” Địch Tu Tư không chịu thừa nhận thực ra trong lòng hấn rất vui sướng.

“Không phải có nghĩa là cảm tạ sao? Đây là lần đầu tiên ta làm như vậy với người khác nha, ngay cả ca ca cũng không có như vậy” Tuyết Kiều ngạc nhiên nói, lại thấy mặt của Địch Tu Tư đột nhiên hồng hồng nên kinh hô “ Địch Tu Tư, người làm sao vậy? mặt của người đột nhiên rất hồng, rất hồng nha”

Hắn biết Tuyết Kiều sẽ không hiểu thế nào gọi là hôn, cũng không biết là không nên tùy tiện làm vậy với một nam nhân, mặc dù có chút thất vọng nhưng nghe nói hắn là người đầu tiên nàng hôn cho rằng hắn có vị trí quan trọng, cho nên cảm giác kia cũng nhanh chóng biến mất.

Nghe tiếng kinh hô của Tuyết Kiề, Địch Tu Tư ngưng ngừng quay đầu “ thời tiết hơi nóng thôi, được rồi, chúng ta đi về đi”

Nóng?

Tuyết Kiều nhìn lên trời, thấy mặt trời còn chưa xuất hiện, gió núi thổi ào ào, làm sao nóng được chứ? Nhưng thấy mặt Địch Tu Tư đỏ bừng nghĩ hắn thực sự nóng nên không nghĩ gì nữa, vội vàng gạt đầu “ ần, tốt”

Mới đi được hai bước thì Địch Tu Tư đột nhiên xoay người lại, vẻ mặt nghiêm túc nhìn nàng nói “ Tuyết Kiều, hành động cảm tạ như vậy sau này không được làm với người thứ hai, hiểu chưa?”

“Vì sao? Ca ca cũng không được sao?” Tuyết Kiều ngạc nhiên nhìn hắn, cảm tạ mà còn phân chia người này người kia sao? Thì ra làm nhân loại thực là phiền a.

” Đúng vậy, không được! Bởi vì Như Mặc đã có Bắc Dao Quang cảm tạ hắn, loại cảm tạ này chỉ có thể vĩnh viễn đối với một người duy nhất, không thể dùng cho nhiều người” Địch Tu Tư khi dễ Tuyết Kiều không biết đạo lý đối nhân xử thế cho nên lừa gạt nàng

“Thì ra là vậy, vậy được rồi, sau này ta sẽ không làm vậy với người khác. Làm người thực là phiền ,a ngay cả cảm tạ và kết hôn cũng chỉ có thể đối với một người”

Tuyết Kiều đưa ra kết luận làm cho Địch Tu Tư suyt chút nữa bị nghẹn, hồi lâu mới gạt đầu phụ họa “ ần”

Xem ra hắn không cần phải quá lo lắng, trước khi Nhân Ngư này hiểu chuyện thì hắn nhất định sẽ ỉnh thêm chút thời gian để xóa bỏ được cảm giác với nàng, nếu đến khi nàng thông suốt mọi chuyện mà hắn vẫn còn có tình ý với nàng thì điều đó có nghĩa Diệp vương Địch Tu Tư vĩ đại hắn đã thua trên tay Nhân Ngư ngu ngốc này.

Nếu sớm biết sẽ như vậy thì có đánh chết hắn cũng sẽ không cố chứng minh là mình xinh đẹp mà đánh cá với Nhân Ngư này, bây giờ thì nàng vẫn tự do tự tại như trước mà hắn thì tâm rối như tơ vò.

Địch Tu Tư lại tiếp tục đi về phía trước, Tuyết Kiều thoải mái đi theo sau, hoàn toàn không biết lúc này Địch Tu Tư vì nàng mà bắt đầu rối loạn tâm tư.

14. Chương 14: Khó Được Ý Lại

Trận nổ lúc sáng gây chấn động rất lớn, Chính Khả Xuân cũng bị chấn động nên khi thấy Địch Tu Tư sắc mặt ôn hòa mang theo vị khách quý Tuyết Kiều đến cung điện của nàng thì không khỏi cảm thấy thụ sủng nhược kinh

” Điện hạ, Tuyết Kiều cô nương, các người sao lại đến đây?”

“Chính Khả Xuân, chuyện sáng nay người chắc đã biết, bây giờ Cẩm Vân cung và Diệp cung đều bị hư tổn nặng nề, cung điện mới thì chưa xây xong, Tuyết Kiều sẽ ở cùng người mấy ngày, để nàng ở nơi khác thì ta không yên tâm, hai người các người tính cách tương đồng, hắn là sẽ dễ sống chung với nhau”

Địch Tu Tư nói xong, Chính Khả Xuân nhớ tới bộ dáng sáng nay của hắn thì che miệng cười một cái rồi phúc thân đáp “ điện hạ tin tưởng thiếp thân như vậy, đem Tuyết Kiều giao cho thiếp thân chiếu cố, thiếp thân nhất định sẽ chiếu cố tốt cho nàng”

” Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi! Tuyết Kiều, đây là Chính Khả Xuân, trước khi cung điện mới làm xong thì người ở chung với nàng, được không?” Địch Tu Tư trưng cầu dân ý.

” Hảo! Ta gọi là Tuyết Kiều!” Tuyết Kiều lập tức gật đầu.

“Thiếp thân Chính Khả Xuân gặp qua Tuyết Kiều cô nương” Khả Xuân ôn nhu hành lễ với Tuyết Kiều.

” Địch Tu Tư, ta thích tình nhân này của ngươi, rất ôn nhu, có điểm giống Dao Quang tỷ tỷ” Tuyết Kiều không chút che giấu cảm xúc, tiến lên cầm lấy tay Chính Khả Xuân

Địch Tu Tư nghe nàng không e dè gì mà nói hai từ tình nhân ra miệng thì có chút xấu hổ, tuy hấn không cho rằng tính tình Chính Khả Xuân và Bắc Dao Quang giống nhau chỗ nào, nhưng nếu Tuyết Kiều đã nói như vậy thì với suy nghĩ của nàng, có lẽ nàng muốn nói tới cảm giác của nàng đối với Chính Khả Xuân cũng giống như với Bắc Dao Quang, đều rất ôn nhu.

” Ngươi thích là tốt rồi, Chính Khả Xuân tính tình ôn nhu, ngươi không nên khi dễ nàng” Địch Tu Tư nửa đùa nửa thật nói, Chính Khả Xuân chắc chắn sẽ không khi dễ Tuyết Kiều còn Tuyết Kiều không hiểu chuyện nên có thể sẽ làm cho Chính Khả Xuân bị ủy khuất.

” Ta sẽ không khi dễ Khả Xuân tỷ tỷ, ta thích nàng ấy, sau này mỗi ngày ta đều ngủ cùng nàng ấy sao?”

” Không, ngươi có thể ngủ một mình” Địch Tu Tư vội vàng lắc đầu, để nàng ở nơi này là tình thế bất đắc dĩ, là tạm thời mà thôi, để Chính Khả Xuân chiếu cố nàng là không muốn nàng lại gây rắc rối, nhưng không thể để các nàng ngủ cùng nhau, với tư thế ngủ của nàng thì không cần tới nửa đêm, cái đuôi cá màu đỏ của nàng sẽ lộ ra, đến lúc thì thiên hạ đại loạn.

Quay đầu lại nói với Chính Khả Xuân “ Chính Khả Xuân, một lát ngươi thu xếp một gian phòng ở cạnh phòng của ngươi cho Tuyết Kiều ở đi, Tuyết Kiều thích ở trên giường cho nên sau này nếu ngươi không thấy nàng ra khỏi phòng, chỉ cần gõ cửa gọi nàng là được”

Sắp xếp như vậy là vì sợ Chính Khả Xuân quá mức chu đáo mà xông vào phòng của Tuyết Kiều, nhìn thấy cái không nên nhìn.

“Dạ, thiếp thân nhớ kỹ, điện hạ yên tâm đi” Chính Khả Xuân nhu thuận đáp.

” Vậy là tốt rồi, ta đây liền đem Tuyết Kiều giao cho ngươi!” Địch thu xếp xong thì yên tâm xoay người, chuẩn bị rời đi.

” Ngươi đi đâu?” Tuyết Kiều lập tức cầm lấy ống tay áo của hấn, động tác mau lẹ tới mức Chính Khả Xuân còn chưa kịp thấy rõ thì nàng đã đến bên cạnh Địch Tu Tư “ ngươi không ở cùng chúng ta sao?”

“Điện hạ tính đến tây cung sao?” tuy rằng rất ngạc nhiên vì động tác mau lẹ của Tuyết Kiều nhưng thấy vẻ mặt kinh ngạc của Địch Tu Tư thì nàng nhanh chóng hiểu ý mà lên tiếng giải vây cho hấn.

” Đúng vậy! Tuyết Kiều, ngươi quên chuyện ngươi tùy tiện phá hủy phòng, lại phá đám chuyện của ta và Vân Tây sao? Bây giờ ta đã biết là ngươi không cố ý nhưng dù sao Vân Tây cũng đã bị thương, ta không nên đến thăm nàng sao? Thuận tiện thay ngươi nói lời an ủi nàng” Địch Tu Tư nhìn thoáng qua Chính Khả Xuân rồi ôn nhu nói với Tuyết Kiều.

Tuyết Kiều vừa cảm thấy đúng là thấy có gì đó không hợp lý, ngẫm nghĩ một hồi mới gật đầu, có chút lưu luyến buông tay áo hấn ra, lúng túng nói “ vậy ngươi đi rồi thì có quay lại đây không?”

Chưa từng thấy nàng có thái độ ỷ lại hấn như vậy, trong lòng Địch Tu Tư cảm giác rất vui, lại có chút bất an, lại sợ hấn tự mình đứng, bởi vì hấn không thể đem suy nghĩ của những nữ nhân khác mà áp dụng vào Tuyết Kiều, cho nên thử thăm dò “ Tuyết Kiều muốn ta quay lại sao?”

” Đương nhiên!” Tuyết Kiều không chút do dự mà gật đầu, làm cho Địch Tu Tư phẩn chấn hấn lên “ nếu Tuyết Kiều muốn ta quay lại, ta đương nhiên sẽ trở lại, nhưng có thể trễ một chút, ngươi phá hỏng phòng ốc như vậy, ta cũng phải tìm người đến sửa chữa a. Cho nên ngươi hãy ở lại làm bạn với Chính Khả Xuân đi, cùng nhau đi dạo hoa viên cũng được, ta sẽ cố gắng về sớm một chút”

Không ý thức được khẩu khí của hấn đối với nàng thay đổi, giống như một trượng phu đang dặn dò tiểu thê tử của mình, mà Tuyết Kiều chỉ cảm thấy hai ngày nay Địch Tu Tư rất tốt, làm cho nàng không tự chủ mà muốn thân cận với hấn hơn, không nghĩ hành vi hấn có ý tứ gì, nhưng Chính Khả Xuân thì cảm giác có ý tứ hàm xúc gì đó nhưng nhất thời không thể nói đó là gì, cho nên chỉ im lặng suy nghĩ.

” Ân, vậy được rồi! Người đi đi!” Tuyết Kiều nghĩ nghĩ xây phòng vẫn là chuyện quan trọng hơn, hôm nay nàng đã phá hủy phòng củ hủ, hủ không bắt nàng đi làm còn kêu người khác làm thay là đã tốt lắm rồi, nếu còn cản trở hủ thì không tốt, cho nên nhu thuận buông tay áo hủ ra.

“Đừng chạy lung tung” Địch Tu Tư không an tâm mà dặn dò thêm.

” Ta đã biết!” Tuyết Kiều chu miệng, tựa hồ như bắt mẫn vì sự quan tâm quá mức của hủ, Địch Tu Tư cười to một tiếng rồi xoay người rời đi. Nhìn hủ rời đi, Tuyết Kiều thu hồi tầm mắt, cảm giác trong lòng có chút trống vắng, ngượng ngùng nói với Chính Khả Xuân “ Khả Xuân tỷ tỷ, bây giờ ta muốn ngủ một lát, đêm qua ngủ không ngon, sáng sớm đã thức giấc rồi, ta có thể đi ngủ hay không?”

” Đương nhiên là có thể, Tuyết Kiều cô nương chờ một chút, thiếp thân đi chuẩn bị phòng cho cô nương, rất nhanh là có’ Chính Khả Xuân kinh ngạc rồi lập tức ôn nhu nở nụ cười

” Ân, cảm ơn Chính Khả Xuân tỷ tỷ” Tuyết Kiều cũng nhu thuận đáp lại.

” Tuyết Kiều cô nương không cần khách khí như vậy, coi như là nhà của mình đi, thiếp thân đi một lát sẽ quay lại ngay” Chính Khả Xuân nói xong liền phúc thân rồi nhanh chóng rời đi.

”Tỷ tỷ, điện hạ đang đi đến đây” một nữ tử xinh đẹp chạy vội vào trong, vừa chạy vừa la.

Vân Tây đã sớm quần áo chỉnh tề đứng bên cạnh cửa, lúm đồng tiền như hoa nói “ muội muội vất vả rồi”

Khi nói chuyện, bàn tay khẽ vuốt mái tóc, nhất cử nhất động đều tràn đầy phong tình làm cho nữ tử xinh đẹp kia đứng trước mặt nàng cũng bị lu mờ ‘ tỷ tỷ thực là xinh đẹp, phong tư xuất chúng”

“Muội muội quá lời, muốn nói xinh đẹp và phong tình thì tỷ tỷ làm sao sánh bằng Liên Tinh muội muội người, điện hạ đã nhiều lần đề cập trước mặt tỷ tỷ để muội muội hầu hạ người, xem ra điện hạ cũng rất thích muội muội, sau này muội muội nếu đắc sủng thì đừng quên tỷ tỷ nha”

Vân Tây ra vẻ khích lệ Liên Tinh nhưng thực ra trong lòng rất khinh bỉ nàng ta, nếu không phải nàng ta còn có chỗ để nàng lợi dụng thì còn lâu nàng mới xưng hô tỷ muội với nàng ta.

” Thật vậy chẳng? Điện hạ thật sự có đề cập qua ta sao?” hai mắt của Liên Tinh bừng sáng, từ lúc nàng nhìn thấy Huyền Diệp vương tử thì trong lòng tràn ngập hình bóng của hủ, thiên hạ này lại có nam tử tuyệt mỹ như vậy, cho dù phải chia sẻ với vô số nữ nhân khác thì nàng cũng vui vẻ, nguyện ý trở thành một người trong số đó, lúc này nghe Vân Tây nói vậy thì lòng nàng như nở hoa, dù sao Vân Tây là nữ nhân đi theo điện hạ lâu nhất nên những lời nàng nói ra rất có trọng lượng.

” Tỷ tỷ chẳng lẽ lại lừa người sao? Điện hạ tới, ta sẽ lại nói với người vài lời, còn lo điện hạ sẽ quên người sao?” Vân Tây tươi cười chân thành nhưng trong lòng lại ước gì Thiêu Thân yêu này nhanh chóng rời đi, nàng không muốn có nhiều nữ nhân để phân tán sự chú ý của điện hạ đâu.

” Ai nha, như thế liền đa tạ tỷ tỷ, Liên Tinh sẽ không quấy rầy tỷ tỷ cùng điện hạ nữa, xin cáo lui” Liên Tinh giống như nhận được đại ân lập tức phúc thân rồi lui đi.

Vân Tây thấy thân ảnh của nàng vừa biến mất khỏi cánh cửa thì tươi cười biến mất, thay vào đó là khinh bỉ và phẫn nộ, chờ ta thu thập xong tiểu yêu tinh Xà tộc kia thì tới lượt người, đừng mong làm chứng ngại vật cho vị trí Diệp vương phi của nàng.

Đang suy nghĩ thì ngoài điện đã vang lên tiếng bước chân và tiếng hô của bọn nha hoàn “ tham kiến điện hạ” Vân Tây lập tức bày ra bộ dáng ôn nhu vô hạn, lập tức đi ra ngoài thì vừa lúc đó Địch Tu Tư cũng đang bước vào “ Vân Tây gặp qua điện hạ”

Địch Tu Tư thấy nàng trang điểm tỉ mỉ thì ánh mắt cũng lộ vẻ tán thưởng, Vân Tây đúng là một nữ nhân rất biết cách làm đẹp, dung mạo tuyệt đẹp của nàng sau khi được trang điểm càng thêm mỹ lệ, kinh tâm đoạt phách, chính vì đã nhiều năm qua hủ vẫn giữ nàng bên cạnh mình “ Vân Tây, sáng nay người bị thương có nghiêm trọng không?”

” Đa tạ điện hạ quan tâm, bất quá chỉ là một vết thương nhỏ mà thôi, đã tự mình chữa khỏi, nhưng điện hạ có bị sao không?” Vân Tây vừa nói, vừa tiến lên nắm tay hủ, vẻ mặt quan tâm.

” Ta không sao, nha đầu Tuyết Kiều kia hiểu lầm, sáng nay là nàng có việc tìm ta không ngờ gặp lúc ta và người hoan ái, cho là ta khi dễ người nên muốn binh vực cho người nên mới làm ra việc như vậy, người cũng đừng giận nàng” Dịch Tu Tư nhớ lại lời giải thích của Tuyết Kiều thì thấy buồn cười, thế gian này có lẽ chỉ có nàng mới hình dung vật tượng trưng cho giới tính của nam nhân là gây gộc, nhưng điều đó cũng thể hiện sự hồn nhiên đáng yêu của nàng.

Vì binh vực cho nàng? Không có cố ý?

Hừ! Đánh chết Vân Tây cũng không tin, nữa nhân kia rõ ràng là mắng nàng vô sỉ, bây giờ điện hạ chỉ nói là hiểu lầm thì có thể xóa bỏ mối hận của nàng sao? Làm gì có chuyện dễ dàng như thế?

Vân Tây trong lòng hận đến mức nghiến răng nhưng vẫn bày ra vẻ mặt tươi cười “ điện hạ yên tâm, nghe nói Tuyết Kiều cô nương kia là khách quý của điện hạ, Vân Tây thân là người của điện hạ đương nhiên phải thay điện hạ tiếp đãi khách, nhiệt tình khoản đãi và chiếu cố cho Tuyết Kiều cô nương”

” Vậy là tốt rồi! Đến chính là nhìn xem người, người đã không có việc gì, ta cũng phải đi đây” Dịch Tu Tư hài lòng với câu trả lời của nàng, xoay người rời đi, hắn vẫn không quên đã đáp ứng Tuyết Kiều là sớm quay lại

“Điện hạ phải đi rồi sa? Không ngồi lại một lát sao? “ Vân Tây sửng sốt, không ngờ Dịch Tu Tư mới đó đã rời đi, chẳng lẽ hắn vì thay tiểu nha đầu kia giải thích cho nên mới đến đây? Nghĩ tới chuyện này trong lòng Vân Tây càng thêm lo lắng.

” Không được, Vân Cẩm cùng Diệp cung đều bị phá hủy, ta phải mau chóng tìm thợ đến sửa chữa, hôm khác sẽ đến thăm người” Dịch Tu Tư không chỉ muốn tìm công tượng mà hắn còn muốn tìm xảo nương, hắn cũng không quên đã đáp ứng Tuyết Kiều sẽ may cho nàng một bộ Bách Diệp y, còn muốn đến ngọn núi phía sau Huyền Diệp cốc để thu thập một ít Tử Diệp Đăng, bởi vì Tuyết Kiều thích dùng nó để che trên giường, mà chỉ có Tử Diệp Đăng trên núi phía sau cốc mới có linh khí nhiều nhất, sống lâu năm nhất, đó cũng là nguyên nhân hắn nói với Tuyết Kiều hắn không trở về sớm được.

Muốn đến đó cũng không phải dễ, chuyện cần làm cũng rất nhiều, chỉ riêng chuyện làm Bách Diệp Y thì hắn cũng phải mất rất nhiều thời gian để thuyết phục xảo nương.

Nhìn bộ dáng vội vàng của Dịch Tu Tư, Vân Tây biết hôm nay dù thế nào cũng không thể giữ hắn ở lại được nên càng hận Tuyết Kiều hơn, nhiều năm qua điện hạ có không ít nữ nhân nhưng để hắn vì một nữ nhân mà nói chuyện thì chưa từng có, mà tiểu yêu tinh Xà tộc này quả thực có chút năng lực, bất quá cứ để cho nàng ta vui vẻ vài ngày đi, khi nàng tìm ra được biện pháp tốt thì đương nhiên sẽ không để nàng ta sống thoải mái.

Trong lòng oán giận cùng hận ý ngập trời nhưng vẫn cố nén lại, miệng vẫn nói ra những lời thân thiết “ vậy điện hạ có an bài chỗ ở cho Tuyết Kiều cô nương chưa? Nếu tin tưởng Vân Tây thì có thể đưa Tuyết Kiều cô nương đến ở chỗ của thiếp thân đi, nơi này rộng lớn, nha hoàn cũng tận tâm, sẽ không làm mất lòng khách quý”

“Vân Tây, người suy nghĩ thực chu đáo nhưng ta đã đưa Tuyết Kiều đến chỗ Chính Khả Xuân, Tuyết Kiều tính tình hiếu động mà Chính Khả Xuân lại ôn hòa, cẩn trọng sẽ chiếu cố tốt cho nàng hơn nữa cung điện của Khả Xuân cũng gần với Diệp cung, chờ khi Diệp cung sửa xong thì có thể cho Tuyết Kiều lập tức quay về đó, không cần phiền tới người”

“Vậy mấy ngày tới điện hạ sẽ ở đâu?” Vân Tây vừa nghe tới tên của Chính Khả Xuân thì trong lòng tràn ngập đổ kỵ và hờn ghen, nàng ta chính là cái gai trong mắt nàng, đã sớm xem không vừa mắt từ lâu, nàng không tin điện hạ tuần mỹ như vậy, sẽ không có nữ nhân nào không mơ ước đến ngôi vị Diệp vương phi, nàng nghĩ hết thấy diệu bộ của Chính Khả Xuân đều là đóng kịch, giống như nàng, luôn cố tỏ ra hoàn mỹ.

Dịch Tu Tư nghe ra ý tứ ghen tỵ của nàng thì ánh mắt trầm xuống nhìn Vân Tây như thấu hiểu tâm sự của nàng “Vân Tây, người theo ta thời gian cũng không ngắn có phải không?”

“Dạ, điện hạ, gần hai ngàn năm” Vân Tây không biết vì sao hắn hỏi vậy nhưng nàng tin mình không lộ ra sơ hở gì nên lập tức ôn nhu đáp.

” Hai ngàn năm, thời gian không ngắn, nếu chuyên tâm tu luyện thì đã đạt được cảnh giới rất cao, đi theo ta như vậy, người có từng hối hận không?” Địch Tu Tư thực sự cũng không nhớ nàng đi theo mình từ khi nào, nhưng khi nghe con số thì cũng giật mình, thì ra lại lâu như vậy.

” Điện hạ, ngài làm sao vậy? Vân Tây làm sai cái gì sao? Điện hạ muốn đuổi Vân Tây đi sao?” nghe hẳn nói như vậy, Vân Tây hoảng hốt liệ quỳ xuống, nước mắt lưng tròng, nàng còn chưa làm gì, chẳng lẽ điện hạ đã muốn đuổi nàng đi, như vậy công sức mấy năm qua của nàng chẳng phải là uổng phí sao?

” Không có, đứng lên đi! Ta tiện miệng hỏi một chút thôi, sao lại đuổi người đi chứ? Ta chưa bao giờ chủ động đuổi các người đi, rời đi là do chính các người chọn lựa, Vân Tây, người đi theo ta nhiều năm như vậy thì không thể không rõ, nhưng mà người không nói thì ta không biết người đã đi theo ta lâu như vậy” Địch Tu Tư tiến lên nâng nàng dậy, nhẹ vỗ vào tay nàng an ủi “người đã đi theo ta nhiều năm như vậy, tính cách và sở thích của ta, người hiểu rất rõ, chỉ cần các người còn theo ta ngày nào thì ta sẽ không bạc đãi các người ngày đó, nhưng ta cực chán ghét chuyện nữ nhân tranh đấu với nhau, hi vọng sẽ không có ngày như vậy, Vân Tây, người hiểu chứ?”

” Điện hạ yên tâm, Vân Tây hiểu được, chỉ cần điện hạ không ghét bỏ Vân Tây thì Vân Tây chỉ biết hết lòng hầu hạ điện hạ, không có ý khác, cho dù có tỷ muội nào không cam lòng tìm đến gây khó dễ cho Vân Tây, Vân Tây cũng vì điện hạ mà chịu đựng”

Lời nói ra nghe thật rộng lượng, không hối không oán, giống như chỉ cần được ở bên cạnh Địch Tu Tư thì dù có bị người khác khi dễ thế nào nàng cũng cam lòng, làm cho Địch Tu Tư không khỏi cảm động “ người yên tâm, nếu có ai tìm tới vũ nhục người, người không cần chịu đựng, cứ nói cho ta biết, ta sẽ làm chủ cho người

“Được điện hạ ưu ái như thế, Vân Tây có chết cũng không tiếc” Vân Tây cảm động nhìn Địch Tu Tư, nước mắt còn vương khoe mi, làm cho người ta thấy thương tiếc, Địch Tu Tư cũng không ngại, ôn nhu lau nước mắt cho nàng “ tốt lắm, hôm khác lại đến thăm người, sớm nghỉ ngơi đi, ta đi đây”

“Dạ, điện hạ đi thong thả” Vân Tây cũng không dây dưa, khéo léo thi lễ với Địch Tu Tư

” Ân, quay về đi!” Địch xoay người rời đi

” Hồng Ngọc-” Nhìn thân ảnh của Địch Tu Tư vừa biến mất, sắc mặt của Vân Tây liền trầm xuống

“Chủ tử, nô tỳ có mặt” một nha đầu vẽ mặt thông minh lập tức xuất hiện

“Lập tức cho Bụi Sơn đến Xà tộc điều tra thân thể của tiểu tiện nhân kia, ta rất muốn biết nàng có năng lực gì mà dám tranh giành với ta”

“Dạ, chủ tử” nha đầu tên Hồng Ngọc kia vẽ mặt ngoan độc “ chủ tử, lần trước Quý bà nói đồ vật này nọ, lần này có cần nói Bụi Sơn tiện thể mang về luôn không?”

“Ân, đồ vật kia cứ chờ đã, bây giờ chưa tới thời cơ, chờ thời cơ tới thì mang về cũng chưa muộn, nếu chưa đến lúc mà đem về, không cẩn thận bị người ta phát hiện thì sẽ liên lụy tới bản thân” chờ nàng điều tra thân thể của tiểu yêu tinh Xà tộc kia xong thì mang đồ vật này nọ về cũng không muộn.

” Vẫn là chủ tử suy nghĩ thấu đáo, nô tỳ đã hiểu” Hồng Ngọc lập tức phụ họa

“Phái người đi canh chừng Chính Khả Xuân, chờ Bụi Sơn mang tin tức về thì người đầu tiên ta đối phó chính là nàng, ta thật muốn nhìn xem bộ dáng đậm bạc của nàng ta duy trì được bao lâu”

Trong mắt Vân Tây đều là sát ý, Hồng Ngọc nhìn thấy cũng giật mình sợ hãi, tuy rằng nàng thấy đồng cung Chính Khả Xuân kia thực sự không có ý tranh giành vị trí vương phi, nhưng chủ tử đã nói nàng ta là chương ngại vật thì không hay cho nàng ta rồi, ai bảo trong vô số nữ nhân trong Huyền Điện tộc, nàng ta thân cận với Điện vương hơn hết làm chi.

“Dạ, chủ tử yên tâm”

15. Chương 15: Cái Gọi Là Yêu

“Chính Khả Xuân tỷ tỷ, các người không dùng cơm sao?” Tuyết Kiều vừa tỉnh ngủ, trời đã tối đen, nhưng đối với Huyền Diệp tộc thì ban đêm lại là lúc bọn họ mới phô diễn được hết vẻ đẹp của mình, đôi cánh của bọn họ trong đêm mới phát sáng, long lanh, mỹ lệ hơn.

Dù lúc này Chính Khả Xuân mang hình dáng nhân loại nhưng vàng sáng nhạt vẫn tỏa ra quanh người, làm Tuyết Kiều rất hiểu kỳ “ Chính Khả Xuân tỷ tỷ, quần áo của người phát sáng a”

Chính Khả Xuân ôn nhu mỉm cười, bàn tay ngọc khê vung lên một cái thì bốn vách tường cũng phát ra ánh sáng nhu hòa, làm cho đông cung sáng rõ như ban ngày “ vẫn sáng này không phải do quần áo phát ra mà là hào quang từ nguyên thân của ta, không giấu diếm được”

“Nhưng sao trên người Dịch Tu Tư lại không có? Hẳn chẳng phải là vương của các người sao?” Tuyết Kiều tò mò hỏi, nàng chưa từng thấy vàng sáng này trên người Dịch Tu Tư nha.

“Đó là diện hạ tu vi cao thâm, có thể tùy ý thu phát hào quang này, mà ta đạo hạnh còn thấp cho nên không có khả năng đó” Chính Khả Xuân vẫn kiên nhẫn giải thích cho nàng.

” Nguyên lai là như vậy a!” Tuyết Kiều gật gật đầu, không hiểu đạo hạnh trong lời nàng nói là gì nhưng nàng cũng nhận ra được Chính Khả Xuân so với Dịch Tu Tư thì yếu hơn.

” Đúng vậy! Tuyết Kiều cô nương sớm như vậy liền tỉnh ngủ? Ta nghĩ người sẽ ngủ đến sáng”

Tuyết Kiều gật gật đầu, cũng đã ngủ đủ rồi, bây giờ đã đến lúc ăn cơm chiều, các người chưa nấu cơm sao?”

Tuyết Kiều nhin không được hỏi lại chuyện này lần nữa, nàng vốn không cần một ngày ba bữa như nhân loại, chỉ cảm thấy nếu không nấu cơm thì chẳng phải thời gian rảnh rỗi của các nàng sẽ rất nhiều sao?

” Tuyết Kiều cô nương đã đói bụng sao? Ta không chỉ uống nước linh tuyến, chưa từng thử ăn qua đồ ăn của nhân loại nhưng nếu Tuyết Kiều cô nương muốn ăn thì lát nữa diện hạ quay lại, Chính Khả Xuân sẽ xin ý kiến để chuẩn bị thức ăn nhân loại cho Tuyết Kiều cô nương được không?”

Chính Khả Xuân có chút bất ngờ, bọn họ chỉ cần dùng nước linh tuyến là có thể duy trì linh lực, không cần ăn thức ăn như nhân loại, giờ nghe Tuyết Kiều hỏi như vậy thì sao không ngạc nhiên cho được.

“Chính Khả Xuân tỷ tỷ không cần gấp, ta không đói chỉ là ca ca và Dao Quang tỷ tỷ mỗi ngày đều ba bữa cơm, thời gian nấu ăn cũng rất lâu nhưng bộ dáng nàng khi đó rất vui vẻ, mà ca ca ta ăn cũng rất khoái hoạt, cho nên mới hiếu kỳ hỏi người thôi” Tuyết Kiều lập tức giải thích.

Chính Khả Xuân biết ca ca và Dao Quang tỷ tỷ mà nàng nói là Xà quân đại nhân và Xà quân phu nhân, thì ra Tuyết Kiều là thân muội muội của Xà quân đại nhân sao?

Về mặt tăng thêm vài phần tôn kính “ đó là vì Xà quân phu nhân đã quen một ngày ba bữa, mà Xà quân đại nhân lại rất yêu phu nhân, cho nên mới cùng dùng cơm với phu nhân, thực ra với tu vi của hần thì Xà quân đại nhân không cần ăn uống cũng có thể duy trì được năng lượng cơ thể”

” Rất yêu?” Tuyết Kiều nghiêng ngẫm hai chữ này “ rất yêu một người thì liền nguyện ý vì nàng mà làm tất cả mọi chuyện sao?”

” Ân, đúng vậy! Rất yêu một người thì có thể vì người đó mà chết, trong lòng không oán, không trách; rất yêu một người thì sẽ nguyện ý làm tất cả những gì người đó thích, thậm chí là thay đổi cả bản thân mình; rất yêu một người là có thể từ bỏ tự tôn và nguyên tắc của mình để chờ mong hần có thể ngẫu nhiên nhìn người một cái; rất yêu một người là xem hần còn quan trọng hơn cả bản thân mình, đối đãi trân trọng với hần hơn cả trân bảo quý giá nhất”

Đôi mắt si mê của Chính Khả Xuân nhìn vào khoảng không vô định, như đang nói lên tình cảm trong lòng mình, thành kính, hẹn mòn cũng vĩnh viễn không oán, không hối, đôi mắt lóe sáng tựa như người nàng yêu đang đứng trước mặt nàng, hai tay đặt trước ngực, sau khi nói xong, thấy Tuyết Kiều đang nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt kinh ngạc thì đỏ bừng mặt, ngượng ngùng cúi đầu “ Tuyết Kiều cô nương có người yêu không?”

Tuyết Kiều tán thưởng nhìn dung nhan đỏ bừng động lòng người của Chính Khả Xuân, cảm thấy bộ dáng yếu ớt của nàng bây giờ thật đẹp, mặc dù nàng không hiểu cái gì gọi là yêu, nhưng theo những lời Chính Khả Xuân nói thì nàng vẫn cảm nhận được tình yêu chính là cảm giác tốt đẹp đến mức nào, tuy rằng nàng không thể lý giải nhưng nếu tình yêu có thể làm cho người ta trở nên xinh đẹp như vậy thì nàng cũng muốn thử. Bây giờ thì nàng đã hiểu vì sao khi Dao Quang tỷ tỷ nói đến yêu thì lại có bộ dáng như vậy.

Nghe Chính Khả Xuân hỏi vậy, Tuyết Kiều thành thực lắc đầu “ ta không có, ta thích ca ca, thích Dao Quang tỷ tỷ, thích Mặc Mặc tiểu chủ và Bảo Bảo chủ nữ, ta thích nhiều người, cũng thích Chính Khả Xuân tỷ tỷ nhưng mà Dao Quang tỷ tỷ nói thích với yêu không giống nhau, có thể thích rất nhiều người nhưng yêu thì chỉ có một. Đúng vậy không?”

” Ân, Xà quân phu nhân nói đúng, một người có thể thích rất nhiều người nhưng yêu thì chỉ có một” Chính Khả Xuân lập tức đồng ý, trong thiên địa hiện tại, có ai mà không hận mộ tình cảm của phu thê Xà quân chứ.

“Vậy Chính Khả Xuân tỷ tỷ yêu Dịch Tu Tư sao?” Tuyết Kiều nghiêm túc hỏi

Chính Khả Xuân e lệ gật đầu “ đúng vậy”

“Vậy Dịch Tu Tư có yêu Khả Xuân tỷ tỷ không?”

Vấn đề này Chính Khả Xuân không thể trả lời được, bởi vì nàng cũng không biết, điện hạ đa tình, phong lưu, hẳn luôn đối xử ôn nhu với tất cả mọi người nhưng hẳn có thực sự yêu các nàng không thì không thể xác định được.

Thấy bộ dáng do dự của nàng, Tuyết Kiều cũng hiểu được chút ít “ ta hiểu rồi, Dịch Tu Tư đúng là kẻ xấu, ta chán ghét hẳn”

” A? Tuyết Kiều cô nương, người biết cái gì? Điện hạ đối với ta rất tốt, người đừng hiểu lầm điện hạ” Chính Khả Xuân nghe nàng nói vậy thì nóng nảy hẳn lên, sợ nàng hiểu lầm Dịch Tu Tư nên vội vàng giải thích.

” Ta không có hiểu lầm hẳn, hẳn đích thật là người xấu, Dao Quang tỷ tỷ đã nói yêu chỉ có thể dành ột người, không thể cùng lúc yêu rất nhiều người, nếu là như vậy thì không phải là yêu, là không có trách nhiệm, Chính Khả Xuân trước đó cũng công nhận Dao Quang tỷ tỷ nói đúng, mà người yêu Dịch Tu Tư nhưng hẳn lại yêu rất nhiều người, như vậy là hẳn không đúng, hẳn là người xấu”

Tuyết Kiều lập tức quật cường phản bác nói, nàng tuy rằng không hiểu tình yêu, nhưng vẫn nhận biết được đúng sai.

Chính Khả Xuân thấy nàng bất bình thay mình thì không có cảm động mà còn sốt ruột hơn “Tuyết Kiều cô nương, không phải thế, đều do ta tự nguyện, chúng ta đều yêu điện hạ cho nên tự nguyện ở bên cạnh hẳn, bởi vì yêu một người không nhất định bắt người đó phải yêu lại mình, chỉ cần điện hạ cho chúng ta vĩnh viễn ở bên cạnh hẳn, có thể thường xuyên nhìn thấy hẳn thì dù hẳn không thương chúng ta cũng không sao, chỉ cần chúng ta yêu hẳn là đủ”

“Chuyện này đương nhiên không được, nếu hẳn không thương các người thì sao mỗi ngày đều ở chung với các người, nếu là yêu thì sao phải yêu nhiều người như vậy? Chính Khả Xuân tỷ tỷ, người là người tốt, để hẳn yêu một mình người không tốt sao? Vân Tây kia ánh mắt rất hung dữ, ta không thích nàng, nàng cũng yêu Dịch Tu Tư sao?”

Tuyết Kiều lắc đầu như trống bỏi, không đồng ý với những biện giải của Chính Khả Xuân, nàng thấy Chính Khả Xuân thực tốt, bộ dáng cũng được, vậy mà Dịch Tu Tư còn chưa thấy đủ, có thật nhiều tình nhân như vậy

” Tuyết Kiều cô nương, van cầu người, ngàn vạn lần đừng nói như vậy trước mặt điện hạ, nếu không điện hạ sẽ giận ta, điện hạ không thích nữ nhân có lòng tham, điện hạ tốt như vậy, không có khả năng chỉ là sở hữu của một người, tình hình trước mắt đều tốt đối với tất cả chúng ta, nếu điện hạ thực sự thành thân với một người trong số chúng ta thì những kia sẽ thương tâm tới chết, cho nên hiện tại mọi người đều thấy thỏa mãn, Tuyết Kiều cô nương, người tuổi còn nhỏ, chờ khi trưởng thành thì người sẽ hiểu tình yêu đôi khi rất cần sự thỏa hiệp và nhường nhịn”

Chính Khả Xuân hiện tại cũng biết Tuyết Kiều là một người đơn thuần, trong mắt nàng sai là sai, đúng là đúng, tuyệt đối không có sự trung lập, mà quan hệ rắc rối trong tình yêu thì không thể dùng đúng hay sai để phân xử được.

Vì vậy nàng không chỉ bị bề ngoài của điện hạ mê hoặc mà trong lòng nàng, hẳn còn tốt hơn cả bề ngoài, cho nên nàng mới quyết định và kiên trì như vậy, bây giờ nàng chỉ hi vọng Tuyết Kiều không đề cập tới chuyện này nữa, bởi vì nàng phát giác, càng nói thì chỉ càng làm Tuyết Kiều hiểu lầm điện hạ càng sâu, mà điện hạ sẽ không thích như vậy.

Tuyết Kiều đúng là không hiểu, nàng chỉ cảm thấy trong chuyện này là Dịch Tu Tư không đúng nhưng mà Chính Khả Xuân sợ hãi như vậy, còn xin nàng đừng nói trước mặt Dịch Tu Tư, càng chứng minh hẳn là người xấu, vì không muốn Chính Khả Xuân lo lắng, Tuyết Kiều vẫn gật đầu “ta sẽ không nói với Dịch Tu Tư, nhưng mà Chính Khả Xuân không muốn đổi người yêu không? nhất định chỉ yêu một mình hẳn thôi sao?”

Chính Khả Xuân đỏ mặt, tựa như bị Tuyết Kiều nói trúng điểm yếu, nhưng vẫn lắc đầu, Tuyết Kiều quả là một cô nương đơn thuần quá mức, cái gì cũng không hiểu, nếu tình yêu có thể thay đổi thì sao còn gọi là yêu “một khi đã yêu thì cả đời chỉ có một người, làm sao có thể đổi người khác, chờ sau này Tuyết Kiều cô nương có người mình yêu thì sẽ hiểu được”

” Các người đều nói sau này ta sẽ hiểu được, nhưng nếu sau này ta yêu người giống như Dịch Tu Tư thì ta tình nguyện không có, ta muốn một người giống như ca ca ta vậy, cùng Dao Quang tỷ tỷ sống bên nhau cả đời, ngay cả Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên cũng rất hạnh phúc, ta không cần một tiểu phi trùng hoa tâm, mỗi ngày đều ngủ với một tình nhân khác nhau đâu”

Tuyết Kiều thốt ra một tràng dài, mà không cần nói thì cũng hiểu tiểu phi trùng hoa tâm kia là ai, đáng thương cho Dịch Tu Tư, hẳn vất vả lắm mới có được chút địa vị trong lòng nàng bây giờ lại bị tụt hạng thê thảm, uống công hãn khoa môi múa mép hồi lâu với các xảo nương mới thuyết phục được các nàng may Bách Diệp y cho Tuyết Kiều

Nhìn sắc trời đã tối đen, chuyện đến sau núi thu thập Diệp Đằng đành để sang ngày mai, hẳn cũng không quên Tuyết Kiều đã dặn hẳn quay về sớm

Nghĩ đến bộ dáng nàng ôm cái đuôi giấu dưới làn váy, ngồi ở bậc thang trước cửa điện chờ hẳn về thì trong lòng Dịch Tu Tư lại dâng lên sự chờ mong, cũng không muốn ở lại bên ngoài lâu hơn nữa, lập tức hướng về phía đông cung mà bay.

16. Chương 16: Thân Mật Ngoài Ý Muốn

Nhưng khi hẳn trở lại đông cung thì đón tiếp hẳn là Chính Khả Xuân, còn Tuyết Kiều thì chán ghét liếc hẳn một cái rồi xoay người đi vào bên trong.

Dịch Tu Tư ngăn người, mọi chờ mong, tưởng tượng tan biến giống như bị chậu nước lạnh tạt khắp người, vẻ tươi cười cũng biến mất, Chính Khả Xuân thấy hẳn như vậy thì trong lòng càng bất an “điện hạ, người vất vả rồi, để thiếp thân chuẩn bị nước cho ngài tắm”

” Không cần, Tuyết Kiều sao lại vậy?” Dịch Tu Tư nhíu mày nhìn thân ảnh biến mất của Tuyết Kiều, hẳn không cho rằng Chính Khả Xuân làm gì ủy khuất nàng nhưng sao nàng lại nhìn hẳn như vậy?

” Đều là thiếp thân không tốt!” Chính Khả Xuân nói xong liền quỳ xuống, Dịch Tu Tư vội vàng đỡ nàng “Chính Khả Xuân, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Chính Khả Xuân không dám giấu diếm, lập tức kể lại cuộc nói chuyện của nàng và Tuyết Kiều cho Dịch Tu Tư nghe, vừa nghe tới câu “hoa tâm tiểu phi trùng” thì mặt của Dịch Tu Tư đã đen như dát chảo.

” Tốt lắm! Chính Khả Xuân, người đi nghỉ ngơi đi, ta đã biết!” Dịch Tu Tư nghiêng rằng nghiêng lợi nói

” Điện hạ, ngài đừng nóng giận, Tuyết Kiều cô nương không phải cố ý, tính nết đơn thuần cũng không hiểu được ý nghĩa sâu xa bên trong, ngài có trách thì trách thiếp thân đi, đều do thiếp thân khôn tốt, đề cập tới đề tài này” Chính Khả Xuân nhìn thấy bộ dáng hẩn như vậy thì lại quỳ xuống, vẻ mặt lo lắng, nói thế nào thì Tuyết Kiều cũng là bình vực cho nàng nên mới nói điện hạ như thế, nếu điện hạ giận Tuyết Kiều cô nương thì chi bằng trừng phạt nàng.

“Chính Khả Xuân, người đứng lên cho ta, chuyện này không liên quan đến người” Dịch Tu Tư biết hẩn không có tư cách nổi giận, Tuyết Kiều nói hẩn như vậy cũng đúng, chính xác là hẩn đối với các hồng nhan tri kỷ của mình không giống như tình cảm Như Mặc dành cho Bắc Dao Quang, hẩn cũng cho phép người khác nói hẩn hoa tâm, không biết vì sao, Tuyết Kiều nói như vậy thì hẩn lại thấy tức giận

Trong lúc hẩn đang mơ hồ có tình cảm với nàng thì nàng lại nói vĩnh viễn không yêu một nam nhân như vậy, nên nên nói hẩn không chấp nhận Tuyết Kiều phê bình hẩn thì chi bằng nói hẩn không chịu được nàng còn chưa hiểu tình yêu là gì đã phủ quyết hẩn.

” Điện hạ—” Chính Khả Xuân cố chấp không chịu đứng lên, bộ dáng điện hạ như vậy khẳng định là đại họa sắp bùng nổ.

” Người nếu không chịu đứng dậy thì liền quỳ đi” Dịch Tu Tư đang giận chó đánh mèo, hẩn nghĩ tính tình Chính Khả Xuân và Tuyết Kiều hợp nhau, không ngờ mới ngày đầu tiên nàng đã khiến cho Tuyết Kiều đánh giá và phản cảm hẩn như vậy. Tuy hẩn biết mọi việc đều xuất phát từ hẩn, nhưng hẩn vẫn muốn trách Chính Khả Xuân, cho nên hẩn vẫn thực kiên nhẫn với một nữ nhân ôn nhu như nàng, không muốn nói những lời lạnh lùng, tàn nhẫn, mà nàng vẫn cố chấp quỳ, làm cho nhẫn nại của hẩn đã đến cực điểm, lập tức phát tay áo đi về phía phòng của Tuyết Kiều.

Chính Khả Xuân bị dọa cam như hế, nước mắt lưng tròng, vẫn còn quỳ trên sàn nhà lạnh như băng, trở mắt nhìn Dịch Tu Tư tức giận rồi đi, trong lòng cảm thấy lo lắng thay cho Tuyết Kiều. Điện hạ thực sự thay đổi, trước kia hẩn sẽ không vì một việc nhỏ mà nổi trận lôi đình, hơn nữa hẩn cũng biết Tuyết Kiều cô nương rất đơn thuần, những lời như vậy cũng không có ác ý nhưng mà hẩn lại nổi giận, theo hẩn nhiều năm như vậy, nàng chưa từng hẩn giận dữ như thế, nhưng lại vì Tuyết Kiều cô nương mà thay đổi, cũng không biết là tốt hay xấu.

Dùng sức đá văng cánh cửa, Dịch Tu Tư một bụng lửa giận đi vào trong, Tuyết Kiều đang ngồi dưới đất, xoay lưng lại phía hẩn, nghe tiếng động lớn thì giật mình quay lại, nhìn thấy vẻ mặt của Dịch Tu Tư thì cũng không cao hứng, nàng còn chưa tức giận hẩn thì hẩn tức giận nàng cái gì chứ?

“Dịch Tu Tư, người đá hư cửa rồi, đây là phòng của Chính Khả Xuân tỷ tỷ a” Tuyết Kiều đứng lên, đối diện Dịch Tu Tư nói.

“Người còn phá hư phòng của ta kìa, ta có trách người sao?” Dịch Tu Tư lạnh lùng nhìn nàng.

Tuyết Kiều ngẩn ra, “Ta, ta cũng không phải cố ý, ai cho người, người—”

” Ta làm sao vậy, ta cùng nữ nhân thích ta lên giường thì có gì không đúng? Người cái gì cũng không hiểu thì dựa vào đâu mà nói ta là hoa tâm tiểu phi trùng? Còn nói sẽ không yêu một người giống như ta, ta có cầu người yêu ta sao?”

Dịch Tu Tư hỏi một thôi một hồi, không thừa nhận tự tôn của mình đã bị tổn thương nghiêm trọng, nữ nhân này không biết hẩn đẹp thì cũng thôi đi nhưng ai cho nàng dám khinh thường hẩn? hẩn thừa nhận hẩn không phải là một kẻ chung tình, nhưng một người không hiểu tình là gì như Tuyết Kiều dám nói hẩn hoa tâm? Hẩn có đặt đao lên cổ Chính Khả Xuân các nàng, ép các nàng yêu hẩn sao, vậy sao nàng lại đổ hết trách nhiệm cho hẩn

“Dịch Tu Tư người thực rất kỳ quái, ta không có nói gì sai, người cần gì phải tức giận như vậy? người như vậy sẽ làm Chính Khả Xuân tỷ tỷ sợ, tỷ ấy không cho ta nói gì, ta cũng chưa nói gì với người, sao người lại tức giận? các tỷ tỷ ấy yêu người như vậy, sao người không thể yêu một người, chính người làm sai mà còn kiến chuyện với ta, thực sự rất buồn cười”

Tuyết Kiều thấy những nam tử nàng đã gặp qua như Như Mặc hay Tuyết Ứng tính khí không có thay đổi thất thường như Dịch Tu Tư, làm nàng có chút khó hiểu, nàng cũng bực mình, tức giận hẩn vì sao có Chính

Khả Xuân tỷ tỷ tốt với hắn như vậy mà hắn còn thấy chưa đủ, nếu không phải trước khi đi, ca ca đã dặn nàng phải bao dung cho Dịch Tu Tư một chút thì nàng đã sớm nổi giận với hắn rồi.

” Ta buồn cười? Ta chịu đủ rồi, Tuyết Kiều, ngươi hiện tại lập tức đi theo ta, ta sẽ đưa ngươi về lại chỗ Như Mặc, cuộc thách đố này coi như ta thua, sau này ta sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt ngươi và đám người Như Mặc nữa, ta không cần phải chứng minh gì nữa, dù sao thì trong mắt ngươi ta cũng là người xấu, mọi người đều đẹp hơn ta, mọi người đều đúng, chỉ có ta là sai, ngươi không phải nghĩ ta như thế sao? Một khi đã vậy, ta không thấy không cần phải chứng minh gì nữa, tất cả đều không quan trọng, hơn nữa ngươi cũng không phải là người nào, ta cần gì phải chứng minh với ngươi? Không có ý kiến của ngươi, ta cũng không việc gì”

Dịch Tu Tư thực sự cảm thấy mọi việc không có ý nghĩa gì nữa cả, hiện tại hắn rất hối hận vì đã đánh cuộc với Tuyết Kiều, thậm chí hắn còn cảm thấy lúc trước hắn không nên cùng Như Mặc và Tuyết Ưng đi tìm Ảnh Nhiên, nếu lúc đó hắn không nhất định đi theo thì hắn đã không quen biết Tuyết Kiều thì bây giờ hắn đâu có tức giận đến vậy, đúng là hắn tự làm tự chịu mà. Bây giờ hắn quyết định chấm dứt mọi sai lầm của mình, làm cho tất cả trở lại như lúc ban đầu, đưa Tuyết Kiều hoàn hảo về bên Như Mặc, còn hắn tiếp tục làm Điệp vương tự do, phong lưu.

Biểu tình của Dịch Tu Tư thật bị thương mà Tuyết Kiều khi nhìn thấy hắn như vậy thì trong lòng cũng thấy không vui, tuy rằng hắn giận dữ với nàng nhưng xem ra hắn cũng thực thương tâm, tựa như ngày đó hắn nói lời làm nàng tổn thương, trong lòng nàng cũng thấy rất khó chịu, nhưng mà nàng không có nói cái gì quá phận với hắn, sao hắn lại lộ ra biểu tình như vậy?

Tuyết Kiều không chớp mắt, mới nghe nói hắn đưa nàng quay lại chỗ ca ca và Dao Quang tỷ tỷ thì nàng rất hứng nhưng một giây sau đã không còn hứng khởi nữa, nghĩ đến ca ca và Dao Quang tỷ tỷ là một đôi, Thanh Liên ca ca và Bảo Bảo chất nữ cũng là một đôi, ngay cả tiểu chất Mặc Mặc và Vân Thư cũng là một cặp, rồi Thanh Nhi ca ca và Ngọc Linh Lung tỷ tỷ, còn có Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên nữa, đều có đôi có cặp mà nàng thì cô đơn một mình, tuy rằng mọi người đều đối xử tốt với nàng, nhưng nàng vẫn có cảm giác mình chen ngang, phá đám bọn họ.

Nàng không hiểu vì sao ca ca rồi những người khác đều đối xử ân cần với nàng, mà chỉ duy có Dịch Tu Tư là luôn tức giận nàng, rồng nàng, tuy vậy nàng cũng không có chấp nhặt chuyện hắn không lễ phép với nàng, thậm chí là hắn có gọi nàng là nhân ngư ngu ngốc thì nàng chỉ cảm thấy đây là biểu hiện sợ hãi của hắn mà thôi.

Nhưng mà bây giờ hắn lại muốn đuổi nàng đi, để nàng cô đơn một mình sao? Nhìn bộ dáng phần nộ, bị thương như con thú nhỏ của hắn, Tuyết Kiều không biết nên làm thế nào.

Chậm rãi đi đến bên cạnh hắn, không ai dạy nàng nhưng theo bản năng nàng ôm lấy Dịch Tu Tư “ đừng đưa ta về chỗ của ca ca, ta muốn ở lại đây”

Thực ra khi bả vai mảnh khảnh của Tuyết Kiều dựa vào vai hắn thì Dịch Tu Tư đã thất thần, hắn thậm chí đã quên đi mình vì sao phần nộ, chỉ ngơ ngác nhìn chủ nhân của cánh tay trắng như tuyết kia, mà khi âm thanh như cầu xin của nàng lọt vào tai hắn thì Dịch Tu Tư cảm thấy như đang mơ, Tuyết Kiều ngây thơ không biết biểu đạt cảm ơn thế nào lại có thể làm ra động tác này sao?

Nàng thế nhưng lại ôm hắn, còn thỉnh cầu hắn đừng đuổi nàng đi? Không phải nàng rất thích Như Mặc và luôn cho rằng hắn là người xấu sao?

Nhưng mà nhiệt độ lạnh lẽo trên cơ thể là thật, làn da mịn màng, mềm mại chạm vào da hắn cũng là thật, thậm chí hơi thở nhẹ nhàng cũng là thật, nàng mềm mại dựa sát vào ngực hắn, dù cách vật liệu may mặc nhưng hắn vẫn cảm giác được vật nữ tính mềm mại của nàng đang làm hắn nay sinh phản ứng bản năng mãnh liệt

” Tuyết, Tuyết Kiều, ngươi có biết ngươi đang nói cái gì sao?”

Dịch Tu Tư cố gắng nói với mình ngàn vạn lần không được do dự nhưng hết thấy đã không kịp nữa rồi

Hắn muốn mang nàng nhanh chóng rời đi, chỉ cần đem nàng rời đi thì mọi thứ đều còn kịp, hắn sẽ trở lại là một Điệp vương tuyệt mỹ tiêu sái trước kia mà nàng vẫn là một nhân ngư đơn thuần, thiện lương, bọn họ

vốn là hai người không cùng đường, không nên cũng không có khả đi tới tận cùng cùng nhau, nhưng lòng nghĩ vậy mà không khống chế được cảm xúc, đưa mắt nhìn Tuyết Kiều, chờ mong

“Địch Tu Tư, người đừng đuổi ta về chỗ ca ca, ta muốn ở lại đây” Tuyết Kiều vừa lặp lại, vừa ôm chặt lấy tay của Địch Tu Tư

“không phải người nói ta là người xấu sao? Không phải người nói ta buồn cười sao? Vì cái gì còn muốn ở lại đây?” Địch Tu Tư càng thêm mơ hồ, không hiểu trong lòng Tuyết Kiều rốt cuộc đang nghĩ cái gì.

“Người mắng ta, rống ta, còn khi dễ ta nữa, mà Dao Quang tỷ tỷ và ca ca không có như vậy” sau một hồi nghĩ ngợi, Tuyết Kiều trả lời

Địch Tu Tư đỏ mề hời trán, đây là lý do quái quỷ gì vậy? Tuyết Kiều thích bị ngược sao?? Hắn rống nàng, mắng nàng lại khi dễ nàng mà nàng đó lại là nguyên nhân nàng muốn ở lại đây? Địch Tu Tư quả thật không biết nên khóc hay cười.

“Ta có thể xem đây là lời khen tặng sao?” Địch Tu Tư đưa tay xoa trán “Tuyết Kiều, ta mệt mỏi, ta vẫn nên đưa người về lại chỗ Như Mặc thôi, ta muốn quay lại những ngày tháng tiêu dao trước kia, không muốn vì người mà làm ảnh hưởng đến tâm tình của ta”

” Địch Tu Tư, ta mặc kệ, ta không đi, ta muốn ở tại chỗ này, ta thích Chính Khả Xuân tỷ tỷ, thích nơi này, ta không quay về, ta cam đoan sau này sẽ không bao giờ nói người là người xấu nữa, cũng không quấy rầy người và tình nhân thân thiết, ta cũng không cần xiêm y xinh đẹp hay là cái giường thơm kia nữa, ta sẽ ở lại đây”

Tuyết Kiều vẻ mặt đau lòng nói ra nhiều cái nàng không cần, mà cứ một câu ta không cần thì mặt nàng lại ảo não thêm một phần, tựa hồ như nàng phải từ bỏ những thứ mà mình yêu quý, làm cho người ta thấy nàng như vậy thì không đành lòng, Địch Tu Tư cau mày, nghe nàng hi sinh nhiều thứ như vậy thì cũng biết nàng quyết tâm ở lại đây, nhưng vẫn không hiểu rốt cuộc vì sao nàng muốn ở lại.

Nhưng ngực của hắn bởi vì nàng dùng sức lắc đầu mà làm cho vật nữ tính mềm mại theo động tác của nàng không ngừng cọ xát vào ngực hắn, Địch Tu Tư rõ ràng cảm giác được biến hóa của cơ thể hắn, cả người nóng lên, không thể nâng hai vai của nàng, tách nàng ra khỏi thân thể hắn “Tuyết Kiều, người phải hiểu cho rõ, nếu muốn ở lại đây thì phải tuân thủ quy tắc của ta, hơn nữa sau này ta tùy thời sẽ mắng người, rống người, khi dễ người, vậy người vẫn còn muốn ở lại sao?”

Tuyết Kiều thấy hắn nhăn mặt nhiều hơn, bộ dáng phần nộ hơn, nghĩ rằng hắn vẫn muốn đuổi nàng đi nên càng ra sức ôm chặt cánh tay của hắn, dùng sức gật đầu “ta muốn, ta muốn, ta sẽ ở lại đây, tuân theo quy củ của người”

“Vậy trước tiên người buông ra” Địch Tu Tư bị nàng ôm lấy thì cả người như phát hỏa, nếu cứ tiếp tục như vậy thì chắc chắn sẽ cháy, tiểu nhân ngư này không có một chút tự giác của nữ nhân sao? Cứ vậy mà ôm lấy một nam nhân? Nghĩ lại thì Tuyết Kiều cũng chỉ là bán nhân mà thôi, nàng còn chưa thể biến ra hai chân, cho nên cũng không thể xem nàng là nữ nhân chân chính, vì vậy làm sao nàng hiểu được một nữ nhân ôm một nam nhân thì nghĩa là gì?

Mà hắn, vì lần thân mật ngoài ý muốn này mà toàn thân nóng bừng, không muốn để nàng phát hiện ra hắn xấu hổ, cho nên Địch Tu Tư yêu cầu Tuyết Kiều chủ động buông hắn ra

“Vậy người có đáp ứng sẽ không đuổi ta đi không?” Tuyết Kiều không nghe lời hắn, nàng chỉ nghĩ Địch Tu Tư đã có chút mềm lòng nên phải nhanh chóng nắm bắt cơ hội, để hắn đáp ứng không đuổi nàng đi, nên hoàn toàn không biết tới sự thống khổ của Địch Tu Tư.

“Không đuổi người đi nữa, người nhanh buông ta” Địch Tu Tư mặc đồ bừng, rống lên

Hắn rất muốn dùng sức đẩy nàng ra nhưng chỉ sợ vừa tiếp xúc với làn da của nàng thì sẽ không dừng lại được, dục vọng thân thể sẽ vì thế mà sôi trào. Rốt cuộc hắn không thể dỗi gặt bản thân được nữa, hắn đúng là đã động tâm vì tiểu nhân ngư này, ngay cả thân thể cũng động tình.

Chết tiệt, một đời anh danh, thế nhưng liền mặc danh kỳ diệu thua trên tay Nhân Ngư ngu ngốc này, bị kịch là chính hắn cũng không hiểu hắn thích Nhân Ngư ngu ngốc này vì cái gì?

Chẳng lẽ là nhất kiến chung tình sao?

17. Chương 17: Vân Tây Bị Thương Nặng

Tuyết Kiều được hân cam đoan thì mới thỏa mãn mà buông tay của Dịch Tu Tư ra, cao hứng lui lại phía sau hai bước mà Dịch Tu Tư thì âm thầm thở dài một hơi, đang định rời đi thì thân hình mềm mại của Tuyết Kiều một lần nữa lại nhào tới, đôi môi đỏ mọng tươi mát hạ một cái hôn thật mạnh lên má hân “cảm ơn người Dịch Tu Tư”

Lý trí của Dịch Tu Tư hoàn toàn bị tan rã, dục vọng mới vất vả lắm được kiềm chế giờ lại bùng nổ như nước lũ tràn bờ, không khống chế được nữa nên hân nhanh chóng ôm lấy thân hình của Tuyết Kiều, cúi người xuống, hung hăng hôn nàng, hung hăng đoạt lấy không khí trong miệng nàng.

Dục vọng như một con rắn nhỏ từ sâu trong lòng hân lan tràn ra khắp cơ thể, Dịch Tu Tư cảm thấy hương vị của nàng rất ngọt ngào, hơn tất cả những nữ nhân hân đã chạm qua, một tay cố định cái ót của Tuyết Kiều, không cho nàng di động hay giãy dụa, một tay ôm lấy cái lưng mảnh khảnh của nàng, làm cho thân thể nàng dán chặt vào ngực hân hơn.

Cái lưỡi ướt át bá đạo tách đôi môi của Tuyết Kiều ra, tham lam nuốt lấy vị ngọt trong miệng nàng, vĩnh viễn không muốn ngừng lại.

Tuyết Kiều mở to hai mắt, ngơ ngác nhìn biểu tình phóng đảng của Dịch Tu Tư, cảm giác tê dại trên môi làm nàng thấy thoải mái lại có chút xa lạ, nàng không biết vì sao Dịch Tu Tư lại làm vậy với nàng, nàng thấy hân thực xa lạ nhưng không có cảm giác sợ hãi hân, nàng cũng không biết cảm xúc của mình lúc này là thế nào, thực hỗn độn, không biết kế tiếp nên làm gì.

Trực giác cho biết hành vi như vậy là không đúng nhưng không ai nói cho hân biết là sai ở chỗ nào.

Tuyết Kiều vừa tự hỏi, vừa ngơ ngác bị Dịch Tu Tư ăn đậu hủ, chiếm tiện nghi, cho đến khi bàn tay của hân bắt đầu không thành thực mà dao động trên lưng nàng, Tuyết Kiều hoảng hốt dùng sức đẩy hân ra, lớn tiếng nói “Dịch Tu Tư, người, người đang làm cái gì?”

Dịch Tu Tư lâm vào tình dục mê man, lại thấy Tuyết Kiều không có phản ứng thì cứ nghĩ nàng cũng hưởng thụ nộ hôn của hân, nghĩ tới chuyện Tuyết Kiều tuy không hiểu tình yêu là gì nhưng theo bản năng vẫn tiếp nhận nộ hôn của hân thì lại cảm thấy may mắn, không ngờ bất thành linh bị nàng đẩy ra, còn chất vấn hân đang làm cái gì, nhất thời Dịch Tu Tư bực mình.

Nhìn đôi môi đỏ mọng của Tuyết Kiều bị hân hôn đến sưng, nhìn ánh mắt hồn nhiên lại có chút khó hiểu của nàng, Dịch Tu Tư thật muốn hung hăng tát mình một cái, hân rất dễ tiện, lợi dụng lúc Tuyết Kiều muốn lưu lại mà khinh bạc nàng.

Đáng chết, hân sao có thể vô sỉ tới mức này, có vô số nữ nhân chờ được hân sủng ái mà hân cố tình lại động dục với một nữ nhân đơn thuần ngay hôn môi và cảm ơn cũng không phân biệt được mà động tình, trong lòng Dịch Tu Tư tự trách và thấy thất bại vô cùng nên không có mặt mũi nào mà nhìn Tuyết Kiều

Để lại một câu “thực xin lỗi” rồi vội vã bỏ chạy mất bóng.

Tuyết Kiều ngây ngốc đứng yên nhìn Dịch Tu Tư bỏ đi, vừa vuốt môi mình vừa thì thào “tuy rằng hân có chạm vào môi ta nhưng mà ta không có mắng hân, chỉ hỏi hân sao lại làm thế thôi, nhưng sao hân giống như bị ủy khuất và kinh hách mà bỏ chạy như vậy? thực sự là một người kỳ quái”

Tuyết Kiều đơn thuần nên hoàn toàn không nghĩ chuyện Dịch Tu Tư bỏ đi liên quan tới chuyện hân hôn nàng, nếu Dịch Tu Tư biết thì chắc sẽ tức giận đến hộc máu.

Tuyết Kiều vẫn vừa vuốt môi vừa suy nghĩ, hoàn toàn không đem chuyện vừa rồi liên hệ đến hình ảnh Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên hôn nhau trong hôn lễ, nàng chỉ thấy khi đó Tuyết Ưng không có ăn nước miếng của

Ảnh Nhiên, mà môi của Ảnh Nhiên cũng không sưng lên giống như nàng cho nên nàng cho rằng hành động vừa rồi của Dịch Tu Tư là do hắn thấy nước miếng của nàng ăn ngon nên mới làm vậy.

Rút ra kết luận như vậy, Tuyết Kiều lại cảm thấy bản thân bị thiệt thòi, nàng bị Dịch Tu Tư ăn nhiều nước miếng như vậy mà nàng chưa ăn được của hắn ngụm nào, cho nên nàng quyết định khi Dịch Tu Tư quay lại, nàng nhất định sẽ ăn lại của hắn.

Nhưng nàng không ngờ rằng quyết định này của nàng không thể thực thi bởi vì ba ngày liên tiếp cũng không thấy bóng dáng của Dịch Tu Tư đâu, càng miễn bàn tới chuyện nàng đòi lại thiệt thòi.

“Chính Khả Xuân tỷ tỷ, Dịch Tu Tư sao vậy? sao mấy hôm nay không thấy hắn đâu?” Tuyết Kiều cảm thấy bộ dáng của Dịch Tu Tư ngày đó cũng không phải là tức giận, cho nên khẳng định là hắn chỉ mất hứng, nhưng lỗi không do nàng, vậy sao hắn không trở lại?

” Tuyết Kiều cô nương, thiếp thân cũng không biết, trong cung tỷ muội nhiều, điện hạ có khi thường ở chỗ của các tỷ muội đó, không thường đến đây, người không cần lo lắng, vài ngày nữa điện hạ sẽ quay lại”

Chính Khả Xuân nghĩ tới cơn giận của Dịch Tu Tư ngày đó mà tức giận, tuy rằng điện hạ nổi giận dùng đòn đi vào rồi sau đó lại dỗ mặt đi ra, Tuyết Kiều cô nương cũng không bị thương tổn gì nhưng nàng vẫn cảm thấy trong lòng của Dịch Tu Tư vẫn còn tức giận nàng, vì nàng đã nói chuyện tình yêu với Tuyết Kiều.

Cho nên mấy ngày qua Dịch Tu Tư không quay lại đây, Chính Khả Xuân tuy không nói ra nhưng mọi trách nhiệm đều quy về cho bản thân, ngay cả Tuyết Kiều cô nương cũng thấy ba ngày qua hắn không tới đây, chứng tỏ hắn rất tức giận, nên làm cách nào để cứu vãn tình thế, ba ngày qua nàng suy nghĩ đến bạc cả tóc.

” Người xác định sao?” Tuyết Kiều nhàm chán hỏi lại, Dịch Tu Tư không tới đây, Chính Khả Xuân tuy rằng vẫn rất tốt nhưng mà không có nói chuyện, cả ngày không đọc sách thì vẽ tranh, mà những chuyện này nàng đều không biết làm, thế mới biết cho dù là cãi nhau với Dịch Tu Tư cũng thấy thú vị hơn là cả ngày nhàm chán, không có việc gì làm.

Chính Khả Xuân trầm mặc, nàng làm sao có thể xác định. Tất cả đều do nàng không tốt.

Ánh mắt đỏ hoe, nước mắt tràn mi nhìn Tuyết Kiều đầy áy náy và thống khổ “ Tuyết Kiều cô nương, đều do ta không tốt, nếu ngày đó ta không chọc cho điện hạ tức giận thì điện hạ sẽ không có mấy ngày rồi cũng không đến thăm Tuyết Kiều cô nương, đều là ta không tốt”

” Ai nha! Chính Khả Xuân tỷ tỷ, người đừng khóc a, vì sao người lại khóc chứ? Ta vẫn thường chọc Dịch Tu Tư tức giận nhưng mà hắn vẫn để ý ta đó sao? Hơn nữa ngày đó bộ dáng hắn chạy đi cũng không phải là tức giận, hắn còn nói xin lỗi ta nha, cho nên người mau đứng lên, người là người tốt như vậy, nếu có tức giận thì phải là người giận hắn mới đúng”

Tuyết Kiều vội vàng vội lau nước mắt cho Chính Khả Xuân, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ bất mãn, Dịch Tu Tư này cũng thật quá đáng, nàng còn chưa giận hắn, hắn đã làm ngược lại, nếu hắn sợ nàng đòi lại nước miếng vậy thì nàng không cần nữa.

” Tuyết Kiều cô nương!” Chính Khả Xuân thấy Tuyết Kiều không trách còn an ủi nàng, đối với nàng rất tốt làm cho nàng cảm động đến không biết nói gì.

“Ôi, Chính Khả Xuân muội muội sao lại khóc như vậy, có người khi dễ người sao?”

Đột nhiên bên cửa vang lên tiếng kinh hô bén nhọn, làm ra vẻ rất ngạc nhiên, tựa hồ như phát hiện ra chuyện gì ghê gớm lắm, Tuyết Kiều nghe âm thanh như thế không tự chủ được liền nhíu mày, ngay cả Chính Khả Xuân đang khóc cũng kinh ngạc ngẩng đầu lên, cùng nhìn về phía cửa.

Một nữ tử xinh đẹp, cung trang đồ thủy đang được một nha hoàn đỡ đang đứng dựa bên cửa, cũng không phải ai khác mà chính là Vân Tây bị Tuyết Kiều phá hư chuyện tốt.

Đôi mắt nàng tràn ngập sự quan tâm giả dối, từng bước đi đến bên trong, làm cho Tuyết Kiều lại chán ghét nàng thêm một chút, mấy hôm trước nàng còn thấy nữ nhân này xinh đẹp, thế nhưng lòng nàng ta rất xấu, toàn là màu đen, không giống như Chính Khả Xuân tỷ tỷ có trái tim màu hồng.

“Thì ra là Vân Tây tỷ tỷ, sao ngươi lại tới đây?” Chính Khả Xuân vội vàng lau nước mắt, thì lễ với Vân Tây.

Vân Tây đã đi tới, cố ý không nhìn thấy Tuyết Kiều đang cầm tay của Chính Khả Xuân, đưa bàn tay cầm cái khăn mùi hương nồng nặc nhẹ nhàng chạm vào mặt Chính Khả Xuân “ Chính Khả Xuân muối muối, sao lại khóc thành như vậy? có phải người mà điện hạ mang tới đã ủy khuất muối muối không? tuy là do điện hạ mang về nhưng muối muối chắc cũng biết rõ điện hạ thích hồng nhan tính tình ôn nhu, nếu ngươi thực sự không nhận được nữa thì đừng cố chịu đựng, ngươi không dám nói điện hạ thì để tỷ tỷ nói thay ngươi”

Ý tứ rõ ràng là nói Tuyết Kiều, mặc dù Tuyết Kiều không hiểu cách đối nhân xử thế nhưng cũng biết Vân Tây không thích nàng, đang mỉa mai nàng cho nên có chút tức giận “ ngươi là nữ nhân xấu xí, lòng của ngươi thật xấu, ta sẽ không để ngươi khi dễ Chính Khả Xuân tỷ tỷ”

” Ai nha! Trời ạ! Thật sự là không thể tin được, Chính Khả Xuân muối muối, ngươi nhìn đi, ta chẳng qua chỉ quan tâm ngươi thì đã bị nàng mắng là lòng đen, uống công cho điện hạ nó ta không nên phiền lòng ngươi, rằng ngươi không cố ý phá hỏng cung điện...thực nên để cho điện hạ nhìn bộ dáng hiện tại của ngươi, xem hắn có còn tin là ngươi không cố ý hại không”

Vân Tây là ra vẻ kinh ngạc, nắm tay Chính Khả Xuân, ra vẻ như bị ủy khuất rất lớn, làm cho Chính Khả Xuân nhất thời luống cuống “ Vân Tây tỷ tỷ, ngươi hiểu lầm rồi, Tuyết Kiều cô nương tốt lắm, chỉ do thiếp thân đa sầu đa cảm, tự nhiên lại khóc thôi, Tuyết Kiều cô nương là đang an ủi ta chứ không phải khi dễ”

“Cho dù ta hiểu lầm nàng thì nàng cũng không nên ác mồm ác miệng mà nhục nhã ta, ta nhất định phải nói cho điện hạ biết” Vân Tây lên án nhìn Tuyết Kiều, ánh mắt phẫn hận, ác độc.

Tuyết Kiều đột nhiên rung mình, lập tức xếp Vân Tây vào danh sách người xấu nhất ở đây. Nếu không phải đã hứa với ca ca không tùy tiện dùng cái đuôi đánh người thì hiện tại nàng muốn đánh nàng ta một cái.

” Vân Tây tỷ tỷ, Tuyết Kiều cô nương không phải cố ý, nàng vẫn là một đứa nhỏ, cái gì cũng chưa hiểu, ngươi đừng so đo với nàng, huống chi việc này là do thiếp thân, nếu ngươi tức giận thì cứ xử phạt ta là được rồi”

Chính Khả Xuân biện hộ thay cho Tuyết Kiều, vừa nói xong đã bị nàng kéo ra sau, ưỡn ngực chỉ tay vào Vân Tây nói “ ta không có nói sai, ngươi thực sự là một nữ nhân xấu, tâm đã đen hơn một nửa rồi, nếu bây giờ ngươi chịu dừng lại thì còn kịp, nếu không sẽ chết vì chính lòng dạ hiểm độc của ngươi”

” Ngươi-, ngươi-, tiện nữ nhân đáng chết này, đừng tưởng rằng ngươi là người điện hạ mang về thì ta không dám làm gì ngươi, sớm muộn gì ta cũng làm cho ngươi phải hối hận vì những lời hôm nay” gương mặt của Vân Tây tức giận đến vặn vẹo, vẻ ôn trang hiền thực hàng ngày cũng không bày ra được nữa.

Tuyết Kiều không hiểu cái gì là ‘ tiện nữ nhân’, nhưng cũng biết là mắng nàng, không cam lòng yếu thế đáp lại “ ngươi mới là tiện nữ nhân, ta cùng Chính Khả Xuân tỷ tỷ không phải, ngươi cùng nàng mới là như vậy”

Nàng kia chính là nói tới nha hoàn Hồng Ngọc bên cạnh Vân Tây.

“Trái tim của hai người đều rất đen, các người là nữ nhân xấu”, tựa hồ như còn chưa đủ, Tuyết Kiều còn bổ sung “ sau này ta sẽ nói với Dịch Tu Tư không để ngươi làm tình nhân của hắn nữa, bởi vì hắn là người tốt mà ngươi là người xấu”

Nhưng lời này đã chạm đúng vết thương trong lòng Vân Tây, khuôn mặt đỏ bừng, phẫn hận dùng sức đẩy Tuyết Kiều “ ngươi thì là cái thá gì, chẳng qua chỉ là một tiểu yêu tinh của Xà tộc mà thôi, nghĩ rằng dựa vào chút nhan sắc là điện hạ sẽ sủng ngươi sao? Nằm mơ, ta không ngại nói cho ngươi biết, vì sao ba ngày nay điện hạ không đến nơi này. Đó là vì hắn vẫn ở cùng với ta, mỗi tối chúng ta đều gắt gao ở cùng một chỗ, điện hạ rất dũng mãnh, cho nên nếu ngươi muốn ly gián ta và điện hạ thì đừng có nằm mơ. Nếu ngươi cũng muốn làm một nữ nhân của điện hạ thì ta khuyên ngươi nên mở to mắt nhìn rõ thân phận của mình, một kẻ như ngươi cũng muốn trèo lên đầu mọi người sao? Rất không biết tự lượng sức mình”

Tuyết Kiều bị nàng đẩy, không đề phòng nên đụng vào người của Chính Khả Xuân ở phía sau, thân hình mềm mại của Chính Khả Xuân nhất thời té lăn quay trên mặt đất, rên lên một tiếng mà tiếng rên này đã

làm bùng nổ cơn tức giận của Tuyết Kiều, nàng nghe Vân Tây nói một hồi, tuy rằng không hiểu nhưng cũng biết nàng những lời đó làm nàng chán ghét nên không nghĩ ngợi gì mà dùng tay đẩy lại Vân Tây.

Tuyết Kiều chưa từng biết cách khống chế lực cho nên không ngờ cái đẩy của nàng lại mạnh đến vậy, làm cho thân hình của Vân Tây văng vô vách tường đối diện rồi văng ra ngoài, té xuống đất còn nảy lên mấy cái, máu bắt đầu chảy ra, chỉ chốc lát đã nhiễm đỏ nửa người nàng, biến cố này làm mọi người đều giật mình.

Hồng Ngọc lập tức la to, tiếng kêu khóc hầu như vang vọng khắp Huyền Diệp cốc “ người tới a, Xà yêu giết người rồi, người tới a, điện hạ, ngài mau đến cứu chủ nhân ta a”

Chính Khả Xuân vừa mới đứng lên thấy vậy cũng cả kinh, mà Tuyết Kiều nghe Hồng Ngọc thét chói tai, lại thấy Vân Tây máu me đầy người cũng không cảm thấy mình có gì sai, hơn nữa nữ nhân này là người xấu, nàng đã đáp ứng với ca ca và Dao Quang tỷ tỷ là không dùng đuôi đánh người nhưng nếu nàng bị khi dễ thì Dao Quang tỷ tỷ nói nàng có thể phản kích nha.

Hơn nữa nàng cũng không cảm thấy mình dùng lực quá mạnh, chẳng qua chỉ đẩy có một cái mà thôi, ai bảo trước đó nàng còn hại Chính Khả Xuân tỷ tỷ bị té.

Cho nên Tuyết Kiều chỉ kinh ngạc một cái rồi liền xoay người hỏi Chính Khả Xuân “ Chính Khả Xuân tỷ tỷ, người không sao chứ?”

” Ta, ta không sao, Tuyết, Tuyết Kiều cô nương, Vân Tây nàng, nàng, làm sao bây giờ? Người đi nhanh đi! Điện hạ nếu trở về, ta sẽ nói là ta làm!”

Chính Khả Xuân không ngờ Vân Tây luôn luôn ôn nhu lại có thể nói ra những lời ác độc như vậy, quả nhiên là Phùng Xuân nói đúng, đều do nàng không đề phòng, bây giờ đã làm liên lụy tới Tuyết Kiều cô nương, nàng biết nếu Vân Tây không ra tay trước, đẩy Tuyết Kiều cô nương làm hại cả nàng cũng bị té theo thì Tuyết Kiều nhất định sẽ không dễ thương người khác.

Nói là lực đạo không khống chế được nhưng lại đánh Vân Tây bị thương nặng như vậy, không biết có còn cứu được không, nàng không thể làm gì cho Tuyết Kiều, điều duy nhất là trước khi điện hạ đến đây, nàng sẽ thay Tuyết Kiều gánh vác trách nhiệm, điện hạ nếu muốn phạt thì cứ phạt nàng là được.

” Ta vì cái gì phải đi? Ta không đi! Rõ ràng là ta làm, Chính Khả Xuân vì sao lại nhận thay ta, không sao, ta sẽ giải thích với hắn. Ta cũng không có làm sai, là nữ nhân kia xô ta trước, còn mắng ta, quan trọng hơn, nàng là người xấu, cho nên ta làm vậy là đúng, Địch Tu Tư không có lý do gì trách ta” Tuyết Kiều ngay thơ nói, vẻ mặt hoàn toàn không biết sự tình nghiêm trọng tới mức nào, mà Chính Khả Xuân thì sợ đến mức thở không nổi.

Còn Hồng Ngọc lại tiếp tục thét chói tai” người mau tới a, Xà yêu giết người còn muốn chạy tới, người mau tới, Xà yêu giết người”

18. Chương 18: Một Cái Tát Thương Tâm

Tiếng thét chói tai như vậy đã thành công thu hút phần đông tộc nhân của Huyền Diệp tộc trong nháy mắt đã tập trung lại đây, có người vội vàng tiến lên nhìn Vân Tây, tìm cách cứu chữa, còn Hồng Ngọc vẫn tiếp tục la hét chói tai/

” Đây là có chuyện gì?” Địch Tu Tư vốn đang trốn tránh Tuyết Kiều nhưng vì tiếng thét chói tai của Hồng Ngọc mà phải đến đây, trong Huyền Diệp tộc ngoài trừ Tuyết Kiều thì không có ngoại nhân nào khác, cho nên mấy từ “ xà yêu giết người” chắc chắn là nói nàng rồi.

Giết người?

Phản ứng đầu tiên của Địch Tu Tư là cái đuôi của Tuyết Kiều đã bị người ta phát hiện hoặc là thiên tính sát nhân của nàng phát tác nên mới gây nên tiếng thét chói tai như vậy.

Cho nên khi Hồng Ngọc thét thêm lần nữa thì hấn đã lập tức có mặt tại hiện trường.

Nhìn thấy Vân Tây toàn thân đầy máu, chưa biết sống chết thế nào, còn Hồng Ngọc vừa thấy hấn xuất hiện thì vội quỳ xuống, mãnh liệt đập đầu, hô to “ điện hạ, chủ tử nhà ta có lòng tốt đến thăm Chính Khả Xuân phu nhân, không ngờ bị Xà yêu đánh thành như vậy, điện hạ, người phải làm chủ cho chủ nhân của ta, ô...chủ tử đáng thương a”

Địch Tu Tư tuy muốn biết nguyên nhân mọi việc nhưng việc cấp bách trước mắt là phải xem Vân Tây sống chết thế nào, về mặt phức tạp nhìn thoáng qua Tuyết Kiều một cái rồi bước đến bên cạnh Vân Tây đang hôn mê, vết thương trên trán đã được tộc nhân xử lý tốt nhưng những chỗ khác vẫn chảy máu không ngừng.

Xem mạch xong thì thở dài một hơi, về mặt cũng trầm lại, mệnh có thể giữ lại được nhưng ngàn năm đạo hạnh e là sẽ bị hủy, chỉ một chưởng mà đã thành như vậy thì nhất định Tuyết Kiều ra tay không nhẹ, cũng không phải vì vô ý mà làm Vân Tây ra nông nổi như vậy, mà nàng chính là cố ý. Kết luận như vậy là cho sắc mặt Địch Tu Tư càng khó nhìn hơn.

Đi đến bên Tuyết Kiều hỏi “ Tuyết Kiều, có chuyện gì vậy?:

Địch Tu Tư tự nói với chính mình tuy rằng pháp lực của Tuyết Kiều cao cường nhưng tính tình rất đơn thuần, nếu hấn không nghe nàng giải thích mà đã phán nàng có tội thì không công bằng, cho nên cố gắng kiểm chế sự hoài nghi trong lòng mà chờ nghe nàng nói.

” Điện hạ, ngài đừng nghe yêu nữ này nói, nàng ta chính là đánh chủ tử của ta văng lên vách tường rồi bay đi thật sao, còn rơi xuống đất nên mới bị thương nặng như thế, chủ tử nhà ta chẳng qua không cẩn thận nên đẩy nàng một cái thôi, nàng lại tâm ngoan thủ lạt, muốn lấy mạng chủ tử ta, nàng còn nói sẽ nói với điện hạ sau này không sủng hạnh chủ tử nhà ta nữa, cho nên chủ tử mới nóng nảy, nếu không thì cũng không so đo với xà yêu này, đến giờ còn chưa biết sống chết thế nào, điện hạ, ngài nhất định phải làm chủ cho chủ tử ta, điện hạ”

Hồng Ngọc bẽ cong sự thật, không đề cập những lời nói ác độc, ti tiện của Vân Tây mà lại cố ý làm sai lệch những lời của Tuyết Kiều, ý muốn làm cho Địch Tu Tư trừng phạt nàng.

Chính Khả Xuân vội vàng tiến lên giải thích thay Tuyết Kiều “ điện hạ, không phải như thế, ngài hãy nghe ta nói, lúc đó thiếp thân cũng ở đây, là Vân Tây tỷ tỷ nói trước...”

Chính Khả Xuân còn chưa nói xong thì Hồng Ngọc đã chen ngang, khóc rống lên “ ô, chủ tử đáng thương của ta, Chính Khả Xuân phu nhân, người phải có lương tâm chứ, chủ tử ta nếu không phải vì quan tâm người thì đến đây sao? Người còn giúp Xà yêu chửi mắng chủ tử ta, người muốn làm vương phi thì chủ tử ta cũng không tranh với người, người cần gì phải đối với chủ tử của ta như vậy? điện hạ, người cần phải sáng suốt a, chủ tử theo ngài nhiều năm như vậy, tâm chủ tử đối với ngài thế nào chẳng lẽ ngài không biết sao? Chẳng lẽ kém hơn yêu tinh xà tộc kia sao?”

” Làm càn! Hồng Ngọc, người là thân phận gì, bốn vương nói chuyện, khi nào tới phiên người chen vào? Chủ tử nhà người bị thương nặng như vậy, người là nô tỳ, không mau hầu hạ còn ngồi đây khóc lóc không ngừng, ra thể thống gì nữa? còn không mau đi chiếu cố chủ tử người, việc này bốn vương sẽ biết cách xử lý”

Địch Tu Tư nghe Hồng Ngọc trái một câu xà yêu, phải một tiếng yêu nữ thì trong lòng đã sớm không thoải mái, hấn cũng chỉ gọi nàng là tiểu nhân ngư, khi nóng giận thì mới mắng nàng là nhân ngư ngu ngốc, khi nào đến phiên người khác dám ở trước mặt hấn mắng Tuyết Kiều là yêu nữ?

” Điện hạ bớt giận! Điện hạ bớt giận! Là Hồng Ngọc lẩm miệng, ô....., nô tỳ chỉ vì cảm thấy ủy khuất và bất bình cho chủ tử nên mới cư xử quá phận như thế, nô tỳ sẽ chiếu cố cho chủ tử, thỉnh điện hạ làm chủ cho chủ tử”

“Đủ rồi, nếu người không lui ra, đừng trách bốn vương không nể tình của Vân Tây” Địch Tu Tư không kiên nhẫn mà rống lên một tiếng, Hồng Ngọc lập tức cúi đầu, lui ra ngoài, đến bên cạnh Vân Tây đang hôn mê nhưng mắt vẫn ác độc nhìn chằm chằm Tuyết Kiều, canh chừng tình hình bên này.

Địch Tu Tư thấy Chính Khả Xuân lên tiếng thì cũng trách cứ “ Chính Khả Xuân, người không cần che giấu cho Tuyết Kiều, nàng là người lớn, chẳng lẽ ngay cả trả lời cũng không biết sao?”

” Không quan hệ, Chính Khả Xuân tỷ tỷ, ta không có làm gì sai, người không cần lo lắng cho ta”

Tuyết Kiều mỉm cười nhìn Chính Khả Xuân vẫn đang lo lắng ình, cũng không để ý ngoài điện đã tụ tập hàng trăm tộc nhân Huyền Diệp tộc.

Địch Tu Tư cố hết sức để giữ bình tĩnh, dùng ngữ điệu bình thản nhất có thể hỏi nàng “ Vân Tây là do người đánh vắng đi đúng không?”

Tuyết Kiều không phủ nhận cũng không che giấu “ đúng vậy, là do nàng ra tay trước, đẩy ta làm Chính Khả Xuân tỷ tỷ cũng bị nhga4”

“Người nói với nàng sẽ yêu cầu ta không sủng hạnh nàng nữa?” Địch Tu Tư trán đã nổi gân xanh nhưng vẫn ráng nhẫn nhịn.

Tuyết Kiều vẫn gật đầu “ đúng vậy, nàng là nữ nhân xấu, lòng của nàng rất đen, người sau này không cần coi nàng là tình nhân nữa, nàng sẽ hại người”

Chính Khả Xuân nghe Địch Tu Tư hỏi vậy thì càng nôn nóng hơn, Tuyết Kiều là cô nương ngây thơ, điện hạ hỏi vậy là đã khẳng định mọi sai lầm đều do Tuyết Kiều cô nương làm, có khác gì những lời nói lên án của Hồng Ngọc kia đâu, nên vội vàng nói “ điện hạ, người không thể hỏi như vậy được”

” Câm mồm! chừng nào đến phiên người nói chuyện” Địch Tu Tư đang tức giận, lập tức lấy Chính Khả Xuân làm bia đỡ đạn.

Tuyết Kiều vừa nghe hấn rống, lập tức cũng lớn tiếng nói,” Địch Tu Tư, người sai cũng không phải Chính Khả Xuân tỷ tỷ, sao người rống nàng, người sai chính là cái nữ nhân xấu ngoài kia”

” Người còn dám nói?” Địch Tu Tư lập tức phát tác lửa giận “ ai cho người quyền quyết định cuộc sống của ta? Ai cho người cái quyền đó? Ta muốn ở cùng ai thì dựa vào cái gì phải do người quyết định? Vì sao lại ra tay với Vân Tây? Người thực sự muốn giết nàng phải không? người cũng không phải không biết lực đạo của người mạnh cỡ nào, còn dùng sức như vậy là thực muốn giết nàng sao?”

Tuyết Kiều nghẹn họng, trân trối nhìn Địch Tu Tư, vẻ mặt có chút lo sợ, rõ ràng người bị tổn thương là nàng và Chính Khả Xuân, vì sao Địch Tu Tư lại vì nữ nhân xấu kia mà hung hăng với các nàng? Chẳng lẽ vì nữ nhân xấu kia cởi sạch quần áo, cùng Địch Tu Tư lăn lộn trên giường sao?

Nhớ tới bộ dáng hung ác của nữ nhân kia, Tuyết Kiều càng thêm khó chịu, gật đầu “ nàng là nữ nhân xấu, là do nàng ra tay trước, ta chỉ là phản công thì có gì không đúng? Ta muốn giết nàng thì thế nào? nàng là người xấu, người giúp đỡ người xấu thì ngày nào đó người sẽ hối hận”

Thấy Tuyết Kiều không nhận lỗi, còn tự ình là đúng, Địch Tu Tư sắc mặt trầm lại, nhịn không được phật tay một cái

“Ba” một tiếng vang lớn vang lên, ngoài trừ Hồng Ngọc vui sướng khi người gặp họa thì mọi người đều ngây người.

Chính Khả Xuân thực không thể tin điện hạ luôn ôn nhu với nữ nhân vậy mà lại ra tay đánh người, mà nạn nhân đầu tiên của hấn lại chính là Tuyết Kiều cô nương thiện lương, ngây thơ.

Tuyết Kiều cũng ngây người, nàng không ngờ Địch Tu Tư vì một nữ nhân xấu mà đánh nàng, một cái tát này làm nàng như hiểu được rất nhiều điều.

Địch Tu Tư cũng không tin được mình vừa ra tay đánh Tuyết Kiều, chẳng những vậy mà còn dùng sức làm mặt nàng sưng lên, rõ ràng không tính làm gì nàng nhưng khi nghe nàng không chút do dự mà trả lời như thế thì hấn lại không khống chế được mình. Nhìn ánh mắt bị thương, không dám tin của Tuyết Kiều đang nhìn hấn, Địch Tu Tư hận không thể dùng chính tay của hấn xoa cho nàng.

” Tuyết, Tuyết Kiều, người hãy nghe ta nói, ta không phải cố ý—” Địch Tu Tư có chút bối rối vô thố nhìn chằm chằm Tuyết Kiều, muốn giải thích cho hành động của mình.

Tuyết Kiều đầu tiên là chăm chú nhìn hấn, sau đó thì gơ tay lên rồi cũng giáng cho Địch Tu Tư một cái tát thật mạnh, lực đạo so với hấn còn mạnh hơn, làm iệng của Địch Tu Tư chảy máu.

Cái tát này làm ọi người một lần nữa như hóa đá, trong lòng Dịch Tu Tư cũng chấn động không nhỏ, hẳn nghĩ Tuyết Kiều sẽ khóc, sẽ nháo, sẽ chạy trốn, không ngờ Tuyết Kiều lại phản kích lại, đây là nguyên nhân Vân Tây có kết cục như vậy sao?

Người khác không khi dễ nàng, Tuyết Kiều tuyệt đối sẽ không chủ động khi dễ họ, cho nên hẳn đánh nàng một cái, nàng lập tức trả lại hẳn một tát, hẳn nên thấy may mắn là Tuyết Kiều đã hạ thủ lưu tình với hẳn nhiều hơn Vân Tây lắm rồi, ít ra là ngàn năm đạo hạnh của nàng bị hủy mà hẳn thì chỉ chảy một chút máu.

Đánh nàng một cái, lại bị nàng tát trả một cái, tâm tình của Dịch Tu Tư đột nhiên lại thấy tốt hơn nhiều nhưng hẳn vẫn không tha thứ ình chuyện đã ra tay đánh nữ nhân.

Đánh Dịch Tu Tư xong, Tuyết Kiều cũng không sờ đến nửa mặt bị sưng lên của mình mà cúi xuống đỡ Chính Khả Xuân đang quỵ đứng lên “ Chính Khả Xuân tỷ tỷ, người đứng lên”

” Tuyết Kiều cô nương, đau không” Chính Khả Xuân nhìn nửa gương mặt bị sưng lên của Tuyết Kiều thì nước mắt tràn mi, lần đầu tiên nhìn Dịch Tu Tư mà nàng vẫn luôn ái mộ bằng ánh mắt thương tâm và thất vọng, đưa tay nhẹ sờ lên mặt Tuyết Kiều “ trong phòng ta có thuốc, ta thoa cho người được không?”

” Ta không đau, Chính Khả Xuân tỷ tỷ đừng khóc” Tuyết Kiều vội vàng lắc đầu, thấy nàng càng khóc nhiều hơn thì lại gạt đầu “ được rồi, được rồi, ta đau quá, Chính Khả Xuân tỷ tỷ thoa thuốc cho ta đi”

“Tuyết Kiều ngốc, mau theo ta” Chính Khả Xuân nắm tay Tuyết Kiều đi vào trong điện, đi được hai bước thì quay đầu nói với Dịch Tu Tư “ việc Vân Tây bị thương đều là do thiếp thân, điện hạ muốn trách phạt thế nào, thiếp thân đều nhận, nhưng xin người đừng khi dễ Tuyết Kiều cô nương thiện lương nữa”

Sau khi nói xong, suy nghĩ một lát lại bổ sung “ ngài không hỏi rõ trắng đen đã định tội cho người khác, còn ra tay đánh một thiếu nữ, điện hạ, ngài lúc này thực sự làm thiếp thân rất thất vọng”

Nói xong cũng không để ý tới vẻ mặt lúc xanh lúc trắng của hẳn, liền nắm tay Tuyết Kiều rời đi.

Chỉ còn một mình Dịch Tu Tư đứng như trời trồng giữa điện, còn đám tộc nhân đến xem náo nhiệt thấy bộ dáng khó coi của điện hạ như vậy cũng thức thời rời đi, chỉ có một số kẻ gan lớn là ở lại để nhiều chuyện tiếp, nhưng cũng chỉ dám đứng từ xa mà nhìn.

Người không cam lòng nhất là Hồng Ngọc, nàng nghĩ ít nhất thì điện hạ cũng sẽ đuổi tiểu yêu tinh xà tộc kia đi, không ngờ điện hạ còn bị nàng ta đánh trả lại, càng bất ngờ hơn là điện hạ không hề nổi giận mà chỉ ngậm ngốc đứng yên một chỗ, tùy ý để Xà yêu và Chính Khả Xuân rời đi.

Hận đến mức nghiêng răng nhưng thấy Vân Tây vẫn còn hôn mê, Hồng Ngọc quyết định chờ chủ tử tỉnh lại, nàng nhất định sẽ tự mình đến chỗ Quý bà đem vật kia về, nếu điện hạ không thể vứt bỏ nữ nhân đó, vậy thì nàng sẽ thay bọn họ mà ra tay, đến khi Huyền Diệp tộc không còn ai tranh với chủ tử nữa thì nàng không tin Dịch Tu Tư sẽ không cưới chủ tử của nàng làm vương phi, còn về phần tiểu yêu xà kia, tin rằng sau khi tỉnh lại, chủ tử sẽ hỏi đáp gấp bội cho nàng ta.

Hừ! tiểu yêu xà! Chúng ta chờ xem!

Nghĩ vậy, Hồng Ngọc cũng không chờ Dịch Tu Tư làm chủ cho các nàng, liền ôm Vân Tây rời đi.

Mọi người thấy Hồng Ngọc đã ôm Vân Tây rời đi, bọn họ nếu còn ở lại đây thì chắc sẽ thành vật hi sinh cho nên vội vàng thoái lui, chỉ có Phùng Xuân lo lắng nhìn thoáng qua đông cung của Chính Khả Xuân, âm thầm hi vọng sự tình cứ vậy rồi sẽ phai nhạt, không phát sinh thêm biến cố gì nữa.

Hiện tại, nàng cũng tin rằng Tuyết Kiều cô nương là nữ nhân duy nhất không nhìn điện hạ bằng ánh mắt ái mộ, nếu không như thế thì nàng đã không tát trả lại điện hạ, thật sự rất uy phong. Chỉ dựa vào điều này, nàng tự nguyện sùng bái Tuyết Kiều, dù sao điện hạ được nhiều nữ nhân ái mộ quá nên sinh ra kiêu ngạo, hôm nay bị một cái tát, coi như là nhắc nhở hẳn phải bận tâm và quan tâm đến tự tôn của nữ nhân các nàng nhiều hơn.

Càng làm cho nàng thấy hài lòng hơn là nàng vốn đã không ưa nữ tử Vân Tây kia, nhưng không dám đụng đến nàng ta, dù sao đạo hạnh của Vân Tây cũng cao hơn nàng, hơn nữa nàng ta thực sự rất giỏi diễn trò ở trước mặt điện hạ, bây giờ thì hay rồi, đã bị Tuyết Kiều cô nương đánh cho trọng thương, thực khoái. Chính

vì vậy, Vân Tây bị thương nặng mà các tộc nhân đều không ra mặt cho nàng, nếu là các tỷ muội khác thì dù mọi người đánh không lại Tuyết Kiều cũng sẽ ra mặt.

Phùng Xuân im lặng nhìn thoáng qua Địch Tu Tư còn đang ngăn người, sau đó lặng lẽ đi ra ngoài.

19. Chương 19: Lo Lắng Lộ Rõ

”Đau không? Tuyết Kiều cô nương?” Chính Khả Xuân vừa thoa bách hoa lộ cho Tuyết Kiều vừa nhẹ giọng hỏi

”Không đau! Thật sự không đau! Chính Khả Xuân tỷ tỷ đừng khóc” Tuyết Kiều lắc đầu, nàng thực sự không đau, nếu nói tới người bị đau thì có lẽ đó là Địch Tu Tư, dù sao thì nàng đánh hắn cũng không nhẹ.

”Điện hạ, hắn, hắn cũng thật sự là hơi quá đáng, cư nhiên động thủ đánh nữ nhân, hắn trước giờ chưa từng như thế, không hiểu sao lần này lại như vậy. Tuyết Kiều, người đừng nên trách hắn, điện hạ không phải là người xấu, hắn chỉ là, chỉ là...” Chính Khả Xuân bản tính thiện lương, dù hành động của Địch Tu Tư làm nàng có chút thất vọng và thương tâm, nhưng vì yêu hắn nên nàng vẫn nhịn không được mà nói đỡ cho hắn trước mặt Tuyết Kiều.

”Ta biết Địch Tu Tư không phải là người xấu, người xấu là Vân Tây thích mắng chửi người kia, thực ra có lẽ là hắn đang giận ta, trách ta, ta cuối cùng cũng đã làm hắn tức giận, tuy ta không biết hắn vì sao mà tức giận, nhưng hôm nay ta còn đánh hắn thì e là hắn sẽ càng tức giận hơn, nhưng chuyện này cũng không thể trách ta, người khác khi dễ ta, có lý nào ta lại không đánh trả chứ? Như vậy là không đúng”

Tuyết Kiều gật gật đầu, đưa tay sờ lên bên má, mùi hương của bách hoa lộ làm nàng thấy là lạ, nhịn không được nhúm mày, Chính Khả Xuân nghĩ nàng bị đau nên vội vàng nói “đừng đụng, sáng mai sẽ không còn sưng nữa”

”Àn!” Tuyết Kiều gật gật đầu, nhìn Chính Khả Xuân áy náy nói “thực xin lỗi, Chính Khả Xuân tỷ tỷ, ta cũng phá hư phòng của người rồi, người chờ ta, ta hiện tại đi sửa lại cho người”

Tuyết Kiều nói xong liền đứng dậy đi ra ngoài, Chính Khả Xuân không giữ được nàng cũng vội đi theo.

”Đi? Địch Tu Tư, sao người còn ở đây?” Tuyết Kiều kinh ngạc nhìn Địch Tu Tư vẫn còn đang đứng ngây người trong sảnh.

Địch Tu Tư tưởng rằng Tuyết Kiều không muốn nhìn thấy hắn nên vội vàng lên tiếng “Tuyết Kiều, không phải ta cố ý đánh người, nhưng ai bảo người giải thích không rõ ràng, được rồi, ta thừa nhận là ta sai, người có nguyên ý cho ta cơ hội nghe người giải thích lần nữa không?”

Tuy chỉ muốn Tuyết Kiều giải thích lần nữa, cảm giác cũng không khó khăn như lần đầu tiên mở miệng nhưng Địch Tu Tư vẫn thấy khấn trương, cả người toát mồ hôi lạnh.

Tuyết Kiều không để ý đến hắn, trước tiên đi đến bên vách tường bị thân hình Vân Tây đụng trúng mà vỡ ra, đưa tay phất nhẹ lên xuống mấy cái, chỗ hư tổn kia đã biến mất không còn dấu vết.

Sửa xong bức tường, Tuyết Kiều mới lạnh nhạt nhìn Địch Tu Tư nói “không cần giải thích gì nha, ta đã nói rất rõ ràng, Vân Tây là một nữ nhân xấu, trái tim đã đen hơn một nửa, nàng mắng ta, còn đẩy ngã Chính Khả Xuân tỷ tỷ, cho nên ta mới đẩy nàng, giống như khi người đến đây đã nhìn thấy, nàng chảy rất nhiều máu, chỉ là ta không thấy ta sai, ta còn muốn nói với người, người có nhiều tình nhân như vậy thì cũng không phải không thể không có nàng”

”Tuyết Kiều, người đây là còn tại giận ta sao?” Địch Tu Tư thấy bộ dáng của nàng thì nghĩ là nàng còn giận hắn, tuy rằng hắn nghe lời một phía của Hồng Ngọc mà đánh nàng là hắn lỗ mãng nhưng hắn cũng đã hỏi nàng, nàng trả lời đúng nếu không thì hắn cũng đâu ra tay đánh nàng.

“Ta tại sao lại phải tức giận người?” Tuyết Kiều mở to hai mắt, ngạc nhiên nhìn Địch Tu Tư.

” Tuyết Kiều, người không phải vì ta tát người một cái mà giận ta sao? Ta biết ta không nên nghe lời nói của một phía liền khẳng định người có tội, nhưng mà, người cũng không thể trách ta, ta vừa đến đã thấy Vân Tây nằm trong vũng máu, Hồng Ngọc thì khóc lóc thảm thương, mà người thì hoàn toàn không cho rằng mình sai, người nghĩ ta nên nghĩ thế nào?”

Địch Tu Tư muốn nàng đứng ở lập trường của hắn mà suy nghĩ, thông cảm cho hắn một chút.

“Ta rất khó chịu, người vì một nữ nhân xấu mà đánh ta” Tuyết Kiều gật đầu, thấy hắn có vẻ khấn trương lại áy náy nhìn nàng thì nói tiếp “nhưng không phải ta cũng tát người một cái sao? Cho nên chúng ta không ai nợ ai, nữ nhân xấu kia là tình nhân của người, mà ta cái gì cũng không phải, thậm chí ta cũng không phải là bằng hữu của người, bởi vì người nói không ai nguyện ý làm bằng hữu với ta, cho nên người vì tình nhân mà đánh ta thì ta cũng hiểu được, mà ta không có làm sai nên không thể để cho các người khi dễ, cho nên ta đánh trả lại, vì vậy ta cũng không sai, người không cần lo lắng là ta sẽ tức giận, vì chẳng có lý do gì để mà tức giận cả, ta chỉ có khổ sở một chút thôi, thực sự là chỉ một chút mà thôi”

Địch Tu Tư càng nghe càng thấy áy náy nhiều hơn “Tuyết Kiều, người hãy nghe ta nói, ngày đó ta nói không xem người là bằng hữu đều là giả, nếu không coi người là bằng hữu thì ta đâu có phiền não như vậy, sẽ không vội vã tu sửa cung điện, sẽ không tự mình đi tìm Tử Điệp Đẳng để làm giường cho người, càng không cãi nhau với xảo nương vì muốn các nàng làm cho người một bộ Bách Điệp y, người nói xem, nếu ta không xem người là bằng hữu thì cần gì phải làm vậy?”

Tuyết Kiều ngơ ngác nhìn hắn “vậy sao người vẫn giúp cho nữ nhân xấu kia mà không giúp ta và Chính Khả Xuân tỷ tỷ? có phải vì tình nhân quan trọng hơn bằng hữu hay không? nhưng Chính Khả Xuân tỷ tỷ cũng là tình nhân của người, người cũng nên giúp nàng, vậy sao người còn tức giận mà đánh ta?”

Tuyết Kiều cảm thấy quan hệ tình cảm của nhân loại thực là phức tạp, làm cho nàng có chút mơ hồ, đầu óc lộn xộn, so với trước kia nàng chỉ có một mình, tuy rằng cô độc tịch tịch nhưng lại rất đơn giản, mỗi ngày nàng chỉ cần tắm ánh trăng rồi ngủ là đủ.

” Chết tiệt, Tuyết Kiều, hiện tại không phải là lúc thảo luận chúng ta có phải là bằng hữu hay không, càng không cần nói là chuyện tình nhân hay bằng hữu quan trọng hơn, cái chúng ta cần nói tới là người có còn giận ta hay không, không đúng, chúng ta cần thảo luận vì sao người không giải thích rõ ràng với ta, chết tiệt, bị người làm cho hồ đồ, rốt cuộc ta cũng không biết chúng ta nên nói cái gì nữa”

Địch Tu Tư có chút bất lực đưa tay xoa trán, hắn cảm thấy mình rất thất bại, cứ mỗi lần nói chuyện với Tuyết Kiều là hắn không thể nói được trọng điểm, lại luôn nảy sinh vấn đề nhạy cảm.

“Vì sao lại không nói? Ta muốn biết rốt cuộc tình nhân quan trọng hơn hay bằng hữu quan trọng hơn a? như vậy sau này ta mới có thể phân biệt được vị trí của tình nhân và bằng hữu a” Tuyết Kiều vẫn kiên trì nói tiếp

” Đương nhiên là bằng hữu trọng yếu, tình nhân có thể có rất nhiều nhưng người là bằng hữu của ta, lại chỉ có một, cho nên bằng hữu quan trọng hơn”

Địch Tu Tư đưa tay vò tóc, không nghĩ ngợi gì, theo bản năng mà nói ra đáp án, lời thốt ra rồi hắn mới biết đã nói ra tâm sự trong lòng. Thực ra trong lòng hắn, Tuyết Kiều thường làm cho hắn tức giận, không tự chủ được mà rống nàng nhưng nàng cũng đã không tự chủ mà chiếm được một vị trí quan trọng nhất trong lòng hắn.

“Thì ra người thực sự xem ta là bằng hữu?” hai mắt Tuyết Kiều sáng lên nhìn Địch Tu Tư chăm chăm.

Nhìn hai mắt nàng sáng ngời, Địch Tu Tư lại nổi lên lòng tham “đương nhiên, vấn đề này ta đã có giải thích rồi, người cũng đã nói là người tin tưởng ta”

” nếu như vậy, người vì sao không tin lời ta, còn giúp cho nữ nhân xấu kia mà đánh ta?” giây sau ánh mắt của Tuyết Kiều đã ảm đạm lại, nhìn Địch Tu Tư lên án.

Tốt lắm, vấn đề lại đã trở lại, Địch Tu Tư muốn phát điên nhưng cố nhịn mà đáp lại “còn không phải vì người giải thích không rõ ràng làm ta hiểu lầm sao?”

“Ta giải thích thế nào mà không rõ ràng? Từ đầu ta đều nói Vân Tây là nữ nhân xấu, nàng mắng ta, còn xô ngã Chính Khả Xuân tỷ tỷ, trái tim của nàng ta đen thui, nàng ta là người xấu, ta nói rất rõ như vậy nhưng ngươi vẫn cứ đánh ta” Tuyết Kiều trợn to mắt, nhìn chằm Địch Tu Tư, lên án và bất mãn, nàng nói rõ như vậy, ai cũng nghe thấy, sao có mình hấn là nói nàng giải thích không rõ ràng?

” Nàng mắng người cái gì? Còn có nàng đẩy Chính Khả Xuân nhưng dù sao không có thương tích gì, nhưng ngươi lại đánh tan ngàn năm đạo hạnh của nàng, còn làm cho nàng chảy nhiều máu như vậy, hơn nữa ngươi còn nói nàng là người xấu, là dựa vào cái gì chứ? Vì nàng mắng ngươi, đẩy ngã Chính Khả Xuân thì liền là người xấu sao? Tuyết Kiều, có những lúc để đánh giá một người tốt hay xấu không phải có thể nhận định đơn giản như vậy đâu”

Địch Tu Tư quả thật không biết nên dùng cách nào để giáo dục cho tiểu nhân ngư đầu óc rộng tuếch này hiểu được quan hệ giữa người và người phức tạp thế nào, thế giới này không có ai là tuyệt đối xấu và ai là tuyệt đối tốt, nếu Tuyết Kiều đánh giá người khác quá đơn giản như vậy sẽ gặp rất nhiều tai họa, bây giờ nàng ở Huyện Diệp tộc có hấn bảo vệ, nhưng sau này nàng rời khỏi hấn, rời khỏi Như Mặc và Bắc Dao Quang thì nàng làm sao có thể sinh tồn trong thế giới này?

” Nàng mắng ta rất nhiều, rất nhiều, tựa như này đó.....” Tuyết Kiều đem những gì Vân Tây đã nói với nàng nhắc lại không sót một câu, một từ, mà Địch Tu Tư nghe tới đâu thì sắc mặt xanh đến đó “ Vân Tây dám nói với ngươi những lời đó sao?”

Tuyết Kiều dùng sức gạt đầu, giơ một bàn tay lên thề “ ta không có nói dối, không tin, ngươi có thể Chính Khả Xuân tỷ tỷ”

” Điện hạ, là thật, Tuyết Kiều cô nương một chữ đều không có thêm mắm thêm muối, toàn bộ đều là lời của Vân Tây” Chính Khả Xuân sợ Địch Tu Tư vẫn còn hiểu lầm Tuyết Kiều nên ra sức gạt đầu, còn giơ tay thề “ ta nguyện ý dùng tính mạng của mình để thề”

” Không cần thề, ta tin tưởng Tuyết Kiều, nàng sẽ không bao giờ gạt người” Địch Tu Tư tin rằng có thể tát cả mọi người trên thế giới này đều nói dối nhưng chỉ có duy nhất Tuyết Kiều là không, bởi vì Tuyết Ưng chỉ nói dối nàng thì đã bị nàng liệt vào hạng lừa đảo, suýt chút nữa thì giết chết hấn, từ đó có thể thấy Tuyết Kiều ghét nhất là hành vi lừa gạt, một kẻ ghét người khác nói dối nhất thì sao có thể đi gạt người chứ.

Cho nên giờ phút này Địch Tu Tư, thực hận chính mình không hỏi rõ nguyên nhân đã động thủ với Tuyết Kiều, nếu sớm biết mọi việc như vậy thì bất luận thế nào hấn cũng không đối xử với nàng như thế.

Hấn vừa đến, nhìn thấy Vân Tây đổ máu, thêm vào thân phận của Tuyết Kiều là Nhân Ngư thì đã đổ hết mọi sai lầm lên người nàng, bây giờ chân tướng đã phơi bày, biết mình đã oan uổng cho nàng, lẽ ra hấn nên biết tuy Tuyết Kiều pháp lực vô biên nhưng không phải là người hay gây chuyện, sao hấn có thể hành động hồ đồ vậy chứ.

Địch Tu Tư bây giờ hối hận vô cùng, hận không thể hung hăng tự tát mình mấy cái.

“Vậy sao lúc này ngươi không tin ta?” Tuyết Kiều khó hiểu nhìn Địch Tu Tư, cảm thấy lời nói của hấn rất mâu thuẫn, hấn nói hấn xem nàng là bằng hữu, cũng nói hấn tin tưởng nàng nhưng cũng chính hấn ra tay đánh nàng. Tuyết Kiều cảm thấy Địch Tu Tư thực sự là một người kỳ quái, khó hiểu.

Lúc này đây Địch Tu Tư là thật hết chỗ nói rồi, bởi vì vấn đề Tuyết Kiều vừa nói đã chạm đến chỗ xấu hổ của hấn, nói xem nàng là bằng hữu nhưng cuối cùng hấn lại chưa từng giúp nàng điều gì, nếu chuyện lặp lại lần nữa, hấn nhất định sẽ đứng về phía nàng nhưng Địch Tu Tư không dám nói ra miệng, chỉ có thể áy náy nhìn Tuyết Kiều.

Tuyết Kiều dường như hiểu được ánh mắt hấn, biết được hấn hối hận nên đột nhiên tiến lên ôm lấy Địch Tu Tư, giống như lúc nàng cầu hấn đừng đuổi nàng đi “ được rồi, quên đi, chúng ta đều quên hết đi, ta không thích thấy ngươi không vui, lại càng không muốn nhìn thấy ngươi tức giận, chỉ cần lần sau ngươi không đánh ta thì ngươi có mắng, có hét ta, ta cũng sẽ không giận ngươi, chúng ta vẫn là bằng hữu tốt có được không?”

Địch Tu Tư cơ hồ dùng hết toàn lực ôm chặt lấy Tuyết Kiều “ thực xin lỗi Tuyết Kiều, thực xin lỗi, không có lần sau, nếu còn có lần sau, bàn tay nào đánh ngươi thì ta sẽ phê bỏ nó”

” Ta nhớ kỹ! Người không cần nói xin lỗi nữa” Tuyết Kiều ở trong lòng Dịch Tu Tư ra sức gật đầu, không hiểu sao khi nghe hắn nói ba tiếng thực xin lỗi, lòng nàng lại có cảm giác là lạ, không giống cảm giác ủy khuất và khổ sở khi bị hắn đánh, ngược lại trong lòng còn thấy êm ái, làm cho nàng thấy không thoải mái.

” Người thật sự tha thứ cho ta sao?” Dịch Tu Tư thật hy vọng có thể ôm nàng lâu hơn một chút, cảm giác vừa vui vẻ lại vừa ảo não, hắn nên làm thế nào để Tuyết Kiều biết cảm giác của hắn đối với nàng không còn giống như trước nữa, nên làm thế nào để mấy người Như Mặc tin hắn thực sự yêu Tuyết Kiều?

Tương lai tựa hồ còn rất dài, mà Dịch Tu Tư cảm giác hắn vẫn còn đang ở trong bóng đêm, sờ soạng tìm hướng đi.

” Ta chưa bao giờ nói láo, đã nói tin tưởng Dịch Tu Tư thì sẽ tin tưởng người, nhưng người có thể đáp ứng ta, sau này không ở cùng một chỗ với nữ nhân xấu Vân Tây kia nữa không?” Tuyết Kiều hơi giãy ra, muốn thoát khỏi vòng tay của Dịch Tu Tư nhưng lại bị hắn ôm lại, nàng cũng không phản đối nữa, vì cảm giác được hắn ôm rất ấm áp, giống như nhiều năm trước nàng đã được ca ca ôm.

Dịch Tu Tư không dám cho là Tuyết Kiều ghen “ ta đã biết, nàng ta dám nói với nàng như vậy thì đã không còn tư cách ở lại Huyền Diệp tộc, chờ vài ngày nữa, vết thương của nàng lành hẳn thì ta sẽ dùng danh nghĩa tộc trưởng đuổi nàng đi”

” Ân!” Tuyết Kiều cao hứng gật đầu, nữ nhân xấu kia trái tim đã đen hơn một nửa, sớm đuổi nàng đi mới là chuyện tốt nhất cho những người ở đây, nếu không thì nàng sẽ mang đến tai họa.

Thấy nàng cao hứng, Dịch Tu Tư cảm thấy những lo lắng trong lòng cũng giảm đi nhiều, nhớ tới chuyện hắn hôn nàng cách đây ba ngày nhưng Tuyết Kiều dường như không có trách hắn, hắn có thể lý giải là nàng cũng không hề bài xích hắn sao?

20. Chương 20: Hôn Môi Đổi Nước Miếng

Chính Khả Xuân đứng yên trong góc, lặng lẽ nhìn hai người ôm nhau, xúng doi vô cùng, lúc trước có chút không hiểu nhưng giờ phút này nhìn Dịch Tu Tư và Tuyết Kiều ôm nhau, nàng đột nhiên hiểu ra, nhưng Chính Khả Xuân là nữ nhân ôn nhu, không ghen tỵ, dù biết Dịch Tu Tư luôn thất thố trước mặt Tuyết Kiều là vì hắn thích nàng, thì lúc này Chính Khả Xuân cũng không thấy buồn.

Dù sao với mỹ mạo và thân phận của Dịch Tu Tư thì nữ nhân theo đuổi hắn đếm không hết, tuy rằng chỉ mới vài ngày gần gũi nhưng nàng rất thích Tuyết Kiều, vì vậy mà nàng không thấy thương tâm mà chỉ cảm thấy lo lắng và bối rối.

Nếu điện hạ nạp Tuyết Kiều làm tỷ muội mới thì nàng sẽ rất vui mừng, nhưng mà dường như điện hạ chú ý đến Tuyết Kiều cô nương nhiều hơn bình thường, có thể tưởng tượng được sau này Tuyết Kiều cô nương sẽ chiếm vị trí quan trọng nhất trong lòng điện hạ, nhưng dù thế nào thì nàng cũng thực lòng vui thay cho Tuyết Kiều.

Nhưng với kinh nghiệm của nàng thì cảm thấy Tuyết Kiều cô nương đối đãi với điện hạ không phải như một nữ nhân đối với một nam nhân, có chút thân thiết nhưng mà nếu gọi là tình nhân thì e rằng còn quá xa, hơn nữa tính cách Tuyết Kiều cô nương đơn thuần, không hiểu thế sự, muốn làm cho Tuyết Kiều cô nương yêu điện hạ thì có lẽ không phải dễ dàng gì, chắc vì vậy mà điện hạ đang cảm thấy phiền não trong lòng đây?

Chính Khả Xuân vừa suy nghĩ, vừa cười thầm vì Dịch Tu Tư sẽ vì Tuyết Kiều mà khổ sở.

Chậm rãi đi vào trong phòng, để lại không gian yên tĩnh mà ấm áp cho hai người còn đang ôm nhau kia.

” Dịch Tu Tư, người buông một chút! Ta không thể thở nổi nữa” bị hắn ôm hồi lâu vẫn không thấy thả ra, Tuyết Kiều nhỏ giọng kháng nghị.

Địch Tu Tư thoáng thả lỏng một ít, nhưng không có buông người nàng ra, ngược lại còn đặt cằm lên vai nàng, có chút thở dài nói “ Tuyết Kiều, ta nghĩ là ta thích người, người có thích ta không?”

Tuyết Kiều đầu tiên là ngẩn người, rất nhanh đã gạt đầu nói “ thích a”

Địch Tu Tư như tìm thấy kho tàng vô giá, lập tức ngẩng đầu vui sướng nhìn nàng ” Tuyết Kiều thật vậy chăng?”

Tuyết Kiều khó hiểu, sao thanh âm của hắn vừa này nghe như vô lực mà bây giờ đã bừng bừng tinh thần như vậy, nhưng vẫn gạt đầu “ đương nhiên là thật, ta chưa bao giờ nói dối, ta đã sớm nói thích người, sao người còn hỏi lại?”

“Người nói khi nào?” người ngạc nhiên đổi lại thành Địch Tu Tư, nếu nàng đã nói thì sao hắn lại không có ấn tượng chứ?

” Ta nói ta thích ca ca, thích Dao Quang tỷ tỷ, cũng thích rất nhiều người, chính là cũng thích Địch Tu Tư người a!” Tuyết Kiều vẻ mặt người như thế nào lại dễ quên như vậy làm cho Địch Tu Tư như quả bóng bị xì hơi, im lặng, cúi đầu

“Thì ra Tuyết Kiều nói thích này là một loại thích khác a”

” Chẳng lẽ thích còn có loại này loại kia sao?” Tuyết Kiều khó hiểu hỏi

“Khi không thấy ta, Tuyết Kiều có mong gặp được ta không? nhìn thấy ta ôm nữ nhân khác có thấy khó chịu không? khi ta thân người, người thấy thích hay là chán ghét?” Địch Tu Tư cố nín kéo lần nữa.

” Ân! Ta phải nghĩ đã” Tuyết Kiều bần khoản

“Người cứ chậm rãi suy nghĩ, không cần trả lời vội, cẩn thận nghĩ cũng không sao” Địch Tu Tư rất sợ nàng cho hắn đáp án phủ định cho nên vội vàng nói nàng cứ từ từ suy nghĩ

“Địch Tu Tư, ba ngày trước người bỏ đi không có quay lại, ta không biết có phải vì người tức giận mà bỏ đi hay không, nhưng lại thấy người chẳng có lý do gì để tức giận nên ta luôn ở đây đợi người quay lại để hỏi cho rõ ràng, vì sao người không nói gì lại bỏ chạy? mặt khác, nhìn thấy người ôm nữ nhân khác ta có mất hứng hay không thì ta không trả lời vấn đề này, bởi vì ta chưa thấy người ôm nữ nhân khác a, nhưng mà ta nghĩ ta sẽ mất hứng nếu người ôm một nữ nhân xấu như Vân Tây. Cuối cùng, khi người hôn ta thì ta thích hay là chán ghét? Người đã thân với ta khi nào? sao ta lại không biết?”

Địch Tu Tư cảm thấy ông trời cố ý làm khó hắn, Tuyết Kiều quả thật rất biết cách phá hủy tia hi vọng cuối cùng của người khác, tuy rằng đã sớm chuẩn bị tư tưởng nhưng nghe được đáp án như vậy thì hắn lại tình nguyện mình chưa từng hỏi.

Điều kỳ quái nhất là hắn đã hôn nàng nhưng nàng không biết, còn hỏi hắn đã thân nàng khi nào?

“Ba ngày trước, ở trong phòng của người, chúng ta miệng đối miệng đã thân nhau, người thích hay là ghét?”

” Cái kia kêu là thân sao? Nhưng mà ta suy nghĩ cẩn thận, vẫn cho rằng người ăn nước miếng của ta, làm ôi ta sưng lên hơi đau, như vậy gọi là thân sao? Thật không phải là hôn nhẹ sao?” Tuyết Kiều như bừng tỉnh nhìn Địch Tu Tư “ người nói, thực ra có phải người sợ ta đuổi theo ăn nước miếng của người cho nên mới trốn mất ba ngày nay, phải không?”

“Người muốn ăn lại nước miếng của ta?” Địch Tu xấu hổ nhìn Tuyết Kiều, âm thanh có chút nghi vấn.

” Đúng vậy, người ăn nhiều nước miếng của ta như vậy, còn ra vẻ ăn rất ngon, tuy rằng ta cảm thấy đau nhưng cũng thấy thoải mái, nhưng ta không muốn mình chịu thiệt, người đã ăn nhiều nước miếng của ta như vậy thì ta cũng muốn ăn lại, tuy nhiên trước tiên phải nói cho rõ, người không được lại tức giận mà bỏ chạy mới được, nếu người lại đột nhiên bỏ đi, ta đây chịu thiệt một chút cũng được, không ăn thì không ăn”

Tuyết Kiều không khỏi nhìn đôi môi đỏ mọng, sáng bóng của Địch Tu Tư, đột nhiên cảm thấy miệng khô khốc, không tự chủ được liền nuốt nước miếng một cái, mà Địch Tu Tư nhìn bộ dáng hồn nhiên của nàng thì bị hấp dẫn, cảm giác trong thân thể có một bộ phận có xu hướng cứng rắn lên.

Vội vàng cố gắng không chế sự hưng phấn và chờ mong của mình, hoài nghi hỏi lại “ người xác định muốn ăn nước miếng của ta?”

“Trước tiên phải nói rõ là người không được đột nhiên nổi giận, nếu không ta sẽ không ăn nước miếng của người” Tuyết Kiều mang theo vẻ đề phòng nhìn hắn, lần trước cũng đang nói chuyện vui vẻ, đột nhiên hắn tức giận, rống nằng, hôm nay nằng đã bị hắn tát một cái, không muốn nghe hắn mắng thêm nữa.

“Ta sẽ không tức giận, nếu sau này, mỗi khi ta tức giận, người cũng ăn nước miếng của ta như vậy thì tâm tình của ta sẽ tốt hơn, người có nguyện ý làm như vậy không?”

Địch Tu Tư thừa nhận hắn làm như vậy có chút dè tiện, dù dỗ một cô gái ngây thơ nhưng ai biểu tiểu nhân ngư này quá mức đơn thuần như vậy làm chi, đợi đến lúc nàng hiểu được tình yêu thì chẳng biết đến bao giờ, nếu bây giờ chưa làm cho nàng cảm nhận được tình cảm, hiểu thế nào là yêu thì chi bằng trước tiên dụ dỗ cho thân thể nàng hiểu được thế nào là tình dục, rồi sau đó chậm rãi giải thích ý nghĩa tình yêu với nàng.

Mà hắn cũng muốn cho bản thân thêm nhiều thời gian để xác định tình cảm của hắn với tiểu nhân ngư rốt cuộc là thiên trường địa cửu hay chỉ là nhiệt tình nhất thời.

“Sao đột nhiên người lại tốt bụng nói cho ta biện pháp này?” Tuyết Kiều hoài nghi

Địch Tu Tư quả thực dở khóc dở cười,” Người nếu không muốn thì quên đi, ta có thể đi, về sau cũng đừng nói ta chưa cho người cơ hội ăn lại nước miếng của ta nha”

Giả vờ quay đi, Tuyết Kiều lập tức bị mắc mưu, dùng sức nắm lấy tay áo hắn “ chờ một chút, ta cũng chưa nói là không muốn, mặc kệ thế nào, người thiếu ta một lần, lần sau ta có còn muốn ăn nước miếng của người hay không thì cũng phải xem nước của người ăn có ngon không a? người ôm ta, ăn nước miếng của ta, bộ dáng dường như rất thích thú, ta thấy ánh mắt của người đều sáng lên a”

Tuyết Kiều không chút thẹn thùng, đem quan sát của nàng nói ra hết.

Cái chuyện hôn môi này, lẽ ra nữ nhân phải có cảm giác gượng ngừng, mà bây giờ đổi lại là cao thủ tình trường Địch Tu Tư bị những lời nói hồn nhiên của Tuyết Kiều làm cho đỏ mặt, xưa giờ người ta đều diễn tả cảm giác hôn môi rất đẹp, rất mất hồn...chỉ có Tuyết Kiều lý giải việc hôn môi thành ăn nước miếng, đúng là chuyện xưa nay chưa từng có.

“Vậy Tuyết Kiều thử một chút chẳng phải sẽ biết hay sao?” Chuyện tới nước này, Địch Tu Tư cũng đành phóng lao thì phải theo lao.

“Vậy cũng được, người còn không mau cúi đầu xuống một chút để ta ăn nước miếng của người” Tuyết Kiều cảm thấy hắn nói có lý nên lập tức gật đầu.

Địch Tu Tư ngược lại có chút cảm giác không được tự nhiên, nhất thời ngượng ngừng cúi đầu hỏi “ người sẽ sao?”

” Ta đương nhiên sẽ, ngày đó người ăn nước miếng của ta thế nào, hôm nay ta sẽ làm y như vậy nha, người yên tâm, ta sẽ không cắn người, nếu ta làm không đúng thì người cứ nói cho ta biết” Tuyết Kiều ra dáng một đệ tử hiếu học, kiên định ý chí.

Địch Tu Tư bán tín bán nghi cúi đầu, nhẹ nhàng đem môi mình hướng về phía môi của Tuyết Kiều.

Còn chưa kịp chạm vào, Tuyết Kiều đã đặt hai tay lên cổ hắn, học bộ dáng của Địch Tu Tư ngày đó, dùng sức kéo đầu hắn xuống, ra sức hôn lên môi hắn, giống như trẻ con nút vú mẹ, dùng sức hút lấy đôi môi tuyệt đẹp của Địch Tu Tư, làm cho hắn không nhịn được mà thoải mái rên rỉ.

Nghe vậy, Tuyết Kiều lập tức rút môi lại “ Địch Tu Tư, thật xin lỗi, ta làm người đau sao?”

” Không, không có, người làm tốt lắm, ta cảm giác rất thư thái, mới có thể phát ra âm thanh, Tuyết Kiều không cần phải lo cho ta, cứ tiếp tục thân ta đi” Địch Tu Tư vội vàng nói, lần nữa lại đầu xuống, đưa môi đến trước mặt nàng như thỉnh cầu nàng chà đạp hắn.

Tuyết Kiều lập tức cao hứng gật gật đầu, không có làm hắn bị đau thì tốt rồi, thì ra môi của Địch Tu Tư ăn thật ngon, mang theo vị ngọt thần nhiên, bây giờ nghe hắn nói hắn thoải mái, nàng đương nhiên không

khách khí mà tiếp tục trần trọc hút lấy đôi môi của hắn, theo bản năng, nàng vẫn thấy chưa đủ nên lại học theo bộ dáng của Dịch Tu Tư ngày đó, dùng cái lưỡi của nàng tách môi hắn ra, chui vào miệng hắn.

Dịch Tu Tư rất phối hợp, không có làm cho Tuyết Kiều mất chút khí lực nào liền thẳng tiến vào miệng hắn, thậm chí hắn còn tự giác dùng đầu lưỡi của hắn quất quýt với cái lưỡi của nàng.

Tuyết Kiều với sự hướng dẫn và lấy lòng của Dịch Tu Tư càng cảm thấy chuyện ăn nước miếng này thực thoải mái, khó trách Dịch Tu Tư lại thích ăn nước miếng của nàng như vậy, thì ra rất ngọt, nhưng kỳ lạ là bình thường nàng vẫn nuốt nước miếng của mình nhưng không thấy ngọt như vậy?

Một người tham lam hút lấy môi của đối phương, một kẻ toàn lực hợp tác, mở to miệng để cho nàng tiến vào, hai người vừa hôn thì có thể nói hôn đến thiên hôn địa ám, thân thể gắt gao dán chặt vào nhau, bàn tay của Dịch Tu Tư không kiềm chế được mà vuốt ve lưng của Tuyết Kiều.

Đến khi Tuyết Kiều cảm thấy thân thể mình đột nhiên nóng bừng, có chút bối rối, bất an mới đẩy Dịch Tu Tư ra “ không thể ăn nữa, đủ rồi, nước miếng ăn nhiều sẽ làm người nóng bừng, cảm giác như bị bệnh, không thể ăn nữa”

Dịch Tu Tư nghe xong thì vừa mừng lại vừa buồn cười, quả nhiên ai cũng có dục vọng, xem ra không bao lâu nữa hắn sẽ làm cho Tuyết Kiều hoàn toàn hiểu được cái gì gọi là tình yêu, cái gì là dục vọng.

21. Chương 21: Có Yêu Thương Hắn Không?

“Tuyết Kiều không biết như vậy không có cảm giác không thoải mái sao?” Dịch Tu Tư tiếp tục kế hoạch huấn luyện Tuyết Kiều

Tuyết Kiều nghĩ một hồi thì gật đầu, sau lại lắc đầu “ dường như là vậy mà cũng không phải vậy, hôm nay cứ vậy đi, chúng ta coi như đã huề nhau, sau này nếu người đột nhiên nổi giận với ta, ta sẽ dùng cách này để làm người hạ hỏa, nhưng mà phải nói rõ trước người không được gạt ta nga, nếu ta hôn người mà người vẫn tức giận thì ta sẽ tức giận”

” Sẽ không, nếu là người hôn ta, ta còn phát hỏa thì không phải ta sẽ bị thiệt sao? Người bị ăn nước miếng là ta mà, Tuyết Kiều thấy đúng không?” Dịch Tu Tư vội vàng lắc đầu cam đoan

Tuyết Kiều lập tức gật đầu “ đúng, người bị ăn nước miếng là người, nếu người còn phát hỏa thì người là người chịu thiệt, ha ha, cứ quyết định vậy đi, được rồi, bây giờ ta muốn về phòng ngủ, ba ngày nay không có người bên cạnh, ta đều ngủ không ngon a”

Tuyết Kiều giống như đã đạt thành hiệp nghị nên cao hứng gật đầu, xoay người chuẩn bị rời đi, Dịch Tu Tư đáng thương muốn giữ nàng lại bởi vì thân thể đã có chỗ sục sôi cần phát tiết nhưng hắn vẫn cố kiềm chế, tự nói với mình không nên quá sốt ruột, từ từ rồi khoai cũng nhừ, bây giờ há miệng một cái cũng có thể nuốt hết con cá nhưng như vậy hắn sẽ tiêu hóa không kịp, sẽ bị vỡ dạ dày.

Điều hắn lo lắng trước mắt là hắn phải tìm ai để phát tiết đây? Vân Tây thì tuyệt đối không được rồi, các phi tử khác cũng nhiều nhưng lúc này hắn lại không muốn rời xa Tuyết Kiều, một câu “ không có người, ba ngày qua ta ngủ không ngon của nàng” đã níu chân hắn lại.

Dù biết Tuyết Kiều ngủ không ngon không phải như nữ nhân nhớ nam nhân nhưng hắn vẫn tin rằng nàng ỷ lại vào hắn, thích hắn, thêm nữa là hắn không muốn sáng mai lại bị ai đó thét chói tai đánh thức. Cho nên để phòng ngừa Tuyết Kiều lại gây ra họa mới, cũng không muốn có nữ nhân khác đến khiêu khích giống như Vân Tây, cho nên hắn ở lại nơi này vẫn là tốt nhất.

Như vậy đối tượng giúp hắn hạ hỏa chỉ có thể là Chính Khả Xuân, nhưng mà sát vách như vậy, Tuyết Kiều nghe được sẽ nghĩ gì?

Tuyết Kiều sắp đi đến cửa đột nhiên xoay người lại “ đi, Dịch Tu Tư, sao người còn đứng đó? Không đi ngủ sao?”

Địch Tu Tư nhìn trời, thấy chỉ mới giữa trưa đã đi ngủ, ai ngủ chứ?

” Hiện tại?”

” Người không cần ngủ sao? Ta đây một mình ngủ, người đi bồi Chính Khả Xuân tỷ tỷ được rồi “ Tuyết Kiều hào phóng chỉ tay vào phòng của Chính Khả Xuân, sau đó đi về phía phòng của mình.

Nhìn làn váy của nàng sắp biến mất sau cánh cửa, Địch Tu Tư đột nhiên tiến lên, trước khi Tuyết Kiều kịp đóng cửa thì kịp đưa một chân vào “ đột nhiên ta cũng cảm thấy buồn ngủ, ta cùng người ngủ”

Tuyết Kiều không nghi ngờ gì, lập tức mở rộng cửa cho hắn vào, nhẹ giọng nói “ lúc này gọi người thì người lại nói không buồn ngủ”

Địch Tu Tư chỉ mỉm cười, giúp nàng đóng cửa, sau đó ôm lấy nàng đi về phía cái giường.

Nhưng cái giường ở đông cung chỉ bằng một nửa cái giường ở Diệp cung, hai người cùng ngủ trên đó, xoay trở thế nào cũng không tránh khỏi đụng chạm, Địch Tu Tư bắt đầu âm thầm kêu khổ không ngừng, hối hận vì mình đã xúc động mà vào đây, hiện tại hắn rất muốn mình đang ở trong phòng của Chính Khả Xuân mà không phải ở trong này cùng ngủ với tiểu nhân ngư chỉ có thể nhìn mà không thể ăn này.

Tuyết Kiều cũng cảm thấy thân mình có chút không thoải mái, mà Địch Tu Tư bị nàng vô ý cọ xát thì nhịn không được mà phát ra tiếng hít thở sâu “ Tuyết Kiều, người có thể không cử động được không?”

“Nhưng mà ta cảm thấy rất nóng, rất không thoải mái, ta muốn ngâm mình trong nước mà ngủ, cái giường này nhỏ quá” Tuyết Kiều nói xong không tự chủ được lại cục cựa.

Địch Tu Tư dùng sức ôm lấy thắt lưng của nàng, hận không thể ăn nàng đến xương cốt không còn, nhưng cảm giác lạnh buốt làm cho dục hỏa của hắn bị hạ hơn phân nửa, chết tiệt, sao hắn lại quên Tuyết Kiều là một Nhân Ngư chứ?

Còn là một Nhân Ngư chưa thể biến hóa ra hai chân, như vậy thì hắn làm sao có thể hướng dẫn nàng hưởng thụ hương vị của tình dục, hắn căn bản không thể cùng nàng hoan hảo, hắn cũng không phải là một Nhân Ngư?

Nói cách khác, mặc kệ sau này Tuyết Kiều có thích hắn hay không thì bọn họ cũng không thể chân chính hợp thể chi duyên được.

Nhận thức như vậy làm cho tâm của Địch Tu Tư lạnh hơn phân nửa.

Không dấu vết buông bàn tay đang ôm thắt lưng của Tuyết Kiều ra, hơi xoay người, quay lưng lại với Tuyết Kiều mà ngủ.

Thiếu hơi ấm của hắn, Tuyết Kiều cảm thấy dễ chịu hơn nhưng trong lòng lại thấy mất mát, nhìn cái lưng cứng ngắc của hắn hỏi “ Địch Tu Tư, người mệt sao?”

” Ân!” Địch Tu Tư tròn mắt nhìn tấm màn giường, thực ra thì hắn không có buồn ngủ, hắn chỉ đột nhiên cảm thấy hắn đúng là một tiểu sâu không biết gì, hơn mười ngày trước hắn vẫn rất ghét Tuyết Kiều, cảm thấy nàng không có mắt nhìn, đầu óc có vấn đề thể mà bây giờ hắn lại nổi lên dục vọng với nàng, còn động tâm nữa chứ. Bây giờ hắn đã để mình lâm vào cảnh xấu hổ lương nan, mà tiểu nhân ngư này chẳng nhận ra gì, vẫn cứ tiêu dao khoái hoạt.

Hắn phải mau chóng chấm dứt cảm giác mê luyến với Tuyết Kiều, nếu cứ tiếp tục như vậy thì thân thể hắn không thể tận tình tận hứng mà cũng chẳng biết đến lúc nào trong lòng Tuyết Kiều mới có hắn, yêu thương hắn, hơn nữa cùng một nhân ngư luyến ái thì có lẽ sẽ gặp phải rất, rất nhiều hậu quả đáng sợ. Nghĩ đến những cảnh tượng đó, Địch Tu Tư không tự chủ được mà muốn từ bỏ tâm ý của mình.

Trong lúc Địch Tu Tư nổi lên trăm ngàn ý tưởng thì Tuyết Kiều lại có chút thất vọng vì chỉ nghe Địch Tu Tư “ân” một tiếng, nàng vốn rất buồn ngủ nhưng nghe hắn nói một tiếng như vậy thì đã thanh tỉnh hoàn toàn, chính nàng không biết vì sao, chỉ đành miễn cưỡng nhắm mắt lại.

Đến khi trời tối thì Tuyết Kiều rốt cuộc không nằm được nữa, mà Địch Tu Tư thì vẫn quay lưng lại với nàng.

Tuyết Kiều nhìn thoáng qua hắt một cái rồi chậm rãi mở cửa đi ra ngoài, trong đại điện không có ánh huỳnh quang lóe sáng, khắp nơi đều tối đen, xem ra Chính Khả Xuân tỷ tỷ cũng đã ngủ.

Tuyết Kiều cảm giác trong thiên địa lúc này chỉ có nàng cô đơn một mình, đi đến đại điện, ôm váy, ngồi xuống nhìn bầu trời, có cảm giác rầu rĩ, rõ ràng Dịch Tu Tư không có nổi giận, cũng đã đáp ứng nàng sau này sẽ không ở cùng một chỗ với nữ nhân xấu kia, còn đối với nàng rất ôn nhu nhưng nàng vẫn cảm thấy có gì đó không bình thường, rốt cuộc là vì chuyện gì?

Nàng không có gì phải khấn nguyện, nhưng đầu óc nàng lúc này rất kỳ quái, làm cho nàng thấy buồn, thì ra loại cảm giác này của nhân loại thực không tốt, nhưng mà Tuyết Kiều không hiểu vì sao nàng thấy không tốt, lại còn ngồi ở đây.

” Tuyết Kiều cô nương, người như thế nào ngồi ở chỗ này? Điện hạ đâu?” Chính Khả Xuân chẳng biết xuất hiện từ lúc nào, khoác cái áo lên vai nàng, quan tâm hỏi.

“Dịch Tu Tư ở trong phòng ngủ, Chính Khả Xuân tỷ tỷ, người nói xem vì sao lại có nhiều phiền não như vậy?” Tuyết Kiều ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên bầu trời, thì thào hỏi.

“Bởi vì con người có cảm tình, có cảm tình thì sẽ có rất nhiều phiền não, con người nếu không có cảm tình thì sẽ không có phiền não” Chính Khả Xuân cũng ngồi xuống bên cạnh nàng, cùng ngược mắt nhìn lên không trung, có lẽ nói như vậy, nếu điện hạ biết thì sẽ lại mất hứng nhưng mà nhìn bộ dáng vô lực của Tuyết Kiều thì nàng lại không thể không giúp.

” Cảm tình? Ta từ trước chưa từng có phiền não, ta chỉ cần tắm ánh trăng sau đó thì ngủ, ngủ dậy thì chơi đùa, sau đó lại tiếp tục tắm ánh trăng, thời gian cứ vậy trôi qua, có đôi khi sẽ nhớ tới ca ca, còn lại thì mỗi ngày ta đều rất vui vẻ, cho dù chỉ có một mình cũng không cảm thấy cô độc, nhưng bây giờ bên cạnh ta có rất nhiều người, ai cũng đối với ta rất tốt nhưng ta vẫn cảm thấy cô đơn. Chính Khả Xuân tỷ tỷ, người nói là vì sao vậy? rõ ràng là có người ngủ bên cạnh người, người không phải chỉ có một mình nhưng lại cảm giác rất cô đơn, so với khi ở một mình càng cô đơn hơn, ta không hiểu vì sao lại vậy”

Tuyết Kiều dùng hết khả năng diễn đạt để nói ra tâm sự của mình, sợ Chính Khả Xuân không hiểu còn vội vàng bổ sung thêm “ nếu không biết vì ai mà có cảm giác khổ sở này thì Chính Khả Xuân tỷ tỷ có thể nói cho ta có cách nào để loại trừ cảm giác này không, ta muốn trở lại như trước, tự do tự tại, không có phiền não”

Chính Khả Xuân im lặng nghe Tuyết Kiều nói, sau đó mỉm cười “ Tuyết Kiều cô nương không cần kích động, ta vỗ lo lắng phải lâu lắm người mới hiểu được cảm tình nhưng bây giờ thì thấy người đã bắt tri bắt giác cảm nhận được cảm tình, nếu vậy sao phải từ bỏ? điều này cho thấy người đang bắt đầu trưởng thành, đến một lúc nào đó người có thể tự cảm nhận mọi việc và xử lý nó, lúc đó thì người đã hoàn toàn trưởng thành. Đây là quá trình mà mỗi người đều phải trải qua, cho dù yêu tình như chúng ta cũng vậy, trải qua trăm ngàn năm tu luyện cũng vì một ngày có thể biến hình, cùng người yêu mến song túc song phi thôi, đó cũng chính là tâm nguyện của tất cả yêu tình. Tuyết Kiều cô nương, có phải trong lòng cô nương đã bắt đầu thích điện hạ rồi phải không? cho nên mới phiền não như vậy?”

“Có cảm tình nghĩa là ta đã trưởng thành sao?” Tuyết Kiều quay đầu hỏi

Chính Khả Xuân gật đầu “ đúng vậy, giống như trước kia người nhớ tới Xà quân đại nhân, lúc đó trong lòng người có cảm giác gì?”

” Thực vui vẻ, nhưng là có khi cũng thực mất mát, nghĩ ca ca vì sao không quay về thăm ta” Tuyết Kiều thành thật đáp

“Vậy sau khi người gặp lại Xà quân đại nhân thì trong lòng người có cảm giác gì?” Chính Khả Xuân lại hỏi tiếp

” Thực vui vẻ, thật cao hứng, cao hứng ca ca không có vứt bỏ ta, không có không cần ta, hắt vẫn nhớ rõ ta, cũng trở về dẫn ta đi!” Tuyết Kiều lại thành khẩn trả lời.

“Đó chính là cảm tình, trước kia người không có, nhưng đây chính là loại tình cảm huynh muội” Chính Khả Xuân mỉm cười giải thích “ vậy Tuyết Kiều cô nương có thích ở cùng một chỗ với ta không?”

” Thích, Chính Khả Xuân tỷ tỷ là người tốt, rất ôn nhu, đối với ta rất tốt” Tuyết Kiều gật đầu, Chính Khả Xuân càng tươi cười ôn nhu hơn “ ta cũng rất thích Tuyết Kiều cô nương, cảm giác người giống như muối của ta, lại giống như là bằng hữu thân thiết nhất của ta, cảm tình của chúng ta như vậy chính là tình cảm bạn bè, đó cũng là một loại cảm tình. Còn có một loại khác gọi là tình yêu, chính là tình cảm giữa nam và nữ, Tuyết Kiều cô nương chắc là hiện tại đang phiền não vì chuyện này”

Tuyết Kiều vội vàng lắc đầu, “ Không, không đúng, Dao Quang tỷ tỷ nói với ta, tình yêu chỉ có khi ta yêu một người, một lòng nghĩ tới hắn, mà hiện tại ta không có yêu thương ai thì sao lại phiền não vì tình yêu chứ?”

Chính Khả Xuân bật cười, trong lòng lại cảm thấy vừa đau lòng vừa thương hại “ vậy nếu không phải là tình yêu thì Tuyết Kiều có thể nói cho ta biết người đang phiền não vì người nào không?”

” Địch Tu Tư!” Tuyết Kiều tựa hồ không hề nghĩ ngợi gì liền thốt ra cái tên này

“Vì sao lại phiền não diện hạ? hắn khiến người chán ghét sao? Hay người còn tức giận vì diện hạ đã đánh người? Người thấy hắn thì muốn đuổi hắn đi? Người thích hắn cùng nữ nhân khác ngủ với nhau?”

Chính Khả Xuân thông thả đưa ra một loạt vấn đề, mà mỗi một câu nàng hỏi đều nhận được cái lắc đầu của Tuyết Kiều, nàng còn chưa hỏi xong thì Tuyết Kiều đã nhin không được mà mở miệng “ không phải như vậy, Địch Tu Tư tuy rằng không đẹp bằng ca ca ta nhưng mà ta lại ở gần hắn nhiều nhất, cũng không để ý đến hắn nhục nhã, không có phiền hắn, càng không có ghét hắn, tuy rằng tính tình hắn rất xấu, có khi đột nhiên lại nổi giận nhưng mà hắn cũng đối với ta tốt lắm, nhường giường lớn cho ta ngủ, còn làm xiêm y xinh đẹp cho ta, làm ta giận thì hắn tới giải thích, hôm nay hắn đánh ta thì ta cũng đã đánh trả lại, mà khí lực của ta còn lớn hơn hắn, cho nên hắn bị thương nặng hơn ta mà cũng không có tức giận, ta cũng không có muốn đuổi hắn đi, chiều nay ta buồn ngủ còn gọi hắn đi cùng ta, chỉ không thích hắn cùng nữ nhân khác ngủ, nếu hắn lại đi tìm Vân Tây thì tính làm sao bây giờ?”

Tuyết Kiều vừa nói vừa vuốt mái tóc, hồi lâu căn môi nhìn Chính Khả Xuân “Chính Khả Xuân tỷ tỷ, thực sự là không xong rồi, hiện tại ta biết vì sao Địch Tu Tư tức giận với ta, luôn mất hứng với ta rồi, có phải do ta sai bảo hắn nhiều quá không?”

” Sẽ không, diện hạ là người rất ôn nhu, sao có thể vì chuyện nhỏ đó mà tức giận với Tuyết Kiều cô nương, ta nghĩ diện hạ cũng vì chuyện tình như Tuyết Kiều cô nương mà phiền não cho nên hắn mới có thể luôn đột nhiên nổi giận với người”

Chính Khả Xuân nghe Tuyết Kiều nói thì biết tám chín phần là Tuyết Kiều đã động tình mà không biết, dù sao Tuyết Kiều vẫn là một người đơn thuần, chưa từng yêu mà diện hạ lại là cao thủ tình trường, nữ nhân đã gặp qua không tới một ngàn cũng có chín trăm, nhưng chưa từng gặp cô nương nào đơn thuần, ngây thơ như Tuyết Kiều, làm cho hắn yêu thương nàng, cho nên hắn cũng vì vậy mà phiền não.

“Vì ta mà phiền não? Vì sao chứ?” Tuyết Kiều ngạc nhiên nhìn Chính Khả Xuân, Địch Tu Tư cũng có chuyện để phiền não sao? Nhưng vì sao hắn lại phiền não?

“Theo ta thấy thì diện hạ tám chín phần là đã thích Tuyết Kiều cô nương, nhưng không biết làm thế nào để Tuyết Kiều cô nương hiểu được tâm ý của hắn, hắn sợ nếu hắn thổ lộ thì người sẽ không hiểu được hắn đang nói cái gì, nếu người là diện hạ thì có phiền não hay không?” Chính Khả Xuân vẫn ôn hòa giải thích.

” Thích? Ta cũng thích a! Vấn đề này hắn hôm nay có hỏi qua ta, ta cũng đã cho hắn đáp án, sao hắn còn phiền não?”

“Diện hạ nói thích ở đây không giống như người thích ca ca, mà cái diện hạ nói chính là yêu”

” Hắn nói ‘ thích’ chính là ‘ yêu’, nhưng mà không phải tình yêu chỉ nên dành ột người sao? Hắn đã có Chính Khả Xuân tỷ tỷ, còn có rất nhiều tình nhân khác, hắn cũng đều yêu sao?”

Tuyết Kiều hỏi vấn đề này ngay cả Chính Khả Xuân cũng không trả lời được, bởi vì đây là vấn đề không thể trả lời, chỉ im lặng hồi lâu mới nói “ Tuyết Kiều cô nương, có một số việc không thể là tuyệt đối, nếu diện hạ thực sự yêu thương người, người có thể cho hắn cơ hội để yêu lại hắn không? chúng ta sẽ cùng nhau làm bạn với hắn cho đến mãi mãi”

Đến lượt Tuyết Kiều không thể trả lời Chính Khả Xuân, thực ra là nàng không biết nên trả lời thế nào, hơn nữa trong đầu nàng lúc này cứ lặp đi lặp lại lời Chính Khả Xuân nói Địch Tu Tư yêu nàng. Địch Tu Tư sao có thể yêu nàng? Vì cái gì mà lại yêu nàng chứ? Mà nàng rốt cuộc có phải cũng đã yêu hắn không?

Nhiều vấn đề như vậy làm cho cái đầu đơn thuần của Tuyết Kiều muốn nổ tung, hoàn toàn quên trả lời Chính Khả Xuân, mà trong bóng tối cũng có một người đang đợi câu trả lời của nàng.

22. Chương 22: Bỏ Qua Sự Động Tâm

Chính Khả Xuân vẫn đợi một hồi lâu mà Tuyết Kiều vẫn hoang mang ôm đầu, liền biết nàng lúc này chưa thể đưa ra quyết định, nếu cứ hỏi nữa thì sẽ làm khó nàng nên cũng không hỏi thêm.

Mà bóng người vẫn đang đứng trong bóng tối chờ đợi kia, hồi lâu không thấy Tuyết Kiều trả lời thì cũng buồn bã xoay người, ánh mắt tràn đầy thất vọng, thái độ của nàng cho hắn biết đáp án rồi, nếu hắn cứ tiếp tục thì người bị tổn thương chỉ có mình hắn.

Thôi, đành buông tay thôi, trở lại là mình như trước kia có khi còn tốt hơn, không bận tâm vì bất kỳ ai.

Địch Tu Tư quyết định xong thì yên lặng rời đi giống như khi xuất hiện, không một tiếng động. Tuyết Kiều và Chính Khả Xuân từ đầu tới cuối cũng không biết đến sự hiện diện của hắn.

Tuyết Kiều vẫn còn đang nghi hoặc, mông lung, khi trở lại phòng ngủ thì trời đã gần sáng, nhìn chiếc giường trống không, tâm tình của nàng càng thêm mất mát, hắn đi rồi sao? Hắn đi khi nào? vì sao không nói tiếng nào đã bỏ đi?

Tuyết Kiều trong lòng cảm thấy khó hiểu lại cảm thấy bức mình không nói nên lời, dường như nàng vĩnh viễn không biết Địch Tu Tư suy nghĩ cái gì, cũng không biết hắn thích gì, mà hắn cũng không hiểu nàng, hai người không hiểu biết gì về đối phương có thể yêu nhau sao?

Vấn đề này hiện tại không ai cho Tuyết Kiều đáp án, cho nên nàng chỉ có thể tự hỏi bản thân.

Địch Tu Tư rời khỏi đông cung cũng không biết sắp tới mình nên làm thế nào, hắn chỉ thấy hắn đã do dự quá lâu rồi, bây giờ đã đến lúc phải ra quyết định, xem như Tuyết Kiều không tồn tại, trước kia hắn sống thế nào thì bây giờ sẽ y như thế, nếu Tuyết Kiều không muốn quay về chỗ Như Mặc thì hắn sẽ xem nàng như một khách nhân mà đối đãi, đợi khi nàng đã trưởng thành, không cần dựa vào hắn thì không đợi hắn đuổi, nàng cũng sẽ chủ động rời đi.

Vì thế ba ngày kế tiếp, Địch Tu Tư liên tục quán quýt bên các mỹ nhân, hưởng hết sự ôn nhu, hầu hạ chu đáo của bọn họ, làm cho hắn cũng bất tri bất giác mà phai nhạt cảm tình hắn dành cho Tuyết Kiều.

Tâm tình của Địch Tu Tư cũng tốt hơn, quả nhiên sự động tâm của hắn đối với Tuyết Kiều cũng không được bao lâu, chỉ mới vài ngày không nhìn thấy nàng thôi thì hắn đã không thấy nhớ rồi, đúng là chỉ cần không nghĩ tới, không đem nàng để ở trong lòng thì thế giới của hắn lại khôi phục như trước.

Địch Tu Tư khôi phục lại lối sống phóng túng như trước chưa được bao lâu thì sáng sớm ngày thứ ba đã có người mang tin tức này đến đông cung.

“Chính Khả Xuân tỷ tỷ, ta đến thăm người, người không sao chứ?” Phùng Xuân có chút lo lắng đi vào.

Khí đó Chính Khả Xuân và Tuyết Kiều đang dùng một loại lá cây đặc biệt của Huyền Diệp tộc để làm một cái địch bằng cỏ, thấy Phùng Xuân đến thì cao hứng dừng tay “Phùng Xuân muội muội, sao hôm nay lại rảnh mà đến thăm ta?”

“Ta có khi nào mà không rảnh, chỉ sợ làm phiền tỷ tỷ nên mới không dám đến thường xuyên thôi” Phùng Xuân vừa nói vừa nhìn Tuyết Kiều “vị này là Tuyết Kiều cô nương phải không? Phùng Xuân gặp qua cô nương”

Tuyết Kiều mở to đôi mắt xinh đẹp nhìn thoáng qua Phùng Xuân, sau đó mỉm cười “ gọi ta là Tuyết Kiều là được rồi, Tuyết Kiều cô nương nghe khách sáo lắm, đã nói Chính Khả Xuân tỷ tỷ đừng gọi vậy mà nàng vẫn không nghe”

” Tốt lắm, vậy ta gọi ngươi là Tuyết Kiều, ngươi cũng gọi ta là Phùng Xuân đi” Phùng Xuân so với Chính Khả Xuân thì ít đi một phần ôn nhu mà hơn vài phần cởi mở làm Tuyết Kiều cao hứng gật đầu “ ngươi cũng rất ôn nhu, ta thích ngươi”

Phùng Xuân đầu tiên là ngẩn người, tiếp theo là tươi cười hơn hớn “ Tuyết Kiều, tính tình của ngươi rất đáng yêu, ta bây giờ đã biết vì sao Vân Tây lại chán ghét ngươi, nàng là người giả dối, không thể làm cho người ta thích được, nói bí mật cho ngươi biết, Tuyết Kiều, ngươi đối phó với nàng ta quả thực rất đúng, nữ nhân kia muốn làm Điệp vương phi tới phát điên rồi, cả ngày luôn nghĩ cách đối phó người khác, cứ tưởng rằng không ai biết, nhưng mà Tuyết Kiều, ngươi làm thế nào mà dễ dàng đánh cho nàng ta bị trọng thương, nghe nói hai ngày nay vẫn còn nằm trên giường a?”

Càng nói, vẻ mặt Phùng Xuân càng hưng phấn, còn khoa tay múa chân, làm cho Tuyết Kiều cũng cao hứng theo “ ta chỉ đẩy nhẹ nàng ta một cái thôi, nàng ta cũng rất vô dụng, làm vỡ tường rồi văng ra ngoài, nàng ta là nữ nhân xấu, Địch Tu Tư đã đáp ứng ta sau này sẽ không đi tìm nàng ta nữa, còn nói đợi sau khi nàng dưỡng thương xong sẽ đuổi nàng đi”

” Thật sự? Oa, thật tốt quá! Tuyết Kiều ngươi thật sự lợi hại, điện hạ cho tới bây giờ chưa từng đuổi nữ nhân nào rời khỏi đây, đây là lần đầu tiên, càng không nói người đó là Vân Tây đã theo điện hạ rất lâu. Tuyết Kiều ngươi quá lợi hại, ta thực sùng bái ngươi”

Phùng Xuân bày ra biểu tình như nhìn thấy thần tượng, nắm tay Tuyết Kiều, mặt ửng đỏ, thực sự là sảng khoái a, ngày đó nhìn mặt điện hạ đen như đít chảo, cứ nghĩ là hẳn nhất định sẽ giận nàng và Chính Khả Xuân tỷ tỷ, không ngờ chẳng những điện hạ không có tức giận mà còn nghe theo lời của Tuyết Kiều, đuổi Vân Tây đi, quả thực là rất lợi hại.

“Phùng Xuân” Chính Khả Xuân thấy nàng nổi tính trẻ con thì lấy làm buồn cười, nhưng vẫn thấy không ổn lắm, dù thế nào thì Vân Tây cũng đã đi theo điện hạ rất lâu, tuy rằng tính tình của nàng không tốt nhưng dù thế nào cũng không nên vui sướng khi người gặp họa.

” Ai nha, Chính Khả Xuân tỷ tỷ, ngươi tính tình tốt nên mới bị người ta khi dễ, đều là người của điện hạ, nàng ta dựa vào cái gì mà lấn lướt chúng ta, chẳng lẽ vì nàng đi theo điện hạ sớm hơn sao? Tình yêu cũng không nói tới thứ tự trước sau hay thời gian, điện hạ thích ai thì là người đó, nàng ta sao lại dùng những thủ đoạn không quang minh để tranh giành chứ? Tuyết Kiều ngươi nói có phải không?” Phùng Xuân nắm tay Tuyết Kiều, ý muốn lôi kéo nàng làm đồng minh.

Tuyết Kiều cái hiểu cái không gật gù đầu, “ Ta không hiểu lắm nhưng mà Phùng Xuân nói phải thì là phải, người tốt không được nói dối”

Phùng Xuân ngẩn ra lập tức nở nụ cười, “ Tuyết Kiều, ngươi nói rất đúng, người tốt là không nên nói láo!”

Ba người đều nở nụ cười, sau khi cười xong, Phùng Xuân mới nhớ tới mục đích nàng tới đây “ đúng rồi, Tuyết Kiều, Chính Khả Xuân tỷ tỷ, ngày đó điện hạ có nổi giận với các ngươi không?”

“Ngày nào?” Chính Khả Xuân ngạc nhiên hỏi lại

“Thì là ngày Vân Tây bị đả thương đó, ta thấy sắc mặt điện hạ đen như đít chảo, vốn muốn vào gặp các ngươi nhưng lại không dám, điện hạ có làm gì các ngươi không?” Phùng Xuân nhỏ giọng hỏi

Chính Khả Xuân lắc đầu “ không có, khi mọi người đến xem, điện hạ đúng là rất phẫn nộ, còn vì thế mà tát Tuyết Kiều cô nương một cái, nhưng sau đó cũng không phát hỏa nữa”

” Ân, Địch Tu Tư sau đó còn nhận sai với ta, nhưng thực ra không sao, dù sao ta cũng đánh lại hắn, cho nên chúng ta huề nhau” Tuyết Kiều gật đầu, hưng phấn nói thêm “ Địch Tu Tư đã nói cho ta biết biện pháp sau này làm hắn không tức giận nữa, cho nên các ngươi không cần lo lắng hắn sau này sẽ đột nhiên nổi giận”

Mặc danh kỳ diệu phát giận?

Phùng Xuân cùng Chính Khả Xuân thoáng nhìn nhau, rất muốn nói cho Tuyết Kiều biết trước khi nàng đến ở Huyền Diệp tộc thì điện hạ chưa bao giờ đột nhiên nổi giận, tình huống như thế lại chỉ có thể để Tuyết Kiều tự cảm nhận lấy.

“Vậy điện hạ có nói gì không hay là liền xoay người rời đi” Phùng Xuân hỏi tiếp

Chính Khả Xuân không dám nói chuyện lúc đó Dịch Tu Tư và Tuyết Kiều ôm nhau, sợ Tuyết Kiều xấu hổ, cho nên lắc đầu “ ta đã sớm trở về phòng nên không biết”

” Ta không có a, hấn còn theo ta cùng nhau ngủ “ Tuyết Kiều khờ dại trả lời

“Cùng nhau ngủ?” sắc mặt Phùng Xuân có chút quái dị nhìn Tuyết Kiều, chẳng lẽ quan hệ của điện hạ và Tuyết Kiều cũng giống như các nàng?

” Đúng vậy, ta ngủ được một lát thì không ngủ được nữa liền đi ngắm trăng, sau đó cùng Chính Khả Xuân tỷ tỷ nói chuyện phiếm, đến hừng đông ta quay lại phòng thì không biết hấn đã đi từ lúc nào rồi”

Tuyết Kiều có chút bối rối, nàng không biết vì sao Dịch Tu Tư lại đột nhiên bỏ đi, nhưng nàng nghĩ hình như hấn không có tức giận, mà nàng cũng không nói cái gì làm cho hấn tức giận a, càng không nói là trước khi ngủ, bọn họ còn hôn môi nha, nàng còn ăn không ít nước miếng của hấn, không phải Dịch Tu Tư đã nói không muốn hấn tức giận thì chỉ cần hôn hấn, ăn nước miếng của hấn là được sao?

” Ách, các người là cùng ngủ trên một giường nhưng cái gì cũng chưa làm qua sao?” Phùng Xuân ngạc nhiên nhìn Tuyết Kiều như là nhìn ngắm một kỳ quan, trong ấn tượng của nàng thì mỗi lần điện hạ đến đều vội vã lên giường, sau khi mọi việc kết thúc mới cùng nàng nằm yên trên giường, còn chỉ đơn thuần nằm ngủ mà không hoan ái là việc trước giờ chưa từng có. Nhưng nghe lời của Tuyết Kiều thì dường như là điện hạ chỉ thuần túy cùng nàng nằm trên một cái giường?

“Nằm ở trên giường thì là ngủ a? còn muốn làm gì nữa?” Tuyết Kiều ngây thơ hỏi lại, Phùng Xuân thất thần, không biết phải nói thế nào.

” Phùng Xuân muội muội, Tuyết Kiều cô nương không giống như chúng ta, nàng rất đơn thuần, đối với tình yêu còn rất ngây thơ, điện hạ cũng biết chuyện này cho nên còn kiên nhẫn chờ đợi” Chính Khả Xuân không thể không lên tiếng giải thích.

“Chính Khả Xuân tỷ tỷ, bây giờ thì ta đã biết vì sao người nói Tuyết Kiều cô nương là sự tồn tại đặc biệt, nàng quả thực rất đặc biệt, nhiều năm rồi mới có một nữ tử không bị chinh phục bởi mỹ mạo của điện hạ. Điện hạ đáng thương, nhất định sẽ cảm thấy tự tôn bị đả kích, cư nhiên lại có nữ nhân không đặt hấn vào mắt a”

Phùng Xuân tán thưởng bàn nhìn Tuyết Kiều, lại nhìn Chính Khả Xuân, nhin không được mà mỉm cười “ khó trách gần đây điện hạ lại gây chuyện ồn ào như vậy, cứ liên tục tìm người hầu hạ, trước kia cũng chưa từng như vậy, thì ra là muốn kiểm chuyện để phân tán tâm tư với Tuyết Kiều a”

Phùng Xuân mỉm cười, còn Chính Khả Xuân và Tuyết Kiều thì vẻ mặt kinh ngạc.

“Phùng Xuân muội muội nói hai ngày nay điện hạ không đến đây là tìm đến chỗ các tỷ muội khác sao? Còn cho ba tỷ muội cùng hầu hạ hấn một lúc?”

“Phùng Xuân, người nói hai ngày nay là Dịch Tu Tư tìm đến tình nhân khác qua đêm?” Tuyết Kiều không nói được cảm giác của mình lúc này là gì, dường như có chút khổ sở lại có cảm giác như thả lỏng.

Phùng Xuân thấy sắc mặt các nàng thì biết mình đã nói chuyện không nên nói, lưỡng lự một hồi mới do dự gạt đầu.

” Hấn ôm những tình nhân này cũng giống như ngày đó ôm Vân Tây sao?” Tuyết Kiều vô thức hỏi

Chính Khả Xuân và Phùng Xuân không biết nên trả lời thế nào, các nàng cũng không nhìn thấy điện hạ ôm Vân Tây ra sao a?

“Hấn sẽ cùng các tình nhân cởi hết quần áo, quần lấy nhau, sau đó dùng cây gậy đồ thảm màu đỏ đâm các nàng sao?”

Tuyết Kiều bổ sung thêm, làm cho Chính Khả Xuân và Phùng Xuân nghe được đều đỏ mặt xấu hổ, mà Tuyết Kiều thì không nhận ra, còn thực sự chờ nghe các nàng trả lời.

Hai người nhìn bộ dáng của nàng thì đỏ mặt gật đầu, sau đó vẫn cứ cúi đầu.

Tuyết Kiều tựa hồ hiểu được, tựa hồ lại không rõ, liền đứng dậy đi về phòng, không nói thêm tiếng nào, Chính Khả Xuân và Phùng Xuân nhìn bộ dáng của nàng thì có chút lo lắng, muốn đi theo thì Tuyết Kiều đột nhiên xoay người, kéo làn váy trên mặt đất vừa nói “ Chính Khả Xuân tỷ tỷ, Phùng Xuân, ta đi ngâm nước đây, buổi tối sẽ quay lại, hông cần lo lắng, cũng đừng đi tìm ta, ta không sao”

” Tuyết Kiều, người phải cẩn thận, đừng chạy loạn, trong Huyền Diệp tộc có mấy chỗ rất nguy hiểm” Chính Khả Xuân sợ nàng đi lung tung, vội lên tiếng nhắc nhở

” Ân, ta đã biết! Chính Khả Xuân tỷ tỷ yên tâm, ta muốn suy nghĩ xem mình phiền não vì chuyện gì” Tuyết Kiều gật gật đầu, liền đi ra ngoài.

Theo bản năng đi đến nơi có nguồn nước, xuyên qua vùng đồi núi xanh biếc, rất nhanh đã tìm thấy một thác nước thật lớn phía sau thác, Tuyết Kiều nhìn chung quanh, xác định không có ai mới trút bỏ quần áo trên người, lộ ra cái đuôi cá màu đỏ xinh đẹp rồi nhẹ nhàng nhảy vào thác nước.

Thoải mái chìm xuống dưới đáy nước một lúc lâu mới nhô đầu lên khỏi mặt nước, neho mắt nhìn dòng nước đang đổ xuống, không nghĩ ngợi gì liền bơi về phía thác nước.

Khi vô số dòng nước chảy mạnh xuống đầu làm cho Tuyết Kiều có cảm giác thoải mái như được sống lại lần nữa, không hề thấy khó chịu, sự buồn bực trong lòng cũng dần dần lắng dịu lại.

Nàng nhìn dòng nước đang đổ từ trên cao xuống, bắn ra vô số tia nước, hơi nước màu trắng lượn lờ, tạo thành một khung cảnh tuyệt đẹp, trong đầu không tự chủ lại nghĩ đến tình cảnh Dịch Tu Tư ôm tình nhân của hắn, ở trên giường làm chuyện mà nàng không hiểu.

Nhớ đến vẻ mặt của Vân Tây ngày đó, tựa hồ như thống khổ lại giống như rất vui thích, âm thanh Dịch Tu Tư và Vân Tây cùng rên rỉ lúc này lại vang lên trong tai nàng, làm cho Tuyết Kiều đột nhiên thấy mất hứng, bây giờ Dịch Tu Tư lại ôm các tình nhân khác, cùng làm chuyện giống như với Vân Tây ngày đó, làm cho nàng đột nhiên chán ghét Dịch Tu Tư hơn.

Chính Khả Xuân tỷ tỷ đã nói Dịch Tu Tư thích nàng, cũng có thể là yêu nàng, nếu là như vậy thì sao hắn còn đi ôm tình nhân khác? Hắn nói thích nàng, rốt cuộc là thích theo dạng nào?

Uống công nàng hai ngày qua còn lo lắng, phiền não, không biết bản thân có thích Dịch Tu Tư hay không, suy nghĩ xem hắn có thực sự thích nàng hay không, bây giờ xem ra thích mà Dịch Tu Tư nói không phải là tình yêu, có lẽ chỉ là tình cảm dành cho thân nhân hay bằng hữu mà thôi. Chính Khả Xuân tỷ tỷ đã hiểu lắm mà nàng cũng không nên suy nghĩ nữa, không nên tin một người nói thích mình rồi hôm sau lại đi ôm những tình nhân khác, cho nên Dịch Tu Tư vẫn là một tên tiểu phi trùng hoa tâm, mà nàng sau này nhất định sẽ tìm được một người chỉ yêu mình nàng, mà người đó tuyệt đối sẽ không phải là người như Dịch Tu Tư, phải là một người như ca ca nàng hoặc như Thanh Liên ca ca và Tước vương ca ca.

Suy nghĩ cẩn thận, cũng đưa ra quyết định nên Tuyết Kiều liền bỏ qua phiền não, trầm mình vào dòng nước, mà Dịch Tu Tư đâu biết rằng hắn vì thiếu kiên nhẫn cho nên đã bỏ qua cơ hội được Tuyết Kiều yêu thương và chấp nhận hắn, lúc này nàng vì những hành vi của hắn mà quyết định như thế, làm cho hắn sau này phải chờ đợi một khoảng thời gian rất dài mới lại làm cho Tuyết Kiều hoang mang suy nghĩ, cái này chính là tự làm bậy thì không thể sống

23. Chương 23: Giao Dịch Cùng Dã Thú

Tuyết Kiều mang theo gương mặt tươi cười trở về làm Chính Khả Xuân ngạc nhiên vô cùng, ngay cả Phùng Xuân vẫn ở lại cùng nàng chờ người cũng thế “ Tuyết Kiều, người đã đi đâu? Sao tóc ướt như vậy?”

” Ta đi bơi lội!” Tuyết Kiều lập tức hồi đáp, dùng sức lắc lắc mái tóc dài, lập tức bọt nước liền biến mất, mái tóc lại mềm mượt như cũ, Chính Khả Xuân và Phùng Xuân nhìn thấy ngây người, không thể không thừa nhận Tuyết Kiều lúc này nhìn rất đẹp mắt.

” Tuyết Kiều, hiện tại tâm tình của ngươi có vẻ rất tốt? đã hết phiền não rồi sao?” Chính Khả Xuân nghi hoặc hỏi.

” Ân a! Nghĩ thông suốt, đã không còn phiền não nữa rồi” Tuyết Kiều lập tức gật đầu, tươi cười thoải mái.

Chính Khả Xuân biết Tuyết Kiều không phải là người giả dối, nàng nói không thì nhất định là đã từ bỏ những phiền não, nàng đột nhiên rất muốn biết chỉ trong chốc lát sao Tuyết Kiều lại có quyết định như vậy?

” Vậy ngươi đối diện hạ hấn, hấn—” Vấn đề này là không biết nên hỏi thế nào cho thích hợp.

” A?” Tuyết Kiều trợn to mắt nhìn Chính Khả Xuân đang chờ nàng trả lời “ ta đối với Dịch Tu Tư như thế nào a?”

“ý của Chính Khả Xuân tỷ tỷ là ngươi có thể chấp nhận diện hạ ở cùng nữ nhân khác, ách, cùng ôm nhau, còn có thể dùng cây gậy màu đỏ kia đâm các nàng sao?” Phùng Xuân thấy Chính Khả Xuân nói không nên lời đành phải lên tiếng thay.

Khi Tuyết Kiều không có mặt thì Chính Khả Xuân đã đem những gì nàng phát hiện trong mấy ngày qua nói cho Phùng Xuân biết, còn nói có thể chẳng bao lâu nữa Tuyết Kiều sẽ trở thành tỷ muội của bọn họ, muốn Phùng Xuân chuẩn bị tâm lý mà tiếp nhận Tuyết Kiều.

Phùng Xuân vốn đã có ấn tượng sâu sắc về Tuyết Kiều, hơn nữa nàng còn đánh Vân Tây, giúp các tỷ muội khác xả giận, tính cách lại thiện lương, có một người như vậy làm tỷ muội nàng cao hứng còn không kịp, có lý đầu mà bài xích.

Nhưng mà cả nàng và Chính Khả Xuân đều cho rằng với một người đơn thuần như Tuyết Kiều thì nàng có thể chấp nhận người mình thích cùng lúc có nhiều nữ nhân khác sao?

Nam nhân nhân loại cũng ba vợ bốn nàng hầu nhưng dù sao cũng chỉ là số ít, mà Dịch Tu Tư diện hạ thì số lượng tình nhân hiện tại đã không thể đếm hết được, chưa kể tương lai còn có thêm những người khác, Tuyết Kiều là người đơn thuần, có thể chấp nhận tình yêu như vậy sao?

” Có thể a!” Tuyết Kiều sắc mặt bình tĩnh gật gật đầu, một chút không có do dự, làm cho Chính Khả Xuân và Phùng Xuân mừng rỡ ôm nhau “ thực sự? thật tốt quá, Tuyết Kiều sau này chúng ta có thể cùng nhau hầu hạ diện hạ, cùng yêu thương hấn, ngươi yên tâm, tỷ muội chúng ta sẽ không tranh với ngươi”

“Ta không có làm tình nhân của Dịch Tu Tư giống như các người, cho nên các người không cần lo lắng” Tuyết Kiều ngạc nhiên nhìn các nàng, làm tình nhân của Dịch Tu Tư thì có gì tốt, luôn có nhiều nữ nhân vây quanh hấn, nàng nghi ngờ hấn có khi cũng không nhớ hết tên của các tình nhân của mình. Dao Quang tỷ tỷ nói đúng một nam nhân hoa tâm sẽ không biết tình yêu là gì, cho nên Dịch Tu Tư là người không có tình yêu.

Nàng sẽ không yêu một người không có tình yêu.

Nghe nàng nói, hai người kia ngẩn người, ngây ngốc nhìn Tuyết Kiều hồi lâu mới hỏi “ Tuyết Kiều, ngươi, không phải ngươi đã nghĩ thông suốt rồi sao?”

” Ta là nghĩ thông suốt a, ta cảm thấy Dịch Tu Tư là người không có tình yêu, hấn sẽ không toàn tâm toàn ý yêu một người, hấn yêu tất cả mà ta chỉ muốn có một người chỉ yêu ta, ta cũng thương hấn, cho nên ta nghĩ Chính Khả Xuân tỷ tỷ nói Dịch Tu Tư thích ta là không đúng, có lẽ hấn chỉ xem ta là bằng hữu, mà chính hấn cũng nói tình nhân có thể có rất nhiều nhưng bằng hữu lại chỉ có một mình ta. Ta cảm thấy như vậy rất tốt, cho nên ta không phiền não nữa”

Chính Khả Xuân và Phùng Xuân nghe kết luận của nàng một hồi cũng rút ra được kết luận: Tuyết Kiều cho rằng diện hạ không thực sự thích nàng, mà nàng cũng chỉ xem diện hạ như là bạn tốt mà thôi

Trời ạ! Kết quả này so với nguyện vọng của Dịch Tu Tư và dự đoán của các nàng cách xa vạn dặm, nên làm thế nào bây giờ?

Người lo lắng nhất là Chính Khả Xuân, lúc trước Tuyết Kiều còn vì chuyện của Dịch Tu Tư mà lo lắng, phiền não, bây giờ lại vui vẻ, thoải mái xem hán là bằng hữu, chuyện này nếu để điện hạ biết không phải là sẽ tức đến giậm chân múa tay sao? Nhưng mà điện hạ trước giờ luôn thiếu kiên nhẫn, ngay thời điểm quan trọng như vậy còn đi tìm các tỷ muội khác, thậm chí có hai, ba ngày cũng không đến đây, e là lần này sự việc nghiêm trọng rồi.

“Vây, Tuyết Kiều, người đừng quyết định vội, cứ từ từ suy nghĩ, điện hạ quá thực rất thích người, hán chưa từng vì nữ nhân nào mà yêu cầu xảo nường may xiêm y, cũng không có bị nữ nhân tát ột cái mà không tức giận, ngược lại còn đi giải thích đâu” Phùng Xuân đã nghe Chính Khả Xuân nói mọi chuyện nên cũng góp lời khuyên can.

” Các người nói hán ‘ thích’ chính là ‘ yêu’, hán vừa nói yêu ta thì buổi tối đã đến chỗ nữ nhân khác ngủ, ta không thể tin hán như vậy là yêu ta, nếu thực là yêu thì sao có thể làm như vậy chứ? Ta đánh hán, hán không tức giận là vì hán đánh ta trước a” Tuyết Kiều không chút nghĩ ngợi mà nói hết những tâm tư trong lòng ra “ hán không thương ta cũng không phải là chuyện to tát gì, mà ta cũng không thương hán, cho nên chúng ta chỉ có thể là bằng hữu, các người thương hán cho nên các người đều là tình nhân của hán”

Rốt cuộc Tuyết Kiều còn thẳng lưng đưa ra kết luận “ ngày hôm nay thật vui, vừa quen biết được Phùng Xuân còn tìm được nơi để ta có thể bơi lội, ngày mai ta còn muốn tiếp tục bơi lội, Chính Khả Xuân tỷ tỷ và Phùng Xuân có muốn cùng đi hay không?”

” Không được, chúng ta sẽ không bơi lội, Tuyết Kiều cứ đi đi, chú ý an toàn!”

Chính Khả Xuân và Phùng Xuân lập tức từ chối, bọn họ là Huyền Diệp, luôn kỵ nước a, mà hầu như tất cả tộc nhân của Huyền Diệp tộc không ai thích nước cả, nhưng Tuyết Kiều cô nường đến từ Xà tộc, thuộc thủy hệ nên thích bơi lội trong nước cũng là chuyện bình thường. Các nàng không thể đi nên chỉ có thể nhắc nhở nàng cẩn thận.

” Ân, được rồi! vậy sau này ta đi một mình” Tuyết Kiều gật đầu, nàng mới không sợ cái thác nước nho nhỏ kia đâu, so với nhà của nàng thì một chút nước đó có là gì, nếu có thể tìm được chỗ khác lớn hơn thì nàng cũng chẳng ủy khuất mình mà đến cái “ vũng” nước bé tí đó.

Chính Khả Xuân và Phùng Xuân thấy lời mình không có tác dụng thì tiếc nuối vô cùng, thất vọng vì mình không có được tỷ muội mới, lại cảm thấy cảm giác của điện hạ đối với Tuyết Kiều không dễ dàng gì từ bỏ như vậy. Còn Tuyết Kiều thì chỉ một lòng nghĩ tới chuyện ngày mai đi đến thác nước chơi đùa, dù sao ở Huyền Diệp tộc cũng không còn gì khác để nàng chơi đùa a.

” Chủ tử, ngài cảm giác thế nào?” Hồng Ngọc thật cẩn thận nâng Vân Tây gần như đã mất hết pháp lực đứng dậy, lo lắng hỏi.

” Còn không chết được, Dịch Tu Tư, thật đáng hận a, nói thế nào thì Vân Tây ta cũng đã theo người hơn hai ngàn năm, người lại vì một tiểu yêu tinh mà từ bỏ tình cảm nhiều năm như vậy, không luận tiếc chút nào, chẳng những không trút giận giùm ta mà còn muốn đuổi ta đi. Hừ, người đối với ta bất nhân thì đừng trách ta bất nghĩa” khuôn mặt Vân Tây tràn ngập sự hung ác, tàn nhẫn, quay đầu nhìn Hồng Ngọc thì sắc mặt mới tốt hơn một chút “ Hồng Ngọc, ta sẽ không quên ơn của người, ngay trong thời điểm khó khăn này người vẫn ở lại bên cạnh ta, chiếu cố ta, Vân Tây ta thề, khi lấy được vương vị của Huyền Diệp tộc, nhất định sẽ đem toàn bộ điệp bīu môi tặng cho người, ta muốn cùng người chia sẻ vinh hoa phú quý”

” Chủ tử, Hồng Ngọc cái gì cũng không cầu, chỉ hy vọng có thể vĩnh viễn đi theo bên cạnh chủ tử, hận của chủ tử, Hồng Ngọc nhất định sẽ thay người báo thù, Bại Sơn đã trở lại, nhưng mà hán không dò thám được tin tức hữu dụng gì, Tuyết Kiều dường như trước giờ không ở trong Xà tộc, làm Xà quân đại nhân gần đây mới mang nàng về, nhận nàng làm muội muội, cho nên nhiều tộc nhân của Xà tộc cũng không rõ lai lịch của nàng”

Ánh mắt kiên định của Hồng Ngọc làm cho Vân Tây cảm động nắm tay nàng “ hảo muội muội, sau này chúng ta hãy xem nhau như thân tỷ muội, không phân biệt chủ tớ, ta là Vân Tây, người là Hồng Ngọc, nhưng mà lúc này pháp lực của ta đã hoàn toàn biến mất, có rất nhiều chuyện cần làm lại không làm được, nhưng mà cũng đừng lo, thành công đôi khi không phải quyết định bằng sức mạnh mà chính là trí tuệ”

” Chủ tử ngài nói rất đúng!”

” Còn gọi ta là chủ tử?”

” Tỷ tỷ!”

” Hảo muội muội, Bụi Sơn hiện giờ ở nơi nào?”

” Còn tại chỗ cũ đợi mệnh!” Hồng Ngọc lập tức hồi đáp.

“Nói hẩn đi một chuyến đến chỗ Quý bà bà, xem ra đã đến lúc mang vật kia về rồi” Vân Tây nheo mắt, bắn ra ánh mắt âm độc

” Tỷ tỷ, hay là để ta tự mình đến chỗ Quý bà bà?” Hồng Ngọc chần chờ một lúc rồi nói

nếu không ta tự mình đi quý bà bà chạy đi đâu một chuyến đi!” Hồng ngọc chần chờ một chút sau nói.

” Vì cái gì?” Vân Tây có chút kinh ngạc hỏi lại.

” Bụi Sơn súc sinh kia biết đượ tỷ tỷ đã mất thế lực lại không còn đạo hạnh nên bắt đầu không nghe lời, lần này ta thấy tin tức của hẩn không hữu dụng nên muốn hẩn quay lại Xà tộc lần nữa, thế nhưng hẩn lại có ý từ chối, còn muốn chiếm tiện nghi của ta, nếu không phải tỷ tỷ có pháp bảo không chế được hẩn thì e là súc sinh này đã sớm phản rồi, cho nên ta sợ hẩn sẽ không hoàn thành nhiệm vụ này, chi bằng để ta tự đi cũng yên tâm hơn”

Hồng Ngọc khi nói tới Bụi Sơn thì nghiêng răng nghiêng lợi, quả là hổ xuống đồng bằng bị chó ăn hiếp, chỉ là một tiểu súc sinh thôi cũng đã muốn cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, cũng không nhìn xem hẩn là thân phận gì.

Vân Tây cười lạnh “ đúng là tiểu súc sinh muốn tạo phản, nhưng mà hiện tại pháp lực của ta đã hoàn toàn biến mất, bên cạnh cũng không có người đáng tin cậy, cho nên người không thể đi, còn Bụi Sơn kia, chúng ta vẫn cần phải dùng đến, nếu hẩn muốn ngon ngọt thì ta liền cho hẩn chút ngon ngọt, tối hôm nay, người đem ta đến chỗ đó đi, ta sẽ tự mình cho hẩn nếu ngon ngọt”

” Tỷ tỷ, ngàn vạn lần không thể a! Súc sinh dơ bẩn kia làm sao có tư cách đụng tới thân thể bằng thanh ngọc khiết của tỷ tỷ, nếu thực sự cần phải có người hi sinh thì để cho Hồng Ngọc làm đi, dù sao Hồng Ngọc là mạng ti tiện, nếu không nhờ tỷ tỷ thương tiếc thì đã không sống đến ngày hôm nay, Hồng Ngọc không thể để một mình tỷ tỷ chống chọi với tiểu yêu tinh Xà tộc kia, làm một chút chuyện cho tỷ tỷ vẫn là có thể, cứ để cho Hồng Ngọc đi đi”

” Muội muội ngốc, không cần, luận phong tình, luận thủ đoạn đối phó nam nhân, người sao bằng ta, dù sao ta cũng là người từng trải, nếu bây giờ đã muốn cùng Huyền Diệp tộc cá chết lưới rách thì giữ thân thể trong sạch cũng chẳng để làm gì, thân mình muội muội còn đồng trinh thì việc sử dụng pháp lực cũng thuận lợi hơn, sau này chúng ta có được Huyền Diệp tộc thì vẫn có rất nhiều chuyện cần muội muội xử lý a”

Sau khi nàng tỉnh lại, chỉ thấy có một mình Hồng Ngọc ở bên cạnh, mà Dịch Tu Tư sau khi biết nàng đã dưỡng thương xong thì lập tức đuổi nàng khỏi Huyền Diệp cốc, từ đó trong lòng nàng đối với Dịch Tu Tư không còn yêu mà chỉ có hận, hẩn sao có thể tuyệt tình với nàng như vậy, nàng đâu phải chỉ yêu dung mạo của hẩn, mà là yêu hết thấy con người hẩn. Nếu đã vậy thì chi bằng hủy diệt tất cả, để xuất hiện một Huyền Diệp tộc mới hoàn toàn.

Từ lúc đó trong lòng nàng đã hạ quyết định, bằng bất cứ giá nào cũng phải đạt được mục đích, cho nên thân thể thì có tính là gì, cũng chỉ là một cái túi da xinh đẹp mà thôi, có thể dùng nó để mê hoặc, sai khiến người khác thì có gì nàng không tận dụng, chỉ cần đạt được kết quả nàng cần.

” Tỷ tỷ—, ô—, Hồng Ngọc nhất định sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ với tỷ tỷ!”

Giờ khắc với hai nàng không chỉ là tình tỷ muội mà còn vì cả hai đã cùng chung một chiếc thuyền, cùng hoạch định một âm mưu kinh thiên động địa.

Ban đêm, trong sơn cốc thâm sâu.

Một thân thể tuyết trắng hoàn mỹ, không chút tỷ vết nằm nàng trên một cái giường lớn bằng đá màu đen, hai màu sắc tương phản càng làm nổi bật hình dáng một nam nhân xấu xí đứng bên cạnh, đôi mắt đỏ ngầu tràn ngập dục vọng, miệng há ra để lộ những cái răng nanh ó vàng

” Bụi Sơn, không phải ngươi vẫn muốn có một chút ngon ngọt sao? Thế nào, ta đẹp không?” Vân Tây hơn nhóm người dậy, uốn cao thân hình, phô bày cái cổ thon dài và bầu ngực đầy đặn đang run rẩy theo tư thế của nàng, làm cho nam nhân xấu xí kia nuốt nước miệng cái ực ‘ đẹp, đẹp quá’

” Ngươi muốn ta sao?” thanh âm hấp dẫn làm cho xương cốt người ta muốn tan ra thành nước

“Rất muốn, rất muốn” nước dãi ứa ra khoe miệng, rơi xuống ngực, mơ hồ còn ngửi được mùi tanh nồng, làm cho người ta nhìn thấy ghê tởm không thôi nhưng mà Vân Tây vẫn nhìn Bụi Sơn cười đến quỵên rũ, mê hồn.

“Nếu từ nay về sau ngươi đều nghe lời ta, ta bảo ngươi làm gì, ngươi phải làm cái đó, không được cãi lại thì tối hôm nay, ta chính là của ngươi, ngươi có bằng lòng hay không?”

Nam nhân bị câu hồn đến ngay cả bản thân mình không biết là ai, nam nhân xấu xí mãnh liệt gật đầu “ ta nguyện ý, ta nguyện ý, ta cái gì cũng nghe lời ngươi, ngươi bảo ta chết ta cũng lập tức chết trước mặt ngươi. Đẹp, thật đẹp”

Vừa nói chuyện, thân hình của nam nhân xấu xí kia đã như sói đói vồ dê con mà đánh úp lên thân hình trần trụi của Vân Tây, cái miệng rộng hôi tanh cũng đã khấn cấp tàn sát bừa bãi trên thân mình của nàng, bàn tay với những cái móng đen thui ra sức xoa nắn hai cái vú của Vân Tây, chẳng bao lâu nửa thân trên của Vân Tây đã không còn hoàn hảo mà phủ đầy những vết xanh tím, thế nhưng nàng vẫn cười đầy quỵên rũ, thỉnh thoảng còn phát ra những tiếng rên rĩ mê hồn “ Bụi Sơn, đến đây đi, ta thực thích ngươi dùng lực như vậy, mau tới”

Bụi Sơn làm sao chịu nổi những tiếng rên rĩ mất hồn cùng những lời nói khiêu khích như vậy, nhất thời một vật xấu xí to dài phủ đầy lông liên lung hăng vọt vào giữa hai chân Vân Tây...

Trong động liền vang lên tiếng thét chói tai cùng rên rĩ của Vân Tây, Bụi Sơn như một dã thú ra sức càn quét, thật lâu cũng không dừng lại, cho đến khi mặt trời lên cao, Bụi Sơn mới cảm thấy thỏa mãn, nhìn Vân Tây không còn nửa phần quỵên rũ nói “ hảo tỷ tỷ, ngươi làm cho ta thật mất hồn”

Nửa người phía dưới bị tàn phá chảy không ít máu, thân mình vốn được Vân Tây hàng ngày chăm chút cẩn thận bây giờ dính đầy mồ hôi tanh tưởi cùng tinh hồng của Bụi Sơn, nhưng lúc này Vân Tây vẫn nở nụ cười xinh đẹp, thanh âm đã khàn vì kêu rên vẫn không mất đi uy nghiêm của nàng khi ra lệnh “ mau đến chỗ Quỷ bà bà, đem thứ ta muốn kia mang về đây”

“Dạ, hảo tỷ tỷ, ta đi ngay” được hưởng một đêm mất hồn, Bụi Sơn vẫn lưu luyến nhìn khối thân thể xinh đẹp trên giường, thậm chí chỉ cần hắn nghe lời thì sẽ còn có nhiều cơ hội được cùng nàng hoan ái, cho nên dù luyện tiếu vẫn xoay người rời khỏi sơn động, bộ dáng vẫn sinh long hoạt hổ, không nhìn ra là đã hoan ái cả đêm.

Khi hắn đi rồi, Hồng Ngọc mới nước mắt đầm đìa từ ngoài đi vào, ôm lấy Vân Tây khóc rống lên mà Vân Tây vẫn nở nụ cười “ hảo muội muội, đừng khóc, việc gì cũng có giá của nó, hôm nay ta trả giá, không lâu sau, Huyền Diệp tộc sẽ phải trả giá gấp đôi, mang ta trở về đi”

“Dạ, tỷ tỷ”

Không ai biết trải qua một đêm này, Huyền Diệp tộc đã không còn an bình như trước, một tai họa lớn đang từ từ bùng nổ.

24. Chương 24: Sáu Người Mất Tích

Huyền Diệp tộc vẫn không biết nguy hiểm đang đến gần, cho nên mỗi ngày vẫn trải qua trong nhàn nhã, vui vẻ, Tuyết Kiều cũng mỗi ngày đến thác nước bơi lội thỏa thích, hoặc là cùng Chính Khả Xuân và Phùng Xuân đi dạo ngắm hoa.

Thấm thoát đã hơn nửa tháng trôi qua.

Mà trong nửa tháng này Dịch Tu Tư cũng không có xuất hiện ở đông cung lần nào, Tuyết Kiều cũng giống như đã quên luôn hẳn, không nhớ, không nghĩ, không phiền não.

Sáng sớm hôm nay, Chính Khả Xuân bị Phùng Xuân lôi kéo đến chỗ xảo nương để may xiêm y mới, Tuyết Kiều vì không cần thêm quần áo nên không có đi mà chuẩn bị đến thác nước sau núi bơi lội, khi đi ngang qua hoa viên xinh đẹp thì nàng đụng phải một tiểu nam hài đáng yêu.

” Ai nha! Đau quá! Ô.....” Tiểu nam hài lập tức té lăn trên đất, phát ra một tiếng rên la, bắt đầu khóc lên.

Tuyết Kiều không ngờ ở nơi này lại gặp phải một đứa nhỏ, nàng ở đây nhiều ngày như vậy, đừng nói là đứa nhỏ mà nam nhân của Huyền Diệp tộc cũng rất ít thấy, nơi này hầu hết đều là những cung điện xinh đẹp và trong đó cũng có rất nhiều nữ nhân xinh đẹp, Chính Khả Xuân tỷ tỷ nói mỗi nữ nhân nơi này đều là tình nhân của Dịch Tu Tư, Tuyết Kiều nhìn thấy thì lú cả lưởi, không ngờ một nam nhân lại có nhiều tình nhân như vậy.

Bây giờ đụng phải một đứa nhỏ làm nàng rất kinh ngạc, lập tức ngồi xuống, ôm lấy đứa nhỏ, bộ dáng của hắn phần nộn nhìn rất đáng yêu, làm cho Tuyết Kiều vừa nhìn thấy đã yêu thích “ đau không? thực xin lỗi, ta không cố ý, người đau sao? Ta thôi, thôi là sẽ hết đau”

” Tỷ tỷ ôm một cái! lưng của Minh Nhân đau quá là đau a” tiểu nam hài tự xưng là Minh Nhân kia mắt long lanh lệ nhìn Tuyết Kiều, vươn hai tay ôm lấy cổ nàng.

Tuyết Kiều lập tức ôm lấy lưng hắn, phát hiện trên xiêm y hắn có một vết cắt, làm lộ làn da trắng nõn dần bị rướm máu, như vậy biểu sao nam hài không kinh la.

Tuyết Kiều lập tức đưa tay sờ lên lưng hắn “ người kêu Minh Nhân sao? Ta gọi là Tuyết Kiều, thực xin lỗi nga, bây giờ ta lập tức chữa cho người, sẽ không đau nữa”

Tuyết Kiều chỉ lo chuyên tâm đưa tay di chuyển trên lưng đứa nhỏ, hoàn toàn không thấy tiểu nam hài đang ôm cổ nàng gương mặt đáng yêu đã chuyển sang xanh đen, dữ tợn vô cùng, cái lưởi xanh đen dính đầy nước dãi nhô ra khỏi cái miệng nhỏ nhắn, bộ dáng rất khủng bố, cái lưởi đó đang hướng tới chỗ xương sống của Tuyết Kiều.

Đang lúc kia đầu lưởi sắp chạm tới mục tiêu thì Tuyết Kiều lại thu tay lại, ôm lấy thắt lưng của tiểu nam hài, đặt nó lên mặt đất “ tốt lắm, đã chữa xong, Minh Nhân có còn đau không?”

Tiểu nam hài không ngờ nhanh như vậy nên lập tức khôi phục bộ dáng đáng yêu, hiền lành nhìn Tuyết Kiều mỉm cười nói “ thật sự không đau nữa, cảm ơn tỷ tỷ”

“Đừng khác khí, là do ta không tốt, đụng phải người trước, cha người cùng mẫu thân người đâu?” Tuyết Kiều mỉm cười “ vì sao để người chơi đùa một mình ở đây a?”

“Phụ thân và mẫu thân không được ở trong cốc, là ta vụng trộm đến đây chơi đùa a, không thể để phụ thân và mẫu thân biết, cho nên Tuyết Kiều tỷ tỷ phải giữ bí mật cho Minh Nhân nga, không thể nói cho các tỷ tỷ khác là đã gặp ta nha, nếu không thì ta sẽ bị mẫu thân và phụ thân đánh đòn, sẽ rất đau, sẽ phải khóc nha”

Dường như thấu hiểu bản chất đơn thuần, thiện lương của Tuyết Kiều nên tiểu nam hài ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, thiên chân khả ái, lại dùng ánh mắt hồn nhiên nhìn Tuyết Kiều, làm cho người ta không thể cự tuyệt yêu cầu của hắn.

Tuyết Kiều không chút suy nghĩ liền gật đầu,” Yên tâm đi, ta không nói cho người khác đã nhìn thấy người, nhưng mà sau này Minh Nhân cũng không thể vừa đi vừa chạy như vừa rồi được nha, rất dễ làm người ta đụng trúng mình, còn phải về nhà sớm một chút, đừng làm cho cha và mẫu thân người lo lắng”

” Ân, cảm ơn tỷ tỷ, tỷ tỷ người thật sự là người tốt nga, tỷ tỷ định đi đến chỗ nào chơi sao? Có thể mang Minh Nhân cùng đi không? một mình Minh Nhân chơi đùa thật buồn chán a” tiểu nam hài nắm ống tay áo của Tuyết Kiều, dùng ánh mắt chờ mong nhìn nàng.

” Ân, ta đến thác nước sau núi bơi lội, người có sợ nước không?” Tuyết Kiều nghe vậy liền nhỏ giọng nói, dù sao người của Huyền Diệp tộc cũng sợ nước, cái thác nước kia làm nàng vẫn chưa tận hưởng nhưng mà đối với người của Huyền Diệp tộc đã là nơi đáng sợ, có thể mang tiểu đệ đệ này tới đó sao?

Tiểu nam hài nghe được nàng nhấc tới thác nước sau núi thì thần sắc có chút thay đổi, tiếc là Tuyết Kiều nhìn không ra, chỉ thấy hắn nhanh chóng tươi cười, ra sức lắc đầu “ không sợ, Minh Nhân thích vọc nước, Minh Nhân muốn đi cùng tỷ tỷ”

” Vậy được rồi! Ta đây mang người cùng đi!” Tuyết Kiều nghe vậy lập tức mắt sáng rực lên, mấy ngày nay chỉ có một mình nàng chơi đùa, bây giờ rốt cuộc đã có người chơi với nàng, nên nàng rất cao hứng, nắm lấy bàn tay bé nhỏ của tiểu nam hài đi về phía trước.

Tiểu nam hài lập tức khoa hai chân nhỏ nhắn đi theo nàng, vừa nhìn ngắm phong cảnh, vừa hỏi chuyện “ tỷ tỷ, vì sao người đi đường bình thường mà cũng phải bay, không dùng chân đi? Thực lãng phí pháp lực a”

Tiểu nam hài nhìn chằm chằm vào làn váy phấp phồng của Tuyết Kiều, vẻ mặt nghi hoặc.

” A?” Tuyết Kiều sửng sốt, nàng chưa bao giờ nói dối nên nhất thời không biết trả lời thế nào, dù sao thời gian qua cũng không bị người của Huyền Diệp tộc phát hiện nàng đi đường có gì bất bình thường, hơn nữa làn váy dài đã giúp nàng che giấu cái đuôi rất tốt, bây giờ đột nhiên bị một đứa nhỏ hỏi tới chuyện này, Tuyết Kiều có chút bối rối.

Nàng lập tức sửa tướng đi như nữ tử nhân loại, tốc độ so với trước chậm hơn rất nhiều, mà tiểu nam hài thì như rút ra được kết luận “ thì ra tỷ tỷ không muốn đi bộ nên mới dùng lực để lướt a”

Tuyết Kiều cũng không giải thích nhiều “ đúng vậy, đúng vậy”

Tiểu nam hài nở nụ cười ngây thơ “ tỷ tỷ là người lớn mà còn làm biếng, về nhà ta sẽ nói cho phụ thân và mẫu thân nghe”

Nghe được hắn chê cười, Tuyết Kiều lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng đã đáp ứng với ca ca không để người ngoài nhìn thấy cái đuôi của nàng, tuy rằng không biết mọi người nhìn thấy cái đuôi thì sẽ đối với nàng như thế nào, nhưng nếu ca ca đã nói như vậy thì nhất định không phải muốn hại nàng, cho nên nàng càng phải nghe lời hắn.

Mà Minh Nhân tuy vẫn tươi cười ngây thơ, nhưng ánh mắt lại mang theo tia nhìn sắc bén, tuy không nhìn rõ dưới váy của nàng giấu cái gì nhưng dù sao lát nữa bọn họ cũng xuống nước, ở địa bàn của hắn, còn lo hắn không thu thập được nàng sao?

Không bao lâu hai người đã đi đến bên thác nước, theo thói quen, Tuyết Kiều định cởi quần áo nhưng sức nhớ đến bên cạnh còn có một tiểu nam hài, nếu cứ như vậy thì hắn sẽ thấy cái đuôi của nàng, cho nên hôm nay nàng đành phải mặc luôn xiêm y xuống nước rồi.

” Tỷ tỷ, thác nước thật lớn nha, thật đẹp” Minh Nhân phát ra tiếng trầm trầm như là lần đầu tiên nhìn thấy thác nước, hai chân chạy nhanh đến bên thác nước, Tuyết Kiều vội giữ hắn lại “ chờ một chút, Minh Nhân, để ta đi xuống trước, sau đó sẽ ôm người xuống nghịch nước, nếu không thì nơi này quá sâu, sẽ làm người bị sặc nước thì không tốt lắm”

Hắn sẽ bị sặc nước? còn chưa biết là người nào đâu, trong lòng Minh Nhân ác độc nói, nhưng vẫn bày ra vẻ mặt nhu thuận “ ân, cảm ơn Tuyết Kiều tỷ tỷ”

” Không cần cảm tạ, sau này đừng nói với phụ thân và mẫu thân người là tỷ tỷ mang người đến đây nghịch nước nha” Tuyết Kiều giấu nghề một lát rồi nói, dù sao người của Huyền Diệp tộc đều sợ nước, nếu bọn họ biết nàng mang theo đứa nhỏ đi nghịch nước thì đừng nói là người khác mà Dịch Tu Tư nhất định sẽ rống đến làm nàng điếc cả hai tai.

Tuyết Kiều không sợ Dịch Tu Tư nổi giận nhưng mà tiếng rống của hắn rất lớn, nàng không muốn nghe mà thôi.

” Ân!” Minh Nhân lại nhu thuận gật đầu, trong tâm lại nói, làm gì có sau này, ngay lập tức người sẽ trở thành thức ăn của ta.

Tuyết Kiều thấy hắn đáp ứng thì nhanh chóng bước vào trong nước, sau khi cẩn thận để làn váy chìm vào trong nước xong mới lắc đầu, đưa tay về phía tiểu nam hài “ Minh Nhân, lại đây, đừng sợ a”

” Không sợ! Không sợ! Tỷ tỷ ôm!” Minh Nhân lập tức gắt gao ôm chặt cổ của Tuyết Kiều, cả người chìm vào nước, chỉ để lộ ra cái đầu trên mặt nước “ Minh Nhân, người buông ra một chút, người cứ ôm ta như vậy thì không thể cảm nhận được sự vui vẻ khi nghịch nước a, ở đây có một tảng đá, ta ôm người đến đó nghịch nước, nếu có gì thì cứ nói, ta lại ôm người”

Tuyết Kiều vừa nói vừa ôm lấy Minh Nhân đi đến bên một tảng đá nổi lên giữa mặt nước.

Minh Nhân vừa mới thè lưỡi ra lại một lần nữa thu về, bày ra khuôn mặt tươi cười, ngoan ngoãn ngồi trên tảng đá nghịch nước, còn vui vẻ nói “ tỷ tỷ, chơi thật vui a, tỷ tỷ cũng đến đây đi”

Tuyết Kiều thấy nó chơi đùa vui vẻ cũng gạt đầu đi đến bên hần, cái đuôi ở dưới nước vẫy vẫy làm cho bọt nước văng lên mình Minh Nhân.

Cả hai đều không nhìn thấy thân hình của đối phương đều biến hóa ở dưới nước.

Tuyết Kiều vì có thể hít thở không khí thì mỗi lần vào nước liền đưa cái đuôi cá khổng lồ lộ ra để hít thở không khí, mà tiểu nam hài Minh Nhân thì không biết từ lúc nào hai chân cũng đã được thay thế bằng một cái đuôi màu xanh đen, giống như cái lưỡi của hần, đầy những gai nhọn sắc bén, đang lặng lẽ trường tới chỗ Tuyết Kiều.

Bởi vì không ai phát hiện ra sự dị thường của đối phương nên cả hai đều nhìn nhau cười vui vẻ, Tuyết Kiều là thực lòng mà Minh Nhân vì đóng kịch nên cũng cố hết sức tươi cười.

Đang lúc Minh Nhân nghĩ cái đuôi của hần đã đâm vào thắt lưng của Tuyết Kiều thì lại bị một lực công kích đánh trả, đau đến mức làm cho hần suýt nữa té xuống mặt nước, khuôn mặt đáng yêu không còn tươi cười được nữa mà la to một tiếng “a”

Tuyết Kiều cũng cảm giác cái đuôi bị một vật gì đó đâm trúng, cứ tưởng là một động vật nhỏ trong nước nào đó nên không để ý lắm, dù sao nàng cũng không đau nhưng đột nhiên nghe Minh Nhân kêu la thăm thiết liền lập tức thu nhỏ cái đuôi lại, ôm lấy hần, lo lắng hỏi “ Minh Nhân, người sao vậy?”

Minh Nhân đau phát run, không thể lập tức biến cái đuôi thành chân, khóc rống lên “ tỷ tỷ, trong nước có cái gì cắn ta đau quá”

” A?” Tuyết Kiều lập tức bế hần đi lên bờ bản thân nàng thì vẫn còn ở trong nước “ mau nói cho ta biết sao lại bị cắn?”

Trong nước có cái gì đó cắn người sao? Tuyết Kiều có chút buồn bực, nàng đến nơi này nhiều ngày rồi, sao không gặp vật gì đó cắn người? nhưng mà đúng là có vật gì đó đụng phải cái đuôi của nàng, chẳng lẽ đó là vật đã cắn Minh Nhân sao? Đợi lát nữa đưa hần về rồi, nàng sẽ xuống đó xem sao.

Cái đuôi của Minh Nhân đã biến thành hai chân, hiện giờ đang sưng đỏ, nhìn không giống như bị cắn mà là bị vật gì đó làm cho sưng, Tuyết Kiều nhìn những nốt đỏ trên chân hần cảm thấy có chút quen mắt nhưng không nghĩ là do mấy cái vẩy cá của mình, chỉ cau mày, đưa hai tay nhẹ nhàng vuốt lên chân hần.

Chỉ chốc lát sau, những vết sưng đỏ đã không còn nữa “ còn đau không?”

Minh Nhân tựa hồ bị phương thức chữa trị của nàng làm cho sợ, hồi lâu mới gạt đầu “ không đau”

Sau đó lập tức đứng lên, chạy đi “ tỷ tỷ, ta muốn về nhà, phụ thân và mẫu thân sẽ tìm ta, ngày mai ta lại tìm tỷ tỷ để chơi đùa”

Tuy rằng Tuyết Kiều có chút thất vọng vì hần đột ngột bỏ đi, nhưng nghĩ tiểu hài tử kia đã bị dọa cho sợ, hơn nữa nàng cũng muốn xuống nước xem rốt cuộc là vật gì đã cắn Minh Nhân cho nên cũng phát tay với hần “ trên đường cẩn thận nha”

Minh Nhân không có trả lời, chạy qua đỉnh núi, tin tưởng Tuyết Kiều không nhìn thấy hần liền ngồi xuống tảng đá bên đường, vừa kiểm tra chân, vừa lẩm bẩm “ nữ nhân chết tiết kia rốt cuộc đã làm gì a? sao lợi hại như vậy? Quý bà bà kia còn dám gạt ta, nói Huyền Diệp tộc linh khí rất tốt, thức ăn nhiều mà người ở đây pháp lực lại thấp, thế nhưng bây giờ lại xuất hiện một nữ nhân quái dị như vậy. Nàng tuyệt đối không phải người của Huyền Diệp tộc, thế nhưng những gai nhọn trên người nàng còn dài hơn cả ta, làm ta thiếu

chút nữa thì không kịp trở tay, may mắn là nữ nhân này đầu óc ngu ngốc, không phát hiện ra bí mật của ta, bằng không thì ta mất nhiều hơn được a”

Minh Nhân vừa âm lãnh cười vừa nhìn cái chân đã không nhìn ra là vừa mới bị thương, lúc này bị đau đến mức thiếu chút nữa hẳn đã hiện ra nguyên hình rồi. Hừ, nàng tên là Tuyết Kiều chứ gì, hẳn tuyệt đối phải cùng nàng đấu thêm lần nữa, từ lúc chào đời tới giờ, hẳn chưa từng thua trận ở dưới nước nha.

Minh Nhân thoáng nhìn qua thác nước một cái rồi xoay người biến thành một đạo thanh ảnh, biến mất ngay tại chỗ.

Tuyết Kiều thấy Minh Nhân đi rồi thì lập tức xuống nước, không bao lâu đã thám thính toàn bộ đáy nước, nhưng bên dưới ngoài trừ một ít động vật nhỏ dưới nước thì không có linh vật bậc cao nào khác, vậy thì cái gì đã cắn người? nhưng mà rõ ràng là cái chân của Minh Nhân bị thương không nhẹ, nguyên nhân là sao chứ?

Tuyết Kiều mang theo nghi hoặc chậm rãi đi về đông cung, vừa vào cửa đã bị một tiếng rống làm cho giật mình “ chết tiệt người, rốt cuộc là người đã đi đâu, sao bây giờ mới trở về mà cả người còn ẩm ướt?”

Tuyết Kiều có chút kinh ngạc nhìn Dịch Tu Tư đã lâu không thấy, nửa ngày sau mới phục hồi tinh thần “ ta đi bơi lội a, sao người lại tới đây? Hôm nay không cần đi với các tình nhân sao?”

Tuyết Kiều chỉ đơn giản là tò mò nhưng Dịch Tu Tư lại không nghĩ thế “ ta bồi tình nhân hay không thì liên quan gì tới người?”

” Nga, vậy coi như ta chưa có hỏi” Tuyết Kiều bây giờ không còn quan tâm tới chuyện của hắn nữa, liền quay sang Chính Khả Xuân “ Chính Khả Xuân tỷ tỷ, Phùng Xuân, các người đã quay lại a”

” Tuyết Kiều, người hôm nay về hơi trễ, chúng ta đều lo lắng, nhất là điện hạ, biết người đi ra ngoài thì lo lắng vô cùng” Phùng Xuân lập tức nói nhỏ với Tuyết Kiều

” A? Vì cái gì a? Ta đi bơi lội a, các người cũng biết a, ta mỗi ngày đều phải đi bơi lội, ta mỗi ngày đều trở về vào giờ này, Dịch Tu Tư khẩn trương làm gì chứ?” Tuyết Kiều ngạc nhiên, nàng đi bơi đã rất nhiều ngày, sao tới giờ hắn mới khẩn trương? Thực sự là khó hiểu nha.

” Điện hạ nói, hai ngày gần đây trong tộc đột nhiên mất tích sáu người, cho nên hôm nay đặc biệt lại đây căn dặn chúng ta phải cẩn thận hơn, ban đêm không được ra ngoài, điện hạ đang điều tra nguyên nhân, thấy người không có ở đây nên mới lo lắng” Chính Khả Xuân tham gia giải thích, mất tích nhiều tỷ muội như vậy, lòng nàng cũng thấy khổ sở?

“Mất tích sáu người? vậy các nàng đi đâu?”

” Cũng không biết các nàng đi nơi nào nên mới nói là mất tích, nếu biết thì còn gọi là mất tích sao? Đúng là nhân, Tuyết Kiều ngu ngốc” Dịch Tu Tư ra sức quát, thiếu chút nữa thì kích động mà nói ra nàng là Nhân Ngư.

25. Chương 25: Mặt Khác Làm Sao Bây Giờ

” Dịch Tu Tư, người lại bảo ta ngu ngốc, người đã nói không gọi ta ngu ngốc, người mới là ngu ngốc!” Tuyết Kiều không chút yếu thế, rống ngược lại.

” Ách, điện hạ, Tuyết Kiều cô nương, hiện tại không phải thời điểm để thảo luận chuyện này, việc quan trọng trước mắt là tìm được sáu tỷ muội bị mất tích kia, đồng thời cũng phải tra ra nguyên nhân”. Chính Khả Xuân thấy hai người có xu hướng bùng nổ chiến tranh liền lên tiếng.

Dịch Tu Tư toan mỗ hôi trán, vì sao mỗi lần nói chuyện cùng Tuyết Kiều, chỉ số thông minh của hắn đều bị tụt thê thảm như vậy chứ?

Tuyết Kiều cũng đình chiến mà hỏi “ vậy đã phía người đi tìm sáu người bị mất tích kia chưa? Mà mất tích cùng một lúc sao?”

” Không phải, đầu tiên là hai người đi hái hoa ở hoa viên mất tích trước, buổi sáng đi ra ngoài đến tối cũng không thấy quay lại, thị nữ lo lắng đi tìm mới trình báo việc này lên tổng quản trong cốc, sau đó tổng quản báo lại với ta, lúc đầu ta cũng không lo lắng, nghĩ là trong cốc đông người, thỉnh thoảng vẫn có mấy người rủ nhau ra ngoài đi chơi, chỉ là không nói cho thị nữ biết mà thôi, hôm nay tổng quản lại báo với ta là mất tích thêm bốn người nữa, trong vòng hai ngày lại mất tích sáu người liên tiếp, làm ọi người cảm giác được sự việc đã rất nghiêm trọng”

Địch Tu Tư nghiêm mặt nói tiếp “ trước khi tới nơi này, ta đã thương nghị cùng các trưởng lão trong tộc, từ hôm nay trở đi, tất cả các nữ quyến đều không được xuất môn, nam tử trong tộc sẽ thành lập đội tuần tra để tìm ra nguyên nhân, cho đến khi tra ra nguyên nhân hay là tìm được sáu người mất tích kia, có hiểu chưa?”

“Dạ, điện hạ” Chính Khả Xuân và Phùng Xuân lập tức đáp ứng, Tuyết Kiều thì cau mày, không lên tiếng, nàng còn nhớ tới cái hẹn ngày mai cùng Minh Nhân, nếu nàng không đi mà Minh Nhân vẫn đến rồi lại bị mất tích thì tính thế nào?

“Tuyết Kiều, sao ngươi không lên tiếng? nhất là ngươi, càng không thể ra ngoài”

Địch Tu Tư luôn chú ý tới biểu tình của Tuyết Kiều, thấy vẻ mặt do dự của nàng thì quát to, dù sao nơi này cũng là Huyền Diệp tộc, trong tộc chỉ có một mình nàng là người ngoài, mà xuất thân của nàng lại rất nhạy cảm, nếu để người khác biết nàng là Nhân Ngư thì nguyên nhân sáu người bị mất tích kia chắc chắn sẽ bị quy cho nàng.

Thế nhưng nha đầu kia còn làm ra bộ dáng không nghe lời, làm cho hắn lo lắng không thôi.

“Ngày mai ta có hẹn với người khác, ta nhất định phải ra ngoài, chờ qua hết ngày mai, ta sẽ không đi ra ngoài có được không?” Tuyết Kiều đưa ra biện pháp thỏa hiệp.

“Hẹn người?hẹn ai? Ngươi ở đây còn quen biết ai khác ngoài chúng ta sao?” Địch Tu Tư sừng sốt, nghe mấy từ ước hẹn liền cảm thấy không thoải mái, Nhân Ngư ngu ngốc này quen biết ai mà đến nỗi không nghe lời hắn, không màng nguy hiểm cũng muốn ra ngoài.

“Ngươi không biết người này” Tuyết Kiều không quên lời hứa với Minh Nhân, nếu hắn không tiết lộ nàng với cha mẹ hắn thì nàng cũng không thể nói cho Địch Tu Tư biết hắn là ai, hơn nữa Địch Tu Tư có nhiều tình nhân ở bên cạnh mà nàng vất vả lắm mới có một tiểu hài tử đáng yêu cùng nàng chơi đùa, nàng mới không cần nói cho hắn biết.

“Thực nực cười, trong Huyền Diệp tộc này còn có người mà ta không biết sao? Là nam hay nữ thì có thể nói cho ta biết chứ?” Địch Tu Tư không hề phát hiện ra giọng điệu của hắn lúc này chẳng khác gì một trưởng phu đang ghen tuông

Tuyết Kiều nghĩ một hồi mới không cam lòng mà nói “ là nam”

” Nam?” thanh âm của Địch Tu Tư lại cao thêm mấy phần, chết tiệt, là ai? Trong Huyền Diệp tộc này ngoài trừ hắn thì nam nhân không nhiều lắm, các trưởng lão thì không thể rồi, đã một đồng tuổi hơn nữa xét theo thẩm mỹ của Nhân Ngư ngu ngốc này thì nàng sẽ không thấy bọn họ xinh đẹp chỗ nào, mà trẻ tuổi một chút thì chỉ có Cốc tổng quản, nhưng mà hầu như mấy ngày qua Cốc tổng quản đều ở cùng một chỗ với hắn, đương nhiên không có khả năng quen biết với Nhân Ngư ngu ngốc này, còn có vài nam tử diện mạo tuy tuấn mỹ một chút nhưng cũng là hạ nhân trong cốc, chẳng lẽ hẹn hò với Tuyết Kiều chính là một kẻ trong số đó sao?

Nghĩ đến Tuyết Kiều ngu ngốc này vừa mới hôn hắn xong lại hẹn hò với nam nhân khác thì Địch Tu Tư không kiềm chế được sự ghen tuông của mình “ ngươi quen biết hắn khi nào? hắn đã ôm qua ngươi sao? Hắn thích ngươi sao? Ngươi có thích hắn không?”

Hàng loạt câu hỏi được đưa ra liên tiếp

“Mới quen biết hôm nay, có ôm qua, ta rất thích Minh Nhân mà hấn cũng thực thích ta a” Tuyết Kiều vô tư hỏi đáp từng câu của hấn, rồi vội vàng đưa tay che miệng, nàng đã vô tình nói tên của Minh Nhân ra, không biết Dịch Tu Tư có phát hiện đó là ai không?

Minh Nhân? Gọi nghe thân mật ghê, hấn quen biết với nàng lâu như vậy, nàng còn chưa gọi tên hấn thân mật đến thế, vẫn luôn mồm gọi Dịch Tu Tư, thế mà với người mới quen biết lần đầu tiên đã thế rồi, còn ôm qua nữa chứ, thực sự là tức chết hấn mà.

“Người sao có thể dễ dàng tin tưởng người khác như vậy? mới ngày đầu tiên quen biết người ta đã cùng hấn ôm nhau? Còn nói thích hấn? người đừng để bị người ta lừa bán còn không biết” Dịch Tu Tư tuyệt đối không thừa nhận là hấn ghen tỵ, cũng không phải ghen tuông, hấn tự nói với bản thân là chẳng qua hấn quan tâm nàng mà thôi, tuy rằng không thể thích nàng nhưng dù sao hấn cũng đã nhận lời gởi gắm của Như Mặc nên không thể trơ mắt nhìn nàng bị người khác lừa, cho nên hấn phải cho nàng lời khuyên của một người bạn”

” Vì sao ta không thể tin tưởng Minh Nhân? Minh Nhân rất đáng yêu, rất dễ thương, cũng rất tốt, hấn sẽ không bán ta đâu. Dịch Tu Tư sao người có thể nói xấu một người người chưa từng gặp mặt như thế? Như vậy là không đúng”

Tuyết Kiều lên tiếng chỉ trích Dịch Tu Tư, làm cho Chính Khả Xuân và Phùng Xuân cả kinh, không biết nói gì, bây giờ các nàng mới phát hiện ra chỉ cần hai người bọn họ ở cùng nhau thì sẽ không có nhầm chán, luôn khắc khẩu không ngừng, hơn nữa còn có thể hiểu sai ý nhau, hoàn toàn không nhớ lúc ban đầu bọn họ đang nói chuyện gì.

” Ta như thế nào không đúng, là người không tự chơi một mình còn chạy loạn khắp nơi, quen biết người xa lạ, ta là quan tâm người, còn dám nói là ta không đúng sao?”

Dịch Tu Tư trợn mắt, chỉ tay vào Tuyết Kiều nói

“Vốn là người không đúng, Minh Nhân không phải là người xa lạ, hấn là người rất đáng yêu, hấn cùng ta chơi đùa a”

Tuyết Kiều chán ghét cãi nhau với Dịch Tu Tư, nhưng không biết vì sao mỗi lần Dịch Tu Tư gặp nàng đều dễ dàng nổi giận, tuy hấn đã nói cho nàng biện pháp làm cho hấn không tức giận nữa, nhưng mà lúc này nàng không muốn ăn nước miếng của hấn, không muốn an ủi hấn, nàng còn chưa thoải mái vì hấn thân cận với các tình nhân khác, cứ nghĩ tới chuyện đó là nàng có cảm giác ghê tởm, muốn ói.

“Chơi, chơi, chơi, người mỗi ngày ngoài việc chơi thì còn nghĩ được chuyện gì khác nữa? tỷ như làm cách nào để tu luyện đến cảnh giới cao hơn chẳng hạn?”

Dịch Tu Tư lớn giọng rống nàng hơn, tinh linh khác chỉ cần năm trăm năm là có thể tu luyện thành hình người, mà Nhân Ngư ngu ngốc này không biết có bao nhiêu ngàn năm đạo hạnh rồi mà giờ phút này còn chưa thể biến ra hai chân. Nếu nàng có một đôi chân thì hiện giờ hấn đâu phải mâu thuẫn như vậy, lòng tràn đầy dục hỏa mà chỉ có thể phát tiết trên thân người khác, đáng giận hơn là cứ nghĩ thời gian qua sẽ quên được nàng, cũng không nghĩ tới sự tồn tại của nàng nữa nhưng không ngờ vừa nhìn thấy nàng thì mới phát hiện nàng đã bắt tri bắt giác in sâu trong lòng hấn. Hấn phải là sao bây giờ? Bỏ không được, tiến cũng không xong, mà nàng thì chỉ biết chơi đùa, đã vậy còn chơi đùa với một nam nhân ắt ơ nào đó không biết nữa, còn nói hấn ta rất tốt, vậy Dịch Tu Tư hấn thì thế nào? nàng xem hấn là cái gì?

“Dịch Tu Tư, người đừng quá đáng, ta thích chơi thì chơi, vì sao phải tu luyện? tu luyện có ích gì? Sao người không tu luyện đi?”

Tuyết Kiều cũng không cam yếu thế rống lại, hấn sao dám nói chuyện của nàng ra? Nếu tu luyện làm gia tăng pháp lực thì pháp lực của nàng đã cao hơn hấn không biết bao nhiêu lần, hấn đã không tu luyện thì thôi, còn ở đó yêu cầu nàng, thực sự là rất khó hiểu a.

” Người—” Dịch Tu Tư dùng sức chỉ vào Tuyết Kiều, cả người tức giận tới phát run

” Ta, ta thế nào a? Dịch Tu Tư, ta đã không quản người ôm các tình nhân cùng nhau ngủ, mấy ngày nay cũng không gặp người, chỉ một mình chơi đùa, sao người vừa thấy ta đã nổi giận, tuy rằng ta muốn ở chỗ

này, không muốn quay về quấy rầy ca ca và Dao Quang tỷ tỷ ta, nhưng nếu người cứ đối với ta như vậy thì ta quay về chỗ ca ca ta ở là được rồi, ít nhất ca ca ta sẽ không quản ta ngủ hay là chơi đùa”

Tuyết Kiều suy nghĩ đơn thuần nhưng không có nghĩa là nàng không cảm nhận được mọi việc, chỉ vì không muốn vì chuyện không đâu mà tức giận cho nên mới cho Dịch Tu Tư không chỉ một mà ba, bốn cơ hội để hân rống nàng, nhưng hân vẫn luôn hung hăng với nàng, cố tình gây sự với nàng, làm cho nàng cảm thấy mệt mỏi, trong lòng có chút buồn đau, không muốn nói chuyện với hân nữa.

“Người không được trở về” Dịch Tu Tư từng nghĩ đuổi nàng đi để cuộc sống của hân trở lại như trước kia, nhưng bây giờ thì hân lại không muốn để nàng rời đi.

Đột nhiên dùng sức ôm lấy Tuyết Kiều, ngữ khí cũng trầm xuống “ không được đi, không cần đi, ta sai rồi, ta lại rống lên với người, Tuyết Kiều, ta không có cố ý, ta chỉ là quá lo lắng mà thôi, gần đây trong tộc có nhiều người mất tích, ta sợ người cũng gặp nguy hiểm nên mới đối với người như vậy, hi vọng người cứ ở yên trong điện, không đi ra ngoài chứ không phải không muốn không cho người ra ngoài chơi đùa, còn về phần Minh Nhân kia, nếu người thực sự thích hân thì chờ mọi việc qua đi, người mang hân đến đây, để ta gặp hân xem, nếu hân là người tốt thì ta sẽ không phản đối các người chơi đùa, được không?”

Tuyết Kiều có chút rầu rĩ lắng nghe âm thanh không vui của Dịch Tu Tư

Lại vậy nữa rồi, mỗi lần đều đột nhiên nổi giận với nàng, sau đó lại đột nhiên đối xử tốt với nàng, làm cho lòng nàng cực kỳ rối loạn, rõ ràng nàng tức giận hân hung hăng, rống nàng nhưng sao khi hân ôm nàng, đối xử tốt với nàng thì nàng lại cảm thấy rất vui vẻ?

“Vì sao lại như vậy chứ? Ta đã nghĩ thông suốt rồi, người lại như vậy” Tuyết Kiều nhẹ giọng oán thán, mà Chính Khả Xuân và Phùng Xuân thấy Dịch Tu Tư ôm Tuyết Kiều thì chẳng những không mất hứng mà còn cầu nguyện thay cho hân, hi vọng lúc này điện hạ sẽ nắm bắt cơ hội mà thổ lộ, không giống như lần trước làm ra chuyện hại người mà không có lợi ình, nên liền mỉm cười thủ lễ với Dịch Tu Tư rồi thức thời mà đi vào trong nội điện.

Dịch Tu Tư cũng cười khổ, thì ra tâm tư của hân người đều nhìn thấy rõ ràng mà tiểu nhân ngư ngư ngổ này vẫn còn mơ hồ, còn nói hân thay đổi thất thường, chẳng phải hân như hôm nay đều là vì nàng sao?

Hiện tại Dịch Tu Tư cũng hiểu được tình yêu đến thì không thể tránh khỏi, trước kia hân luôn nói hân sẽ không nói yêu ai nhưng bây giờ thì khác rồi, quên đi, chờ tiểu nhân ngư này tự nghĩ thông suốt thì chỉ bằng hân trực tiếp nói với nàng “ Tuyết Kiều, sở dĩ ta đối với người như vậy, luôn mặc danh kỳ diệu mà tức giận là vì ta yêu người, ta thích người mà người lại không chút nào để ý tới, cho nên ta chán nản, ta phẫn nộ, ta mới hết lần này đến lần khác làm người tức giận, hôm nay ta quyết định thổ lộ hết lòng mình cho người biết, có thể hiện tại người không thương ta hoặc không hiểu tình yêu là gì, nhưng mà Tuyết Kiều, người có thể thử tìm hiểu những điểm tốt của ta được không?”

Tuyết Kiều hơi giật mình nhìn đôi con người nhu tình như nước của hân, nghe âm thanh từ tính của hân, có chút hoảng loạn “Dịch Tu Tư, người đang nói cái gì? Người nói người yêu ta?”

” Đúng vậy, ta yêu người!” Dịch Tu Tư khẳng định thêm lần nữa, lúc mới phát hiện thì ra thổ lộ tình cảm với người mình yêu cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

“Giống như ca ca yêu Dao Quang tỷ tỷ, Tuyết Ưng yêu Ảnh Nhiên, Mặc Mặc yêu Vân Thư ca ca, Bảo Bảo yêu Thanh Liên ca ca, Thanh Nhi yêu Linh Lung tỷ tỷ sao?” Tuyết Kiều hỏi lại

“Đúng vậy, yêu của ta đối với người cũng giống như Như Mặc yêu Dao Quang, Tuyết Ưng yêu Ảnh Nhiên, Mặc Mặc yêu Vân Thư, Bảo Bảo yêu Thanh Liên, Thanh Nhi yêu Linh Lung” Dịch Tu Tư cũng ngoan ngoãn trả lời.

“Vậy bọn họ đều kết hôn, đều ở cùng một chỗ với nhau, Dịch Tu Tư người cũng muốn kết hôn với ta sao? Người cũng muốn ở cùng một chỗ với một mình ta sao? Nếu vậy thì Chính Khả Xuân tỷ tỷ, Phùng Xuân và nhiều tình nhân khác của người tính thế nào?”

Hai mắt Tuyết Kiều chợt sáng lên nhưng khi nhớ ra chuyện kia thì lại ảm đạm đi.

Địch Tu Tư sững sốt, tựa hồ như không nghĩ tới vấn đề này, Tuyết Kiều vốn chậm hiểu sao hôm nay lại trở nên mẫn tuệ, sâu sắc như vậy, mà hắn lại không nghĩ tới những chuyện này nên nhất thời không biết trả lời nàng thế nào.

Hắn thực thích Tuyết Kiều, cũng tin là hắn yêu nàng, nguyện ý thành thân với nàng nhưng vấn đề Tuyết Kiều hỏi cũng là sự thật, những tình nhân kia phải tính thế nào?

Trước giờ hắn chưa từng nghĩ sẽ có ngày hắn phải vì một cái cây mà từ bỏ cả khu rừng, cho nên hắn để cho tất cả nữ nhân ái mộ hắn ở bên cạnh, không từ chối một ai, trước kia hắn luôn lấy làm tự hào vì điều này, nhưng từ khi quen biết Tuyết Kiều thì hắn đột nhiên lại có ý nghĩ muốn chung tình với một người duy nhất.

Nhưng những người này đã theo hắn nhiều năm cũng không làm ra chuyện sai lầm gì, phải làm sao đây? Cứ vậy mà đuổi các nàng đi sao? Hắn không thể làm ra chuyện tuyệt tình như vậy được.

Cho nên chỉ có thể bối rối nói “Tuyết Kiều, sẽ có cách, cho ta một chút thời gian được không? để ta suy nghĩ kỹ càng được không?”

Tuyết Kiều nghe hắn thổ lộ tâm tư cũng rồi bởi, nàng cũng cần thời gian để suy nghĩ cho nên yên lặng gật đầu “được, chúng ta cùng cho nhau thời gian để suy nghĩ, nhưng mà người phải đáp ứng ta, không được làm thương tổn Chính Khả Xuân các nàng”

26. Chương 26: Suýt Chút Nữa Là Chết (có Một Sự Hot Nhẹ)

Địch Tu Tư gật đầu “ta sẽ cố gắng hết sức”

Không dám lại đưa ra hứa hẹn gì khác với nàng, bởi vì hắn cũng biết chuyện này khó khăn thế nào, hiện tại chỉ mới bắt đầu thôi đã thấy có quá nhiều phức tạp, nếu phải đưa ra quyết định, ở cùng với Tuyết Kiều thì phải giải quyết mọi chuyện trước, nếu không thì chưa nói là Tuyết Kiều có đồng ý hay không mà hắn sợ là không thể qua được cửa của Như Mặc và Bắc Dao Quang.

” Ờ!” Tuyết Kiều nghe hắn trả lời như vậy mới an tâm gật đầu, tựa hồ như có cảm ấm áp, dựa đầu vào ngực hắn cũng không thấy cứng ngắc như trước

” Tuyết Kiều!” Địch Tu Tư lặng lẽ ôm lấy nàng, nhẹ giọng kêu.

” A?” Tuyết Kiều hơi giật mình ngẩng đầu, vừa định hỏi hắn chuyện gì, đã bị đôi môi của hắn ngăn lại, độ nóng quen thuộc nhẹ nhàng ở trên môi nàng trần trọc, liếm duyên, hai mắt sáng ngời vẫn nhìn nàng chăm chăm.

Tuyết Kiều cũng ngơ ngác nhìn lại hắn, cảm thấy trong mắt hắn đột nhiên lóe lên ánh sáng tím, chuyển động như lưu ly, nàng đột nhiên phát hiện thì ra ánh mắt của hắn cũng xinh đẹp như vậy.

Tùy ý để hắn hôn, đôi môi đỏ mọng khê hé mở, tiếp đón đầu lưỡi của hắn, đầu lưỡi cả hai quện lấy nhau, cảm giác giống như hai lần hôn trước lại cảm thấy không phải, nhiệt độ cơ thể cũng bắt đầu tăng cao, nhưng lúc này Tuyết Kiều không có ý đẩy Địch Tu Tư ra, da thịt tuyết trắng cũng dần dần ửng hồng.

Lúc này Tuyết Kiều đẹp đến không thể tả làm cho Địch Tu Tư không kiềm chế được mà hôn nàng lần nữa, quynh luyện không chịu buông ra, cho đến khi Tuyết Kiều cảm thấy có vật cứng rắn gì đó đâm vào mình mới vận vận thân thể nói ‘Địch Tu Tư, cây gậy của người đâm ta rất khó chịu’

Địch Tu Tư có chút xấu hổ thoáng buông thân hình của Tuyết Kiều ra, rồi nhanh chóng ôm nàng đi vào trong phòng, hơi thở hỗn hển, bị dục vọng dày vò nhưng Tuyết Kiều lại ngây thơ không biết gì làm hắn dở khóc dở cười, mặc kệ sau này Tuyết Kiều có biến ra hai chân hay không thì ít ra trong thời gian này hắn cũng phải tìm cách giải tỏa dục vọng bản thân. Tìm người khác thì e là mọi chuyện càng rắc rối hơn, Tuyết Kiều sẽ càng không tin tưởng hắn, nàng là người đơn thuần cũng không có nghĩa là không biết tức giận, Địch Tu Tư cảm thấy bắt đầu từ hôm nay hắn cần phải suy nghĩ và hành động cẩn thận.

Nhưng mà không thể hoan ái cùng nàng thôi, còn giải quyết dục vọng thì vẫn có cách a.

Địch Tu Tư liền cầm lấy tay của Tuyết Kiều hướng về thân dưới của hắn “ Tuyết Kiều, cái này không phải là cây gậy, người thử cảm nhận một chút xem”

Tuyết Kiều tuy cảm thấy có gì đó không thích hợp nhưng vẫn không chút ngượng ngùng mà cách quần áo cầm lấy nam căn của Địch Tu Tư, vật kia vốn đang rục rịch khởi động, được bàn tay mềm mại của nàng cầm vào thì nhảy lên vài cái, càng bành trướng hơn, làm cho Tuyết Kiều mở to hai mắt, nhìn chăm chăm “ Địch Tu Tư, nó lại biến lớn hơn, thực sự là kỳ lạ nha, có phải người sinh bệnh hay không? người mau cởi quần ra để ta xem thế nào”

Địch Tu Tư nghe nàng nói thì trán đổ mồ hôi nhưng trong lòng lại có dao động, nghĩ rằng nàng chưa hiểu biết gì về tình dục nên bắt đầu ra chiêu dụ dỗ “ để Tuyết Kiều nhìn thì cũng được thôi, nhưng mà hiện tại dục vọng của ta đang trường rất khó chịu, cần Tuyết Kiều chiếu cố cho ta, Tuyết Kiều nguyện ý sao?”

” Khó chịu? Vậy người còn chờ cái gì, mau cởi ra a, ta sẽ giúp người kiểm tra” Tuyết Kiều vừa nói, vừa nhanh tay kéo vạt áo của Địch Tu Tư lên, sau đó nhanh chóng kéo tiết khố của hắn xuống, nam căn đỏ thắm liền công khai xuất hiện trong không khí, làm cho Địch Tu Tư có chút hốt hoảng, không nghĩ Tuyết Kiều lại trực tiếp cởi quần hắn như thế.

Dựa người vào giường, mang theo một chút khát vọng vấy tay với Tuyết Kiều “ Tuyết Kiều, lại đây, ta dạy cho người cách nào để làm cho ta không khó chịu”

” Hảo!” Tuyết Kiều lập tức nghe lời đi đến bên hắn, vừa kinh ngạc nhìn cây gậy to màu đỏ đang chĩa thẳng lên trời, vừa chờ hắn ra chỉ thị.

Địch Tu Tư nắm bàn tay nhỏ bé của nàng trực tiếp cầm lấy nam căn nóng bỏng của hắn, Tuyết Kiều vội rút tay lại, la to “ nó thật nóng, thực kỳ lạ nha”

Rồi không đợi Địch Tu Tư lại nắm lấy tay nàng, Tuyết Kiều đã tự mình nắm lấy nam căn của hắn, phát hiện ra một tay của nàng không thể nắm trọn nó liền không do dự mà dùng cả hai tay nắm lấy, bắt đầu vuốt ve lên xuống, làm cho Địch Tu Tư nhận không được mà phát ra tiếng rên rỉ thoải mái “ a...”

“Địch Tu Tư, ta làm người đau sao? Thực xin lỗi, ta không có cố ý” Tuyết Kiều nghe tiếng rên rỉ như thống khổ của hắn vội vàng rút tay lại, lo sợ nhìn Địch Tu Tư.

” Không, Tuyết Kiều, người làm tốt lắm, tiếp tục giống vừa rồi đi, như vậy sẽ làm ta thấy thoải mái chứ không có đau, người xem, có phải nói lại sưng lên hay không?”

Địch Tu Tư biết làm như vậy là có chút lợi dụng nhưng mà hắn cũng đành bó tay, dục vọng của hắn với Tuyết Kiều quá mức mãnh liệt mà hiện giờ nàng lại không thể cùng hắn hoan ái, tình yêu là quan trọng nhưng cũng không thể thiếu tình dục, hắn không muốn yêu Tuyết Kiều mà lại đi tìm nữ nhân khác để phát tiết, mà nói hắn phải kiềm chế dục vọng trước nàng thì tuyệt đối không thể, cho nên trước mắt chỉ có thể để nàng giúp hắn hạ hỏa, chẳng qua là thay đổi phương tiện một chút thôi.

” Thật vậy chăng?” Tuyết Kiều hoài nghi nhìn hắn.

” Thật sự, nhưng mà người cũng không cần lo biểu tình của ta thế nào, ta không bảo người ngừng thì người cứ tiếp tục vuốt ve nó, được không? Tuyết Kiều, xin nhờ người” Địch Tu Tư gần như là cầu xin Tuyết Kiều, hắn đã sưng đau, khó chịu như vậy mà tiểu nhân ngư của hắn lại còn để tâm đến chuyện không đâu, nếu nàng mà không giúp hắn thì e là hắn sẽ nổ banh xác mất.

” Vậy được rồi, nếu người thấy đau thì phải lên tiếng nha” Tuyết Kiều nghe hắn khẳng định thì cũng không chần chờ nữa, lập tức dùng hai tay tiếp tục vuốt ve như trước.

Địch Tu Tư uốn người ra sau, nửa ngồi nửa nằm trên giường, làm cho nam căn to lớn càng lộ ra trọn vẹn, bàn tay mềm mại của Tuyết Kiều vẫn đang vuốt ve lên xuống nam căn của hắn, tuy không có chút kỹ xảo nào nhưng lại làm cho hắn cực kỳ kích động và có cảm giác, chưa từng có nữ nhân nào dùng tay mà làm cho hắn động tình đến vậy, đúng là lực ảnh hưởng của tiểu nhân ngư đối với hắn lớn hơn mức bình thường.

” Tuyết Kiều, dùng lực thêm chút nữa, lên xuống nhanh hơn nữa, ách...chính là như vậy” Địch Tu Tư thoải mái nhắm hờ mắt, để toàn bộ thể xác và tinh thần cảm nhận bàn tay nhỏ bé, lạnh lẽo của nàng thấp lửa

trên người hắn.

Tuyết Kiều nghe âm thanh như khó chịu lại như hưởng thụ của hắn thì cảm giác thân thể của nàng cũng muốn được vuốt ve, nàng không biết vì sao, chỉ cảm thấy cảm giác này rất xa lạ làm nàng có chút bối rối, rồi lại có chút chờ mong nên càng nhanh tay vuốt ve nam căn của Dịch Tu Tư, vừa lén nhìn biểu tình say mê của hắn.

Cảm giác vật trong tay càng nóng, càng lúc càng lớn nên Tuyết Kiều cũng không tự chủ được mà gia tăng lực đạo, tăng tốc lên xuống, mà lúc này tiếng rên rỉ của Dịch Tu Tư cũng nhiều hơn, dồn dập hơn, tiếng thở dốc cũng nặng hơn, thậm chí cả người căng lên, tựa như sắp nổ ra.

Tuyết Kiều có chút mê muội nhìn Dịch Tu Tư, khuôn mặt ửng đỏ, đôi môi nửa khép nửa hở phát ra âm thanh mị hoặc, càng nhìn nàng càng thấy hắn trở nên đẹp hơn, sao trước giờ nàng không biết Dịch Tu Tư cũng sẽ có lúc xinh đẹp như vậy?

Tuyết Kiều có chút vô ý thức nhìn Dịch Tu Tư nhưng động tác cũng không dừng lại, chất lỏng trong suốt tràn ra ngày càng nhiều, gần như dính hết trên tay nàng, cảm giác kỳ lạ nên Tuyết Kiều có chút bối rối nghĩ nên dùng ngón tay út để chặn lại dòng chất lỏng trong suốt kia.

Dịch Tu Tư đang lúc đạt được cao trào lại bị ngón tay út của nàng xẹt qua chỗ mẫn cảm như thế, nên phát ra tiếng thở dài rên rỉ, thân hình cong lại, một dòng chất lỏng màu trắng phun ra, dính đầy quần áo của Tuyết Kiều, cả ở trên tay nàng, thậm chí là trên mặt cũng có tinh hồng của hắn.

Tuyết Kiều ngơ ngác nhìn thứ chất lỏng màu trắng ngà kia, sau lại nhìn Dịch Tu Tư, cảm thấy có điều gì đó đang hiện ra trong đầu nhưng lại không nắm bắt được, còn Dịch Tu Tư thì đang chìm trong khoái cảm trước giờ chưa từng có, mấy nghĩ năm qua chưa có lần nào hắn sướng khoái đến như vậy.

Mà tiểu nhân ngư của hắn chỉ mới dùng tay thôi, nếu đến một ngày nàng có thể biến ra hai chân, hắn có thể chôn mình trong cơ thể nàng thì không biết khi đó còn vui thích đến mức hồn thực cốt như thế nào?

Đến khi hắn mở to mắt nhìn Tuyết Kiều thì đã thấy đôi con ngươi của nàng đã thoáng có màu xanh biếc, vẫn đang chăm chăm nhìn tinh hồng của hắn dính trên tay nàng, biểu tình cho thấy nàng không biết gì nhưng Dịch Tu Tư vẫn có chút e sợ, nhẹ giọng gọi “Tuyết Kiều...”

Cũng may Tuyết Kiều cũng không có như vậy lâu lắm, khi nàng nghe được tiếng hắn, ngẩng đầu lên thì ánh mắt đã trở lại màu đen như trước, tựa hồ như Dịch Tu Tư đã nhìn lầm “Dịch Tu Tư, ngươi cảm thấy thoải mái không?”

” Ờ, tốt hơn nhiều!” Nhìn mặt của nàng cũng dính tinh hồng của hắn, Dịch Tu Tư có chút hổ thẹn, vươn tay, ôn nhu chùi cho nàng “Tuyết Kiều, cảm ơn ngươi, thực xin lỗi đã làm dơ quần áo của ngươi”

“Không sao, quần áo dơ thì thay bộ khác là được a” Tuyết Kiều mỉm cười, tầm mắt lại nhìn về hạ thân lỏa lồ của Dịch Tu Tư “nó hình như đã nhỏ hơn lúc này nhiều, chính vật này làm ngươi khó chịu sao? Hắn phun ra thì sẽ tốt hơn đúng không?”

Tuyết Kiều giơ tay chỉ cho Dịch Tu Tư thấy tinh hồng trên tay nàng, Dịch Tu Tư không biết nên trả lời thế nào, chỉ đành hàm hồ gật đầu “ Ờ, sau khi nó bắn ra thì không còn sưng khiến khó chịu nữa, nhưng đó chỉ là tạm thời, tùy thời sẽ lại sưng lên, cho nên...”

” Ngươi không cần lo lắng, nếu sau này nó lại sưng lên thì ngươi cứ tìm ta, ta sẽ giúp ngươi. Trước kia ngươi dùng cây gậy này đi đâm các tình nhân khác là vì muốn nó bắn ra sao?”

Tuyết Kiều càng nói càng làm Dịch Tu Tư thấy đỡ khốc đỡ cười, chỉ có thể gật đầu.

Ngay sau đó Tuyết Kiều lập tức lộ ra vẻ mặt đồng tình “ Dịch Tu Tư, hiện tại ta đã biết vì sao ngươi lại cần nhiều tình nhân như vậy rồi, thì ra tốc độ nó sưng lên thật nhanh nha, nó lại sưng lên rồi”

Thì ra khi Tuyết Kiều cúi đầu xem xét thì nam căn của Dịch Tu Tư lại dựng đứng lên lần nữa, lần này Tuyết Kiều không đợi Dịch Tu Tư lên tiếng đã lại dùng tay nắm lấy nó, đã có kinh nghiệm mà Tuyết Kiều cũng học rất nhanh, cơ hồ là học một mà hiểu ba cho nên không bao lâu sau đã làm Dịch Tu Tư bắn ra lần thứ hai.

Nàng còn bày ra vẻ mặt kể công với hắn “ Địch Tu Tư, ta rất lợi hại phải không?”

Nụ cười của nàng, một câu nói của nàng lại làm cho nam căn của Địch Tu Tư rất nhanh lại dựng đứng lên lần nữa, Tuyết Kiều thì rất ngạc nhiên, nàng đã làm cho nó sưng lên rất nhiều, sao không phun hết ra một lần mà cứ mỗi lần một chút như vậy.

Vì muốn có được đáp án nên Tuyết Kiều không hề để ý đến biểu tình của Địch Tu Tư, lại tiếp tục vuốt ve nam căn của hắn, làm cho hắn bắn ra lần thứ ba, rồi không đợi nó sưng lên lần nữa, nàng đã tự động vuốt ve nó, đồng thời còn tò mò nghiên cứu hai viên cầu bên dưới cây gậy, Địch Tu Tư làm sao có thể chống cự lại sự khiêu khích như vậy?

Vì thế nam căn của hắn từ cứng rắn bị nàng làm mềm, mềm lại được nàng vuốt ve cho cứng, Tuyết Kiều dường như là chơi đùa vui vẻ, quên cả thời gian mà Địch Tu Tư lúc này không biết là cực lạc hay là thống khổ, rốt cuộc đến lúc bảo bối của hắn không thể cứng lên cũng không phun ra gì nữa thì Tuyết Kiều mới cảm thấy mỹ mãn mà buông nó ra.

Mà lúc này trên đùi Địch Tu Tư, trên tay, trên người của Tuyết Kiều cơ hồ đều là tinh hồng của hắn

Địch Tu Tư có cảm giác hắn sắp tinh tấn nhân vong, tiểu nhân ngư này đang tính mưu sát phu quân sao?

Hôm nay bị nàng gây sức ép như vậy, Địch Tu Tư khẳng định trong vòng mười ngày kế tiếp hắn sẽ không cần tiếp cận nữ nhân nào nữa

“Chơi thực vui a, Địch Tu Tư, lần sau ngươi còn sưng như vậy thì ngàn vạn lần đừng tìm các tình nhân khác nha, bởi vì ta thích chơi” Tuyết Kiều còn không quên dặn dò.

Địch Tu Tư nghe nàng nói xong thì thầm nghĩ thời hạn mười ngày kia chắc phải kéo dài thành một tháng.

27. Chương 27: Biển Chân Thực Đơn Giản

Bị Tuyết Kiều gây sức ép lâu như vậy nên dù là yêu tinh thì Địch Tu Tư cũng cảm thấy mệt mỏi “ Tuyết Kiều, ta mệt chết được, muốn ngủ một lát, ngươi theo giúp ta đi”

Tuyết Kiều nhìn sắc trời bên ngoài thấy hình như là buổi sáng thì có chút ngạc nhiên, liền nhớ hôm qua nàng chơi đùa đồ vật này nợ của Địch Tu Tư rất lâu, chẳng lẽ là qua một đêm rồi sao?

Nghĩ tới lời hứa với Minh Nhân, nàng sao có thể ngủ được, hơn nữa tinh thần cũng rất tốt, không buồn ngủ chút nào, nên lập tức lắc đầu “ không cần, hiện tại ta muốn đi bơi, còn có hẹn với Minh Nhân a, Địch Tu Tư, ngươi ngủ đi, buổi trưa ta sẽ quay lại”

Nói xong như là sợ Địch Tu Tư nổi giận, nàng liền lập tức nhảy xuống giường, nhanh chóng thay quần áo, nhìn tinh hồng còn dính trên đùi Địch Tu Tư thì có chút ngượng ngùng, dùng sức néo cái áo lên người hắn rồi nhanh chóng bỏ đi.

Địch Tu Tư đúng là tức giận, muốn lập tức đuổi theo để xem nàng hẹn gặp ai, nhưng khi đứng dậy lại cảm thấy chân mềm nhũn, đành phải đỡ khóc đỡ cười nằm lại trên giường, nếu để người ta biết đường đường Điệp vương Địch Tu Tư lại bị một nha đầu ngu ngốc làm cho đi đứng vô lực, còn nàng thì vui vẻ ra ngoài chơi đùa thì sau này hắn còn mặt mũi nào để gặp mọi người a?

Đành phải ôm chăn nằm trên giường hờn dỗi, nghĩ với pháp lực của Tuyết Kiều thì kẻ nào muốn ám toán nàng chính là tự chuốc lấy đau khổ, cho nên dù bên ngoài có nguy hiểm gì thì nhất thời cũng không ảnh hưởng gì tới nàng.

Nghĩ vậy nên Địch Tu Tư cũng thấy yên tâm hơn, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần, hắn phải mau chóng phục hồi thể lực, nếu không thì sao có thể dẫn dắt mọi người đi tuần tra.

Tuyết Kiều thì vừa chạy đi vừa nghĩ để hình ảnh của Địch Tu Tư đêm qua, đôi mắt mê ly, làn da ửng hồng, đôi môi mọng ướm, còn có cái trán lấm tấm mồ hôi, bộ dáng cực khoái khi phun ra thứ chất lỏng màu trắng

kia...tất cả đều làm cho nàng cảm thấy bối rối, thân thể cũng bị nóng như thiêu như đốt, làm cho nàng muốn nhanh chóng ngâm mình trong nước.

Đi đến bên thác nước đã thấy tiểu nam hài đáng yêu Minh Nhân ngồi chờ bên tảng đá, vừa nhìn thấy nàng thì vui vẻ chạy đến bên cạnh, khấn cấp ôm lấy nàng “ tỷ tỷ, người đã đến rồi? Minh Nhân chờ người thật lâu, còn sợ hôm nay người sẽ không đến chơi với ta”

Tuyết Kiều cũng không dám khẳng định hẳn hôm nay nhất định sẽ đến, cho nên nhìn thấy hắn thì rất cao hứng, lập tức bế hắn lên “ Minh Nhân, người thực sự đến đây a, thực là cao hứng, cha và mẫu thân người không nói cho người biết mấy ngày nay không được ra ngoài sao?”

” Không có a? Vì cái gì?” Minh Nhân tiếp tục ngây thơ hỏi

” Bởi vì trong cốc có mấy người bị mất tích, Dịch Tu Tư đang điều tra, không ọi người ra ngoài, từ ngày mai ta cũng không thể cùng người chơi đùa, người cũng nên ngoan ngoãn ở nhà, tránh cho bị kẻ xấu bắt mất làm cho cha mẹ người lo lắng a”

Điều tra? Điều tra ra mới lạ.

Minh Nhân trong lòng cười lạnh, ngoài mặt thì tỏ vẻ lo sợ “ thật vật chẳng? Vậy mai ta không ra ngoài là được, nhưng mà ta rất thích chơi đùa với tỷ tỷ a”

” Ta cũng rất thích cùng Minh Nhân nghịch nước nha, mọi người trong Huyền Diệp tộc này đều sợ nước nên không có tới đây, mấy ngày qua chỉ có một mình ta, đến giờ cũng chỉ có một mình người nguyện ý vui đùa với ta” Tuyết Kiều có chút thất vọng nói

” Tỷ tỷ thực tịch mịch sao?” Minh Nhân nhìn vẻ cô đơn trên mặt Tuyết Kiều thì ngạc nhiên, sao nàng lại có biểu tình như vậy? cho dù nàng không phải là người của Huyền Diệp tộc thì vẫn còn có tộc đàn của mình mà, sao lại bày ra bộ dáng như trong thiên địa này chỉ còn lại một mình nàng?

Tuyết Kiều lắc lắc đầu,” Ta không biết, chỉ là ta không nhìn thấy có người nào khác giống ta nên có chút mất mát, cái này có phải là tịch mịch không?”

Không có người nào khác giống nàng? Trong lòng Minh Nhân đột nhiên thấy khó chịu, thiếu não nói “ tỷ tỷ, ta cũng không tìm thấy người nào giống ta a”

“A, sao lại như thế? Minh Nhân không phải người của Huyền Diệp tộc sao?” Tuyết Kiều ngạc nhiên nhìn tiểu nam hài trước mặt, nguyên hình của nó là Huyền Diệp nhưng lại có cảm giác không giống.

” Tỷ tỷ, ta nói thực cho người biết thì sau này người có để ý tới ta nữa không?” Minh Nhân lo lắng nhìn Tuyết Kiều, hẳn có thể tin nàng một lần không? tin tưởng một nữ nhân đơn thuần như nàng là người hẳn có thể tín nhiệm được?

“Minh Nhân vĩnh viễn là bằng hữu của ta, sao lại không để ý chứ, nói dối gạt người là người xấu, Minh Nhân còn nhỏ như vậy, không nên làm người xấu nên phải nói thật nha” Tuyết Kiều lập tức cảnh cáo hắn “ cho tới bây giờ ta chưa có nói láo ai đâu”

” Tuyết Kiều tỷ tỷ, người thật tốt, ta nói thật cho người biết, ta không thuộc bất kỳ tộc nào trên thế giới này, ta là một quái vật, ta không có bằng hữu, không ai nguyện ý chơi với ta, tất cả đều sợ ta, ta không cho phép để lộ chân thân trước mặt người khác, bởi vì như vậy sẽ làm người ta sợ, ta chỉ có thể để lộ ra khi ở một nơi tối tăm không ai nhìn thấy, giống như bây giờ, ta cũng chỉ có thể chơi đùa ở nơi người Huyền Diệp tộc không nhìn thấy. Người vẫn còn muốn biết ta như thế nào? người sẽ sợ hãi không?”

Hắn quyết định tin tưởng nàng một lần, dù sao so với phần lớn nữ nhân tâm địa xấu xa thì Tuyết Kiều không rõ nguồn gốc thể nào ở trước mặt lại rất ngây thơ, hồn nhiên, tuy hắn luôn muốn hắn hết tất cả các nữ nhân, nhưng cũng có quyền giữ lại một con mồi mà hắn thích, huống chi nữ nhân này lại quá mức thiện lương.

Tuyết Kiều cảm thấy mỗi một câu, một lời của Minh Nhân đều giống như đang nói giùm tiếng lòng của nàng, chẳng phải nàng đã từng có tình huống như vậy sao? Dịch Tu Tư từng nói không ai nguyện ý làm bằng hữu với nàng, tuy rằng sau đó hắn đã giải thích nhưng những lời đó vẫn khắc sâu trong tâm trí nàng, làm cho nàng muốn quên cũng không quên được, bây giờ nghe Minh Nhân nói tới thì trong lòng càng thêm

thương tiếc, dùng sức ôm chặt hẳn “ ta sẽ không sợ hãi, mặc kệ người là cái gì, nếu người không sợ hãi ta, lát nữa ta cũng sẽ nói cho người biết ta là cái gì, người sẽ sợ ta sao?”

Minh Nhân rất nóng lòng muốn biết nàng là cái gì, liền lập tức gật đầu “ ân, người không khinh thường ta, ta cũng không sợ hãi người, hai chúng ta cùng quyết định vậy đi, không ai sợ hãi ai. Chúng ta xuống nước đi, ta cho người xem”

“Được, ta cũng muốn xuống nước mới cho người xem, người có thể bơi lội không?” Tuyết Kiều lo lắng hỏi, cũng đã sớm quên lời dặn dò của Như Mặc, không được để lộ cái đuôi trước mặt ai khác ngoài bọn họ.

” Chê cười, ta từ nhỏ lớn lên trong nước, sao lại không biết bơi chứ? Hôm qua vì Tuyết Kiều tỷ tỷ ôm ta, ta mới giả bộ vậy thôi, một lát tỷ tỷ nhìn thấy nguyên hình của ta, không cần lo lắng cho ta nhưng mà Minh Nhân nói trước, nếu Tuyết Kiều tỷ tỷ thấy chân thân của ta rồi mà cảm thấy sợ hãi hay không làm bằng hữu với ta nữa thì ta sẽ ăn thịt tỷ tỷ, bởi vì người đã lừa ta”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Minh Nhân đột nhiên nghiêm túc, lạnh lùng hẳn lên, tuy hẳn không muốn kết quả như vậy nhưng mà nữ nhân này nếu cũng như những kẻ khác thì hẳn không cần giữ nàng lại làm gì, để nàng làm thức ăn cho hẳn giống như những nữ nhân xấu xa khác là tốt lắm.

Tuyết Kiều không chút sợ hãi mà còn cao hứng gật đầu “ ta sẽ không sợ hãi đâu, nhưng nếu người sợ ta thì ta không biết nên làm thế nào với người mới tốt, giết người thì không đúng nhưng nếu không giết người, người đem bí mật của ta nói cho người khác biết thì sẽ hại rất nhiều người, ai nha, mặc kệ, có lẽ Minh Nhân sẽ không sợ ta, chúng ta sẽ là bằng hữu của nhau, như vậy không phải rất tốt sao?”

“Tỷ tỷ ngu ngốc, ta đã nói là sẽ không sợ người, rốt cuộc người có muốn xuống nước hay không?” Minh Nhân đảo cặp mắt trắng dã, cái gì mà nói láo thì là người xấu, hẳn không quan tâm, điều hẳn cấp bách muốn biết hiện giờ là hôm qua cái gì đã làm cái đuôi của hẳn bị thương thành như vậy

“Được rồi, chúng ta cùng xuống nước” Tuyết Kiều lập tức thả Minh Nhân xuống

Minh Nhân cũng không chần chờ, nhanh chóng cởi bỏ quần áo rồi lập tức nhảy vào trong nước.

Tuyết Kiều nhìn quanh một hồi, chần chờ một lát rồi cũng cởi quần áo nhảy vào trong nước.

Xuống dưới nước đã không thấy thân ảnh của Minh Nhân đâu, chỉ thấy ở vùng sâu nhất cách đó không xa có một thân ảnh màu xanh, Tuyết Kiều không chút do dự biến lớn cái đuôi cá rồi lập tức phóng đến bên cạnh thân ảnh màu xanh kia.

Hai cặp mắt cùng phóng to, ở dưới đáy nước đầu tiên là nhìn mặt đối phương, sau đó là nhìn thân thể, rồi cùng phát ra tiếng thét chói tai, thiếu chút nữa làm cho toàn bộ nước trong hồ bị chấn động mà văng hết ra ngoài, dòng thác cũng thiếu chút nữa bị chảy lệch ra ngoài, cũng may hai người đều nhớ đã hứa hẹn chuyện gì nên lập tức cùng che miệng đối phương, không cho tiếng thét chói tai tiếp tục phát ra.

Hơn nửa ngày mới phục hồi tinh thần, Minh Nhân chỉ vào cái đuôi cá to lớn màu đỏ lấp lấp “ người, người, người...”

Lấp lấp một hồi cũng không ra câu gì, mà Tuyết Kiều thì đang cao hứng, ra sức ôm lấy cái đầu của Minh Nhân hô to “ Minh Nhân, người nhìn rất giống ta, chỉ có cái đuôi thì khác biệt về màu sắc và kích thước thôi, nhưng dù sao người vẫn còn là một tiểu hài tử, sau khi trưởng thành thì có lẽ sẽ giống y như ta, ta rất cao hứng, ta không còn cô đơn một mình nữa, ta cũng có tộc nhân giống ta cùng tồn tại, Minh Nhân, ta thực cao hứng, thực sự rất cao hứng”

Tuyết Kiều dùng sức ôm khuôn mặt nhỏ nhắn của Minh Nhân, thân một cái rồi lại ôm, làm cho Minh Nhân thật vất vả mới cứu được khuôn mặt nhỏ nhắn của hẳn, lui ra sau một chút “ tỷ tỷ, người là Nhân Ngư, trời ơi, ta đã xem như là một ngoại lệ tuyệt chủng, thế nhưng lại còn có Nhân Ngư tồn tại? Ô, bây giờ ta biết vì sao hôm qua ta lại bị thương như vậy, tỷ tỷ, nếu người sớm nói người là Nhân Ngư thì có đánh chết ta, ta cũng không dám ám toán người a, thực sự là ta tự lấy đá đập vào chân mình a”

” Ách? Minh Nhân, người đang nói cái gì nha, chẳng lẽ người không phải là Nhân Ngư sao? Vậy người là cái gì?” Tuyết Kiều nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy hờn hận của hẳn mà ngây dại

” Tỷ tỷ, ta đương nhiên không phải là Nhân Ngư a, người mới phải, ta là ngư giao lạc, ra cũng hi vọng mình là nhân ngư, thử hỏi như vậy thì thiên hạ còn ai dám khi dễ ta, xem thường ta? Nhưng mà tỷ tỷ người là Nhân Ngư thế nhưng người chưa từng giết người” Minh Nhân nhìn không được đảo cặp mắt trắng dã đánh giá Tuyết Kiều, xem ra nàng không chỉ thiện lương mà cũng không ý thức được nàng là Nhân Ngư, nếu hẳn là nàng thì cần gì phải lo lắng che giấu cái đuôi, nhanh chóng lộ ra để cả thiên địa này phải quỳ phục trước hẳn còn không kịp a, thực không biết mấy năm qua nàng làm sao mà trải qua.

” Ngư giao, đó là cái gì vậy, người không thấy là bộ dáng của người rất giống ta sao?” Tuyết Kiều vẫn rất ngạc nhiên, bộ dáng của Minh Nhân rõ ràng rất giống nàng nhưng sao hẳn lại nói hẳn không cùng tộc với nàng? Như vậy nàng vẫn cô đơn một mình sao?

“Có lẽ ban đầu chúng ta vẫn là giao, mấy ngàn vạn năm trước, tổ tiên của ta từng giao phối với một người của tộc nhân ngư, sau đó còn tạo nên kỳ tích mà để trứng, từ đó mới xuất hiện giống ngư giao, bộ dáng không khác gì với tỷ tỷ nhưng sau mọi người phát hiện ở phương diện năng lực, chúng ta đều mạnh hơn bản tộc rất nhiều, cho nên có rất nhiều người đều nguyện ý cùng ngư giao giao phối, không ngừng sinh ra những thế hệ ngư giao mới, nhưng mà mấy chục ngàn năm sau thì dòng máu nhân ngư trong chúng ta ngày càng phai nhạt, linh lực cũng giảm sút, thế hệ sau lại yếu kém hơn thế hệ trước, rồi dần dần bị tiêu diệt sạch, mà khi đó bộ tộc Nhân Ngư của người cũng đã sớm biến mất trên thế gian, cho nên tuy ta biết tổ tiên của mình có một nửa huyết thống là của nhân ngư nhưng cũng chưa từng chân chính gặp qua một nhân ngư thực sự, bây giờ dù ta là ngư giao thì cũng chỉ còn lại duy nhất một mình ta tồn tại trong thiết địa, thế mà ngay tại đây ta lại có thể gặp được một nhân ngư, tỷ tỷ của ta, người nhìn kỹ xem, chúng ta có rất ít điểm giống nhau”

Minh Nhân vừa nói vừa chỉ vào nửa người trên trắng nõn của Tuyết Kiều “ người xem, nửa người trên của người là bộ dáng của nhân loại, nếu không thấy cái đuôi thì người chẳng khác gì một con người, người lại nhìn ta xem, tuy rằng ta cũng hình người nhưng da lại màu xanh, lại có vảy, dù thế nào cũng không lừa được người khác, hơn nữa cái đuôi màu đỏ trong suốt của người dường như là kiệt tác của tạo hóa, trắng kiện, xinh đẹp không bút nào tả xiết mà người nhìn lại của ta đi, dài nhỏ, tuy rằng cũng mượt mà nhưng lại không có năng lực như của người, hơn nữa còn có đầu nhọn, mà đuôi của người hình rẽ quạt, của người là vẩy cá mà đuôi của ta lại đầy gai độc, chúng ta làm sao giống nhau chứ”

“Người thực sự không giống ta” Tuyết Kiều nghe hẳn nói, hẳn nói tới đâu nàng lại thấy bọn họ khác biệt nhiều hơn, không khỏi thất vọng, uể oải

” Tỷ tỷ, người đừng khổ sở a, ta không phải đang nói người không tốt a, người không có hiểu sao? Ta thực sùng bái người, thực sự hâm mộ người, ta cũng muốn là nhân ngư giống như người, như vậy sẽ không bị người khác khống chế a” Minh Nhân thấy nàng như vậy lập tức lên tiếng an ủi.

” Nhân ngư có cái gì tốt, không có bằng hữu, ta thậm chí ngay cả chân cũng không thể biến ra được, chỉ có thể ở trước mặt người khác dùng cái vảy to dùng che lấp cái đuôi đi, ta chán ghét như vậy” Tuyết Kiều vẫn không cảm thấy cao hứng.

“Sao tỷ tỷ phải che dấu người khác? Người không cần lo sợ bọn họ, phải là bọn họ sợ người mới đúng, người cứ thoải mái đi, người không có giống ta, tuy rằng ta cũng có linh lực cường đại nhưng mà như nhân loại thường nói, mãnh hổ nan địch quần hồ, nếu có nhiều tinh linh cùng lúc đối phó ta thì ta cũng không cự lại được nên mới phải né tránh bọn họ, người không giống ta a”

Minh Nhân không hiểu Tuyết Kiều đang nghĩ cái gì, nếu hẳn là nàng đã đắc ý cười to, nàng thế nhưng còn lo lắng người khác nhìn thấy cái đuôi của nàng.

“Nhưng mà ta không muốn người khác phải sợ hãi ta, muốn biến thành người như nhân loại, muốn dùng hai chân để đi lại trên mặt đất, chẳng lẽ thực sự không được sao?” Tuyết Kiều dùng sức lắc đầu, nàng không muốn mọi người sợ hãi nàng, nàng muốn tất cả mọi người đều yêu thích người, chuyện này khó lắm sao?

” Tỷ tỷ đạo hạnh của người đủ để sớm biến thành hình người rồi, chẳng lẽ người không thể biến được sao?”

Minh Nhân lúc này phải công nhận là hẳn đã gặp phải nhân ngư ngu ngốc nhất thế giới rồi, cũng là nhân ngư tuyệt chủng duy nhất, khi mới thấy nguyên hình của nàng, hẳn phát ra tiếng thét chói tai là vì sợ hãi, dù hẳn có chút huyết thống nhân ngư nhưng mà ai chẳng biết tộc nhân ngư là lãnh huyết vô tình nhất, hẳn

sợ nàng sẽ đem hấn làm bữa điểm tâm, hấn không hiểu sao trước kia tổ tiên của hấn lại có thể quan hệ được với nhân ngư, còn sản sinh ra một lớp con cháu như hấn, ấy vậy mà hấn còn muốn ra tay với nàng, biến nàng thành thức ăn của hấn.

Nhưng sau khi nghe Tuyết Kiều thét chói tai không thua gì hấn thì hấn lại nghĩ có lẽ nàng khác với những nhân ngư khác, quả nhiên sau khi nói chuyện thì hấn lại bị tư duy của nàng làm cho bị nội thương, bây giờ nghe nàng nói nàng không biết phải biến hình thế nào, hấn quả thực không biết nàng đã lớn lên như thế nào, mà cái gì cũng không biết như vậy?

Hấn luôn đi theo Quý bà bà, cơ hội tiếp xúc các sinh vật khác không nhiều nhưng Tuyết Kiều so ra còn kém hơn cả hấn, quả thực làm cho hấn bất ngờ.

“Minh Nhân biết không? mau nói cho ta biết đi, làm cho ta biến ra đôi chân, ta rất muốn có một đôi chân, mỗi lần nhìn thấy chân của người khác là ta rất hâm mộ, còn có, người làm thế nào để người khác không nhìn thấy nguyên hình của người? Người cũng không phải là Huyền Diệp a, vì sao lúc trước ta lại thấy nguyên hình của người là Huyền Diệp?”

Tuyết Kiều giống như tìm thấy kho tàng, liên tiếp hỏi không ngừng, thậm chí còn bày ra bộ dáng làm nũng, làm cho Minh Nhân nhìn không được mà quát to “ tởm, đừng lầy nữa, ta nói cho người là được rồi. Ai, thực sự không thấy người có chút bộ dáng của nhân ngư a, chẳng lẽ người không biết mình có bao nhiêu năng lực sao? Biến ra hai chân đơn giản như vậy, người chỉ cần cắn ngón tay, nhỏ một giọt máu lên cái đuôi của người là sẽ được thôi, còn về phần thay đổi nguyên hình trong mắt người khác lại là chuyện đơn giản hơn, người chỉ cần tưởng tượng mình là cái gì thì nguyên hình của người trong mắt họ sẽ là cái đó. Tởm a, ta là một ngư gia huyết thống hỗn hợp mà còn biết mấy chuyện này, người là nhân ngư, là tổ tông của ta mà lại không biết, người giết chết ta đi còn hơn, ta không muốn sống nữa”

” Thật vậy chẳng? Thật sự có thể biến ra hai chân sao? Người để ta thử xem” Tuyết Kiều hoàn toàn không để ý những gì Minh Nhân nói, chỉ lọt tai một câu làm cách nào biến ra hai chân là đã kích động vô cùng rồi.

Không chút do dự liền cắn vào ngón tay một cái, một giọt máu màu xanh biếc nhất thời xuất hiện, phiến tán trong nước rồi ngưng tụ thành một tiểu huyết châu màu xanh biếc, Tuyết Kiều thổi nhẹ, làm cho tiểu huyết châu pháp phênh trong nước rồi nàng chậm rãi gơ cái đuôi lên, di chuyển đến chỗ huyết châu, những cái vây cá bén nhọn phá vỡ huyết châu, lập tức cái đuôi cá màu đỏ khổng lồ dần dần biến mất, thay vào đó là một đôi chân dài cân xứng, xinh đẹp.

Tuyết Kiều hưng phấn đến mức không biết phải làm gì, không ngừng đá nước, quấy đạp, khoái hoạt vô cùng, miệng không ngừng hô to “ a, thực sự, thực sự, ta đã có chân, rốt cuộc ta cũng đã có chân, thực là cao hứng, thực là cao hứng, cảm ơn người Minh Nhân, cảm ơn người”

Tuyết Kiều lại ào tới bên cạnh Minh Nhân, ôm lấy mặt hấn, ra sức hôn, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu kia đầy dấu hồng hồng, khi đó nàng mới buông ra.

Minh Nhân đáng thương nhìn đôi chân xinh đẹp của nàng, rồi tới mảnh đất màu đen phiêu động giữa hai chân nàng, không tự chủ được liền phun máu mũi, hình dáng Tuyết Kiều bây giờ thực muốn lấy mạng người khác, hấn tuy là bộ dáng hài đồng nhưng dù sao cũng là một ngư gia giống được đã trưởng thành a

Nhân ngư này không chút tự giác sao?

Xem ra hấn nhất định phải tìm nữ nhân để dập lửa rồi.

” Tuyết Kiều, cho xin đi, đủ rồi, đủ rồi” Minh Nhân tức giận đẩy nàng ra, không gọi là tởm nữa, nữ nhân này chẳng có chút bộ dáng nào để làm tởm, biểu nàng kêu hấn là ca ca còn đúng hơn, ngay cả biến thành hình người cũng không biết.

Tuyết Kiều lúc này mới ngượng ngùng buông hấn ra, sau đó khoái hoạt ở trong nước quay vòng vòng “ Minh Nhân, bộ dáng ta biến thành hình người xinh đẹp không?”

” Đẹp, đẹp vô cùng, mọi nữ nhân khác đều không có đẹp bằng” Minh Nhân không keo kiệt mà khen tặng, hấn gặp qua không ít nữ nhân nhưng chưa thấy ai có bộ dáng ngư ngọc như nàng, sớm biết vậy thì chi bằng hấn tìm vài nữ nhân của Huyền Diệp tộc a.

” Thật vậy chẳng?” Tuyết Kiều chưa từng có nhìn thấy bộ dáng của mình, nhất thời cảm thấy có chút vắng vẻ vì mất đi cái đuôi ở phía sau

” Đương nhiên là sự thật a, Nhân Ngư là sinh vật hoàn mỹ nhất tồn tại trên thế giới này”

Ngay cả một chút tự tin cũng không có, Minh Nhân có cảm giác hẫng bị già đi trước tuổi, vừa nói với nàng mấy câu đã muốn rống lên, không biết trước khi quen biết hẫng thì những người ở chung với nàng đã khổ sở tới mức nào, vậy mà hẫng còn nghĩ nàng sẽ giúp hẫng xưng bá thiên hạ, hừ, dựa vào tính tình của nàng sao? Minh Nhân nghĩ thôi thì quên đi, tự hẫng cố gắng còn hơn là hi vọng vào nàng.

“Minh Nhân, bây giờ ta muốn quay về, ngươi không ý kiến gì chứ? Tuyết Kiều muốn cho Dịch Tu Tư nhìn thấy hai chân của nàng nên không muốn lưu lại nữa, nhưng lại sợ Minh Nhân không vui.

” Sẽ không, sẽ không, ngươi trở về đi!” Minh Nhân bị nàng làm mất hết cả buổi sáng, cũng sớm một mồi, cần tìm vài tinh linh để bổ sung năng lượng, nghe vậy lập tức phát tay

“Vậy ta đi nha, đúng rồi, trong tộc có người bị mất tích, Dịch Tu Tư đang điều tra, ngươi cũng đừng để bị phát hiện, đến lúc đó bị hiểu lầm thì không hay, ta đi đây” Tuyết Kiều chiếu cổ dạn dò, sau đó mới xoay người bơi đi.

28. Chương 28: Cũng Phun Máu Mũi

Minh Nhân nhìn khuôn mặt chân thành xuất phát từ tâm của Tuyết Kiều, nghe những lời quan tâm ấm áp của nàng, thật lâu mới hồi phục tinh thần, nhìn chăm chăm ở nơi nàng biến mất, thì thảo lắm bầm “ thực sự là một Nhân Ngư ngu ngốc thích xen vào việc của người khác, làm Nhân Ngư sao có thể thiện lương như vậy chứ, thực sự là không có thiên lý. Được rồi, nể tình ngươi quan tâm ta như vậy, hôm nay ta ngủ dưới đây hồ, không ăn thì không ăn”

Tuyết Kiều nhanh chóng lên bờ, mặc quần áo, vừa định đi lại quên trước giờ nàng chưa di chuyển bằng chân, cứ tưởng vẫn như trước kia, hai chân cùng bước, kết quả là nàng đo đất, đau đến mức hô to gọi nhỏ “ đau quá”

Đau đến muốn khóc, nhanh chóng đứng dậy, thử lại lần nữa nhưng chỉ đi được vài bước thì lại đo đất tiếp, làm cho Tuyết Kiều lần này không nhịn được nữa mà khóc thành tiếng, Dịch Tu Tư bọn họ đi lại dễ dàng như vậy, ngay cả một tiểu hài tử như Minh Nhân cũng đi lại rất thành thực, nàng cứ tưởng khi mình có được hai chân thì cũng như bọn họ, không ngờ lại khó khăn đến vậy.

Nàng mới đi có mấy bước đã té ngã hai lần rồi, làm sao bây giờ? Chẳng lẽ lại biến thành cái đuôi lần nữa?

Tuyết Kiều quay đầu nhìn lại thác nước, Minh Nhân cũng không nói cho nàng biết làm thế nào để biến hai chân trở lại thành cái đuôi.

Nhưng mà nàng đã mong muốn có chân lâu lắm rồi, sao có thể dễ dàng buông bỏ chứ. Nếu buông bỏ thì nàng vĩnh viễn không thể cùng ca ca và Dịch Tu Tư tiêu sái đi chung, chỉ có thể vĩnh viễn dùng cái váy dài để che đi cái đuôi trước mặt người khác. Tuyết Kiều, ngươi muốn như vậy sao? Tuyết Kiều tự hỏi bản thân, rồi tự trả lời, ra sức lắc đầu, không cần, nàng tuyệt đối không muốn người khác dùng ánh mắt như nhìn thấy quái vật để nhìn nàng, nàng muốn giống như bọn họ, nàng muốn được quang minh chính đại đứng chung với bọn họ.

Cho nên nàng phải học được cách đi đường, nghĩ vậy, Tuyết Kiều cắn môi, lần nữa bước đi, vì sợ té ngã nên đầu tiên là nàng không dám đứng thẳng mà quỳ một chân, sau đó từ từ đứng dậy để giữ thăng bằng, rồi nhẹ nhàng, lo sợ, cẩn thận bước từng bước nhỏ, nhưng chỉ có vậy mà nàng vẫn lắc la lắc lư, Tuyết Kiều cố nén đau, nhìn hai chân mình như nhìn đại địch, trán đổ đầy mồ hôi, nàng không dám bước thêm nữa, tự nhiên cũng thấy nóng nảy hơn.

Không muốn gọi Minh Nhân ở dưới đáy nước lên đỡ mình mà trong đầu nàng lại hiện lên cái tên của Dịch Tu Tư.

Đến giữa trưa thì Dịch Tu Tư cũng tỉnh giấc, ngủ được một lát thì thể lực cũng đã phục hồi, thấy Tuyết Kiều còn chưa trở về thì nhủ chặt chân mày, trong mắt ánh lên sự lo lắng “ Chính Khả Xuân, Phùng Xuân, ngày thường Tuyết Kiều đến chỗ nào nghịch nước? sao đến giờ còn chưa về?”

” Điện hạ, Tuyết Kiều cô nương không có nói với chúng ta, nhưng mà nguồn nước ở trong tộc thì cũng chỉ xuất phát ở hai nơi, nếu người lo lắng thì chúng ta cùng ra ngoài tìm nàng” Chính Khả Xuân cũng thấy lo, cứ tưởng điện hạ và Tuyết Kiều cô nương sẽ ở cùng nhau, không ngờ chỉ nhìn thấy một mình điện hạ, lại đang lúc nguy hiểm, nếu Tuyết Kiều cô nương có gì bất trắc thì tính thế nào bây giờ.

Dịch Tu Tư tìm đến thác nước thì thấy Tuyết Kiều đang quỳ trên mặt đất, nước mắt lưng tròng làm cho tâm của hắn cũng đau, lập tức tiến lên ôm lấy nàng “ Tuyết Kiều, Tuyết Kiều, sao ngươi lại khóc?”

Tuyết Kiều thấy gương mặt lo lắng của Dịch Tu Tư, vốn không khóc thì nhất thời lại khóc lớn tiếng, gất gao ôm chặt hắn, giống như một người chết đuối mà vợ phải cái cọc, miệng nỉ non “ Dịch Tu Tư, ô...người nói đúng, ta thực là ngu ngốc, ta rất ngu, còn nhất gan nữa”

Dịch Tu Tư sửng sốt, không biết nàng bị cái gì kích thích mà tự nói mình như vậy, bình thường hắn vẫn hay nói nàng là ngu ngốc nhưng cũng không thực sự nghĩ nàng như vậy, chỉ là quen miệng mà thôi nhưng bây giờ nàng hình như là bị chuyện gì đã kích rất lớn, cho nên mới khóc như vậy, mới nói mình như vậy, chưa bao giờ Tuyết Kiều thừa nhận mình ngu ngốc nha.

” Tuyết Kiều, ngươi đừng khóc a, mau nói cho ta biết, rốt cuộc ai mắng tiểu Tuyết Kiều của ta, ta giúp ngươi đi giáo huấn hắn, không khóc, Tuyết Kiều không ngu ngốc chút nào, Tuyết Kiều rất thông minh”

” Không, ta thực ngốc, ta không biết dùng chân để đi, ta dù thế nào cũng không biết dùng chân để đi, ta thực ngu ngốc” Tuyết Kiều vẫn ở trên vai hắn ra sức lắc đầu, từng giọt nước mắt của nàng biến thành trân châu rơi lả tả trên đường.

Thì ra là vì chuyện này a, Dịch Tu Tư cuối cùng cũng hiểu, xem ra hôm qua hắn đề cập tới chuyện này đã làm nàng bị đã kích, không khỏi tự trách bản thân, Tuyết Kiều đã mấy vạn năm là như vậy rồi, thế nhưng hắn còn ép nàng trong thời gian ngắn nghĩ ra cách biến được hai chân, trách sao nàng lại như vậy.

“Không sao, Tuyết Kiều không có chân cũng được, chẳng phải Tuyết Kiều có cái đuôi xinh đẹp sao? Tuyết Kiều còn có một đôi tay khéo léo, linh hoạt, dù không có chân thì Tuyết Kiều vẫn làm cho ta thấy hạnh phúc như trước, không sao, chúng ta không vội, được không? chúng ta sẽ từ từ nghĩ cách, một ngày nào đó Tuyết Kiều sẽ có chân thôi” Dịch Tu Tư tự cho là mình an ủi rất đúng, ai ngờ Tuyết Kiều còn tức giận đẩy hắn ra “ Dịch Tu Tư, ngươi cũng là người xấu, sao không để ý, lắng nghe ta nói chuyện”

“A, ta sao có thể không để ý, lắng nghe ngươi nói chuyện?” Dịch Tu Tư cảm thấy rất oan uổng, hắn đã cẩn thận lắng nghe, còn ôn nhu an ủi nàng nha.

” Ta hiện tại có chân, ta chỉ là không biết dùng chân đi đường, ngươi lại còn tại nói linh tinh rằng về sau ta sẽ có chân...vậy không phải là không lắng nghe ta nói chuyện sao?” Tuyết Kiều nói xong còn ngược mắt nhìn hắn lên án.

Dịch Tu Tư còn chưa kịp tiêu hóa những lời của nàng, đơ mắt mấy giây.

Tuyết Kiều có chân?

Lúc này Dịch Tu Tư mới có phản ứng, lập tức dùng sức xốc vác của nàng lên, cho đến khi nhìn thấy đôi chân thon dài tuyệt đẹp của nàng, hắn vẫn còn cảm giác như đang nằm mộng, hai tay thon dài bắt tri bắt giác đưa lên vuốt ve đôi chân của nàng, không có vảy, không có thô ráp mà mịn màng, co dãn, mượt mà vô cùng.

Bây giờ Dịch Tu Tư mới tin hết thấy đều là thật, còn chưa kịp hỏi vì sao Tuyết Kiều đột nhiên biến ra được hai chân thì máu mũi đã không khống chế được mà chảy ra, rơi xuống trước ngực áo Tuyết Kiều.

Tuyết Kiều lập tức chấn động,” Dịch Tu Tư, ngươi như thế nào cũng chảy máu mũi?”

Địch Tu Tư ôm lấy thân mình Tuyết Kiều xoay vòng vòng, còn chưa kịp tiêu hóa hết lời của nàng, chỉ lo cao hứng “ Tuyết Kiều rất cuộc có chân, Tuyết Kiều rất cuộc có chân, ông trời, chẳng lẽ người nghe được khát vọng trong lòng ta cho nên giúp ta hoàn thành tâm nguyện này”

Rồi như nhớ ra câu nói của nàng liền đen mặt lại “ cũng?Tuyết Kiều, còn có ai nhìn thấy qua chân của người sao?”

Tuyết Kiều ở trong ngực hắn vô tư gật đầu” đương nhiên a, còn có Minh Nhân, không biết vì cái gì mà hắn cũng chảy máu mũi”

” Chết tiệt, người đem chân của mình cho nam nhân khác nhìn?” Địch Tu Tư tức đến phát điên, Tuyết Kiều vất vả lắm mới biến ra được đôi chân xinh đẹp, thế nhưng hắn, trượng phu tương lai của nàng lại không phải là người đầu tiên nhìn thấy, ghen tỵ bao phủ khắp người Địch Tu Tư.

“Chuyện này có gì đâu, hơn nữa nếu không có Minh Nhân dạy ta, ta cũng không biết cách biến ra hai chân nha, nếu ta không biết thì không phải người cũng không thể nhìn thấy sao? Cho nên hiện tại người có thể nhìn thấy chân của ta thì nên cảm ơn Minh Nhân mới đúng” Tuyết Kiều lúc này không hề trì hoãn mà trả lời rất có trật tự.

Địch Tu Tư tuy rằng thừa nhận nàng có đạo lý, nhưng nghĩ đến cảnh đôi đùi đẹp mê người của Tuyết Kiều bị nam nhân khác nhìn thấy, còn muốn hắn đến nói cảm ơn thì Địch Tu Tư lại tức đến hộc máu, hơn nữa nam nhân kêu Minh Nhân kia còn chảy máu mũi vì nhìn thấy chân của Tuyết Kiều, không cần động não cũng biết là hắn cũng mơ ước đến Tuyết Kiều, không được, sau này có đánh chết hắn, hắn cũng không thể để bọn họ gặp lại nhau.

” Tuyết Kiều, về sau không được một mình gặp lại hắn nữa, nếu lần sau người thực sự muốn gặp hắn thì ta đi cùng người, gần đây bên ngoài không an toàn, người cũng biết mà”

Tuyết Kiều gật gật đầu,” Nga, không quan hệ, ta đã nói với Minh Nhân rồi, nói hắn mấy ngày nay không nên ra ngoài chơi, sẽ có nguy hiểm, cho nên từ nay mai cho đến khi nào nguy hiểm kết thúc, ta sẽ không ra ngoài chơi”

Nghe thấy Tuyết Kiều quan tâm nam nhân kia như vậy, trong lòng Địch Tu Tư càng không có tư vị gì, hồi lâu mới nói “ Minh Nhân kia là hiện tại ở đâu?”

Tuyết Kiều không dấu vết nhìn thoáng qua mặt nước, sau đó liền đối với Địch Tu Tư lắc đầu,” Ta không thích nói dối, cho nên ta không thể lừa người, nhưng ta cũng không thể nói cho người biết hắn ở nơi nào, bởi vì hắn chưa nói hắn có nguyện ý cùng Địch Tu Tư người làm bạn hay không, cho nên chờ sau này ta hỏi Minh Nhân, nếu hắn bằng lòng gặp người thì ta sẽ dẫn người đi gặp hắn”

Địch Tu Tư nghe xong càng tức đến sắp bị nội thương, cái gì cũng nói không được, hắn quyết định sau khi hỏi cung sẽ tra lại danh sách trong tộc, hắn thực muốn biết nam nhân chỉ mới quen biết có hai ngày đã làm Tuyết Kiều thay hắn nói chuyện là ai.

“Vậy trước tiên chúng ta về đi đã” Địch Tu Tư cố gắng lắm mới nở được nụ cười,tạm thời quên cái tên Minh Nhân kia đi, dù sao hôm nay cũng là ngày đầu tiên Tuyết Kiều biến ra hai chân cho nên không thể để một nam nhân xa lạ làm ảnh hưởng tới cảm xúc được.

“Được, nhưng mà ta lại không tự bước đi được” Tuyết Kiều ngượng ngùng nói.

” Không sao, ta ôm người trở về, người không cần tự đi, chờ khi về tới nhà, ta sẽ chỉ cho người cách đi đường, được không?” Địch Tu Tư cảm thấy cảm giác tốt đẹp khi nhìn thấy đôi chân của Tuyết Kiều đã trở về, bây giờ đừng nói là Tuyết Kiều không biết cách bước đi, mà nếu nàng nói không ăn cơm thì hắn cũng nguyện ý chỉ dạy nàng từng chút một.

” Ân!” Tuyết Kiều gật gật đầu, đem cổ tay mảnh khảnh ôm lấy cổ Địch Tu Tư, khuôn mặt kiều mỹ dựa lên vai hắn, Địch Tu Tư lập tức ôm nàng đi về cung điện, mà lúc này Minh Nhân cũng lộ khuôn mặt tươi cười, đáng yên trên mặt đất, phát tay với Tuyết Kiều, mà nàng cũng cao hứng tươi cười lại với hắn.

“Tuyết Kiều ngu ngốc thích cái con bướm hoa tâm này sao?” Minh Nhân nhìn thân ảnh bọn họ rời đi thì bĩu môi “ còn muốn không cho Tuyết Kiều gặp ta? Hừ, nói thế nào thì ta và nàng cũng xem như một nửa

người nhà, mà Huyền Diệp tộc các người mới là người ngoài nga, xem ra mấy phụ nhân hôm trước mình ăn chính là nữ nhân của nam nhân này rồi, đúng là không có mắt nhìn mà, có một Nhân Ngư thiện lương bên cạnh rồi còn đèo bồng thêm mấy nữ nhân tham lam, ích kỷ”

Nói xong lại lặn xuống nước, trong lòng cũng hạ quyết định, xem ra để cho Nhân Ngư ngu ngốc kia sau này không bị khi dễ thì hẳn phải nhanh chóng ăn hết mấy nữ nhân của con bướm hoa tâm kia mới được.

29. Chương 29: Học Đi Đường Lăn Nữa

Thấy điện hạ quay về còn ôm theo Tuyết Kiều, Chính Khả Xuân và Phùng Xuân đang lo lắng liền cùng tiến lên đón “ điện hạ, Tuyết Kiều cô nương sao vậy?”

“Chính Khả Xuân tỷ tỷ, Phùng Xuân, ta không sao, chỉ là hai cái chân không nghe lời, dù thế nào cũng không làm cho ta có thể đi đứng thoải mái được, nên đành để Dịch Tu Tư ôm về”

” A! sao đang hảo hảo đột nhiên chân lại đau như vậy? điện hạ, mau gọi Chiêu điệp y đến khám cho Tuyết Kiều cô nương đi” Chính Khả Xuân vẫn rất khẩn trương.

Dịch Tu Tư không biết nói gì, không thể nói rằng trước giờ Tuyết Kiều vốn không có chân mà dùng đuôi cá để di chuyển, hơn nữa chân của nàng đã để ột nam nhân không rõ lai lịch nhìn thấy là đủ lắm rồi, chẳng lẽ còn muốn để cho nam nhân khác nhìn nữa sao?

“Ân, Chính Khả Xuân tỷ tỷ không cần lo lắng, hôm nay ta sẽ học cách bước đi lăn nữa, qua vài ngày nữa là sẽ tốt hơn thôi” Tuyết Kiều vội vàng trấn an.

” Thật sự không có việc gì sao? Vậy là tốt rồi! Điện hạ vừa rồi tổng quản có đến đây, nói hiện tại trong tộc không có ai bị mất tích nữa, nhưng hẳn có dặn khi người trở về thì thỉnh người đến đại sảnh nghị sự”

Dịch Tu Tư gật gù đầu, “ Vậy là tốt rồi!” rồi cúi đầu nói với Tuyết Kiều “ Tuyết Kiều, ta trước đưa người vào phòng, ta phải đến đại sảnh nghị sự, chậm một chút sẽ trở về dạy người cách bước đi được không?”

” Hảo, người đi đi, nơi này có Chính Khả Xuân tỷ tỷ và Phùng Xuân giúp ta a” Tuyết Kiều lập tức gật đầu “ ta không về phòng, ta ở đây nhờ Chính Khả Xuân tỷ tỷ và Phùng Xuân dạy ta cách bước đi trước cũng được”

“Vậy cũng tốt, Phùng Xuân, Chính Khả Xuân, trước khi ta trở về, không được đưa nàng đi đâu, ở trong cung điện chờ ta “ Dịch Tu Tư nhẹ giọng chiếu cố.

“Dạ, điện hạ” Hai người cùng thi lễ rồi cùng đỡ lấy thân hình của Tuyết Kiều từ tay Dịch Tu Tư.

Dịch Tu Tư nhìn thoáng qua một cái rồi lập tức đi đến đại sảnh nghị sự.

Bóng người Dịch Tu Tư đã đi xa, Tuyết Kiều mới hưng phấn nói “ Chính Khả Xuân tỷ tỷ, các người dạy ta cách bước đi như thế nào đi, cái chân này thực khó dùng a, bước đi không thuận tiện làm ta cứ bị ngã sắp xuống, thực sự không biết nhân loại sao có thể dùng nó để đi đường chứ?”

” Ách? Tuyết Kiều cô nương sao lại nói vậy, chẳng phải mấy ngày trước người vẫn đi đứng bình thường sao?” Chính Khả Xuân sửng sốt, ngạc nhiên

” Cái kia không tính, ta khi đó còn chưa chân chính biến hóa ra hai chân, đều dùng pháp lực rồi bắt chước như người ta dùng hai chân để di chuyển chứ thực ra không có dùng chân để đi, hôm nay ta mới chân chính hóa ra hai chân a” dù sao ca ca chỉ dặn là không được để lộ cái đuôi cho người khác thấy, cũng không dặn là không được nói chuyện nàng có đuôi a.

” A! Chúc mừng Tuyết Kiều rốt cuộc cũng đã trưởng thành, có thể hoàn toàn biến thành hình người. Đây là chuyện vui mừng trọng đại, hèn chi về mặt của điện hạ cũng lộ rõ sự vui mừng, thì ra là thế” Phùng Xuân nghe vậy thì hai mắt sáng bừng lên “ bây giờ thì ta biết tại sao mấy ngày trước về mặt điện hạ bất mãn đến vậy, thì ra vì Tuyết Kiều chưa thể biến hóa hoàn toàn a, nhưng mà Tuyết Kiều, người cũng rất kỳ

lạ nha, bình thường yêu tinh tu luyện thành hình người đều có thể dùng chân đi lại tự nhiên mà người thì ngay cả đứng cũng không vững, ha ha, bất quá người cũng đừng lo lắng, có ta và tỷ tỷ ở bên cạnh nhất định sẽ trong thời gian ngắn giúp người có thể đi lại bình thường”

Tuyết Kiều tự động loại bỏ những câu Phùng Xuân nói mà nàng không hiểu, chỉ tập trung vào một điểm duy nhất là trong thời gian ngắn các nàng sẽ giúp nàng đi lại bình thường, liền vui vẻ gật đầu “ ăn, cảm ơn Phùng Xuân”

” Cảm tạ cái gì, việc này không nên chậm trễ, hiện tại bắt đầu đi! Tỷ tỷ người nói xem!” Phùng Xuân vội vàng nói.

Chính Khả Xuân cũng cao hứng gật đầu “ không thành vấn đề, Tuyết Kiều cô nương, hiện tại chúng ta bắt đầu đi, người không cần lo lắng, có hai chúng ta giúp cho người, trước tiên người bước chân phải lên trước, không cần bước quá dài, cũng đừng quá ngắn”

Tuyết Kiều không động đậy, do dự nhìn hai chân của mình “ ta, ta không biết cái nào là chân phải”

Chính Khả Xuân và Phùng Xuân đỏ mặt hời hợt, có người không biết được chân trái với chân phải sao?

“Chân phải là chân đang gần với chân ta, còn cái chân bên cạnh Chính Khả Xuân tỷ tỷ là chân trái, người cứ làm theo lời chúng ta, chân trái đứng vững, chính là cái chân bên cạnh Chính Khả Xuân tỷ tỷ đó, còn chân phải thì bước về phía ta, hiểu chưa?” Phùng Xuân giải thích.

“Hiểu được” Tuyết Kiều lập tức dùng sức gật đầu.

*****

Hồi lâu, Chính Khả Xuân và Phùng Xuân cả người đầy mồ hôi, quần áo xộc xệch mà Tuyết Kiều vẫn không thể tự mình bước đi, đã vậy miệng nàng vẫn không ngừng nói “ khóa Phùng Xuân, khóa Chính Khả Xuân tỷ tỷ” làm cho hai người cảm thấy vô lực, bắt đầu chờ mong Dịch Tu Tư mau sớm trở về, không ngờ dạy một người cách bước đi cũng không đơn giản chút nào.

” Muội muội, lúc này tình huống trong tộc thế nào?” Vân Tây dựa người trên tháp ngà, vết thương trên người cũng đã được dưỡng tốt lắm, bây giờ là lúc nghe tin tức tốt a.

“Như tỷ tỷ dự đoán trước, đã bắt đầu có những khủng hoảng nho nhỏ, cho tới nay đã có tới sáu người mất tích, có lẽ là đã bị đồ vật gì đó ăn luôn rồi, hơn nữa sáu người này đều đúng là người mà tỷ tỷ đã phân phó, ai bảo sáu người này trước kia vẫn thích đối nghịch với tỷ tỷ, tiếp theo sẽ là mấy tiện nhân khác a” Hồng Ngọc cẩn thận báo cáo tình hình

” Hừ! Các nàng cũng có hôm nay, đã sớm đã cảnh cáo các nàng không cần cuồng vọng như vậy, cuối cùng cũng có ngày ta làm cho các nàng phải trả giá lớn, bị đồ vật này nọ ăn chắc cũng không dễ chịu gì, haha” Vân Tây lộ ra nụ cười ác độc.

” Tỷ tỷ nói rất đúng! Sớm nên làm cho nàng trả giá đại giới! Bất quá tỷ tỷ vì cái gì không cho vật kia ăn Xà yêu luôn đi?”

Hồng Ngọc ngạc nhiên, theo lý người Vân Tây hận nhất là Tuyết Kiều, mà hiện giờ Quỷ bà bà đã cho vật kia đến hỗ trợ thì không có lý do gì không nhanh chóng xử lý nàng ta a?

“Ta giữ nàng lại đương nhiên là có dụng ý, cứ như vậy để nàng bị vật kia ăn thì không phải quá thuận lợi cho nàng sao? Nếu nàng dám cùng ta tranh giành nam nhân, nếu dám đả thương ta thì ta đương nhiên phải cho nàng sống không bằng chết. Hừ, tạm thời để cho tiểu yêu kia sống thêm vài ngày, chờ có thêm càng nhiều người mất tích, người lập tức phao tin này ra...” nói đến đây thì thanh âm của Vân Tây đột nhiên nhỏ xuống, Hồng Ngọc nghe xong thì ra sức gật đầu, trên mặt cũng lộ nụ cười ác độc “ tỷ tỷ không hổ là tỷ tỷ, quả nhiên inh, đây chính là kế nhất tiễn song điêu a”

” Biết là tốt rồi! Hiện tại người đi gọi Bụi Sơn đến đây, để hắn đi tìm vật kia, nhanh chóng tiến hành bước kế tiếp, một ngày một người không đủ, biểu hắn bạo gan ăn luôn một lúc một trăm tám mươi cho ta, ăn cho tới khi chết”

“Nhưng mà tỷ tỷ, vậy kia nếu ăn quen mồm, người không sợ sau này nó cũng sẽ ăn luôn chúng ta sao? Dù sao đó cũng là vật tồn tại từ thời thượng cổ, có quan hệ sâu xa với Nhân Ngư, không dễ gì khống chế được, lẽ đâu...”

“Chuyện này người không cần lo lắng, Quý bà bà đã có biện pháp thu phục nó, làm cho nó ngoan ngoãn nghe lời, sáu tiện nhân kia mất tích không phải là minh chứng tốt nhất sao? Ta biết Quý bà bà mơ ước cái gì ở Huyền Diệp cốc của chúng ta, nhưng không quan hệ, chỉ cần nàng có thể giúp ta làm nữ hoàng của Huyền Diệp tộc thì vật nàng muốn ta sẽ cho nàng, cho nên hảo muội muội người cứ yên tâm, dù toàn bộ người trong tộc chết hết thì nàng cũng không dám đụng đến hai người chúng ta”

“Dạ, tỷ tỷ, bất quá xin thứ uội muội ngu dốt, Quý bà bà giết hết chúng ta rồi độc chiếm Huyền Diệp cốc không phải tốt hơn sao? Khi đó nàng thích gì đều có thể tới tay, không sợ bị người khác quẫn thúc”

“Muội muội có điều không biết, vật nọ phải là người Huyền Diệp tộc chúng ta tự mình làm ra, nếu không vừa đến tay ngoại nhân cũng chỉ là phế thải mà thôi, nếu không người nghĩ ta dựa vào cái gì để Quý bà bà bằng lòng hợp tác với ta? Hơn nữa nếu nàng giết toàn bộ người của Huyền Diệp tộc, chiếm vương vị thì tin rằng Xà tộc, Thú tộc, Tuyết Ưng tộc, Hỏa Hồ tộc, Hoàng Tước tộc sẽ không bỏ qua cho nàng. Dịch Tu Tư cùng bọn họ có quan hệ thế nào, nàng hiểu rõ hơn ta, nhưng nếu Huyền Diệp tộc không may bị vật nọ ăn hết phần lớn người trong tộc, mà điện hạ cũng không may bị uống mệnh thì các vị vương tộc khác cùng lắm là sẽ trút hận lên vật kia, liên thủ tiêu diệt nó, chuyện này cũng không liên can gì tới chúng ta và Quý bà ba a. Cho nên dù thế nào cũng không tìm ra sự liên can tới chúng ta, huống chi bây giờ đạo hạnh của ta đã không còn, các vị vương tộc khác không thể nghĩ là ta ra tay sát hại Dịch Tu Tư. Đến lúc đó, vật kia bị giết, an nguy của chúng ta được đảm bảo, ta là nữ vương của Huyền Diệp tộc mà người là đại thần phụ tá, cùng hưởng quyền uy và phú quý, nhận sự triều bái của các yêu tinh khác, không tốt sao?”

Những lời này làm cho Hồng Ngọc hoàn toàn yên lòng, vui mừng mỉm cười “ tỷ tỷ, người thực sự là thiên tài a, suy nghĩ kế hoạch chu đáo, chặt chẽ đến vậy, có thể nói là thiên y vô phòng, nhưng mà cái tên Bội Sơn chết tiệt kia thì tính thế nào?”

“Mỗi lần hấn làm người trung gian đi liên hệ với Quý bà bà và vật kia, chúng ta chỉ cần tiết lộ tin tức, làm cho hấn thay chúng ta chịu hết mọi tiếng xấu là được, chẳng phải hấn nói dù chết vì ta cũng nguyện ý sao? Ta chẳng qua là thành toàn cho tâm nguyện của hấn mà thôi, muội muội nói phải không?”

“Tỷ tỷ nói đúng, Bội Sơn hấn cũng không nghĩ xem thân phận mình là gì, dám có chủ ý với tỷ tỷ, đến lúc đó để cho vật kia ăn hấn là được” Hồng Ngọc sắc mặt lạnh lùng, phụ họa theo.

“Đó chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi, bây giờ chúng ta vẫn còn cần đến hấn, người lập tức đi gọi hấn đến đây đi” Vân Tây lạnh lùng nhìn tuyết trắng bên ngoài, nở nụ cười ngoan độc.

“Dạ, tỷ tỷ” Hồng Ngọc trả lời rồi đi ra ngoài.

Dịch Tu Tư đi vào nghị sự đại sảnh thì thấy không chỉ có Cốc tổng quản mà các vị trưởng lão cũng có mặt đông đủ, sắc mặt phi thường nghiêm túc, làm cho Dịch Tu Tư cũng nghiêm mặt “ có chuyện gì? Không phải nói hôm nay không có ai mất tích sao?”

” Đúng vậy, điện hạ, là không có người mất tích bởi vì đã tìm được thi thể”

Tổng quản cung kính thi lễ với Dịch Tu Tư rồi oán giận vung tay lên, lập tức trên sàn đá cẩm thạch trơn bóng xuất hiện hai nguyên hình giống cái của Huyền Diệp tộc, liếc mắt một cái Dịch Tu Tư đã phát hiện ra đó là thi thể của hai tỷ muội mới được hấn sủng hạnh mấy ngày trước, không ngờ hôm nay xuất hiện trước mặt hấn đã là hai cái thi thể.

” Chết tiệt, vì nguyên nhân gì mà chết?” đôi cánh sáng bóng của các nàng đã trở nên u ám, bắt đầu thối nát, làm cho Dịch Tu Tư trong lòng phần nộ bùng bùng.

Tổng quản tựa hồ như muốn nói gì đó rồi lại thôi, Dịch Tu Tư cau mày nhìn hấn “ nói đi, che giấu là có ý gì? Cần phải vì các nàng mà báo thù, không thể để các nàng chết oan như vậy”

“Là đang trong lúc cực lạc thì toàn bộ linh hồn đều bị cắn nuốt nên mới dẫn đến cái chết” tổng quản cân nhắc một hồi rồi hồi đáp.

“Lúc cực lạc? ý người nói là trước khi chết, các nàng còn bị cưỡng bạo sao?” Địch Tu Tư cảm thấy mây đen đầu đầu, ánh mắt âm lãnh nhìn tổng quản, tựa hồ như người cưỡng bạo các nàng là hắn, làm cho tổng quản sợ tới mức lui lại phía sau mấy bước, cố gắng kiềm chế sự sợ hãi, nghĩ rằng nếu hắn không thể nói rõ mọi chuyện thì có thể bị Điệp vương đại nhân giết chết, nhưng hắn lại không biết nên nói thế nào “thì thể không có vẻ như bị bắt buộc, tựa hồ như là hai vị phu nhân tự nguyện”

Hắn cũng không nói ra là nhìn tư thế trước khi chết của hai vị phu nhân thì dường như là bọn họ chủ động lấy lòng người kia, khi chết thì hóa nguyên hình như vậy khi giao hoan chắc là dùng hình người rồi, nhưng mà nhìn bộ dạng của điện hạ thì hắn cũng không muốn mình phải chết trẻ cho nên suy nghĩ kia đành giữ lại trong lòng.

Địch Tu Tư hai tay nắm chặt thành quyền, nhìn chằm chằm tổng quản không hé răng, không cần nói thêm thì hắn cũng đoán được là thế nào, xem ra hung thủ không chỉ là một kẻ thích ăn thịt người mà còn là một kẻ cuồng dục, hắn ta dám dụ dỗ nữ nhân của hắn phản bội hắn, cùng hắn làm chuyện giao hoan kia. Lửa giận bùng trong lòng Địch Tu Tư, nếu kẻ kia vì cướp sắc mà đến thì hắn có thể bỏ qua nhưng vì sao sau khi hoan ái xong còn giết chết các nàng, chuyện này không thể tha thứ được.

”Người này nhất định không phải là tộc nhân Huyền Điệp tộc chúng ta, từ lúc này, bắt đầu tra xét xem có yêu tinh khác tộc nào trà trộn vào trong Huyền Điệp cốc hay không, cho dù đi ngang qua cũng phải tìm hắn cho ta, nhất là giống đực, mặc kệ là tới làm khách hay ở lâu dài, tới hôm nay đều phải mang danh sách đến cho ta xem, hơn nữa dù ta nghi ngờ là người ngoài tộc nhưng cũng không thể bỏ qua khả năng là người trong tộc làm, cho nên đem danh sách các giống đực có hơn hai ngàn năm đạo hạnh trong tộc đem đến cho ta luôn”

“Dạ, điện hạ yên tâm, thuộc hạ sẽ làm theo” tổng quản nơm nớp lo sợ

“Các trưởng lão đối với sự mất tích vô cớ lần này có ý kiến gì không?” tổng quản đi rồi, Địch Tu Tư mới cố gắng áp chế lửa giận trong lòng nhìn các vị trưởng lão đang ngồi trên ghế, đó chính là những người nhiều tuổi nhất trong tộc a.

”Điện hạ không nên gấp gáp, Huyền Điệp không tranh giành với đời, đã mấy ngàn năm nay chưa từng xảy ra chuyện quỷ dị như vậy, lần này bất ngờ xảy ra tai nạn cũng không phải là ngẫu nhiên, mấy lão già chúng ta cũng đã thương lượng qua, nhất trí cho rằng có người muốn làm cho tộc chúng ta diệt vong nên mới tạo ra một loạt sự mất tích kỳ lạ như vậy, lần này tìm được thi thể của hai vị phu nhân kia dường như là do đối phương cố ý, nếu không hắn đã để cho chúng ta không tra ra chút manh mối nào như sự mất tích của sáu vị phu nhân kia, chẳng phải như vậy sẽ làm chúng ta sốt ruột hơn sao? Cho nên chúng ta đều cho rằng hành vi hôm nay chính là một sự khiêu khích”

”Khiêu khích?” Địch Tu Tư hạ mi mắt, cố ý làm bắn nữ nhân của hắn là muốn tuyên cáo với hắn chuyện gì?

”Đúng vậy, cho nên điện hạ cần phải suy nghĩ cẩn thận, có phải lúc nào đó ngài đã cùng người ta có tranh cãi mà không để ý tới nhưng đối phương lại ghi nhớ cho nên mới phát sinh chuyện như hôm nay?”

”Nhị trưởng lão, ý của người là chuyện ăn thịt quỷ dị này là do tình địch của ta hận ta đoạt yêu nên trả thù ta sao? Nhị trưởng lão, sức tưởng tượng của người thực phong phú, Địch Tu Tư ta cần phải đi tranh nữ nhân với nam nhân khác sao? Huống chi sáu người mất tích kia, nay đã chết hai, đạo hạnh của các nàng tuy không phải lợi hại nhất trong số nữ nhân của ta nhưng cũng không thấp, theo ta cũng đã lâu, người bình thường muốn giết nàng mà các nàng ngay cả cầu cứu cũng không thể thì không có khả năng, trừ phi người này pháp lực và đạo hạnh đều cao hơn các nàng rất nhiều. Nếu là như vậy thì đầu cần đợi nhiều năm như vậy mới đến trả thù mà dựa vào pháp lực hiện tại của hắn cũng không thua kém ta, nếu ta thực đoạt yêu của hắn thì ta có thể bình yên đến hôm nay sao? Sao hắn lại không tới tìm ta?”

Địch Tu Tư cảm thấy mấy lão già này đúng là quá hồ đồ, chuyện như vậy mà cũng có thể nghĩ ra, quả thực không thể trông mong gì vào bọn họ.

”Điện hạ ngài đừng phiền não, thực ra lão hủ còn có hoài nghi nhưng không dám nói ra miệng thôi, nhưng lẽ ra sinh vật này không còn tồn tại trên thế giới này mới phải” đại trưởng lão thấy Địch Tu Tư tức giận thì vội vàng giải thích.

Mà Dịch Tu Tư khi nghe hẳn nói sinh vật này hẳn không còn tồn tại thì giật mình, nghĩ bọn họ đang nói tới sự tồn tại của Tuyết Kiều nhưng lại thấy không đúng, nếu bọn họ thực sự đã biết đến sự tồn tại của Tuyết Kiều thì đã sớm kinh hồn bạt vía, ồn ào náo động đến cả thế giới cũng biết chứ làm sao có chuyện an ổn ngồi ở chỗ này cùng hẳn nói chuyện.

” Là cái gì?” Dịch Tu Tư không dám để bọn họ phát hiện ra tâm tư của hẳn

” Phệ linh giao!” Đại trưởng lão chặn chờ một hồi lâu mới phun ra ba chữ.

Mà Dịch Tu Tư nghe được ba chữ này thì âm thầm thở dài nhẹ nhõm, may mắn bọn họ không nói tới Nhân Ngư, nếu không thì hẳn không biết nên phản ứng thế nào.

Phệ linh giao, hẳn cũng có biết, là sinh vật xuất hiện sau thời kỳ thượng cổ, có ngoại hình gần giống Nhân Ngư, ác độc tinh quái, cũng dùng linh hồn của yêu tinh để duy trì năng lực bản thân, hơn nữa còn rất thích ăn những tinh linh cực ác hoặc tinh khiết nhất, nếu thực sự là vật đó thì người của Huyền Diệp tộc rất hợp khẩu vị của hẳn, nhưng mà lẽ ra vật này đã bị tiêu diệt từ rất nhiều năm trước mới đúng, sao còn tồn tại, lại còn đúng lúc xuất hiện ở Huyền Diệp cốc nữa?

Nhưng ngay cả Nhân Ngư như Tuyết Kiều còn sống thì nói gì tới mộ Phệ Linh Giao, chuyện này cũng không có gì quá kỳ quái, cho nên Dịch Tu Tư không lấy gì làm ngạc nhiên mà chỉ nhíu mày hỏi “ vật này có yếu điểm gì, hay nói cách khác là thói quen tập tính của nó thế nào?”

” Điện hạ, các lão hủ chỉ là hoài nghi, dù sao Huyền Diệp tộc chúng ta cũng là cư ngụ trong cốc, không có gần nguồn nước mà Phệ Linh Giao lại là thủy sinh vật, không thể rời khỏi nước lấy một ngày, hơn nữa giống loài này cũng đã sớm bị tuyệt chủng, vì các lão hủ thấy hai vị phu nhân bị người ta hút sạch nguyên thần cho nên mới có ý nghĩ như vậy”

Các trưởng lão thấy Dịch Tu Tư vừa nghe nói tới Phệ Linh Giao thì đã nóng nảy hơn thì vội vàng giải thích, dù sao cũng mới là hoài nghi mà thôi, nếu thực sự không phải mà do có người ở sau bày trò thì chẳng phải là bọn họ đã xa rời trọng điểm rồi sao?

Nhưng Dịch Tu Tư lại mười phần tin tưởng vào giả thuyết này, rất có thể vật nọ đã ẩn mình trong tộc của hẳn, muốn tiêu diệt toàn tộc, dù sao thì trên thế giới cũng rất ít yêu vật âm độc ăn hết thân thể và nguyên thần của người khác, nếu Nhân Ngư cũng tồn tại, thì Phệ Linh Giao sao lại không thể.

Trong tộc quả thật không có nhiều nguồn nước, thác nước mà Tuyết Kiều hay đến là nguồn nước lớn nhất, chết tiệt, sau này không thể cho tiểu nhân ngư đến đó, rất nguy hiểm. Bọn họ không có nhiều hiểu biết về Phệ Linh Giao này, dù sao thì so với Nhân Ngư, tên tuổi của Phệ Linh Giao cũng không nổi bằng, nhưng đó cũng chính là nguyên nhân khiến Dịch Tu Tư càng thêm cố kỵ.

“Mặc kệ có phải đúng hay không, từ bây giờ không được cho tất cả nữ quyền và đứa nhỏ xuất môn, mặt khác ngày mai tập hợp tất cả các giống đực trong tộc lại, ta tự mình dẫn bọn họ đi kiểm tra thác nước sau núi, nơi đó là nguồn nước lớn nhất trong tộc địa, hiện giờ chúng ta cũng đủ nước dùng trong nửa năm nên có thể ngăn thác nước lại, tháo nước trong đáy hồ, nếu thực sự là có vật quái ác kia thì ta không tin không tìm được hẳn”

“Dạ, điện hạ” các vị trưởng lão ra sức gật đầu, tuy không phải là biện pháp tốt nhất nhưng trước mắt cũng chỉ có thể làm như vậy, chỉ cần không phải là sinh vật khủng bố kia thì sớm hay muộn bọn họ cũng sẽ ra tra hung thủ.

30. Chương 30: Tiếng Cười Vui

Thương lượng xong, Dịch Tu Tư mới trở về đông cung, khi vừa vào trong thì thấy Chính Khả Xuân và Phùng Xuân về mặt sức cùng lực kiệt đang ngồi trên bậc thang mà bên vách tường Tuyết Kiều vừa vịn vách tường vừa thì thào “ trước khóa Phùng Xuân, sau khóa Chính Khả Xuân tỷ tỷ” nghe rất khó hiểu, Dịch Tu Tư nhìn thấy lại rất muốn cười, cảm giác nặng nề khi nghĩ sự bị đánh tan không ít.

” Tuyết Kiều, người rớt cuộc đang làm cái gì?” Địch Tu Tư buồn cười tiêu sái tiến lên.

Tuyết Kiều đang cố gắng tập bước đi, bất thành lình nghe tiếng của Địch Tu Tư thì giật mình, xoay người, quên vịn vào tường nên loạng choạng té ngã cũng may được Địch Tu Tư đỡ lấy, ôm nàng vào lòng trêu đùa “nhiệt tình như vậy sao? Ta mới đi có một lát mà đã yêu thương nhưng nhớ vậy sao?”

” Địch Tu Tư, người làm cái gì đứng ở phía sau dọa người, người không phát hiện ta đang ở cố gắng luyện tập đi đường sao?” Tuyết Kiều có chút mất hứng

“Người luyện tập như vậy là vô dụng, chưa từng thấy có người học bước đi mà phải có đồ vật giúp đỡ, nếu như vậy thì vĩnh viễn cũng không học được a, phải bỏ hai tay ra, tự mình bước đi”

“nhưng mà như vậy sẽ bị ngã sấp, rất đau nha” Tuyết Kiều tức giận trợn to hai mắt, hấn nghĩ nàng thực ngu ngốc sao? Buông tay thì nàng chắc chắn sẽ bị ngã a, rất đau, tay nàng đã bị bầm xanh bầm tím rồi.

“Vài lần rồi sẽ quen thôi, hơn nữa nếu không vậy thì sẽ không nhanh biết đi được, chưa từng nghe nói có yêu tinh sau khi biến thành hình người còn phải học bước đi a”

Địch Tu Tư nếu sinh vào thời hiện đại tuyệt đối có tư cách làm giám sát kỷ luật, nhưng mà ngoài miệng nói thế thôi chứ hấn cũng không thực sự muốn nàng bị té, nếu không thì lúc trước đã không vội đỡ lấy nàng.

“ Ai quy định yêu tinh biến ra chân thì nhất định sẽ biết cách biết đi chứ” Tuyết Kiều buồn bực phản bác

” Không có ai quy định, nhưng người thử hỏi Chính Khả Xuân các nàng xem, sau khi các nàng biến thành hình người có ai chỉ các nàng phải bước đi thế nào không? các nàng bầm sinh đã biết a” Địch Tu Tư thực sự dở khóc dở cười, cũng không phải là tiểu hài tử, thế mà còn cần chỉ dạy bước đi sao?

“Người là ghét bỏ ta ngu ngốc sao?” Tuyết Kiều trở nên nhạy cảm

“Cái đầu nhỏ bé của người suy nghĩ bậy bạ gì đó, ta sao lại chê người ngu ngốc? ta là chuẩn bị tự mình dạy người bước đi nha” Địch Tu Tư đưa tay chỉ vào trán Tuyết Kiều nói

” Thật sự vậy tốt quá, ta cảm thấy ta cũng đã có tiến bộ, tiếc là Chính Khả Xuân tỷ tỷ và Phùng Xuân đã không còn sức giúp ta nữa” Tuyết Kiều hưng phấn nói.

Địch Tu Tư cuối cùng cũng biết một người luôn chú trọng hình tượng, khi thấy hấn đều lập tức tiến tới nghênh đón như Chính Khả Xuân và Phùng Xuân hôm nay vì sao phải ngồi im rồi, ngay cả một chút khí lực cũng không có. Không biết mới có nửa ngày mà Tuyết Kiều đã gây sức ép cho hai người bọn họ thế nào mà làm các nàng mệt như vậy, vừa nhìn bọn họ với ánh mắt cảm kích, biết ơn, vừa nói với Tuyết Kiều “ người nha, để ta giúp người đi, người bước theo ta nha, ta bước một bước, người bước theo một bước, hiểu chưa?”

” Nga, tốt!” Tuyết Kiều cầm lấy tay của Địch Tu Tư, gật đầu

Địch Tu Tư giống như dạy một đứa trẻ tập đi, bước chân phải lên trước, Tuyết Kiều cũng nhanh chóng làm theo, gót chân vừa chạm đất, người đã lung lay nhưng nhờ có Địch Tu Tư đỡ nàng nên không sao, vậy mà đương sự còn không chút ý thức “ khóa Phùng Xuân, hảo”

” Tuyết Kiều, bước chân của người quá mạnh, cần phải chậm lại, hơn nữa bàn chân chạm đất trước chứ không phải là gót chân, hơn nữa khóa Phùng Xuân là cái gì?”

“Thì ra phải là chạm bàn chân trước a, được, ta thử lại một lần xem sao, hai chân đều dùng cách này phải không?” Tuyết Kiều ra dáng ham học hỏi.

Nhìn thấy Địch Tu Tư gật đầu, nàng mới an tâm mà giải thích “ Địch Tu Tư, người thực ngu ngốc, ta không phân biệt được chân trái với chân phải cho nên lúc này Phùng Xuân nói cho ta biết cái chân gần với nàng là chân phải, còn gần với Chính Khả Xuân tỷ tỷ là chân trái, cho nên ta mới đặt chân cho hai cái chân, người biểu ta bước chân phải cho nên ta mới nói là bước Phùng Xuân a”

Địch Tu Tư đồ mồ hôi trán, lần đầu tiên mới gặp một người không phân biệt được chân trái với chân phải, còn đúng lý hợp tình nói người ta ngu ngốc, loại chuyện này e là chỉ có mình Tuyết Kiều mới dám nói, buồn cười chỉ vào chân nàng nói “ hiện tại bên cạnh chân của người không có Phùng Xuân, bên kia cũng không có Chính Khả Xuân, người làm thế nào để phân biệt được chân trái với chân phải hử”

“Ách, thì là do người bước chân này a” Tuyết Kiều ngẩn người, sau đó chỉ vào cái chân của Dịch Tu Tư nói “Chân này là chân trái nên chân bên cạnh chắc chắn là chân trái, thực dễ phân biệt có phải không?” Dịch Tu Tư lập tức nhún cơ hội này mà giáo dục nàng

Tuyết Kiều nhìn hai chân rồi thành thực lắc đầu “ ta đã biết, nhưng mà nếu không có người cùng đi bên cạnh thì ta làm thế nào để phân biệt được chân của mình mà bước?”

Dịch Tu Tư vỗ trán, thực muốn than trời “ vậy lúc người ở Xà tộc, không phải đã ăn cơm Bắc Dao Quang nấu sao?”

Tuyết Kiều gật đầu, “ Ân, có nếm qua, cái đó và ăn quan hệ gì?”

” Đương nhiên là có quan hệ, ta hỏi người, người dùng tay nào để cầm đũa? Thực ra tay cầm đũa là tay phải, ứng với nó chính là chân phải, còn cái còn lại chính là tay trái, chân trái “ Dịch Tu Tư quyết định lựa chọn phương pháp giảng dạy trực quan sinh động hơn, không phân biệt được trái phải không phải là chuyện lớn gì nhưng lại rất quan trọng, nếu khi nàng chạy trốn mà còn phai bắn khoả, suy nghĩ xem bên nào là bên trái, bên nào là bên phải thì còn kịp sao?

Nhưng mà câu trả lời của Tuyết Kiều làm Dịch Tu Tư cười ra nước mắt “ ta dùng cả hai tay để ăn”

Chính Khả Xuân và Phùng Xuân nhin không được mà bật cười thành tiếng “ điện hạ, các biện pháp có thể dùng, các thiếp đều đã thử qua nếu không thì cũng không mệt đến mức này, người vẫn nên nghĩ thêm cách khác đi”

Thanh âm của Phùng Xuân hơi khàn, hiển nhiên là vì dạy cho Tuyết Kiều mà tốn không ít nước miếng, đáng tiếc là đều không có hiệu quả, tập cả buổi điều duy nhất đạt được là Tuyết Kiều cũng đã biết khi Dịch Tu Tư bước chân phải đi thì nàng sẽ nói “khóa Phùng Xuân”, tuy rằng chưa kịp chuyển hóa ba từ này thành chân phải nhưng có thể tiếp thu được như vậy cũng không dễ dàng gì, cho nên Chính Khả Xuân và Phùng Xuân đã thấy thành công mỹ mãn.

Bây giờ điện hạ đã trở về thì giao trọng trách lại cho hắn đi.

” Được rồi! Được rồi! coi như ta chưa nói gì, chúng ta thử lại lần nữa” Dịch Tu Tư quyết định từ bỏ ý định giúp nàng phân biệt trái phải, thăm nghĩ tập trung dạy nàng cách bước đi đã.

” Nga!” Tuyết Kiều lập tức gật đầu, còn chần chú học hỏi, thấy Dịch Tu Tư bước đi thì nàng cũng bước, hấn thu chân về thì nàng cũng thu lại, nghe lời hấn để bàn chân chạm đất trước nhưng vẫn lung lay sắp ngã, Dịch Tu Tư bất đắc dĩ nói “ Tuyết Kiều, người nhớ phải học đi rồi mới chạy, nhất định phải bàn chân chạm đất trước rồi mới tới gót chân, mà khi lui lại thì làm ngược lại nếu không sẽ rất dễ bị ngã, người hiểu chưa?”

” Dịch Tu Tư, làm nhân loại thật sự không dễ dàng gì a, chỉ học đi thôi mà cũng phức tạp như vậy, ta thực sự là rất bội phục bọn họ” Tuyết Kiều có chút cảm thán nói.

Dịch Tu Tư nhin không được trợn mắt “ Tuyết Kiều, nhân loại muốn làm người tốt thì không dễ dàng nhưng yêu tình chúng ta muốn giống như con người thì dễ dàng hơn, tiếc là không biết vì sao người lại là một ngoại lệ, bất quá cũng không sao, chúng ta có nhiều thời gian để học, bỏ chân ra, tốt, lại bước đi, rồi chân kia nhắt lên. Ân, tốt lắm, chính là như vậy, Tuyết Kiều làm tốt lắm”

Tuyết Kiều được Dịch Tu Tư dìu, giống như đứa nhỏ đang tập đi, bước từng bước một, Dịch Tu Tư thấy nàng ham học hỏi trong lòng cũng ấm áp hơn, không thấy mệt.

Tuyết Kiều thực sự muốn giống như bọn họ, không muốn làm người khác biệt, không muốn người ta sợ hãi cái đuôi của nàng, cho nên tìm mọi cách để biến ra hai chân. Bây giờ có được rồi lại không biết phải sử dụng thế nào, còn khốc lóc, Dịch Tu Tư thấy Tuyết Kiều như vậy cảm thấy có chút kiêu ngạo lại thấy ấm lòng, phần nhiều lại là đau lòng, nghĩ lại mấy ngày qua hấn đối với nàng thật tệ nên trong lòng âm thầm quyết định, sau này hấn nhất định phải yêu thương nàng gấp đôi, cho nàng tất cả sự yêu thương, chăm sóc, làm cho nàng cảm nhận được tình cảm và sự quan tâm của hấn.

Hấn khát vọng được cùng nàng trải qua vô số ngày trong tương lai, không cần quan tâm nàng có phải là Nhân Ngư hay không, không để ý pháp lực và đạo hạnh của nàng cao hơn hấn nhiều, thích chỉ đơn giản là

thích thôi, hắn quyết định không trốn tránh nữa.

” Tuyết Kiều, sau này nếu người thích nghịch nước, ta sẽ kiếm một cái hồ lớn hơn nữa, giống như nơi quê nhà người để người chơi đùa, được không?” vừa dịu dàng đi, vừa nhẹ giọng hỏi.

” Thật vậy chăng? Thật tốt quá! Cám ơn người Dịch Tu Tư!” Tuyết Kiều lập tức cao hứng ngẩng đầu lên, hướng về phía Dịch Tu Tư liền mỉm cười ln.

Quả nhiên nhìn thấy cao hứng tươi cười của nàng, Dịch Tu Tư càng cảm thấy hắn phải thực hiện lời hứa của mình “ Tuyết Kiều, ngày mai nên ngoan ngoãn ở trong nhà, đừng đi đâu, chúng ta đã tìm được một ít manh mối về kẻ ngoại nhân kia, tính ngày mai sẽ đi bắt nó”

Tuyết Kiều đột ngột dừng bước “ tìm được rồi sao? Là ai mà xấu như vậy, còn mấy người mất tích có tìm được không? có muốn ta đi cùng không, ta có thể hỗ trợ”

” Bây giờ còn không biết, chỉ mới có chút manh mối thôi, ngày mai mới đi chứng thật, người không cần đi, ta đi là đủ rồi” Dịch Tu Tư vội vàng lắc đầu, dù sao thân phận và đạo hạnh của Tuyết Kiều cũng chỉ có một mình hắn biết, nếu ngày mai hắn thực sự phải giao đấu với Phệ Linh Giao mà Tuyết Kiều lại ra tay giúp hắn, vậy không phải sẽ để cho cả tộc biết sao? Đến lúc đó vấn đề sẽ còn nghiêm trọng hơn cả chuyện của Phệ Linh Giao.

” Người sợ ta không thể bảo hộ ta chính mình sao? Phải biết rằng ta so với người–”

Tuyết Kiều còn chưa nói xong đã bị Dịch Tu Tư che miệng lại “ không phải, thực ra ta muốn người ở lại đây để bảo hộ cho Phùng Xuân và Chính Khả Xuân, người cũng biết là pháp lực các nàng không à. Nếu người cũng đi, tên bại hoại kia lại đến đây thì tính làm sao bây giờ? Chẳng lẽ Tuyết Kiều không muốn bảo hộ cho các nàng sao? Ta dù thế nào cũng lợi hại hơn các nàng, đúng không?”

Tuyết Kiều mở to mắt nhìn Dịch Tu Tư rồi lại nhìn Chính Khả Xuân và Phùng Xuân đang ngồi trên bậc thang, nghĩ một hồi rồi gật đầu, lúc này Dịch Tu Tư mới buông tay khỏi miệng nàng, Tuyết Kiều lập tức nghĩa bất dung từ nói “ Dịch Tu Tư, người nói đúng, ngày mai ta không đi, ta ở trong nhà”

“Vậy mới ngoan, mọi chuyện nhờ Tuyết Kiều nha” Dịch Tu Tư mỉm cười, Phùng Xuân và Chính Khả Xuân tuy không biết bọn họ đang nói gì nhưng thấy điện hạ tươi cười như vậy thì cũng đoán được chắc chắn điện hạ đã nói gì đó để lừa Tuyết Kiều cô nương đơn thuần rồi, nhưng mà chắc cũng vì muốn tốt cho nàng mà thôi, cho nên bọn họ cũng không vạch trần, chỉ ngồi xem kịch hay mà thôi.

” Không thành vấn đề, giao cho ta đi, người đi sớm về sớm thì tốt rồi, nếu–”

” Ta biết, nếu không được, nhất định sẽ để người đi xem náo nhiệt!”

Dịch Tu Tư vội vàng ngăn cản lời của nàng, chỉ có này tiểu nhân ngư mới có thể luôn nói hắn ‘ không nên thế này, phải làm thế kia, mà không biết rằng hai từ không được rất dễ dàng làm tổn thương tự trọng của nam nhân, nhưng nghĩ đến suốt tối hôm qua hắn bị tiểu nhân ngư này dùng tay ép cho thiếu chút nữa là không được thật rồi.

Quả thật là chính là khắc tinh của hắn a, hắn là nam tử đẹp nhất thiên hạ, thông minh siêu tuyệt thế nhưng lại bị thua trên tay một tiểu nhân ngư không hiểu sự đời, thế nhưng hắn lại vui vẻ chịu đựng, thật đúng là hắn cũng coi thường cả bản thân mình.

” Được rồi!” Tuyết Kiều hiển nhiên là hài lòng với sự tự giác của hắn, dùng sức gật gật đầu.

Hai người vừa nói chuyện vừa tập đi, vừa lúc đi tới trước mặt Phùng Xuân và Chính Khả Xuân mà các nàng lại đang ngây ngốc nhìn bọn họ, còn run run tay chỉ mà mãi không nói được tiếng nào.

Tuyết Kiều cùng Dịch Tu Tư ngạc nhiên, khó hiểu nhìn các nàng, nghĩ là sau lưng bọn họ có gì đó, cả hai cùng quay người nhìn xem nhưng không thấy gì, liền xoay người lại kinh ngạc hỏi “ Chính Khả Xuân, Phùng Xuân, các người chỉ cái gì?”

” Tuyết, Tuyết Kiều cô nương, nàng, nàng–” Phùng Xuân lắp ba lắp bắp làm cho Dịch Tu Tư càng nôn nóng hơn “ Phùng Xuân, Chính Khả Xuân, rốt cuộc là có chuyện gì? Các người muốn nói Tuyết Kiều bị làm sao?”

Địch Tu Tư đi tới sát bên hai người, dùng sức kéo họ đứng lên.

Mà Tuyết Kiều cũng có chút lo lắng chạy tới đẩy Địch Tu Tư ra, mắt hững nói “ Địch Tu Tư, ngươi sao lại thô lỗ với các nàng như vậy?”

Còn lo lắng nhìn hai người kia “ Chính Khả Xuân tỷ tỷ, ngươi bị sao vậy? đừng làm ta sợ”

” Không, không phải, ta là muốn nói, tuyết, Tuyết Kiều cô nương đã có thể bước đi” Chính Khả Xuân rốt cuộc cũng nói được điều muốn nói.

” A” Địch Tu Tư cũng có phản ứng, tầm mắt đầu tiên là nhìn xuống chân Tuyết Kiều, sau đó nhìn lại nơi bọn họ đang đứng, nếu hắn nhớ không lầm thì hắn đi tới trước, còn Tuyết Kiều là tự mình đi tới sao?

Trời ạ! Địch Tu Tư cơ hồ muốn hét thật to, Tuyết Kiều rốt cuộc đã biết đi.

Mà Tuyết Kiều cũng giật mình nhìn hai chân của mình, không ngờ nàng có thể bước đi, còn không bị té ngã, không có loạng choạng, mà là đi lại bình thường.

” Oa—” Địch Tu Tư cao hứng ôm lấy Tuyết Kiều xoay vòng vòng trong đông cung “ Tiểu Tuyết Kiều của ta rốt cuộc cũng biết đi rồi, ha ha”

“A, Địch Tu Tư, ta biết đi rồi, thật cao, ta thật cao hứng nha, ta rốt cuộc cũng chân chính là một nhân loại rồi, cảm ơn ngươi Địch Tu Tư, cảm ơn ngươi”

Tuyết Kiều không biết vì sao lại cảm ơn Địch Tu Tư, nàng chỉ biết là nếu không đi đến đây với hắn, không quen biết hắn thì nàng sẽ không có cơ hội biến ra hai chân giống mọi người.

Dùng sức ôm lấy cổ hắn, để mặc hắn xoay nàng, còn sung sướng hôn lên môi hắn, tiếng cười của hai người vang vọng khắp đại điện của đông cung.

31. Chương 31: Rượu Ngon Dẫn Xuân Tình

Ban đêm, trong đại điện đông cung đèn đuốc sáng trưng, Địch Tu Tư thậm chí còn đem ra rượu ngon trân quý đã cất giữ rất lâu năm mà Tước vương Vân Thư đã tặng hắn ra, trước giờ vẫn tiếc không dám uống nhưng hôm nay vì mừng cho Tuyết Kiều biết đi mà hào phóng mang ra.

Nén hồng, rượu ngon, lại có giai nhân làm bạn, ánh mắt mơ hồ mông lung , không phải vì say rượu mà chính là say tình, say người, say cảnh.

Tuyết Kiều chưa từng uống rượu, càng không nói tới rượu ngon lâu năm nên rất nhanh đã thấy ngà ngà say, mặt mày đỏ bừng dựa vào trong ngực của Địch Tu Tư, giống như đã điểu tìm chỗ trốn, không ngừng vịn vịn.

Địch Tu Tư uống mấy chén, trong lòng cũng rạo rực lên, Phùng Xuân và Chính Khả Xuân vẻ mặt đều ẩn chứa phong tình nhưng thấy điện hạ từ đầu đến cuối đều nhìn Tuyết Kiều, không có ý để các nàng hầu hạ thì cũng không lấy làm oán hận, chỉ cảm thấy có chút mất mát mà thôi.

Thực ra Địch Tu Tư không uống nhiều lắm, chỉ là có lòng mà không có sức, ai biểu đêm qua hắn bị Tuyết Kiều ép buộc lâu như vậy chứ.

Hiện giờ mỹ nhân trong ngực, bộ dáng ỷ lại vào hắn như thế mà hắn lại không thể làm gì nàng, nhưng mà dù thế nào thì miếng ăn ngon đã đến miệng mà không ăn thì không phải là Địch Tu Tư hắn.

Dùng sức ôm chặt người trong lòng, cuối cùng Địch Tu Tư cũng vui sướng phát hiện có bộ phận nào đó trên người hắn đã nổi lên phản ứng.

Đây chính là chính ngươi uống rượu, cũng không nên trách ta lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn nga! Địch Tu Tư thầm nghĩ trong lòng.

Đặt Tuyết Kiều lên giường, vừa định đứng dậy cởi quần áo thì đã bị nàng giữ lại “chạy đi đâu? còn chưa uống rượu xong nha, thì ra uống rượu vui như vậy, Địch Tu Tư, ngươi là người xấu, lâu như vậy cũng không đem rượu ra cho ta uống”

“Tuyết Kiều, ngươi buông ra đi, ta cởi quần áo một chút, nóng quá” Địch Tu Tư bắt đắc dĩ gỡ tay nàng ra, không ngờ Tuyết Kiều đạo hạnh à tửu lượng lại kém như vậy, mới có mấy chén đã lộ ra dáng vẻ ngây thơ hơn cả bình thường

“Nóng? Ta cũng rất nóng, cởi cho ta trước” Tuyết Kiều bá đạo nói

Địch Tu Tư cười tít mắt “Tuyết Kiều, đây là do ngươi bảo ta cởi nha, một hồi nếu có phát sinh chuyện gì thì sáng mai cũng đừng trách ta nha”

” Địch Tu Tư, ngươi sao lại dong dài như vậy? nói ngươi cởi thì ngươi mau cởi đi” Tuyết Kiều cố mở to ánh mắt đã mờ lung, lớn giọng.

“Được, ta cởi, ta giúp ngươi cởi” Địch Tu Tư lập tức ra tay giúp Tuyết Kiều cởi quần áo, hai luồng tuyết trần nồn nà bật ra như đón tiếp hân, làm cho Địch Tu Tư nhìn thấy thì miệng đắng lưỡi khô.

Không chần chờ thêm, thuận thực cởi bỏ từng món, từng món trên người Tuyết Kiều, khối thân thể tuyết trắng hoàn mỹ cũng dần dần xuất hiện trước mắt hân, hai khóa trân châu như dụ dỗ mắt hân, làm cho hân không thể rời khỏi thân thể nàng dù chỉ một phút một giây.

Không kiên nhẫn cởi bỏ từng món quần áo của mình nên Địch Tu Tư dùng sức một cái, toàn bộ quần áo đã như những miếng vải vụn, rơi lả tả trên mặt đất, hân hưng phấn như mới lần đầu tiên giao hoan cùng nữ tử.

Dùng sức ôm lấy thân thể của Tuyết Kiều, hai thân thể một nóng, một lạnh kề sát nhau lại tạo thành sự hấp dẫn chí mạng.

Da thịt nhẵn nhụi tiếp xúc gắt gao với nhau, một người thì lực hấp dẫn cực lớn mà lại không biết gì, một kẻ thì sành đời quyết tâm hôm nay phải ăn sạch thân thể mà hân mơ ước bấy lâu, một khi thân cận nhau thì không đợi Địch Tu Tư chủ động, Tuyết Kiều đã bắt đầu cọ sát trên người hân, còn thấp giọng nỉ non “ân, thật thoải mái a, Địch Tu Tư, thân thể của ngươi nóng quá, rất ấm”

Bị một câu của nàng làm cho dục vọng càng tăng cao hơn, Địch Tu Tư lập tức xoay người, đặt thân hình Tuyết Kiều lên ngực, thấp giọng dụ dỗ “Tuyết Kiều, như vậy đã cảm thấy thư thái sao? Có muốn càng thoải mái hơn không?”

“Muốn, Địch Tu Tư, mau cho ta” Tuyết Kiều mãnh lực gật đầu

” Tốt lắm, Tuyết Kiều muốn càng thoải mái thì phải nghe lời ta nói, ta bảo ngươi làm gì thì ngươi phải làm cái đó, hiểu chưa?” Địch Tu Tư tiến thêm một bước, phân thân cứng rắn, nóng bức kêu gào phải mau công thành chiếm đất.

“Được, được, tất cả đều nghe theo lời ngươi” uống quá nhiều rượu, đầu óc Tuyết Kiều càng thêm mơ hồ nên không hề phản bác

” Tốt lắm, Tuyết Kiều rất ngoan, Tuyết Kiều mau hé miệng ra, ta muốn hôn ngươi, muốn làm cho ngươi càng thoải mái hơn” Địch Tu Tư áp chế đầu của nàng, nhẹ giọng nói.

Tuyết Kiều lập tức hé đôi môi anh đào ướm ất, ánh mắt mê ly nhìn Địch Tu Tư, hân lập tức ngẩng đầu, ra sức cắn nuốt cái miệng nhỏ nhắn của nàng, cái lưỡi linh hoạt chui vào miệng nàng, cắn quét tất cả hương vị ngọt ngào của Tuyết Kiều.

Tuyết Kiều nhất thời không tự chủ được phát ra tiếng rên rĩ, trên mặt cũng biểu hiện sự hưởng thụ, rồi rất nhanh bắt đầu hút lấy cái lưỡi của Địch Tu Tư ở trong miệng nàng, cùng hân chơi đùa dây dưa, có được sự đáp lại của nàng, Địch Tu Tư càng thêm lớn mật làm càng, hôn càng nhiệt tình hơn, cơ hồ là dùng hết sức lực của hân, rốt cuộc cũng là cho Tuyết Kiều xụi lơ, ở trên người hân ra sức thở gấp, hai cánh môi bị hân cắn mút mà sưng đỏ, càng thêm mê người.

Lúc này Dịch Tu Tư mới hài lòng mà di dời trận địa, lại xoay người, áp thân mình của Tuyết Kiều dưới thân, hai bàn tay to, thon dài không ngừng cao thấp vuốt ve, thăm dò thân hình chưa hiểu sự đời của Tuyết Kiều, ý đồ tìm kiếm nơi mẫn cảm nhất của nàng, muốn làm cho nàng có lần đầu tiên hoàn mỹ nhất.

” Ngộ, thật là khó chịu, Dịch Tu Tư, nóng quá! Thật là khó chịu, người, người gạt người, người nói sẽ làm ta càng thoải mái!”

” Đừng nóng vội, Tuyết Kiều, ngoan, trước nhẫn nhịn, hiện tại khó chịu một chút là vì một hồi nữa sẽ làm cho người càng thoải mái hơn, hiểu chưa? Nghĩ tới ta, được không?”

Cái trán của Dịch Tu Tư cũng toát đầy mồ hôi.

” Đau quá! Dịch Tu Tư, đau—”

Mãi một lúc sau, phân thân đã muốn mềm nhũn, Dịch Tu Tư mới thỏa mãn rời khỏi thân thể Tuyết Kiều, mà Tuyết Kiều đã sớm rơi vào giấc ngủ trong sự thỏa mãn, ngọt ngào, Dịch Tu Tư có chút bất đắc dĩ là vô hạn thỏa mãn nhìn nửa người dưới của bọn họ dính đầy mồ hôi và tinh dịch, lâu lắm rồi hắn mới cảm thụ được khoái cảm tốt cùng như vậy. Nếu không phải hôm qua Tuyết Kiều gây sức ép làm hắn đủ phẩm thì đêm nay đã không dễ dàng bỏ qua cho nàng như vậy, nhưng lúc này hắn cũng mệt chết rồi, sáng mai còn đi điều tra, Dịch Tu Tư không khỏi lo lắng không biết sáng mai hắn có còn đủ sức để làm việc hay không.

Ôm chặt thiên hạ trong lòng đang ngủ say sưa, Dịch Tu Tư cũng mang theo nụ cười thỏa mãn mà tiến vào mộng đẹp.

32. Chương 32: Chương 032

Sáng sớm hôm sau, Dịch Tu Tư đã nghe tiếng đập cửa đánh thức, thanh âm của Chính Khả Xuân ở bên ngoài vang lên “ điện hạ, tổng quản đại nhân cùng các trưởng lão đang ở đại sảnh chờ người”

” Ta đã biết” Dịch Tu Tư nhỏ giọng trả lời, cúi đầu nhìn Tuyết Kiều vẫn cuộn mình ngủ say trong lòng hắn, khuôn mặt vẫn còn đỏ ửng, từ cô nương trở thành nữ nhân chỉ trong chốc lát nhưng phong vận đã không giống nhau.

Yêu thương hôn lên trán, lên môi, lên khắp mặt nàng rồi mới nhẹ nhàng rút tay ra, Tuyết Kiều hô lên một tiếng nhưng không có tỉnh, chỉ than một tiếng rồi lại tiếp tục ngủ.

Dịch Tu Tư buồn cười nhìn động tác đáng yêu của nàng, chậm rãi đứng lên, nhìn quần áo đã thành vãi vụn liền phát tay một cái, biến ra xiêm y khác, kéo mền đắp cho Tuyết Kiều rồi mới đi ra ngoài.

Mở cửa đã thấy Chính Khả Xuân và Phùng Xuân cung kính đứng đợi bên ngoài, nhìn ánh mắt như hiểu rõ mọi chuyện của các nàng, trên mặt có chút xấu hổ, vội vàng ho khan “ khi nào nàng tỉnh lại, các người chiếu cố cho nàng một chút, nàng, nàng rất đơn thuần, có nhiều chuyện không hiểu, các người giúp nàng một tay”

” Điện hạ yên tâm, chúng ta sẽ chiếu cố tốt cho Tuyết Kiều cô nương” hai người trăm miệng một lời hồi đáp, lần đầu tiên mới thấy điện hạ có bộ dáng ngại ngùng như vậy, thực thú vị a, tối hôm qua bọn họ vận động kịch liệt như vậy hại các nàng đến phẩm, cả buổi tối đều không ngủ được, lúc này điện hạ mới biết ngưng chẳng phải là quá muộn sao?

” Vậy là tốt rồi, ta đây đi trước! một lát nữa sẽ quay lại, nếu Tuyết Kiều hỏi tới?”

“Điện hạ cứ đi đi, Tuyết Kiều cô nương nếu có hỏi đến điện hạ thì đã có hai tỷ muội chúng ta giải thích giúp người, dù sao điện hạ cũng sẽ nhanh chóng quay lại mà, cho nên không cần phải luyến tiếc như vậy, sẽ làm cho các thiếp ghen nha, điện hạ cũng nhất bên trọng nhất bên khinh rồi” Phùng Xuân lên tiếng trên ghé.

Địch Tu Tư muốn nói lại thôi một chút, lại quay đầu lại nhìn thoáng qua cánh cửa sau lưng rồi bước đi, trong lòng nghĩ chờ giải quyết xong vụ yêu quái kia thì sẽ an bài chuyện của Phùng Xuân, Chính Khả Xuân và những người khác.

Phùng Xuân và Chính Khả Xuân tính tình rất tốt, cho nên hẳn mới yên lòng để Tuyết Kiều ở cùng các nàng, nếu là các nữ nhân khác thì rất khó nói, người giống như Vân Tây có sự ghen tỵ sâu nặng như vậy cũng không ít, mà tính của Tuyết Kiều lại rất đơn thuần, một là một, hai là hai, nếu không đem các nữ nhân trong cung thu xếp tốt thì chắc chắn Tuyết Kiều sẽ đuổi hẳn đi.

Nghĩ tới Vân Tây, Địch Tu Tư lại nhú mày, thương thế của nàng chắc đã dưỡng tốt rồi, cũng đã tới lúc để nàng rời đi, hẳn biết Tuyết Kiều rất không thích nàng.

Tuy rằng Tuyết Kiều luôn miệng nói người khác là người xấu, như hẳn cũng bị nàng nói là người xấu nhưng chỉ đối với Vân Tây mới có phản ứng mãnh liệt, cho nên sau hôm nay, nhất định phải đuổi Vân Tây đi.

Suy nghĩ một hồi, người cũng đã đến đại điện, toàn bộ giống đực có đạo hạnh ột chút ở trong tộc hầu như đã tập hợp đầy đủ, về việc các nữ tử bị mất tích, các trưởng lão cũng không nói rõ ràng mà chỉ nói có người mất tích, cũng không đề cập đến chuyện Phệ Linh Giao... Cho nên người trong tộc còn chưa biết hôm nay Địch Tu Tư muốn họ đi tìm cái gì, chỉ 3 biết là theo hẳn đi ngăn nguồn nước trong tộc lại.

Nhưng bọn họ tín nhiệm Điệp vương tuyệt đối, bọn họ nghe theo hẳn vô điều kiện, hẳn muốn dẫn bọn họ đi đâu thì bọn họ đi theo đó.

Khi Địch Tu Tư dẫn theo các tộc nhân đến chỗ thác nước thì bên tây cung, Vân Tây đã biết tin từ trước, tập hợp nhiều giống đực trong tộc lại như vậy, không cần hỏi cũng biết là có chuyện lớn, cho nên trước đó nàng đã cho Hồng Ngọc đi dò la tin tức, tuy rằng không biết Địch Tu Tư tính làm gì nhưng vì để phòng ngừa hậu hoạn, nàng vẫn nên đi trước một bước, lập tức sai Bội Sơn đi thông báo cho Minh Nhân biết để trốn đi, bây giờ chưa tới lúc để Địch Tu Tư tìm được nó, nàng còn muốn lợi dụng nó để ăn những người khác a,

Mà Bội Sơn đem qua đã tìm được sự thỏa mãn trên người Vân Tây nên sao có thể không nghe lời nàng, rất nhanh hẳn đã có mặt bên thác nước, thông báo sự tình cho Minh Nhân đang nghỉ ngơi dưới đáy nước biết, cũng muốn hẳn mau chóng tìm chỗ trốn.

Minh Nhân vốn không muốn nhưng nhìn thấy con cóc tinh xấu xí này giờ cái yêu hồ lô dùng để thu phục hẳn ra thì hẳn không thể không nghe lời, chui từ đáy nước lên, hóa thành hài đồng lần nữa rồi đi theo Bội Sơn. Thực ra thì hẳn muốn ở lại để xem Địch Tu Tư có năng lực gì mà muốn bắt hẳn, nhưng hiện tại hẳn chưa tìm được biện pháp để hủy yêu hồ lô này nên đành phải bó tay.

Trước khi Bội Sơn xuất môn, Vân Tây đã ra lệnh mang Minh Nhân đến đông cung “ trong cung điện này có ba nữ nhân xinh đẹp, người đẹp nhất người không thể ăn, còn hai người còn lại thì tùy ý người chơi đùa”

Minh Nhân tức giận trừng mắt liếc hẳn một cái “ người có thể ăn, mỗi lần nhìn thấy người lại hết muốn ăn uống, đã xấu như vậy còn đi dọa người”

Bội Sơn không thèm để ý, chỉ mỉm cười “ tỷ tỷ nói ta lớn lên thật oai hùng, nàng thích ta như vậy, chỉ cần ta nghe lời nàng, nàng sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ với ta”

“Cho xin đi, người tự nhìn chính mình đi, người chỉ là một con cóc, nguyên hình xấu xí thì cũng thôi đi, ngay cả hình người cũng giống như quái vật, có nữ nhân nào sẽ thiết tình thích người chứ? Nữ nhân kia chẳng qua là lợi dụng người mà thôi, người cho rằng mình là Địch Tu Tư thứ hai sao? Ta khuyên người vẫn nên quay về lại nơi chốn của mình, chuyên tâm tu luyện, hi vọng sau khi công đức viên mãn, người sẽ đẹp hơn, có lẽ lúc đó sẽ có nữ nhân thích người”

Minh Nhân đảo đôi tròng mắt trắng dã, quả nhiên là ngựa không biết mình mất dài, khi không hay mình mông đồ mà, con cóc này không biết bộ dạng của hẳn ghê tởm tới mức nào, Minh Nhân tuy không biết nữ nhân đang sai khiến hẳn là ai nhưng người nọ tuyệt đối là đang lợi dụng hẳn mà thôi, phỏng chừng còn có ý muốn hẳn cuối cùng ăn luôn con cóc này, làm cho nàng ta thuận lợi thoát khỏi mọi hiểm nguy. Nàng ta tốt nhất đừng nên có chủ ý đó đi, nàng nghĩ Minh Nhân hẳn là người nào chứ? Hẳn ăn tập đến vậy sao? Muốn ăn thì cũng phải có chọn lựa, yêu vật như con cóc này mà đưa cho hẳn ăn sao, đừng có nằm mơ.

Tuy nhiên nói đi cũng phải nói lại, dù con cóc này xấu xí, có chút hung ác và ích kỷ nhưng tâm không đến nỗi quá xấu, so với đại đa số bề ngoài xinh đẹp mà nội tâm cực kỳ ác độc thì nó cũng coi như là kẻ trung thành.

” Ta không cần tu luyện, ta cũng không muốn nữ nhân khác, ta thích tỷ tỷ” Bụi Sơn kiên trì.

Minh Nhân lại trợn trắng mắt lần nữa “ được rồi, ta không thèm quản người thích nữ nhân nào, ta cũng không để ý tỷ tỷ mà người nói là ai, hiện tại ta muốn hưởng thụ bữa điểm tâm của ta, chẳng lẽ người muốn đi với ta để tranh giành cùng ta sao?”

Bụi Sơn thấy khuôn mặt Minh Nhân đột nhiên biến sang màu xanh, còn thè ra đầu lưỡi đáng sợ thì nhảy dựng lên, tay giơ cao hồ lô trước ngực “ vậy, ta đi đây, ta sẽ không giành với người, ta, ta không ăn, ta đi về, người nhất định phải ăn hai nữ nhân kia”

Nói xong thì bỏ chạy trốn chết, Minh Nhân lập tức chấm dứt trò đùa, quay về không mặt đáng yêu “ đồ vô dụng, có vậy mà đã sợ”

Nói xong liền ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn cung điện ở phía đông, cái mũi lập tức héch lên đầy cao hứng, thì ra Nhân Ngư kia ở chỗ này, vừa lúc tìm nàng chơi đùa rồi.

Lập tức hóa thành một quả cầu sáng tiến về phía đông cung, chẳng phí chút công sức đã tìm ra phòng của Tuyết Kiều, vừa lúc nhìn thấy Tuyết Kiều đang ngồi dậy, trên mặt còn vẻ buồn ngủ, tóc tai lộn xộn nhưng nhìn thật đáng yêu, trong không khí đột nhiên thoảng một mùi hương quen thuộc, Minh Nhân ngửi thấy thì tâm liền trầm xuống, con bướm hoa tâm chết tiệt, ra tay thật may lẹ, Nhân Ngư vừa biến ra hai chân đã ăn nàng đến xương cốt không còn, đáng giận.

Vừa nghĩ, người cũng đã biến thành hình hài đồng mà rơi xuống giường của Tuyết Kiều, Tuyết Kiều thấy hấn, đang tỉnh cao hứng gọi hấn thì lại bị Minh Nhân dùng tay che miệng “ hừ, không được lên tiếng, ta vụng trộm vào đây, người khác không biết, nếu để người ta phát hiện ra thì không hay lắm”

Tuyết Kiều lập tức gật đầu, trên mặt cao hứng, kéo tay hấn ra, cũng không để ý nàng không mặc quần áo mà ôm lấy Minh Nhân, cũng nhẹ giọng nói “ sao người lại tới đây? Không phải nói hôm nay không được ra ngoài sao? Dịch Tu Tư mang theo người đi bắt người xấu, ah, hấn đã đi rồi”

Cái ôm của Tuyết Kiều là cho ta của Minh Nhân vừa lúc đặt trước ngực nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng nhưng lại không thể dùng sức đẩy thân thể nàng ra, đành phải nói “ tỷ tỷ, người còn chưa mặc quần áo nha, ta dù sao cũng là giống đực, người cứ vậy mà ôm ta thực không ra thể thống gì, nếu để người ta nhìn thấy thì sẽ hiểu lầm người”

Tuyết Kiều sững sốt, nhìn hấn, còn không hề để ý “ người chỉ là một đứa nhỏ a, có sao đâu, ngày hôm qua ta biến ra hai chân, không phải người cũng đã sớm nhìn thấy toàn thân của ta sao? Hôm qua người cũng không nói không được, sao hôm nay lại nhiều ý kiến như vậy?”

“Không giống nhau, ai nha, được rồi, người thích ôm thì cứ ôm đi” Minh Nhân tuy mới gặp nàng hai lần nhưng cũng biết Tuyết Kiều suy nghĩ đơn thuần lại rất cố chấp, nếu cứ cãi nahu với nàng thì một hồi sẽ không biết được vấn đề họ đang tranh cãi là gì, nói đến cùng có thể người bị rối loạn là hấn, cho nên tốt nhất là nàng nói sao thì nghe vậy đi.

” Ân!” Tuyết Kiều lập tức gật đầu, rồi quay lại vấn đề ban đầu,” Người như thế nào lại vụng trộm chạy đến đây? Còn có người như thế nào biết ta ở trong này a?”

“Mùi hương trên người người chỉ ta tới đây, hôm nay ta muốn đi nghịch nước nhưng thấy Dịch Tu Tư mang theo rất nhiều người đến chỗ thác nước, dường như là muốn ngăn nguồn nước lại, như vậy sau này chúng ta không có chỗ để chơi rồi”

Thực ra Minh Nhân không để ý lắm tới chuyện này, nếu hấn không phải là Ngư Giao mà là Phệ Linh Giao thì đúng là không có nước thì không được, nhưng trong huyết thống của hấn có dòng máu của Nhân Ngư, dù đến thế hệ của hấn đã phai lạt rất nhiều nhưng hấn vẫn không lo lắng, không cần có nước mới sống được như Phệ Linh Giao. Nếu Dịch Tu Tư hoa tâm kia nghĩ có thể dùng cách đó để tìm được hấn thì đúng là nằm mơ rồi, điều đáng tiếc duy nhất là sắp tới hấn phải tìm nơi nào để tắm rửa a.

“A, Địch Tu Tư chỉ nói dẫn người đi tìm người xấu, không có nói sẽ ngăn nguồn nước lại, nhưng mà Minh Nhân, người cũng đừng quá lo lắng, Địch Tu Tư đã nói sẽ tìm cho ta một cái hồ lớn hơn, giống như nơi ta đã sống trước kia để ta chơi đùa, đến lúc đó người có thể chơi cùng ta”. Tuyết Kiều lúc này mới biết việc Địch Tu Tư định làm, có chút tiếc rẻ nhưng rồi lại cao hứng vì sự hứa hẹn của hắn.

” Vậy được rồi, chỉ mong hắn còn có thời gian để thực hiện!” Minh Nhân cúi đầu nói thầm một tiếng.

” Minh nhân, người nói cái gì?” Tuyết Kiều nghe tiếng được tiếng mất nên hỏi lại

” Không có, chưa nói cái gì!” Minh Nhân vội vàng lắc đầu, không cẩn thận cúi đầu lại nhìn thấy cảnh xuân trước mặt Tuyết Kiều, vội vàng quay đầu, làm bộ như đang ngắm phòng của nàng “ Tuyết Kiều, người ở một mình một phòng lớn vậy sao? A, đúng rồi, trong cung này chỉ có một mình người sao?”

” À không, cách vách phòng còn có Chính Khả Xuân tỷ tỷ và Phùng Xuân, các nàng đều là tình nhân của Địch Tu Tư nhưng mà hai người họ tốt lắm, thực chiều cổ cho ta, đối với ta rất tốt, nên ta không chán ghét bọn họ như Vân Tây, tâm đã đen hơn một nửa, lần trước nàng còn muốn hại ta và Chính Khả Xuân tỷ tỷ, nhưng chỉ bị ta đẩy nhẹ một cái đã đổ máu, cho nên ta không sợ nàng chút nào”

Tuyết Kiều ăn ngay nói thật đem mọi việc nói hết cho Minh Nhân nghe, mà hắn nghe xong lại âm thầm thở dài, chưa từng thấy ai khờ dại như nàng, mặc kệ là đối với nàng có tốt hay không thì các nàng vẫn là tình nhân của Địch Tu Tư, bản thân nàng cũng là người của hắn, lẽ ra phải đuổi hết những nữ nhân bên người nam nhân mình đi mới đúng a, đó chính là bản năng của giống cái, thế mà Tuyết Kiều còn khen tặng các nàng.

Ai, tính tình như vậy, thật sự là làm người ta lo lắng, nếu là bị bán phỉ chừng còn giúp người xấu kiếm tiền! Xem ra phải tự mình quyết định thay nàng, ai biểu nàng chính là người đầu tiên muốn làm bạn với hắn, cũng là người đầu tiên thực lòng đối xử tốt với hắn, không xem hắn là quái vật, nhưng mà nàng so với hắn còn làm người khác lo sợ nhiều hơn, chuyện này tính sau, dù sao hắn cũng đã đem nàng trở thành người thân và là bằng hữu tốt nhất, cho nên hắn không cho phép kẻ khác thương tổn nàng.

Nữ nhân dám khi dễ nàng tên Vân Tây sao? Lát nữa hắn sẽ tìm đến chỗ nàng ta, nếu Tuyết Kiều đã không thích vậy thì hắn ăn nàng ta là được rồi.

Minh Nhân đang suy nghĩ hăng say, thỉnh thoảng bị Tuyết Kiều vỗ vào gáy một cái “ người đang suy nghĩ gì mà xuất thần như vậy, ta nói chuyện với người, người cũng không nghe?”

” A, người nói cái gì?” Minh Nhân vội vàng bày ra khuôn mặt thiên chân khả ái.

Tuyết Kiều cũng lập tức tươi cười, có chút tự đắc nói “ ta muốn cho người nhìn xem ta bước đi”

Minh Nhân đỏ mồ hôi trán, hắn lại hoài nghi nàng có thực sự đúng là tổ tiên của hắn hay không, ngay cả con kiến cũng biết cách đi đường, đó là bản năng a. Nàng đường đường là Nhân Ngự chí tôn vô cực trong thiên địa, lại đem cái chuyện biết đi là một loại công tích, còn khoe ra, thực sự là mất mặt mà.

Nhìn thấy nàng đang định kéo chân, lập tức ngăn cản “mặc quần áo trước đi rồi hãy xuống đất”

Nhìn nửa người trên của nàng đã làm hắn tổn hao biết bao công phu mới có thể giữ được bình tĩnh, nếu nhìn tới bên dưới nữa thì hắn không biết mình có kiềm chế được không, dù nàng nghĩ hắn chỉ là đứa nhỏ, tin hắn nhưng hắn lại không tin vào bản thân mình, cho nên để nàng mặc quần áo là tốt nhất.

“Được” Tuyết Kiều vội vàng biến ra quần áo, mặc vào, sau đó lập tức xuống giường, đi tới đi lui trong phòng, vừa đi vừa hỏi “ Minh Nhân, ta thế nào? đi có giống nhân loại không?”

” Giống, cực kỳ giống!” Minh Nhân ngồi ở trên giường, trán lại đỏ mồ hôi, Tuyết Kiều nàng thực sự làm cho hắn hết nói nổi.

33. Chương 33: Ác Độc Giá Họa

” Tuyết Kiều cô nương, người tỉnh chưa? Người đang nói chuyện với ai vậy? chúng ta có thể vào không?”

Đang ở lúc này, ngoài cửa truyền đến thanh âm của Chính Khả Xuân và tiếng đập cửa, Tuyết Kiều theo phản xạ nhìn về phía Minh Nhân, mà Minh Nhân không đợi nàng đã biến thành một quả cầu nhỏ trốn phía dưới ra giường.

Tuyết Kiều giống như đứa nhỏ làm chuyện xấu “ Chính Khả Xuân tỷ tỷ, các người vào đi, ta đang luyện tập đi đường thôi”

Chính Khả Xuân đi vào thì thấy quả thật chỉ có một mình Tuyết Kiều, nhưng rõ ràng lúc này các nàng nghe thấy thanh âm nói chuyện mà, chẳng lẽ là nghe lầm?

” Tuyết Kiều cô nương tỉnh, điện hạ đã dẫn chúng ta tới chiếu cố người, sao mới sáng sớm đã tập đi rồi?” Chính Khả Xuân ngạc nhiên nhìn Tuyết Kiều, là thân thể nàng quá mức mạnh khỏe hay là điện hạ đã không bằng lúc trước? nhớ lúc nàng lần đầu tiên qua đêm cùng điện hạ thì gần như suốt cả buổi tối hần không chịu để cho nàng được nghỉ ngơi, nên dù nàng là yêu tinh, năng lực có thừa thì sáng sớm hôm sau cũng không nhắc mình dậy nổi, năng lực và nhu cầu của điện hạ đều được các tỷ muội công nhận nha. Nhưng Tuyết Kiều lại tinh thần rất tốt, không giống như người vừa hoan ái cả đêm, mà thanh âm hôm qua rõ ràng rất kịch liệt nha.

“Vì sao sáng sớm không thể tập đi” Tuyết Kiều cũng ngạc nhiên hỏi lại.

” Đương nhiên không phải, chỉ là Tuyết Kiều không thấy một sao? Không cần nghỉ ngơi sao?” Phùng Xuân lên tiếng

“Không cần a, ta đã ngủ cả đêm rồi, hiện tại tinh thần rất tốt, Dịch Tu Tư có nói khi nào hần trở lại không?” Tuyết Kiều ra sức lắc đầu.

“Có lẽ trước khi trời tối điện hạ sẽ trở lại” Chính Khả Xuân và Phùng Xuân không biết nói sao, điện hạ dẫn các nàng phải chiếu cố cho Tuyết Kiều, nhưng mà Tuyết Kiều không có chút nào cần các nàng chiếu cố, ngược lại hai nàng cả đêm mất ngủ, so ra tinh thần còn không tốt bằng Tuyết Kiều.

” Nga, như vậy a! Chúng ta đây hôm nay làm gì?” Tuyết Kiều từ chối cho ý kiến “ rượu hôm qua uống rất ngon, còn không?”

” Tuyết Kiều, người còn muốn uống? Người ngày hôm qua đều uống rượu!” Phùng Xuân mở to hai mắt nhìn kinh ngạc nói.

” Uống rượu? Có sao?” Tuyết Kiều không có ấn tượng.

” Đương nhiên là có a, vậy người có nhớ người quay về phòng như thế nào không?”

Tuyết Kiều ngẫm nghĩ một hồi, đúng là không nhớ gì “ quả thật là không nhớ rõ, nhưng mà ta uống rượu khi nào?”

“Vậy người có còn nhớ chuyện sau khi trở lại phòng không?” Chính Khả Xuân nhìn chần màn lộn xộn trên giường hỏi.

“Trở lại phòng thì còn có thể làm gì nữa, ngủ a” Tuyết Kiều khờ dại đáp, có chút lo lắng nhìn các nàng “ chẳng lẽ đêm qua sau khi uống rượu xong ta đã làm chuyện gì không đúng sao?”

Chính Khả Xuân và Phùng Xuân vội lắc đầu “ không có, thực sự không có, nhưng mà người không nhớ rõ người và điện hạ đã làm gì sao? Thân thể người có cảm thấy đau hay mệt mỏi không?”

Tuyết Kiều cúi đầu nhìn nhìn chính mình, vẫn là lắc đầu,” Không toan cũng không đau a, ta cùng dịch tu tư có làm cái gì sẽ làm chính mình đau chuyện tình sao?”

Lúc này, Chính Khả Xuân và Phùng Xuân cũng cảm thán cho điện hạ nhà mình: điện hạ đáng thương a, quả thực là thất bại, Tuyết Kiều cô nương hoàn toàn không nhớ rõ đã cùng hần phát sinh chuyện gì.

” Không có không có! Vậy Tuyết Kiều cứ tiếp tục đi, ta và Phùng Xuân đi chuẩn bị điểm tâm cho người, lát nữa sẽ mang tới liền” Chính Khả Xuân vội vàng nói

” Nga, vậy được rồi!” Tuyết Kiều gật gật đầu, nhìn các nàng đóng cửa xong mới nhanh chóng chạy lên giường, dùng sức kéo chăn lên, thấy Minh Nhân vẫn còn là một quả cầu nhỏ ở trong thì nhẹ giọng gọi “ thiếu chút nữa bị phát hiện, người vừa rồi có nhìn thấy không? đó là Chính Khả Xuân tỷ tỷ và Phùng Xuân, các nàng là người tốt a”

Minh Nhân không đếm xỉa đến chuyện này, chỉ ngạc nhiên hỏi “ người thực sự không nhớ rõ hôm qua đã phát sinh chuyện gì với Dịch Tu Tư sao?”

” Ách? Không phải là cùng nhau ngủ một giấc sao, chúng ta vẫn thường ngủ cùng nhau a! có gì khác lạ đâu!”

” Vậy người nhìn xem đây là cái gì?” Minh Nhân chỉ một khối dấu vết màu xanh biếc trên ra giường, Tuyết Kiều kinh ngạc nhìn một hồi rồi nói “ hình như là máu của ta a”

Màu máu của nàng khác với người khác, ai cũng màu đỏ nhưng riêng nàng lại là xanh biếc, tuy không hiểu nguyên nhân nhưng nàng cũng không bận tâm lắm, dù sao bây giờ nàng đã có thể biến ra hai chân thì sẽ không ai để ý đến màu máu của nàng.

“Cái gì mà tựa hồ, đó chính là máu của người a, xem ra người thực sự đúng là không nhớ rõ hôm qua đã phát sinh chuyện gì. Tỷ tỷ ngu ngốc này, bị người ta ăn đến xương cốt không còn, còn hỏi là cái gì, thực sự là hết biết người luôn” Minh Nhân đưa tay xoa trán, bắt đầu cảm thấy đồng tình và thương cảm cho Dịch Tu Tư

“Ăn đến xương cốt không còn?” Tuyết Kiều vẫn ngạc nhiên, khó hiểu nhìn hần.

” Quên đi, người không hiểu cũng không sao, ta sẽ giúp người nhìn hần, nếu hần dám không chịu trách nhiệm với người, ta sẽ giúp người trừng phạt hần”

“Minh Nhân giúp ta trừng phạt ai?”

” Không có, ý ta là ta phải đi rồi, để lát nữa Dịch Tu Tư nhìn thấy thì không tốt lắm, ta đến nơi khác dạo chơi một vòng, hôm sau sẽ tìm cơ hội tìm người chơi đùa” Minh Nhân vội lắc đầu, muốn giải thích cho nàng hiểu e là điều không thể, cho nên hần tự mình làm là được, chuyện đầu tiên là phải đến chỗ nữ nhân Vân Tây mà Tuyết Kiều ghét xem thần nào, nếu là nữ nhân xấu thì hần nuốt nàng vào bụng cũng không oan.

” Nga, vậy được rồi, nhưng mà người phải để ý một chút, nên sớm về nhà, đừng để cha và mẹ người lo lắng nha” Tuyết Kiều không nghĩ nhiều, từ đầu đến cuối nàng cũng không xem Minh Nhân là người xấu, mà như là một bằng hữu có thể cùng nàng chơi đùa, lại giống như một đệ đệ, giờ nghe hần nói rồi đi nên nói ra những lời quan tâm.

” Đã biết, chính người mới cần phải cẩn thận, người ngu ngốc như vậy, bị người ta khi dễ cũng không biết, chuyện của ta, người đừng quá lo, ta đi đây” Minh Nhân mất hứng, Tuyết Kiều rõ ràng khờ dại hơn hần nhiều, còn lấy bộ dáng người lớn ra nói với hần, lập tức hóa thành một tiểu quang cầu biến mất sau cánh cửa.

Tuyết Kiều cũng không để ý hần nói nàng ngu ngốc mà thấy hần rời đi thì có cảm giác mất mát.

Vài canh giờ sau, Dịch Tu Tư có chút mệt mỏi trở về.

” Người đã trở lại?” Tuyết Kiều vội vàng cao hứng tiến lên đón hần.

Ngăn chặn cả ba nguồn nước cũng không hề có dấu hiệu Phệ Linh Giao tồn tại, Dịch Tu Tư vốn có chút phiền não nhưng nhìn thấy khuôn mặt tươi cười ngọt ngào của Tuyết Kiều thì tâm tình tốt hơn nhiều “ người khi nào thì tỉnh lại?”

“Từ rất sớm, đã luyện tập bước đi được một hồi lâu. Dịch Tu Tư sao về mặt của người lại mệt mỏi như vậy, không có khí lực sao? Có cần ta giúp cho người một chút không?”

Không đợi Dịch Tu Tư cự tuyệt, Tuyết Kiều đã cầm tay hắn, nhất thời Dịch Tu Tư cảm giác có một cỗ linh lực chảy vào cơ thể hắn, biết rằng nguồn linh lực này đối với Tuyết Kiều chỉ là một cái nhấc tay đơn giản nhưng với yêu tinh khác thì phải tu luyện mấy ngàn năm mới có được.

” Đủ rồi Tuyết Kiều, không cần thêm nữa”

” Nga!” Tuyết Kiều lúc này mới đình chỉ việc chuyển linh lực cho hắn “ bây giờ không thấy mệt nữa chứ?”

Dịch Tu Tư dở cười dở khóc nói, “ Hiện tại ta sao có thể thấy mệt?” hắn chỉ cảm thấy năng lượng cả người như muốn bùng nổ” sau này không nên tùy tiện đem linh lực cho người khác, có nghe không?”

“Không mệt là tốt rồi, ta thích nhìn thấy Dịch Tu Tư bộ dáng tràn đầy tinh thần” Tuyết Kiều gật đầu

Dung mạo của bộ tộc Huyền Diệp phụ thuộc vào đạo hạnh và pháp lực của họ, pháp lực càng cao thì dung nhan càng đẹp, Dịch Tu Tư chính là minh chứng tốt nhất, vô duyên vô cớ có được mấy ngàn năm pháp lực từ Tuyết Kiều, dung nhan của hắn càng thêm tuyệt mỹ, dường như tỏa ra hào quang, làm cho Chính Khả Xuân và Phùng Xuân mới vào cũng nhìn đến ngây ngẩn cả người, điện hạ đẹp đến nỗi thiên hạ đều phẫn nộ “ điện hạ, người lại đẹp hơn rồi”

Tuyết Kiều thấy ánh mắt kinh ngạc của các nàng thì cũng đưa mắt nhìn kỹ Dịch Tu Tư, thấy ngũ quan của hắn cũng không có gì thay đổi, nhưng mà thần vận dường như có chút khác biệt, hình như là đẹp hơn một chút, nhưng mà cũng không đến nỗi làm cho Chính Khả Xuân tỷ tỷ và Phùng Xuân phải nhìn đến ngây ngốc như vậy.

Đang định nói ra nhận xét thì Cốc tổng quản đã dẫn theo người đến, còn dùng ánh mắt đề phòng nhìn Tuyết Kiều sau đó mới nói nhỏ bên tai Dịch Tu Tư vài câu, lập tức sắc mặt của Dịch Tu Tư trầm xuống “ vớ vẩn, là ai tung tin đồn này? Đi, theo ta đi xem thử”

” Điện hạ(Dịch Tu Tư), xảy ra chuyện gì?” Tuyết Kiều các nàng, ba người đồng thời hỏi.

” Không có gì, các người ở lại đây chờ ta, rất nhanh ta sẽ trở lại” nói xong Dịch Tu Tư vội xoay người cùng Cốc tổng quản rời đi.

Tuyết Kiều đột nhiên có cảm giác bất an, muốn đi theo nhưng bị Chính Khả Xuân và Phùng Xuân giữ lại “ Tuyết Kiều cô nương, bên ngoài nguy hiểm, điện hạ đã bảo chúng ta ở đây chờ thì chúng ta cứ ở lại đây đi”

“Nhưng mà ta cảm thấy rất bất an, dường như sẽ xảy ra chuyện gì đó không hay” Tuyết Kiều đưa tay xoa ngực, cảm giác rất khó chịu.

“Người lo lắng cho điện hạ thôi, không có việc gì. Điện hạ là người có pháp lực cao nhất trong tộc, hắn nhất định sẽ xử lý tốt mọi việc” Chính Khả Xuân vừa nắm tay Tuyết Kiều, vừa sùng bái nói.

” Đúng vậy, không cần lo lắng!” Phùng Xuân cũng góp thêm lời.

” Các người đều tụ ở trong này làm cái gì?” Dịch Tu Tư vẻ mặt nghiêm túc nhìn các tộc nhân đang vây ngoài tây cung, có nam có nữ, dường như tất cả những nam đi cùng hắn đi chặn nguồn nước đều có mặt ở đây, các trưởng lão đang ra sức duy trì trật tự nhưng mà không có tác dụng mấy, mọi người đều đang rất giận dữ.

Nghe thanh âm của Dịch Tu Tư, mọi người lập tức yên lặng nhìn hắn nhưng ánh mắt không chỉ có sự tôn sùng và cung kính như mọi ngày mà ẩn chứa sự hoài nghi và do dự, mà ở giữa đám người là Vân Tây đầu bù tóc rối, đang khóc lóc thảm thiết.

Vừa thấy hắn thì lập tức dập đầu xuống đất “ điện hạ, Vân Tây cầu xin người, ngàn vạn lần đừng để bị yêu nữ kia mê hoặc, người không thể để cho hàng ngàn, hàng vạn tộc nhân của chúng ta hi sinh vì nữ nhân đó a, hiện tại đã chết nhiều người như vậy rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy, mọi người đều bị nàng ăn hết, Hồng Ngọc đáng thương theo ta nhiều năm như vậy, đến cuối cùng thì thể cũng không còn, điện hạ...”

” Vân Tây, câm miệng! Người hồ ngôn loạn ngữ để mê hoặc mọi người nhằm mục đích gì, chẳng phải đã bảo người nên sớm rời đi sao? Vì sao còn ở đây? Đừng tưởng rằng người ở lại là ta sẽ khoan dung cho lỗi lầm của người, lập tức rời khỏi Huyền Diệp cốc cho ta, trọn đời không được quay lại”

Địch Tu Tư xanh mặt, sắc giọng quát, hẳn đã quá xem thường nữ nhân này rồi, không ngờ nàng ở phía sau gây sóng gió.

Địch tu tư xanh mặt, sắc giọng phi thường nói, quả nhiên là hẳn xem thường này nữ nhân, không nghĩ tới nàng sẽ ở phía sau gây sóng gió.

” Điện hạ, ngài thay đổi! Ngài thật sự thay đổi! trước giờ người chưa từng lớn tiếng với nữ nhân như vậy, người luôn dùng thái độ ôn hòa để đối xử với mọi người nhưng từ khi người mang yêu nữ kia về thì liền thay đổi, ngài thích nàng, chúng tỷ muội chúng ta cũng không muốn tranh với nàng, nhưng nản tâm ngoan thủ lạt, chẳng phé bỏ đạo hạnh của ta còn khiến người đuổi ta rời khỏi tộc địa, ta cũng chưa từng oán hận người nhưng hiện tại nàng ta đã hại chết người trong tộc mà người vẫn còn bảo hộ cho nàng ta, người vẫn là điện hạ cao quý trước kia sao? Các người nói xem có phải điện hạ đã thay đổi rồi không?”

Vân Tây diễn kịch thật đạt, trước khi Địch Tu Tư cùng tổng quản đến đây thì nàng ta đã mê hoặc được rất nhiều tộc nhân, làm cho bọn họ lung lay sự tín nhiệm đối với Địch Tu Tư, hơn nữa những sự việc phát sinh trong tộc đều xảy ra sau khi nữ nhân Xà tộc kia đến đây, trước giờ Huyền Diệp tộc không tranh với đời, trong cốc ngay cả một tiếng cãi nhau cũng không có, mà từ khi nữ nhân kia xuất hiện thì trước tiên là cung điện của Diệp vương bị hủy, tiếp theo là Vân Tây bị thương nặng, mà điện hạ chưa từng xử phạt nữ nhân đó, ngược lại còn đuổi Vân Tây đi.

Cho nên bây giờ mỗi một câu của Vân Tây đều nghe rất hợp tai, Địch Tu Tư cảm giác ánh mắt của các tộc nhân nhìn hẳn càng lúc càng bớt tin cậy, làm cho hẳn càng thêm giận dữ “ hạo cho Vân Tây, người bớt sàm ngôn để mê hoặc mọi người đi, còn những người khác mau giải tán cho ta, nếu để cho ta lại nghe được những lời đồng vô căn cứ thì sẽ xử theo tộc quy, còn không mau giải tán?”

Địch Tu Tư từng bước một tiến lại chỗ Vân Tây, đám người vây quanh cũng tản ra nhưng không có ý bỏ đi, Vân Tây ngẩng đầu, bộ dáng không sợ chết “ điện hạ, người tính giết ta sao? Dù Vân Tây hiện tại là phé nhân trời gà không chết, nhưng nếu Vân Tây chết mà làm cho điện hạ hồi tâm chuyển ý thì ta chết ngàn lần cũng không tiếc”

” Ba——” Một cái tát vang dội, làm Vân Tây lão đảo suýt té “ Vân Tây, người còn dám hồ ngôn loạn ngữ sao? Giữ lại một mạng cho người là nể tình người theo ta đã nhiều năm, nhưng người lại không biết tốt xấu, tổng quản, mau đem nàng ta ra ngoài kết giới, ta không muốn nhìn thấy nữ nhân này nữa”

” Điện hạ” có người bạo gan bước ra khỏi đám đông, nhìn Địch Tu Tư đầy hoài nghi “ chúng ta cảm thấy Vân Tây phụ nhân nói không phải không có đạo lý, điện hạ không thể cứ vậy mà xử trí Vân Tây phụ nhân, dù sao chuyện này cũng liên hệ tới sinh tử của cả tộc, điện hạ không nghĩ làm như vậy là rất vô đoán sao? Người nói Vân Tây hồ ngôn loạn ngữ, mê hoặc lòng người, vậy người cũng nên đưa ra chứng cứ để chứng minh nữ nhân người mang về là trong sạch đi. Người cứ vậy mà xử trí Vân Tây phụ nhân thì chúng ta làm sao có thể tin tưởng người cho được. Dù sao trước đó Vân Tây phụ nhân cũng đã bị thương, là chúng ta tận mắt nhìn thấy, mấy người mắt tích gân đây cũng là những phụ nhân mà điện hạ sủng ái, lần này nhan hoàn Hồng Ngọc của Vân Tây phụ nhân cũng mất tích, chuyện này rõ ràng là người nọ đánh chủ ý lên những nữ nhân bên cạnh ngài, động cơ quá rõ ràng”

” Đúng vậy, điện hạ, ta cũng đồng ý với những hoài nghi của Vân Tây phụ nhân, ngài đừng vì nhất thời bị sắc đẹp làm mê hoặc tâm trí mà xử lý mọi việc không thỏa đáng, huống chi Vân Tây nói có chứng cứ, chờ khi điện hạ đến thì sẽ chứng minh, người không cần nhìn đã vội xử trí nàng, không phải là quá nôn nóng sao? Thứ cho thần lớn mặt, điện hạ là đang chột dạ sao?”

Nhất thời, vô số lời hoài nghi và oán giận nổi lên, làm cho sắc mặt Địch Tu Tư đen như đất chảo, kéo Vân Tây đứng dậy hỏi “ Vân Tây, người nói có chứng cứ, là cái gì?”

Vân Tây lúc này mới đưa ra một cái hồ lô nho nhỏ “ là cái này”

Mọi người cùng dồn ánh mắt nhìn về cái hồ lô thoát nhìn rất bình thường kia, ngay cả Địch Tu Tư cũng khinh thường nói “ chỉ bằng một cái hồ lô thì nói Tuyệt Kiều là hung thủ sao?”

“Điện hạ, người không buông ta ra, ta sao có thể nói chuyện với ngài” Vân Tây lúc này mới bày ra nụ cười nanh ác.

“Đúng, buông Vân Tây phu nhân ra, chúng ta muốn biết được chân tướng, chúng ta muốn biết” đám đông lại la to, khí thế quá lớn làm cho Dịch Tu Tư không thể không buông Vân Tây ra.

Vân Tây giờ cao hồ lô với đám đông, la lớn “ mọi người thấy hồ lô này rồi chứ? Đừng xem thường nó, nếu không có nó ta không thể vạch trần bộ mặt hung ác của yêu nữ kia với mọi người, nàng ta cầu kết cùng Ngư Giao làm việc xấu, tính ăn hết cả Huyền Diệp tộc chúng ta”

Mọi người vừa nghe tới hai từ Ngư Giao thì lại bàn tán xôn xao, khó trách hôm nay bọn họ đi ngăn chặn hết cả ba nguồn nước cũng không tìm được manh mối gì, thì ra là Ngư Giao, đó là nhân vật khủng bố số hai sau Nhân Ngư a. Trong tộc lại xuất hiện Ngư Giao, mọi người vô cùng hoảng hốt, mà Dịch Tu Tư cũng có chút thất thố, cảm thấy trong nháy mắt có vật gì đó chợt lóe qua nhưng nhìn không rõ lắm.

Vân Tây dường như rất hài lòng với sự bối rối của mọi người, lại nói tiếp “ nếu không phải vì ta vô ý đắc tội nàng, mà nàng vì muốn trả thù ta mà sai Ngư Giao đến ăn ta, nhưng nha hoàn Hồng Ngọc của ta lại vô tình trở thành vật thể thân, mà ta lại thu được nó vào vật này, nếu không thì hiện giờ ta cũng không thể đứng trước mặt mọi người nói chuyện, đáng thương cho Hồng Ngọc của ta, tuổi trẻ vậy mà lại chết oan, mọi người nhất định phải là chủ cho Vân Tây a, không thể buông tha cho yêu nữ kia”

Đám đông lại nhón nháo tung hô khẩu hiệu: không tha cho yêu nữ kia.

” Nói trọng điểm! Đừng tùy tiện chỉ vào cái hồ lô đã nói có thể thu yêu, chê cười, nếu thực sự là Ngư Giao, người có thể dùng hồ lô này để thu nó sao? Hơn nữa, nếu thực sự là thu được Ngư Giao thì sao người lại có được hồ lô này? Nó có thể thu Ngư Giao thì có phải cũng thu được toàn bộ chúng ta phải không? Vân Tây, chẳng lẽ người cho rằng các tộc nhân đều ngu xuẩn hay sao? Để tùy ý ột nữ nhân không biết trời cao đất rộng như người ăn nói bừa bãi. Mấy ngày nay trong tộc đột nhiên mất tích mấy người, làm ọi người lo lắng, sợ hãi, ta cũng có thể hiểu được nhưng tùy ý tin vào lời của một nữ nhân để rồi không tín nhiệm vương của các người, đây là bản chất của Huyền Diệp tộc sao? Ta thống trị Huyền Diệp tộc mấy ngàn năm, có bao giờ bỏ mặc chuyện của người trong tộc chưa? Một lời nói của nữ nhân đã khiến các người nghi ngờ sự công chính của ta, các người thực làm ta thất vọng. Nếu đã là như vậy thì chờ sau khi tìm được hung thủ chân chính, các người nên tuyển chọn người thích hợp làm vương của các người đi, ta không làm nữa, để phí công sức mà còn bị nghi ngờ, nói là mê gái, còn mang tội không màng đến sinh tử của tộc nhân”

Dịch Tu Tư từng lời, từng lời đánh thếp làm cho quần chúng kích động có chút hổ thẹn, đúng vậy, chỉ dựa vào mấy câu nói của nữ nhân cùng vài giọt nước mắt mà bọn họ đã hoài nghi điện hạ, thật là không nên. Dù nữ nhân kia thực sự là yêu nữ thì điện hạ cũng không vì nàng ta mà bỏ bê mọi việc trong tộc, mấy ngàn năm qua trong tộc luôn sống yên gió lặng cũng nhờ sự cai trị của hần, bọn họ có một Diệp vương xinh đẹp lại tài năng như vậy thế mà còn hoài nghi hần, thật là đáng trách.

Có người chậm rãi quỳ xuống, lập tức những người khác cũng làm theo “ điện hạ, chúng thần sai rồi”

Các trưởng lão lúc này mới thở dài nhẹ nhõm, Vân Tây thấy tình hình đang bị Dịch Tu Tư khống chế trở lại thì lập tức la to “ lời ta nói đều là sự thật, các người nếu không tin thì ra sẽ chứng minh cho các người xem, nhưng điều kiện tiên quyết là phải tìm yêu nữ kia tới đây”

“Vân Tây, người còn muốn bày trò gì nữa, người nghĩ trong tộc chưa đủ loạn sao? Người còn ngại mình chưa đủ ác sao? Tổng quản, mau đuổi nàng đi cho ta” Dịch Tu Tư lạnh lùng nói.

” Điện hạ, ngài sợ hãi? Nếu thực sự là ta oan uổng người khác thì cứ để ta chứng minh một lần đi, nếu yêu nữ kia thực sự vô tội, ta tình nguyện chết trước mặt mọi người, cũng không cần điện hạ phải đuổi ta đi, nhưng nếu yêu nữ kia cầu kết với người ngoài thì điện hạ ngài tính thế nào?” Vân Tây khiêu khích nhìn Dịch Tu Tư

Từ khi đến Huyền Diệp tộc, Tuyết Kiều ít khi nào ra ngoài, ngoài trừ Dịch Tu Tư và Chính Khả Xuân, Phùng Xuân thì nàng không có tiếp xúc với ai khác, sao có thể cầu kết cùng người ngoài hại các tộc nhân? Hơn nữa Tuyết Kiều không phải là người thích ăn các vật sống, đừng nói là người trong tộc, cho nên Dịch Tu Tư hoàn toàn tin tưởng mà trả lời “ nếu thực sự là Tuyết Kiều làm, ta sẽ tự mình đuổi nàng ra khỏi tộc, cũng không làm Diệp vương nữa”

” Hảo, điện hạ, đây chính là chính người nói, toàn tộc làm chứng a” Vân Tây gấp gáp lên tiếng

“Đúng, bản điện hạ nói vậy, thế nào”

” Hảo, vậy xin điện hạ ời nữ nhân mà người phi thường tin tưởng kia tới đây, làm cho nàng ở trước mặt mọi người nhìn nhận xem nàng có quen vật trong hồ lô này không?” Vân Tây bày ra bộ mặt thẳng thắn, làm cho Dịch Tu Tư tức giận hét to trong không trung “ Chính Khả Xuân, Phùng Xuân, các người mang theo Tuyết Kiều lập tức đến quảng trường ở tây cung ngay”

“Dạ, điện hạ” xa xa truyền đến thanh âm của hai nàng.

Quần chúng thì nín thở chờ đợi nữ nhân tên Tuyết Kiều kia.

34. Chương 34: Dịch Tu Tư Thất Thanh

Vân Tây ánh mắt độc ác nhìn trừng trừng Tuyết Kiều, Chính Khả Xuân và Phùng Xuân đang tiến tới, khoe miệng cũng lộ ra nụ cười âm độc, đáng tiếc mọi người đều đang chăm chú nhìn ba người vừa tới nên không ai nhìn thấy bộ dáng của nàng ta.

“Dịch Tu Tư, xảy ra chuyện gì?” càng tới gần, Tuyết Kiều càng cảm thấy không khí không bình thường, ánh mắt mọi người nhìn nàng đều không thân thiện, rốt cuộc là làm sao vậy? hiện tại nàng không phải đã rất giống mọi người sao? Chẳng lẽ bọn họ còn nhìn thấy cái đuôi của nàng sao?

Tuyết Kiều suy nghĩ mông lung, thấy Dịch Tu Tư thì vội chạy tới bên hắn để tìm kiếm sự bảo hộ.

” Không có gì, Tuyết Kiều, người không cần khẩn trương, tìm người đến chính là hỏi người mấy câu mà thôi!” Dịch Tu Tư lập tức tiến lên nắm tay nàng, ôn nhu nói.

Tuyết Kiều gật gật đầu, lại nhìn Vân Tây đang cầm hồ lô trong tay mà nhú mày “ sao nàng ta còn ở đây? Dịch Tu Tư không phải người đã đáp ứng ta, đuổi nàng đi rồi sao?”

Dịch Tu Tư vừa định lên tiếng thì Vân Tây đã cướp lời trước “ hôm nay điện hạ đuổi ai đi còn chưa biết đâu, yêu nữ, người biết đây là cái gì không?”

” Người mới là yêu nữ, lòng của người ngày càng đen”

Vân Tây không để ý tới nàng, dùng sức lay động hồ lô trong tay “ nói chuyện, người không phải rất hung dữ sao? Người có bản lĩnh thì la lên một tiếng đi, lúc trước người ăn Hồng Ngọc của ta thì bộ dạng hưng phấn lắm mà, sao giờ gặp mặt bằng hữu của người thì lại không chịu hé răng?”

Vân Tây ra sức lay động, nâng lên chuyển xuống cái hồ lô, mọi người chỉ nghe bên trong không ngừng phát ra âm thanh rầm rầm, nhìn bộ dáng của Vân Tây có chút điên cuồng thì nhin không được mà dùng ánh mắt cổ quái nhìn nàng, sự tín nhiệm lúc trước dành cho nàng cũng giảm đi ít nhiều.

Mà Vân Tây lay động một hồi cũng không thấy vật gì xuất hiện thì càng thêm tức giận, thấy mọi người bắt đầu giảm lòng tin với nàng thì càng cố lên, vốn định đem mọi chuyện giả họa cho Tuyết Kiều, ai ngờ người tính không bằng trời tính, vật kia thể nhưng lại quen biết với Tuyết Kiều, không những không ăn Chính Khả Xuân và Phùng Xuân, còn nghe lời của Tuyết Kiều mà tìm tới tây cung của nàng gây sự, Hồng Ngọc vừa nói có hai câu đã bị nó ăn luôn, ngay cả cặn cũng không chừa, may mắn còn có Bụi Sơn bên cạnh, nên nàng đoạt lấy hồ lô, thu hết cả hai vào trong này.

Theo lời Quỷ bà bà thì hồ lô thu yêu này cực kỳ lợi hại, yêu tinh đạo hạnh thấp bị thu vào đó rất nhanh sẽ bị luyện hóa, mà khi nàng thu bọn họ vào đó được một lúc thì đã nghe tiếng Bụi Sơn ngu ngốc kêu la thảm thiết, còn tên yêu vật kia thì không ngừng mắng nàng, cho nên nàng tin tưởng hồ lô này chỉ vậy khôn được hần mà không có luyện hóa hần.

Nếu không thể lợi dụng hần để ăn hết mọi người trong tộc, tay chân thân tín nhất của nàng là Hồng Ngọc cũng đã chết, chuyện tiếp theo nàng có thể làm cũng không được nhiều nữa, nghĩ tên yêu vật này có quen

biết với Tuyết Kiều nên nàng mới thay đổi kế hoạch, giả họa cho Tuyết Kiều, coi như là cá chết lưới rách đi, nàng đã không được thì Tuyết Kiều cũng đừng hòng.

Cho nên trong thời gian ngắn nàng đã đem chuyện Tuyết Kiều là yêu nữ, cấu kết với Ngư Giao ăn thịt người tung tin ra ngoài, quả nhiên có rất nhiều người đã bắt đầu hoang mang, lo sợ và rất nhanh bị nàng khống chế. Thế nhưng ngay thời điểm mấu chốt này thì tên yêu vật kia không phát ra chút âm thanh nào, hẩn không mắng chửi, không lên tiếng, không để nàng toại nguyện. Nhưng Vân Tây nàng đâu dễ dàng gì bỏ qua như vậy, liền ngồi chồm hổ xuống, dùng sức đập hồ lô xuống đất, vừa đập vừa la “ sao không dám lên tiếng nữa? có phải ngươi sợ hay không? ngươi sợ Dịch Tu Tư hay là sợ yêu nữ kia không dám nhận thức ngươi? Nghĩ cũng phải, yêu nữ luôn tâm ngoan thủ lạt, mặc dù ngươi là đồng lõa với nàng nhưng ngươi đã bị bại lộ thì làm sao nàng còn nhận thức ngươi chứ”

Vân Tây không ngừng nói những lời khó nghe, Dịch Tu Tư cùng mọi người nhú mào, còn Tuyết Kiều thì ngạc nhiên nhìn động tác của nàng “ Dịch Tu Tư, nàng ta đang làm gì vậy?”

” Không cần lo cho nàng, một bà điên thôi, mọi người cũng đã thấy rồi, Vân Tây có đức hạnh như vậy, mọi người không nên vì một nữ nhân điên như nàng mà oan uổng ta, oan uổng Tuyết Kiều thiện lương, mau tản ra đi, đuổi nàng đi”

Trong đám đông có người thở dài, lắc đầu, đang tính rời đi thì Vân Tây hét lớn “ không được đi, trong này thực sự có một Ngư Giao, thực sự, các ngươi phải tin tưởng ta, nếu các ngươi thực sự không tin thì ta sẽ phóng nó ra, đến lúc đó, hậu quả thế nào các ngươi tự gánh lấy”

Mọi người bị nàng uy hiếp thì giật mình, đứng lại, Dịch Tu Tư lạnh lùng lên tiếng “Vân Tây, đừng giả thần giả quỷ nữa, thế giới này căn bản không còn tồn tại vật như vậy, ngươi có bản lĩnh thì thả nó ra đi, ta thực sự muốn nhìn đến tận cùng đó là vật gì, ta nghĩ mọi người cũng muốn mở rộng kiến thức”

Mọi người thấy Dịch Tu Tư kiên định như vậy thì cũng thoáng buông tâm, nếu điện hạ đã nói vậy thì chắc là Vân Tây nói dối rồi, huống chi nàng chỉ là một nữ nhân, làm sao có thể thu phục được yêu vật kia chứ, bọn họ lúc đầu vì những lời của nàng mới nghi ngờ điện hạ cùng nữ nhân người mang về.

Sự tình tưởng đâu đã kết thúc, nhưng Tuyết Kiều nghe được hai từ Ngư Giao thì lỗ tai dựng lên, lại nghe Dịch Tu Tư khẳng định thế giới này không có vật như vậy thì liền phản bác “ thế giới này thực sự có Ngư Giao”

Nghe âm thanh của nàng, Dịch Tu Tư hận không thể bóp chết nàng ngay lúc này, Nhân Ngư ngu ngốc này, không có một chút suy nghĩ sao, người ta đang đổ oan cho nàng, ước gì có thể buộc chết nàng, hẩn đang tìm cách giải vây cho nàng thì nàng lại nói như thế.

Quả nhiên, mọi người đang định rời đi, nghe những lời này của nàng thì lại tụ tập lại, tập trung nhìn nàng chăm chăm, Tuyết Kiều thấy vậy càng ra sức chứng minh “ ta không có nói dối, thế giới này thực sự là có Ngư Giao”

Chính Khả Xuân và Phùng Xuân đều có cảm giác tiếc là rèn sắt không thành thép, Dịch Tu Tư thì như bốc khói trên đỉnh đầu, xoay người quát với Tuyết Kiều “ ngươi, nữ nhân này sao có thể ngu ngốc như vậy chứ? Vấn đề hiện tại không phải là thế giới này có Ngư Giao hay không, mà vì trong tộc đã bị mất tích nhiều người, nữ nhân điên Vân Tây kia nói là ngươi cấu kết cùng vật trong hồ lô kia, ăn hết mọi người, cho nên mọi người đang chờ ngươi biện giải, ngươi có hiểu hay không?”

Dịch Tu Tư cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy, hẩn nhất định sẽ bị Tuyết Kiều làm cho tức giận mà chết.

Nữ nhân ngu xuẩn như nàng đúng là trên đời này có một không hai, là Nhân Ngư thì thế nào chứ.

Ai quy định Nhân Ngư thì nhất định phải thông minh đâu.

Trong lòng Dịch Tu Tư thậm chí còn ác độc nghĩ, năm đó toàn bộ tộc Nhân Ngư đều bị diệt sạch nói không chừng không phải do thần ma trong thiên địa đại chiến mà căn bản là bọn họ chết do quá ngốc, thế nhưng hẩn lại coi trọng Nhân Ngư ngốc này mới chết, ai giúp nàng, ai hại nàng, nàng đều không phân biệt được sao?”

” Ha ha! Ha ha! Tất cả mọi người nghe thấy được đi! Chính cô ta đã thừa nhận, nàng thừa nhận! Điện hạ, người chẳng lẽ còn muốn giải vây cho nàng? Điện hạ, nếu nói vậy thì đúng là người không để các tộc nhân vào mắt rồi!”

Vân Tây điên cuồng cười phá lên, còn tưởng nàng ta là đối thủ mạnh, ai dè dù pháp lực mạnh nhưng mà não toàn độn hủ, làm sao xứng là đối thủ của nàng, còn muốn đấu với nàng sao?

Trong đám đông lại nổi lên tiếng bàn tán xôn xao, Dịch Tu Tư hung hăng nhìn Tuyết Kiều một cái rồi sẵn giọng nói với Vân Tây “ Vân Tây, người không cần gây sóng gió nữa, Tuyết Kiều chỉ nói thế giới này có Ngư Giao, có nói là nàng quen biết Ngư Giao sao? Đừng có nói quàng nói xiên, hơn nữa có ai thực sự nhìn thấy trong hồ lô của người có Ngư Giao không? tùy tiện lấy một cái hồ lô ra rồi nói bên trong có Ngư Giao, ngày mai ta mang một cái lớn hơn tới, nói là có Nhân Ngư, chẳng phải là càng hù dọa hơn sao?”

Mọi người nghe tới hai tiếng Nhân Ngư thì không tự chủ mà thối lui hai bước, Tuyết Kiều bị Dịch Tu Tư quát to còn nghiêm khắc nhìn nàng thì trong lòng vừa đau vừa tức, nàng không có nói gì sai, sao hắn lại hung dữ với nàng chứ? Ánh mắt đó nàng chưa từng thấy qua, làm cho Tuyết Kiều cảm thấy tâm rất đau, rất khó chịu, nên hoàn toàn không để ý tới những gì hắn nói sau đó, cũng không chú ý tới phản ứng của mọi người.

Mà lúc này, Vân Tây lại thành linh quảng mạnh hồ lô xuống đất, trong hồ lô dường như có vật gì đó chịu không nổi mà phát ra tiếng kêu rên, hấp hấn Tuyết Kiều vừa mới thoáng lấy lại tinh thần, nhanh chóng tiến tới, cầm hồ lô lên, trong mắt tràn đầy lửa giận “ người nhốt Minh Nhân vào đây sao?”

Rồi ôm lấy hồ lô, lo lắng gọi to “ Minh Nhân, Minh Nhân, người ở bên trong phải không? nói chuyện với ta đi. Người có ở bên trong không? ta vừa nghe được thanh âm của người, nữ nhân xấu này thế nhưng lại nhốt người sao, người đừng sợ, tỷ tỷ lập tức thả người ra ngoài”

Tuyết Kiều hoàn toàn không chú ý tới mọi người, nhất là biểu tình của Dịch Tu Tư, thấy nàng ôm hồ lô, luôn mồm gọi Minh Nhân thì sắc mặt càng khó coi hơn.

Cái tên Minh Nhân này mấy ngày qua Dịch Tu Tư nghe Tuyết Kiều nhắc tới không chỉ một lần, đó chính là nam nhân đã nhìn thấy nửa người của nàng, cũng chính vì nam nhân này mà sau khi Tuyết Kiều thủ đêm cho hắn cả đêm thì không màng đến nghỉ ngơi mà đi gặp mặt????Đó chính là nam nhân bên ngoài của nàng.

Tất cả làm cho Dịch Tu Tư cảm thấy mình giống như đứa nhỏ ngu xuẩn bị người ta dắt mũi, hắn một lòng tin tưởng nàng đơn thuần, sẽ không lừa hắn, sẽ không làm chuyện có lỗi với hắn, kết quả nàng lại có quan hệ với nam nhân kia tốt đến vậy, còn ở trước mặt các tộc nhân thân thiết ôm lấy hồ lô, gọi to tên hắn ta, mà kẻ trong hồ lô kia lại đúng là Ngư Giao ăn thì người như Vân Tây nói, hắn nhìn lầm nàng rồi sao?

” Ha ha, mọi người nghe được sao? Thì ra Ngư Giao này gọi là Minh Nhân, gọi nghe thực thân thiết a, Dịch Tu Tư điện hạ vĩ đại, ngài còn lời nào để nói không?”

Vân Tây cười to sung sướng, không ngờ sự tình lại tiến triển thuận lợi như thế, nàng còn đang nghĩ phải tìm cách nào đó để làm cho Tuyết Kiều sập bẫy, không ngờ nữ nhân ngu xuẩn kia đã tự mình nhảy vào hố, xem ra là ông trời cũng giúp nàng a.

Mà Tuyết Kiều không nhìn thấy Minh Nhân thì càng nôn nóng hơn “ Minh Nhân, Minh Nhân, nói chuyện đi, mau nói cho ta biết người có khỏe không?”

Hồi lâu trong hồ lô cũng truyền ra tiếng thở dài và âm thanh bất đắc dĩ “ Tuyết Kiều, ta không nói lời nào là vì muốn giúp người, không muốn để người ta oan uổng người, người có biết hay không? ta ở bên trong tốt lắm, không có bị gì, nhưng hiện tại người làm như vậy thì e là chúng ta khó thoát khỏi chuyện này, người đừng tìm nữa, hồ lô này ngoại trừ Quý bà bà thì không có kẻ nào sử dụng được, nữ nhân này cấu kết với Quý bà bà mưu hại Huyền Diệp tộc, nhưng mà hiện tại Dịch Tu Tư của người và những người này sẽ không tin lời ta, đúng không, Diệp vương điện hạ?”

Trong hồ lô truyền ra tiếng của Minh Nhân, Dịch Tu Tư tất nhiên là không tin hắn, mà còn là hận thấu xương “ những người mất tích đều do người làm có phải không?”

Địch Tu Tư vừa hỏi vừa thông thả đi đến bên chỗ Tuyết Kiều, Tuyết Kiều nhìn thấy bộ mặt của hắn thật đáng sợ thì theo phản xạ lui lại một bước “ Địch Tu Tư, ngươi muốn làm gì? Minh Nhân là người tốt, hắn sẽ không làm chuyện xấu đâu, người xấu là Vân Tây, lòng của nàng rất đen, nàng còn nhốt Minh Nhân vào hồ lô, nàng là người xấu, sao ngươi còn hung dữ với chúng ta?”

” Chúng ta? Tuyết Kiều, hay cho hai từ chúng ta, chuyện tới nước này ngươi còn giả bộ thuần khiết sao? Ta thực sự là nhìn lầm người rồi, không ngờ Địch Tu Tư ta cũng có lúc nhìn nhầm người, hắn là người tốt sao? Nếu là người tốt thì sẽ không ăn thịt người? sẽ cưỡng bạo nữ nhân xong thì nuốt luôn cả nguyên thân của các nàng sao? Ngươi hỏi hắn xem, hắn có làm những việc này không? hay là ta nói oan cho hắn?”

Địch Tu Tư lạnh lùng nhìn chằm chằm cái hồ lô Tuyết Kiều đang ôm trong tay, ghen tỵ và phẫn nộ làm cho hắn hoàn toàn mất đi lý trí và sự bình tĩnh, hắn nghĩ nàng quen biết một nam tử bình thường nào đó trong tộc, không ngờ Minh Nhân trong miệng nàng lại chính là Ngư Giao hung tàn, cũng phải thôi, nàng là Nhân Ngư, bằng hữu nàng quen biết sao có thể tầm thường được. Thời điểm hắn khổ cực cùng mọi người đi ngăn chặn nguồn nước thì nói không chừng lúc đó bọn họ đang cười chê hắn đi.

Nàng rõ ràng đã sớm biết hắn đi tìm hung thủ, thế mà nàng vẫn mỗi ngày quang minh chính đại gặp mặt hắn, chơi đùa cái gì chứ?

Tưởng tượng cảnh nam nhân hắn chưa từng gặp mặt này đã nhìn thấy hết hạ thể của Tuyết Kiều, còn chảy máu mũi, trong lòng Địch Tu Tư càng trào dâng lửa giận.

Đôi mắt nam nữ này, làm cho đường đường là Điệp vương hắn mất hết thể diện trước mặt mọi người, thế mà nàng còn dám bày ra bộ mặt vô tội nhìn hắn sao?

” Địch Tu Tư, ngươi không cần như vậy, ngươi làm sao vậy? Vân Tây mới là người xấu a! Vì cái gì ngươi đột nhiên hung dữ với chúng ta. Minh Nhân, ngươi mau nói cho Địch Tu Tư biết ngươi không có làm qua chuyện đó, Vân Tây mới là người xấu, Minh Nhân, ngươi mau nói đi”

Tuyết Kiều nhìn vẻ mặt của Địch Tu Tư đột nhiên trở nên xa lạ thì lại lo lắng hô to với cái hồ lô trong tay.

” Tuyết Kiều, ngươi hãy nghe ta nói, những người đó đích thật là ta giết chết, bắt quá các nàng đều là những nữ nhân lòng dạ hiểm độc, trái tim đen thui, nếu ta không ta cũng không ăn các nàng, còn về hai nữ nhân kia, là các nàng tự mình câu dẫn ta, ta cũng không có cưỡng bạo bọn họ, các nàng là những linh hồn tà ác, Tuyết Kiều tử tử, ngươi có tin ta không, ta đã đáp ứng không nói dối ngươi, ngươi tin ta sao?”

Minh Nhân biết thuyết phục Địch Tu Tư tin hắn vô tội là không có khả năng, nam nhân khi giận dữ thì không còn chút lý trí gì, hắn không lên tiếng cũng không sao, nhưng hắn biết, dù hắn không lên tiếng thì dựa theo tính tình đơn thuần của Tuyết Kiều, e là sớm hay muộn nàng cũng sẽ nói ra, nếu là vậy thì chỉ bằng hắn nói trước, dù bọn họ không thể thoát khỏi hiểm nghi thì ít ra cũng có thể phơi bày sự thật rõ ràng, còn về phần Địch Tu Tư có tin hay không, không phải là chuyện của hắn nữa rồi.

” Ta tin tưởng Minh Nhân, Minh Nhân là người tốt, Minh Nhân nói những người đó là người xấu thì các nàng chính là người xấu” Tuyết Kiều không nghĩ nhiều mà lập tức khẳng định, còn khờ dại nhìn Địch Tu Tư “ Địch Tu Tư, ngươi nghe rõ không? Minh Nhân nói những người đó là người xấu nên hắn mới ăn các nàng, cho nên ngươi đừng trách hắn, hắn còn nhỏ, hắn không biết trước khi muốn ăn bọn họ thì phải nói trước với ngươi một tiếng, bắt quá sau này ta sẽ nói cho hắn biết, dù là người xấu thì cũng không nên ăn các nàng, bởi vì ăn thịt người là không tốt, hơn nữa ăn người xấu thì cũng ảnh hưởng xấu đến thân thể của hắn, Minh Nhân, ngươi phải hứa sau này không ăn thịt người nữa, có được không? không ăn vật còn sống giống ta vậy, ngươi có thể đáp ứng ta không?”

Trong hồ lô Minh Nhân đỏ mặt hời hợt, Tuyết Kiều quả là không cải tạo được, hiện giờ là lúc nào rồi mà nàng còn lo lắng cho hắn, mặc dù hắn không nhìn thấy tình hình bên ngoài, nhưng không cần nghĩ cũng biết sắc mặt của Địch Tu Tư hiện tại rất khó coi, nếu Địch Tu Tư suy nghĩ một chút sẽ biết Tuyết Kiều tuyệt đối không phải là loại người cấu kết với kẻ ác làm điều xấu, chuyện này rõ ràng là một âm mưu.

Đáng tiếc

Sắc mặt của Địch Tu Tư đúng là khó coi như Minh Nhân nghĩ, thậm chí là phi thường khó coi, nhưng hắn không có suy nghĩ lại thái độ làm người của Tuyết Kiều mà lúc này toàn bộ lý trí của hắn đã bị lửa giận

lấn áp.

Vươn một bàn tay, bước từng bước kiên định mà hữu lực đến bên cạnh Tuyết Kiều “ đưa hồ lô cho ta, ta còn có thể tin người không cầu kết với hần, nếu không đừng trách ta không khách khí với người”

“Địch Tu Tư, người muốn làm gì? Ta đã nói với người, Minh Nhân không phải là người xấu, hần vẫn là một đứa nhỏ, người vì sao còn hung hăng như vậy? chẳng lẽ người không tin ta?” Tuyết Kiều vừa nói, vừa lui lại.

” Ta tin tưởng người? Người dựa vào cái gì mà muốn ta tin tưởng người? chỉ bằng vào việc người nói ai là người xấu thì đó là người xấu sao? Bây giờ Vân Tây cũng nói người là người xấu, như vậy có phải người cũng không phải là người tốt không?”

Địch Tu Tư lại tiếng thêm bước nữa “ ta nói lại lần nữa, mau đưa hồ lô kia cho ta”

“Không thể, người cứ nhiên tin nữ nhân xấu kia mà không tin ta sao?” trong mắt Tuyết Kiều tràn ngập sự thương tâm và thất vọng.

“Đừng nói với ta nữ nhân xấu hay không xấu nữa, so với nàng, người tốt hơn ở chỗ nào? cùng nam nhân khác thân thiết, cùng hần đùa giỡn ta thì người là người tốt sao? Ta nhìn lắm người rồi, ta không nên quên mất bản tính của người, thiện lương chỉ là sự nguy trang mà thôi, bây giờ người đưa hồ lô cho ta thì ta còn có thể tin người không liên can gì tới chuyện này, nếu không thì người chính là kẻ thù của Huyền Diệp tộc, cũng là kẻ thù của Địch Tu Tư ta”

Ánh mắt của Địch Tu Tư đỏ ngầu, mà Tuyết Kiều nghe hần nói vậy thì ngực đau đến muốn nổ tung, ngửa mặt lên trời hét to một tiếng “ a, kẻ lừa đảo, Địch Tu Tư, người là kẻ lừa đảo, ta không bao giờ tha thứ cho người nữa, sẽ không bao giờ nữa”

Âm thanh bén nhọn mang theo sự bi phẫn và thương tâm thật lớn, có cả sự ủy khuất và thống khổ, tạo thành một tầng sóng âm quanh quẩn trên không trung, làm mọi người chịu không được mà ôm đầu đau đớn, Vân Tây thì bị chấn động tới mức thổ huyết, rồi lảo đảo vào hôn mê, Địch Tu Tư cũng dùng sức ôm lấy hai tai, nhìn Tuyết Kiều có chút không khống chế được, thấy ánh mắt ai oán, tuyệt vọng của nàng nhìn hần thì lý trí thanh tỉnh được một chút, ý thức là hần đã nói điều gì đó không phải với nàng, muốn giải thích nhưng lại không thể nói thành lời.

Ba tiếng “không tha thứ” cứ vang vọng trên không trung hồi lâu, mà cái hồ lô vì tiếng thét chói tai của Tuyết Kiều mà nổ thành hàng vạn mảnh nhỏ, một tiểu quang cầu xanh biếc cùng một quả cầu nhỏ màu xám bắn ra, cùng rơi xuống mặt đất, hóa thành hai hình người, đó là Minh Nhân trong bộ dáng hài đồng đáng yêu, còn lại là Bụi Sơn xấu xí.

” Tuyết Kiều tỷ tỷ, tỷ tỷ, người đừng kêu, người còn có ta, còn có Minh Nhân nha, Minh Nhân vĩnh viễn ở cùng với người, Minh Nhân vĩnh viễn cũng không gạt người, người đừng khóc nha” Minh Nhân vừa thoát khỏi giam cầm đã sốt ruột ôm lấy chân Tuyết Kiều mà lay, còn luống cuống nhặt lấy từng viên trân châu được kết từ nước mắt của Tuyết Kiều.

Tuyết Kiều cúi đầu nhìn Minh Nhân, một hồi lâu mới ngừng khóc, đưa mắt bình tĩnh nhìn Minh Nhân rồi bế hần lên “ hần không tin ta, hần tình nguyện tin một nữ nhân xấu cũng không tin ta, hần đã nói sẽ tin ta, hần đã nói như vậy. Kẻ lừa đảo, hần là kẻ lừa đảo, nhưng mà Minh Nhân, vì sao, vì sao ta không thể nhẫn tâm giết chết hần? tất cả những người lừa gạt ta đều phải chết nhưng vì sao ta không thể ra tay với hần được?”

Bởi vì người thương hần!

Những lời này Minh Nhân cũng không nói ra, tiếc hận nhìn thoáng qua Địch Tu Tư đang định nói gì đó mà lại không lên tiếng “ Địch Tu Tư, người quả thực làm ta rất thất vọng, tuy lúc đầu ta cho rằng người không xứng với tỷ tỷ của ta, nhưng mà người còn kém hơn so với suy nghĩ của ta, lúc này đây là do người tự lựa chọn, muốn biết chân tướng thì cứ hỏi con cóc tin ghê tởm kia đi, ta nghĩ hần sẽ nói cho người biết mọi chuyện. Tỷ tỷ, chúng ta đi thôi, chúng ta đi đến nơi chỉ có hai chúng ta vui vẻ sống với nhau, chỉ có chúng ta, không có người xấu, cũng không có kẻ lừa đảo được không?”

Minh Nhân cầm một nắm trần châu bỏ vào trong ngực, vừa tiếp tục thu nhặt cái khác, dù là một giọt nước mắt của Tuyết Kiều, hẳn cũng không muốn lưu lại cho nam nhân không biết phân biệt tốt xấu kia.

Tuyết Kiều ôm hắn, tựa như người mất hồn mà gật đầu “ đúng, đúng, chúng ta rời khỏi nơi này, nếu không sẽ lại gặp phải kẻ lừa đảo”

Tuyết Kiều ôm Minh Nhân xoay người rời đi, không thèm nhìn Dịch Tu Tư một cái, nàng không phát hiện ra khi nàng xoay người đi thì Dịch Tu Tư muốn tiến lên ngăn nàng lại, muốn hô to tên nàng nhưng lại không có âm thanh nào thốt ra, vì vậy Tuyết Kiều đã ngự phong mà đi.

Dịch Tu Tư đành trở mắt nhìn theo thân ảnh của Tuyết Kiều, vô lực ngồi xuống đất. Chết tiệt, hắn vì cái gì lại nói ra những lời như vậy chứ? Tại sao trong lúc quan trọng lại có thể nói như thế với nàng?

Khi tầm mắt hắn nhìn thấy Bụi Sơn đang ôm lấy Vân Tây vẫn còn hôn mê thì ánh mắt của Dịch Tu Tư trở nên lạnh hơn.

35. Chương 35: Trừng Phạt Sống Không Bằng Chết

Dịch Tu Tư dùng sức kéo Bụi Sơn đứng lên, không đợi hắn mở miệng thì Bụi Sơn đã lên tiếng trước “ Điệp vương đại nhân, van cầu người, tha ột mạng của tỷ tỷ, ta sẽ nói hết toàn bộ cho người nghe”

Dịch Tu Tư âm ngoan nhìn hắn, lạnh lùng phun ra một chữ “ nói”

” Tỷ tỷ cùng Quý bà bà ở Minh giới đã sớm quen biết nhau, Quý bà bà muốn vật gì đó trong Huyền Điệp cốc mà tỷ tỷ lại muốn diệt trừ hết thảy những nữ nhân bên cạnh điện hạ, cho nên mới bảo ta đến chỗ Quý bà bà mang hồ lô có chứa Ngư Giao kia về đây, nói rõ chỉ thể bắt và thả nó một lần mà thôi. Danh sách những người mất tích là do ta giao cho Ngư Giao kia, chúng ta dùng hồ lô uy hiếp hắn phải nghe lời, chuyện này không liên quan đến Tuyết Kiều cô nương, là tỷ tỷ muốn giá họa cho nàng, tỷ tỷ nói chờ khi nàng là Điệp nữ vương thì ta sẽ là vương phu của nàng, còn nói nàng sẽ sinh tiểu hài tử cho ta, cho nên Điệp vương đại nhân, van cầu người đừng giết tỷ tỷ, muốn giết cứ giết ta đi, ta nguyện ý chết vì nàng”

Bụi Sơn dùng sức ôm lấy thân hình của Vân Tây, ánh mắt cầu xin nhìn Dịch Tu Tư, mà lúc này các tộc nhân vừa phục hồi tinh thần sau tiếng thét bén nhọn của của Tuyết Kiều, đều nghe hết những lời của Bụi Sơn, thì ra mọi chuyện đều do Vân Tây dở trò, không ngờ một nữ nhân đã mất đạo hạnh còn có dã tâm lớn như vậy, mọi người phẫn nộ nhìn nàng lại thấy hổ thẹn với Dịch Tu Tư, lại thấy đáng thương đáng giận cho con cóc tinh bị người ta lợi dụng mà không biết trước mắt.

Dịch Tu Tư nghe xong thì hai mắt như muốn lọt ra ngoài, tuy rằng khi nhìn thấy thái độ của Tuyết Kiều thì hắn đã biết là mình hiểu lầm và oan uổng nàng rồi, nhưng khi nghe Bụi Sơn nói rõ mọi việc thì hắn mới cảm thấy hối hận không cùng, lẽ ra phải sớm giết chết nữ nhân Vân Tây chết tiệt kia, nếu vậy thì đã không xảy ra chuyện như hôm nay.

Lập tức đẩy Bụi Sơn ra, ngón tay thon dài bóp chặt cổ của Vân Tây, ánh mắt cũng bắn về bốn phía, những người này cũng chính là đồng lõa, nếu không phải vì bọn họ, hắn sao có thể đánh mất lý trí mà nói những lời bậy bạ như vậy với Tuyết Kiều, làm ra chuyện quá phẫn nộ như vậy.

Nhìn thấy ánh mắt phẫn nộ và oán hận của Điệp vương, mọi người không tự chủ mà lui lại phía sau, có người yên lặng chuẩn bị, nếu Ngư Giao cùng cô nương của điện hạ đều đã tức giận rồi đi thì bọn họ cũng không có cách nào tìm về lại nhà, đừng nói là khi nghe tiếng thét của Tuyết Kiều thì còn ai dám bàn tán chuyện của Ngư Giao nữa chứ. Chuyện hiện tại bọn họ có thể làm là tận lực để điện hạ không phát tiết lửa giận, có câu tự làm bậy thì không thể sống, Vân Tây tự gây nghiệp chướng thì giờ tự gánh lấy hậu quả đi, tuy có nhiều nghi vấn bọn họ rất muốn biết nhưng đây cũng không phải là chuyện bọn họ cần quan tâm, chuyện này cứ để Điệp vương tự xử trí thôi.

Tổng quản tựa hồ như cũng phát hiện ra tình cảnh của Dịch Tu Tư, lập tức tiến lên nói “ điện hạ xin đợi đã, còn nhiều chi tiết chưa làm rõ, ta biết trong lòng ngài hiện tại rất tức giận nhưng nếu vì hai người này

mà gây nên sự hiểu lầm với Tuyết Kiều cô nương, vậy ngài cũng nên làm rõ mọi chuyện, để trả lại sự trong sạch cho Tuyết Kiều cô nương, sau đó lại đi tìm nàng trở về, có được không?”

Bụi Sơn dùng sức lết đến bên chân Địch Tu Tư, đang tính ôm hân thì đã bị Địch Tu Tư đá ột cái, nhưng vẫn cất giọng cầu xin “ Đệ vương điện hạ, van cầu người, đừng giết Vân Tây, chuyện gì ta biết, ta đều đã nói ra hết rồi, người cũng có thể xóa bỏ đạo hạnh của ta, nhưng ta chỉ muốn ở cùng một chỗ với Vân Tây tỷ tỷ, nàng đã nói nàng muốn trở thành thê tử của ta, chỉ cần ta nghe lời nàng thì nàng vĩnh viễn ở cùng một chỗ với ta, Đệ vương đại nhân, người có thể giam hai chúng ta lại, vĩnh viễn không thả ra ngoài, chỉ cần người có thể cho chúng ta ở cùng một chỗ, van cầu ngài, van cầu ngài”

” Cảm miệng, đừng nhiều lời, khi nào thì Vân Tây quen biết với Quỷ bà bà, làm sao mà đưa được hồ lô kia tới đây, còn có người quen biết Vân Tây khi nào...tất cả đều phải nói hết, hơn nữa ngoài sự việc hôm nay, các người còn bày trò ác độc gì nữa, cũng mau khai hết với Đệ vương, có lẽ khi đó còn lưu lại một mạng cho các người, nếu không...” tổng quản còn chưa nói xong thì Bụi Sơn đã ngắt lời “ ta nói, chuyện gì ta cũng sẽ nói”

Tiếp theo Bụi Sơn lần lượt kể lại chuyện hân bị Vân Tây và Hồng Ngọc dẫn dụ đi vào Huyền Đệ tộc như thế nào, làm sao mà Vân Tây lại có quan hệ với Quỷ bà bà vẫn đang ngó chăm chăm Huyền Đệ tộc như hổ rình mồi, hiện giờ Quỷ bà bà đang ở ngoài kết giới chờ tín hiệu thành công của bọn họ....

Địch Tu Tư càng nghe, sắc mặt càng trầm lại, trong lòng càng thêm hối hận, không ngờ Bụi Sơn lại biết nhiều chuyện như vậy, nếu không vì giữ lại sinh mạng cho Vân Tây thì e là hân sẽ không dễ gì mà khai ra.

Quỷ bà bà phải không? Tốt lắm!

Từ lúc thần ma đại chiến tới nay, thiên địa chia làm bảy giới, trước giờ vẫn là nước giếng không phạm nước sông, hiện tại Quỷ bà bà thân là chấp ty của Minh giới lại dám phá bỏ ước định, muốn xâm nhập vào Huyền Đệ cốc, Địch Tu Tư hân cũng không phải kẻ dễ chọc, đã vậy thì đừng trách hân không khách khí.

Vận dụng linh lực viết lên không trung, tay còn lại vẫn nắm giữ cổ của Vân Tây “ dùng khóa huyền thiết khóa tiện nữ nhân Vân Tây cùng cóc tinh này lại, sau đó hủy chìa khóa đi cho ta, nàng không phải muốn sinh tiểu hài tử cho cóc tinh này sao? Được rồi, ta thành toàn cho nàng, phé bỏ Bụi Sơn đi, giữ lại cho hân năm trăm năm đạo hạnh là được, mỗi ngày cho ba bữa đều cho bọn họ dùng kim mật (tinh được của Huyền Đệ tộc”, giam vào ao trong cốc, để mỗi ngày các tộc nhân đều có thể nhìn thấy cuộc sống hạnh phúc của bọn họ”

Tổng quản vừa nghe, lập tức gật đầu,” dạ, điện hạ! Ngài thật inh, không có cách trừng phạt nào hay hơn cách làm cho Vân Tây sống không bằng chết, trước kia nàng luôn tự ỉnh cao cao tại thượng, sau này phải sống những tháng ngày bị sinh vật ghê tởm như vậy đặt dưới thân, còn sinh ra những đứa con xấu xí, điện hạ, chuyện này đối với Vân Tây e là còn thống khổ hơn chết”

Đây là nàng đáng phải chịu. Là nàng thiếu ta.

Địch Tu Tư không chút thương hại, tiếp tục viết tiếp “ nói cho con cóc tinh này biết, ta không giết bọn họ, nhưng sẽ khóa bọn họ vĩnh viễn bên nhau, hân còn phải nhanh chóng làm cho nàng ta nhanh chóng hoài thai đứa nhỏ của hân, nếu không ta liền giết nàng, còn nữa, cho hân biết nếu để Vân Tây tự sát thì ta sẽ xử phạt hân gấp mười lần, tóm lại không được để bọn họ chết khi ta chưa cho phép”

” Dạ, điện hạ!” Tổng quản không dám nhiều lời, xem ra điện hạ đã hận đến cực điểm rồi, trước giờ điện hạ vẫn là một người khoan dung, đây là lần đầu tiên hân độc ác như vậy.

Tổng quản lập tức chuyển lời của Địch Tu Tư cho Bụi Sơn, hân lập tức toét miệng cười để lộ ra mấy cái răng cửa vàng khè, chảy nước miếng tùm lum “ cảm ơn Đệ vương điện hạ, tiểu nhân nguyện ý, nguyện ý, sau này nàng chính là thê tử của ta, thật tốt quá, ta đã có thê tử”

“Nếu thê tử của người tự sát thì...” tổng quản nhắc nhở

” Nàng dám, ta thật vất vả mới có thê tử, nàng dám cắn lưỡi ta liền tát tai nàng, nàng dám cắt cổ tay, ta sẽ đánh gãy tay nàng, nếu nàng dám gây rối thì ta mỗi ngày đều làm cho nàng không còn khí lực để thở, tóm lại chính nàng đã đáp ứng làm thê tử của ta, nàng muốn đổi ý cũng cần phải hỏi xem ta có đồng ý hay không a”

Trên mặt Bụi Sơn lộ ra biểu tình tàn nhẫn, hoàn toàn khác với vẻ cầu xin trước đây, Địch Tu Tư nhìn bộ dáng này của hắn lại cười đến vui vẻ, lập tức viết “tốt lắm, phi thường tốt”

Tổng quản tuy có chút tiếc rẻ ột nữ nhân như hoa như ngọc như Vân Tây sau này phải trải qua cuộc sống như vậy, nhưng đây cũng là do nàng tự làm tự chịu thôi.

Trước ánh mắt nghiêm khắc của Địch Tu Tư, tổng quản dùng khóa huyền thiết khóa tứ chi của đôi nam nữ này lại, giao chìa khóa cho Địch Tu Tư, bọn họ muốn bỏ trốn thì trừ khi tự chặt đứt tứ chi của đối phương, nếu không thì suốt đời phải bị nhốt ở đây.

Mà khi bị khóa thì Bụi Sơn lại có vẻ mặt mỹ mãn làm cho tổng quản không ngừng nghĩ, trình độ biến thái của hắn không phải là nhỏ.

Lúc này Vân Tây còn chưa tỉnh nên không biết sau một hồi tranh giành thì nàng ta đã giành được cái gì.

Địch Tu Tư tự mình đem cái chìa khóa duy nhất tùy tay ném ra bên ngoài, như vậy cả đời này, Vân Tây đừng mong có được tự do, đây là nàng phải trả giá cho sai lầm của mình.

Vậy còn hắn, sẽ trả giá bằng cái gì? Nhớ đến cảnh Tuyết Kiều gọi hắn là kẻ lừa đảo, nói vĩnh viễn không tha thứ cho hắn thì Địch Tu Tư lại thấy đau đến tâm tê phế liệt, hắn sợ hãi, sợ hãi cái giá mà hắn phải trả chính là vĩnh viễn mất đi Tuyết Kiều.

Không được! Hắn nhất định phải đi năn nhĩ nàng, cho dù Tuyết Kiều có dùng cái đuôi đánh hắn trọng thương thì chỉ cần nàng tha thứ cho hắn, cho hắn thêm một cơ hội thì bị thương có đáng là gì.

Nhưng mà chuyện trước mắt hắn phải làm là xử lý chuyện của Quý bà bà, hắn không thể để cho kẻ đầu sỏ gây ra mọi chuyện lại có thể nhơn nhơn tự đắc được, cho dù đối nghịch với cả Minh giới thì đã sao. Dù sao Vân Thư và Thanh Liên vì yêu mà gây ra chuyện long trời lở đất, Như Mặc vì Bắc Dao Quang mà ngay cả việc bị Thiên Lô đánh cũng muốn mạo hiểm, còn để nàng sinh ra xà tử, so với bọn họ thì hắn chưa từng làm gì cho Tuyết Kiều, ngay cả Bách Diệp y tới giờ còn chưa đưa cho nàng.

Ngoài trừ la hét, mắng nàng ngu ngốc, tối qua còn ăn nàng đến xương cốt không còn, sáng nay đã trở mặt với nàng thì Địch Tu Tư tự ngẫm lại hắn đúng là đáng chết vạn phần, nếu đổi lại hắn là Tuyết Kiều thì liệu có muốn tha thứ ột nam nhân như hắn không?

Địch Tu Tư càng nghĩ càng cảm thấy đau, xoay người, không muốn để tổng quản và mọi người nhìn thấy vẻ mặt thống khổ, bất lực của hắn, mà mọi người thấy hắn như vậy, những gì muốn nói cũng đành nuốt trở lại.

“Điện hạ, người tính đi đâu?” cuối cùng tổng quản cũng không nhịn được mà lên tiếng.

Địch Tu Tư không quay đầu lại, chỉ viết lên không trung “ta đi tìm Tuyết Kiều, ta đi rồi sẽ không quay lại, các người tuyển Diệp vương khác đi”

”Điện hạ—”

Mọi người đồng loạt quỳ xuống “điện hạ, người ngàn vạn lần đừng từ bỏ chúng ta, chúng ta biết sau chuyện này đã làm cho điện hạ thất vọng với các tộc nhân, nhưng cũng do bọn họ bị Vân Tây dùng lời mê hoặc nên mới nhất thời hoài nghi điện hạ, điện hạ ngàn vạn lần đừng từ bỏ chúng ta, Huyền Diệp tộc không có người thì sao còn là Huyền Diệp tộc nữa?”

Địch Tu Tư lắc lắc đầu, viết lên không trung ba chữ “ta không xứng” rồi hóa thành bướm bay đi.

Đó là suy nghĩ thực lòng của hắn, hắn thực sự thấy mình không xứng, không thể làm cho các tộc nhân tín nhiệm cho nên bọn họ mới dễ dàng bị người khác dao động mà hoài nghi hắn.

Hắn càng cảm thấy mình không có năng lực phán đoán và xử lý sự việc cho nên mới dễ dàng định tội cho Tuyết Kiều, làm cho nàng từ bỏ hắn mà đi.

Chuyện công, chuyện tư hắn đều không xử lý thỏa đáng, hắn thất bại đến mức đó thì dựa vào cái gì mà còn dám tiếp tục làm Diệp vương? Ngoài trừ diện mạo thì hắn có gì để tự hào nữa đâu? Mà diện mạo này, trong mắt của Tuyết Kiều chẳng có ý nghĩa gì, như vậy ngoại trừ hắn từ bỏ tất cả mà đi tìm thì có thể dùng cái gì để vãn hồi tình cảm của Tuyết Kiều?

36. Chương 36: Thời Gian Sai Biệt

m những chuyện mà họ không khống chế được”

“Nhưng mà, khi đó ta nhìn vào tâm hắc, ta phát hiện trong lòng hắc thực sự nghĩ như vậy, một khắc đó tâm của hắc thật đáng sợ, trở nên đen, hắc thực sự không tin lời ta, hắc thực sự lừa dối ta, hắc là một kẻ lừa đảo, một tên đại bại bịp bợm”

Tuyết Kiều nói xong, liền dùng sức đánh xuống mặt nước, nhất thời một cột nước phóng lên cao làm rớt xuống vô số cánh hoa đào, cũng làm Minh Nhân giật mình “ tỷ tỷ, người đừng kích động, đừng kích động. Được, được, Dịch Tu Tư kia là kẻ lừa đảo, không phải hiện giờ chúng ta đã rời khỏi nơi đó rồi sao? Nơi này thật đẹp, khuôn viên cũng lớn, chúng ta ở lại đây vài ngày đi, sau đó Tuyết Kiều tỷ tỷ mang Minh Nhân đến nơi người ở trước kia, được không? cho dù mọi người đều lừa người thì vẫn còn có Minh Nhân bên cạnh người”

” Đúng vậy, bên ngoài thế giới một chút cũng không tốt, mọi người đều thích gạt người, có rất nhiều người có trái tim màu đen, ta trước kia chỉ có một mình, tuy rằng có chút cô đơn, tịch mịch nhưng vẫn rất vui vẻ, bây giờ thì ta cảm thấy ngực rất đau, rất khó chịu” Tuyết Kiều vuốt ve ngực, cau mày nói.

” Tỷ tỷ, người không cần khổ sở, nếu những người đó cũng không là người tốt, tỷ tỷ không cần phải nhớ tới, nếu không phải vì ta thì người cũng không bị Dịch Tu Tư lừa, cũng sẽ không thương tâm như vậy”

Thấy Minh Nhân cũng hối hận, tự trách, Tuyết Kiều lập tức lắc đầu “ không liên quan đến người, Minh Nhân, không liên quan, Dịch Tu Tư là kẻ lừa đảo, là người xấu nhưng mà ca ca ta và Dao Quang tỷ tỷ đều là người tốt, chúng ta ở đây vài ngày, sau đó sẽ đi tìm ca ca ta đi”

” Xà tộc? Ca ca?” Minh Nhân sửng sốt, ngạc nhiên nhìn Tuyết Kiều, chẳng lẽ còn có một Nhân Ngư giống đực đang ẩn thân trong Xà tộc sao? Chẳng lẽ thế giới này không phải chỉ có duy nhất một Nhân Ngư là Tuyết Kiều sao? Nếu là vậy thì bộ tộc Nhân Ngư có dấu hiệu tiếp tục sinh sôi nảy nở, chiếm cứ thiên địa rồi sao?

Nghĩ đến tình cảnh đó thì Minh Nhân lại thấy có chút đáng sợ, Tuyết Kiều cá tính ngậy thơ, thiện lương nhưng không có nghĩa các Nhân Ngư khác cũng sẽ như nàng, nếu lỡ có thêm Nhân Ngư khác, mà Tuyết Kiều lại bị khi dễ thì coi như toàn bộ Huyền Điện tộc thực sự là xong rồi.

” Ca ca ta tên Như Mặc, Minh Nhân có nghe qua chưa? Dịch Tu Tư nói ca ca ta rất nổi danh trong thiên địa” Tuyết Kiều nhắc tới Như Mặc thì tâm tình cũng khá hơn, cúi đầu vào nước, bơi về chỗ nước sâu.

Minh Nhân cũng lập tức lặn xuống, bơi theo nàng, phút chốc đã đuổi kịp “ người người nói chính là Xà quân đại nhân của Xà tộc sao?”

” Đúng vậy, Minh Nhân quả nhiên cũng biết ca ca ta!” ẩn toàn bộ thân hình dưới nước, Tuyết Kiều cảm thấy thoải mái hơn nhiều, hai chân đang đưa trong nước.

” Xà quân đại nhân thực sự là ca ca của tỷ tỷ sao?” Minh Nhân kinh hãi, Tuyết Kiều tỷ tỷ là người đơn thuần, không biết được năng lực của nàng sâu đến mức nào, nếu Xà quân cũng là một Nhân Ngư thì đương nhiên hắc sẽ hiểu rõ khả năng của mình, hắc có thể hóa thân làm người của Xà tộc nhiều năm như vậy mà không bị phát hiện, còn nghiêm nhiên đảm nhiệm vai trò cao nhất nữa, năng lực thích ứng thực là đáng sợ.

“Đương nhiên, ca ca mà còn giả sao” Tuyết Kiều đâu biết được sợ hãi trong lòng Minh Nhân, đương nhiên nói, ca ca đương nhiên là ca ca a, nàng kêu như vậy không biết đã bao nhiêu năm rồi, chưa từng thay đổi a.

Nhìn thấy Minh Nhân tự do biến hai chân thành cái đuôi trở lại thì Tuyết Kiều hăm mộ không thôi “ ta có thể biến hai chân thành cái đuôi trở lại được không?”

“Người chỉ cần nghĩ tới là được, người nghĩ hóa thành đuôi thì là có thể thôi, người làm không được sao?” chuyện này mà cũng phải hỏi, phàm là yêu tinh thì đều có năng lực này nha.

Tuyết Kiều thăm nghĩ trong đầu nhưng mà bên dưới eo vẫn là hai chân chứ không phải là cái đuôi cá “ Minh Nhân, hình như không được, có phải lại cần đến máu của ta không?”

Tuyết Kiều nói xong liền giơ ngón tay lên thì bị Minh Nhân ngăn lại “ không được, ngươi không biết là máu của chúng ta quan trọng đến thế nào sao? Một giọt cũng không được dễ dàng lãng phí, bởi vì một khi dùng hết, chúng ta không thể sản sinh ra được nữa. Còn có, ngươi ngàn vạn lần phải nhớ kỹ, không được để cho bất kỳ ai nhìn thấy màu máu của ngươi, nếu không, dù bộ dáng ngươi có giống nhân loại đến mấy thì chỉ cần nhìn thấy màu máu của ngươi, họ cũng sẽ biết được thân phận thực sự của người, bởi vì chỉ có thần thú thời viễn cổ mới có máu màu lam hay màu lục, ngươi nhớ kỹ chưa?”

Tuyết Kiều cái hiểu cái không nhìn Minh Nhân, khuôn mặt hắn quá mức nghiêm túc làm nàng không thể không gật đầu “ ta đã biết, dù sao hiện tại ta đã có thể bước đi, không có cái đuôi cũng không sao, không ảnh hưởng gì nhiều, dù sao sau khi ca ca biến ra hai chân thì ta cũng không thấy hắn hóa ra cái đuôi dưới nước nữa”

“Ngươi tính sẽ nói chuyện của Dịch Tu Tư cho Xà quân đại nhân nghe sao?” trong thiên địa đều đồn rằng ngũ vương yêu giới là bạn tốt của nhau, nhưng hắn vẫn muốn biết liệu sau khi Xà quân biết muội muội hắn bị Diệp vương khi dễ thì có bộc lộ thân phận thật ra không?”

” Không được, ca ca cùng Dao Quang tỷ tỷ sẽ lo lắng, ngươi cũng không được nói cho ca ca ta biết chuyện này, ta đã quyết định từ giờ sẽ không bao giờ...để ý đến Dịch Tu Tư nữa, cũng không làm bằng hữu với hắn, không tha thứ cho hắn nữa”

Nói đùa sao, hắn làm sao dám nói chuyện này cho Xà quân đại nhân nghe, dù sao Xà quân đại nhân cũng không có đơn thuần như Tuyết Kiều tỷ tỷ, nếu nói hết mọi chuyện ra, Xà quân có thể gây khó dễ cho Dịch Tu Tư mà bản thân hắn cũng chưa chắc được khá giả gì, nếu có thể thì hắn thực muốn thuyết phục Tuyết Kiều đừng đến Xà tộc, làm gì có chuyện chủ động tìm Xà quân tám chuyện chứ.

” Chỉ cần tỷ tỷ không nói thì Minh Nhân cũng sẽ tuyệt đối không đề cập với Xà quân đại nhân nửa lời, chỉ sợ tỷ tỷ nhịn không được mà nói ra thôi” vì cái mạng nhỏ của mình mà suy nghĩ, Minh Nhân ích kỷ tìm cách để Tuyết Kiều rơi vào kế của hắn.

Quả nhiên—

Tuyết Kiều lập tức lắc đầu,” Ta sẽ không nói với ca ca, chúng ta quyết định vậy đi, ai nói ra trước thì đó chính là kẻ lừa đảo”

“Được, ta đáp ứng” Minh Nhân sáng khoái đáp lời.

Hai người ở trong đào yêu cốc bình ổn tâm tình, lại không biết Dịch Tu Tư ở bên ngoài vì tìm kiếm tung tích của nàng mà cơ hồ muốn lật tung cả thiên địa lên.

Ra tay với Quý bà bà, lần đầu tiên trong đời Dịch Tu Tư dùng tới phương pháp hủy linh, lại không tiếc hao tổn ba ngàn năm đạo hạnh, hủy đi Quý bà bà bên cạnh Minh giới, làm cho nàng không thể quay về, mà Dịch Tu Tư lúc này bị hao tổn đạo hạnh quá nhiều cũng không dám chần chờ, bắt đầu tìm kiếm Tuyết Kiều.

Nơi đầu tiên hắn tìm tới chính là quê hương của Tuyết Kiều, hắn tin rằng sau khi nàng thất vọng với hắn thì nhất định sẽ quay về lại nơi này, nhưng tìm kiếm khắp nơi suốt bảy ngày cũng không thấy bóng dáng nàng đâu, dòng sông nơi này rất giống lúc hắn và Tuyết Kiều mới quen biết, chảy xiết không ngừng.

Dịch Tu Tư ngồi bó gối nhìn tảng đá Tuyết Kiều từng tắm ánh trăng, liên tục nhìn viên trân châu xinh đẹp trong lòng bàn tay, đây là lần đầu tiên Tuyết Kiều khóc vì những lời nói tổn thương của hắn, những viên khác hắn không tìm được, chỉ duy nhất một viên này, hắn vẫn luôn cất trong ngực, mấy ngày nay, mỗi lần nhìn thấy nói thì hắn lại nghĩ tới những gì mình đã gây ra cho nàng.

Đau đến tâm tê phế liệt là tâm tình hiện giờ của hắn, rốt cuộc hắn cũng biết vì sao mình đột nhiên mất tiếng, hắn đã từng thề với Tuyết Kiều, nếu hắn còn nói những lời làm thương tổn nàng thì hãy khiến cho hắn vĩnh viễn trở nên câm điếc, lời thề vẫn còn vang vọng bên tai nhưng hắn lại vẫn gây tổn thương cho nàng, cho nên bây giờ hắn phải gánh chịu báo ứng rồi.

Địch Tu Tư thế nhưng lại cảm thấy khoái cảm vì bản thân bị như thế. Xứng đáng, Địch Tu Tư, người xứng đáng, đây là hậu quả người đáng phải bị. Nếu mở miệng lại gây tổn thương cho người khác chỉ bằng cảm xúc vĩnh viễn đi, ít nhất sau này Tuyết Kiều sẽ không bao giờ thấy hắn nói dối nữa, sẽ không thấy hắn đột nhiên nổi giận, la hét với nàng.

Người đi rồi, hắn mới biết mình thích Tuyết Kiều đến mức nào, nhớ từng cái bĩu môi xinh đẹp của nàng, ánh mắt trừng nhìn hắn, bộ dáng mỉm cười động lòng người với hắn, thậm chí cả khi nàng tát hắn, giờ phút này trong lòng Địch Tu Tư tràn ngập hình ảnh của Tuyết Kiều.

Nắm hạt trân châu trong tay, Địch Tu Tư thầm nói: Tuyết Kiều, ta thực sự biết sai rồi, cầu người cho ta một cơ hội giải thích được không? người rốt cuộc là đang ở đâu?

Hắn là người của Huyện Điệp tộc, e ngại nhất là việc xuống nước, nhưng vì tìm Tuyết Kiều, ngay cả đây sống hắn cũng đã lặn xuống nhưng tìm vài ngày thì ngoài dòng nước chảy xiết cũng không thấy gì, không có chút dấu hiệu Tuyết Kiều đã từng quay lại nơi này.

Ngày mai, hắn nhất định sẽ đi Xà tộc tìm Như Mặc, nếu ngay cả nhà mà Tuyết Kiều cũng không về thì ngoài chỗ của Như Mặc, Tuyết Kiều còn có nơi nào để đi chứ?

Trong lòng Địch Tu Tư âm thầm quyết định, dù phải lật tung cả thiên địa lên, hắn cũng phải tìm cho ra Tuyết Kiều. Tất cả các tình nhân ở Huyện Điệp tộc, hắn đã truyền tin nói các nàng rời đi, sau này hắn sẽ không đi tìm các nàng nữa, hắn nói với mọi người là hắn yêu Tuyết Kiều, đời này hắn chỉ muốn ở cùng một chỗ với nàng, các nàng không cần chờ hắn.

Hắn thừa nhận hắn yếu đuối, ngay cả tự mình đối mặt các nàng để nói chuyện cũng không dám, bởi vì hắn mất đi khả năng nói chuyện nên hắn sợ hãi nhìn thấy những khuôn mặt thất vọng, nữ nhân ác độc như Vân Tây không nhiều, phần lớn những người đi theo hắn đều một lòng đối với hắn, dành hết tình yêu cho hắn, mà hắn thực sự không thể đối mặt các nàng để nói ra chuyện này.

Bây giờ hắn lâm vào tình yêu sâu đậm mới biết trước kia hắn đã lạm tình đến mức nào, chuyện này đối với nữ nhân là một chuyện vô trách nhiệm vô cùng, hắn nguyện ý thừa nhận mọi bất mãn và sự trả thù của các nàng, nếu như vậy có thể giúp hắn tìm lại được Tuyết Kiều.

Địch Tu Tư mang theo cõi lòng nặng trĩu mà tìm kiếm Tuyết Kiều trong thiên hạ mệnh mông, thể xác và tinh thần cũng gần như kiệt quệ, đến khi hắn tới Xà tộc thì cũng đã một tháng sau, đây là nơi cuối cùng hắn tìm tới, nếu còn không gặp được Tuyết Kiều thì hắn phải đi đâu mới tìm được nàng đây?

Từ xa đã nghe tiếng cười đùa vui vẻ của Bắc Dao Quang cùng tiếng khóc của trẻ con, còn có tiếng kinh hô luống cuống của Thanh Liên “ai nha, Hiền nhi, người lại kéo tóc của ta”

Tiếp theo đó là thanh âm của Bảo Bảo “nhẹ một chút, đó là tóc của Thanh Liên nhà ta, không phải đồ chơi, người đừng kéo nữa, phụ thân, mẫu thân, các người còn cười, mau giúp chúng ta đi, ta biết mình đã sai rồi, lần sau sẽ không còn chuyện đùa cợt người khác tìm niềm vui nữa”

” Cầu xin tha thứ cũng vô dụng, khi nào các người có thể làm cho Hiền nhi bỏ được tật xấu kéo tóc người khác thì ta sẽ nói Thanh Nhi và Linh Lung mang đứa nhỏ của bọn họ về, mới vậy mà các người đã không chịu được sao? Nếu không, ta nói Như Mặc đổi đứa nhỏ khác cho các người chăm? Ta nghe nói tiểu Tuyết Ưng kia cũng không dễ chọc đâu”

Thanh âm của Bắc Dao Quang mang theo sự trêu tức và kiên định

“Không cần như thế”

Tiếp theo lại thấy Bảo Bảo và Thanh Liên cùng bước ra khỏi Dao Quang tiểu trúc, vẻ mặt hai người không tốt lắm, trong ngực Thanh Liên còn ôm một đứa nhỏ đang ra sức kéo tóc của hắn, nhìn thấy bọn họ thì Địch Tu Tư không nghĩ ngợi gì mà dùng pháp lực che giấu thân thể và hơi thở của mình, không muốn cho Thanh Liên nhìn thấy bộ dạng chật vật và khổ sở của hắn.

Đứa nhỏ của Thanh Nhi và Ngọc Linh Lung đã ra đời, Tuyết Ưng và Ảnh Nhi cũng đã có con? Hôn lễ cũng chỉ mới tổ chức đây thôi, sao lại có cảm giác như đã trôi qua rất lâu?

Địch Tu Tư căn bản không biết vì giọt nước mắt biến thành viên trân châu của Tuyết Kiều đã làm cho thời gian của bọn họ liên kết với nhau, mà khi đó Tuyết Kiều đang cùng Minh Nhân ở trong đào yêu cốc, nơi một ngày lại giống như ba mươi năm, cho nên cũng làm cho thời gian của Địch Tu Tư trôi qua mau hơn, nhưng dù sao Địch Tu Tư cũng không có ở trong cốc cho nên thời gian của hắn trôi qua cũng chậm hơn Tuyết Kiều một phần ba, mà chỉ một chút đó thôi cũng đủ làm cho Địch Tu Tư bỏ lỡ rất nhiều chuyện.

Địch Tu Tư lưỡng lự không biết có nên đi xuống gặp Bắc Dao Quang và Như Mặc hay không, bay vòng vòng trên Xà tộc mấy vòng cũng không hề nhận ra một tia hơi thở của Tuyết Kiều, hắn liền biết nàng không có tìm đến đây như hắn dự đoán, vậy thì nàng có thể đi đâu?

Nhìn dung nhan tiều tụy và xiêm y xộc xệch của mình, Địch Tu Tư cảm thấy xấu hổ, bộ dáng như thể sao dám gặp mặt bằng hữu nên âm thầm bay đi.

Mà ngay lúc này trong tộc lại truyền tin khẩn cấp, nói là Chính Khả Xuân đang nguy kịch, nguyện vọng duy nhất trước lúc chết là muốn gặp mặt hắn lần cuối.

Tin tức này làm cho Địch Tu Tư có chút kinh hoảng, Chính Khả Xuân, nữ nhân mà Tuyết Kiều rất thích, đã theo hắn mấy trăm năm, chưa từng làm qua chuyện sai lầm gì, ngày đó hắn bỏ đi cũng không phải không nhìn thấy sự chua xót và bi thương của nàng nhưng trong lòng hắn chỉ tràn ngập tình yêu và sự hối hận đối với Tuyết Kiều, nên không còn tâm trí để ý đến nàng. Nhưng cũng mới hơn một tháng, nàng thế nào mà lại sắp chết? là vì hắn muốn các nàng rời đi sao?

Địch Tu Tư không dám nghĩ thêm nữa, chỉ hi vọng còn kịp, dù thế nào đi nữa, nếu cứ để cho Chính Khả Xuân cứ vậy mà rời đi thì Tuyết Kiều sẽ thêm một lý do mà không tha thứ cho hắn, cũng làm cho hắn lại thêm một tội nghiệt.

Mà ngay lúc Địch Tu Tư dùng hết tốc độ quay lại Huyền Diệp tộc thì Tuyết Kiều và Minh Nhân cũng rời khỏi đào yêu cốc, đi về phía Xà tộc.

Một lần bỏ lỡ này lại làm bọn họ cách biệt hai năm.

37. Chương 37: Bác Ái Đại Giới

Khi Địch Tu Tư về tới Huyền Diệp tộc thì Chính Khả Xuân đã nguy kịch, có mấy chục nữ nhân đang tề tựu quanh nàng khóc lóc, cũng có cả tổng quản và các vị trưởng lão đang chờ hắn.

Từ trên trời nhìn xuống Huyền Diệp cốc, trong lòng Địch Tu Tư rung động thật sâu, nơi xinh đẹp nhất trên thế giới chính là Huyền Diệp cốc sao chỉ trong hai tháng ngắn ngủi đã trở nên suy tàn như vậy? trăm hoa héo tàn, mặt đất khô cằn, cung điện mới kiến tạo được một nửa của hắn cô độc dưới ánh mặt trời chói chang, nhìn ra được là đã bỏ dở rất lâu.

Đồng cung vốn tiêu điều lạnh lùng bây giờ cỏ dại mọc tràn lan, làm cho Địch Tu Tư khi rơi xuống có chút không tin được nơi này là tộc địa của Huyền Diệp tộc, nhanh chóng đi vào trong thì thấy Chính Khả Xuân đang nằm trên sàn nhà, vây quanh là một đám người.

Thấy hắn trở về, mỗi người một câu, Địch Tu Tư rốt cuộc nhìn không được mà cẩn thận ôm lấy Chính Khả Xuân, muốn nói nhưng lại không thể phát ra âm thanh, mà ánh mắt của Chính Khả Xuân vốn đã mơ hồ, thấy hắn thì phút chốc sáng lên, không nói gì mà chỉ có nước mắt thì nhau rơi xuống.

Thống khổ và đau thương làm cho Địch Tu Tư nhìn không được mà ôm chặt nàng, yết hầu phát ra âm thanh nghẹn ngào, nữ nhân này sao có thể xem nhẹ bản thân để thành nông nỗi này, ánh mắt nàng nhìn hắn tràn ngập kính hỉ và ái mộ, không có chút oán hận nào, nàng tình thâm như thế, còn hắn thì sao? Hắn đã làm gì cho nàng? Một vài câu thì muốn các nàng rời đi, ngấm lại thực quá tàn nhẫn.

”Điện, điện hạ, ngài rốt cục, rốt cục đã trở lại, thiếp thân trước khi chết được gặp mặt ngài lần cuối, chết cũng không hối tiếc”. Chính Khả Xuân dùng sức nắm lấy tay Địch Tu Tư, ánh mắt sáng lên, điện hạ trong

tưởng niệm của nàng cuối cùng cũng đã trở về gặp nàng lần cuối, như vậy nàng đã thực thỏa mãn rồi.

Vì cái gì? Vì cái gì lại biến thành như vậy? khi hắn đi không phải mọi thứ đều rất tốt sao? Vì sao trong hai tháng ngắn ngủi, Chính Khả Xuân lại lâm bệnh đến thập tử nhất sinh? Có quá nhiều nghi vấn cần được giải đáp nhưng yết hầu chỉ là thanh âm khà khà, hắn cái gì cũng không thốt nên lời.

Vội ôm Chính Khả Xuân đi vào trong nội điện, sao có thể để nàng nằm trên mặt đất chứ.

Nhưng Chính Khả Xuân đã ngăn lại “ điện hạ, điện hạ, xin ngài đừng mang ta đi nơi khác, ta muốn chết ở đó, chết trong lòng của điện hạ, cầu ngài”

Bàn tay nắm lấy Dịch Tu Tư cơ hồ chỉ còn da bọc xương, chỉ một cái nắm tay mà Dịch Tu Tư biết nàng đã kiên trì đến thế nào, lập tức đặt nàng nằm xuống, lúc này Chính Khả Xuân lại lên tiến “ chính là ở nơi này, điện hạ còn nhớ không? ngay tại nơi ta đang nằm này, điện hạ đã nói ta vĩnh viễn là một trong những nữ nhân người yêu nhất, người nói sẽ vĩnh viễn không đuổi ta đi, ngài còn nhớ không?”

Nàng thâm tình nhìn Dịch Tu Tư rồi lại như mơ hồ không có tiêu cự, Dịch Tu Tư ra sức gạt đầu, nước mắt cũng nhịn không được mà rơi ra, đúng vậy, hắn nhớ đó là tối hôm đầu tiên hắn mang Tuyết Kiều về Huyền Diệp tộc, bị nàng làm cho tức giận nên mới đến đây tìm Chính Khả Xuân, khi đó hắn chẳng qua chỉ nói một câu lấy lệ, không ngờ Chính Khả Xuân lại giữ mãi trong lòng, cho đến khi sắp chết, nàng cũng muốn chết tại chỗ này.

Lúc này hắn mới biết hai chữ hứa hẹn có trọng lượng đến thế nào, dù hứa hẹn cho qua thì cũng có nghĩa là một lời hứa, mà hắn lại hứa hẹn vô số, nhưng tất cả đều không làm được, hắn không những ủy khuất Tuyết Kiều, mà với cả Chính Khả Xuân cũng vậy, còn biết bao nữ nhân trong tộc từng được hắn hứa hẹn nữa.

Hắn thua thiệt các nàng quả thực không ngôn từ nào có thể tả nổi.

Hiện tại Dịch Tu Tư mới biết mình sai lầm đến thế nào, nếu cho hắn thêm một cơ hội nữa, hắn sẽ thận trọng đối đãi với tất cả, không hứa hẹn lung tung thì sẽ không làm hại nhiều người như vậy.

“Khi người bỏ đi, chỉ để lại thông tin muốn chúng ta rời đi, ta không tin thực tâm người muốn vậy, ta không tin, cho nên dù rất nhiều tỷ muội đã rời đi thì ta cũng không đi, ta tin tưởng điện hạ nhất định sẽ quay về thăm ta, mặc kệ là bao lâu ta cũng chờ, nhưng mà ta không còn nhiều thời gian nữa, cho nên điện hạ, thiếp thân không thể chờ ngài tự nguyện quay về mà đành thúc giục ngài, bởi vì ta không còn thời gian nữa rồi”

Chính Khả Xuân nói một câu, Dịch Tu Tư liền gạt đầu một cái, phía sau nổi lên tiếng khóc ồ ồ, sắc mặt của Chính Khả Xuân dần dần xanh lại, rõ ràng là nguyên thần đã sắp bị tan biến

“Có được cái gạt đầu của điện hạ, thiếp thân chết cũng không uổng, chỉ tiếc là thiếp thân không thể nhìn thấy người mang Tuyết Kiều cô nương trở về, nàng là một cô nương tốt, tiếc là thiếp thân bạc mệnh, không có duyên làm tỷ muội với nàng. Nàng tính tình đơn thuần, điện hạ phải để tâm nhiều hơn mới được, để nàng làm Diệp vương phi thì tin rằng các tỷ muội cũng không có ý kiến gì, chúng ta vì ngài mà sinh cũng sẽ vì ngài mà chết, ngài không cần chúng ta thì chẳng khác nào tự tay giết chết chúng ta, thiếp thân đi rồi, xin ngài tiếp tục giữ các tỷ muội lại bên mình, cho dù sau này ngài không sung hạnh thì thiếp thân tin rằng các tỷ muội cũng cam tâm tình nguyện”

Dịch Tu Tư lại dùng sức gạt đầu, Chính Khả Xuân trong lúc nguy kịch còn cầu xin cho các nàng, hắn sao có thể cự tuyệt được? huống chi ban đầu đều do hắn sai, cứ ình bác ái bác tình, bây giờ cũng đã đến lúc hắn chuộc lỗi, sửa sai.

” Cảm ơn ngài, điện hạ, còn có nguyện vọng cuối cùng, cầu xin ngài đáp ứng thiếp thân “ hai mắt của Chính Khả Xuân đã trở nên vô lực.

Dịch Tu Tư lập tức chuyển linh lực vào cơ thể nàng, dù chỉ có thể duy trì nguyên thần của nàng trong chốc lát nhưng mà lúc này dù chỉ một giây cũng đã là quá tốt, không đợi nàng nói hết, Dịch Tu Tư đã mãnh liệt gạt đầu.

” Phùng Xuân muội muội, phiền toái người-” Chính Khả Xuân còn chưa nói hết thì Phùng Xuân đang quỳ gối bên cạnh đã lau nước mắt, nhanh chóng chạy vào nội điện rồi chẳng bao lâu đã ôm một đứa nhỏ, vẻ mặt

phấn nộn đáng yêu, ánh mắt to tròn, cái miệng nhỏ không ngừng mở ra, tươi cười nhìn mọi người.

Phùng Xuân ôm đứa nhỏ đến trước mặt Chính Khả Xuân, nàng muốn ôm lấy nó mà đứa nhỏ thấy nàng thì cũng vươn bàn tay bé nhỏ về phía nàng, như muốn nàng ôm, Địch Tu Tư kinh ngạc nhìn đứa nhỏ, không tin là do Chính Khả Xuân sinh ra, càng không nghĩ đó là đứa nhỏ của hắn, nhưng nếu vậy thì đứa nhỏ này là con ai?

Nàng thân hình Chính Khả Xuân lên để nàng có thể chạm đến đứa nhỏ, nhưng khí lực hiện tại làm nàng không thể ôm nó được “ điện hạ, nó là đứa nhỏ của Vân, Vân Tây, tuy rằng nàng đã làm chuyện sai lầm, nhưng đứa nhỏ là vô tội, đứa nhỏ này khi sinh ra đã mang hình người, các trưởng lão cũng nói nó phúc trạch thâm hậu, hứa, hứa...”

Nói đến đây thì nàng không còn hơi sức nữa, Địch Tu Tư lại tiếp thêm linh lực cho nàng, nếu có thể nói ra thì hắn đã sớm kêu nàng không nên nói thêm gì nữa.

Phùng Xuân như hiểu ý của nàng mà tiếp lời “ ý Chính Khả Xuân tỷ tỷ muốn nói là các trưởng lão đã nói qua, có lẽ là liên quan đến yêu hồ lô của Quỷ bà bà, làm cho thể chất xấu xí của cóc tinh Bụi Sơn được luyện hóa, hơn nữa đứa nhỏ này hoàn toàn kế thừa dung mạo xuất chúng của Huyền Diệp tộc chúng ta nên mới vừa sinh ra đã có bộ dáng đáng yêu như vậy, cha mẹ nó dù có sai nhưng đứa trẻ là vô tội, dù ngài bất luận thế nào cũng không thả bọn họ ra nhưng đứa nhỏ này không thể sinh tồn trong môi trường như vậy, tỷ tỷ nhân từ nên khi đứa nhỏ sinh ra được ba ngày lại phải suốt ngày bị phơi dưới ánh mắt trời thì không đành lòng mà ẵm về nuôi dưỡng, hiện tại nàng muốn phó thác cho điện hạ, hi vọng sau khi nàng chết đi, ngài đừng giận chó đánh mèo mà trút tội lên đứa nhỏ này”

Địch Tu Tư còn chưa kịp trả lời, Phùng Xuân lại bổ sung “ Vân Tây muốn điên rồi, từ lúc nàng mang thai đứa nhỏ này đã bắt đầu dùng mọi biện pháp để hủy nó đi, cho nên nó còn sống là vận khí của nó, điện hạ nếu vẫn còn chưa hết hận thì có thể đi nhìn xem tình cảnh của Vân Tây hiện tại, dù thế nào thì Vân Tây cũng đã theo ngài nhiều năm, tuy có kết quả hôm nay là do nàng gieo gió gặt bão nhưng cũng đã quá đủ rồi”

Lời nói hàm chứa nhiều bất mãn.

” Phùng Xuân muội muội, người sao có thể nói như thế với điện hạ? điện hạ, Phùng Xuân muội muội cũng vì ta sắp chết nên mới nhất thời kích động, ngài đừng giận nàng” vừa mới có một hơi thở, Chính Khả Xuân đã lên tiếng cầu tình.

Địch Tu Tư dùng sức lắc đầu, đúng là đều là lỗi của hắn, hắn còn mặt mũi nào mà tức giận Phùng Xuân chứ? Đúng là hắn hận Vân Tây, nếu không phải nàng châm ngòi và giả họa thì hắn sao có thể hiểu lầm Tuyết Kiều?nhưng hắn càng hận bản thân hơn, nếu hắn tín nhiệm Tuyết Kiều thì sự tình cũng không đến nông nổi này, hắn còn mặt mũi nào mà trút giận lên một đứa nhỏ chứ?

“Điện hạ, ngài đáp ứng thiếp thân sẽ thu dưỡng đứa nhỏ này sao?”

Ánh mắt của Chính Khả Xuân tràn ngập hi vọng, hắn sao có thể cự tuyệt, nữ nhân này cả đời đi theo hắn, chưa từng có ngày hạnh phúc thực sự, trước khi chết điều duy nhất nàng muốn lại là mong hắn sẽ thu dưỡng đứa nhỏ này, hắn dù thế nào cũng sẽ làm cho nàng.

Dùng sức gật đầu, Địch Tu Tư thậm chí còn vươn tay ra, tiếp nhận đứa nhỏ trong lòng Phùng Xuân, tay còn lại vẫn ôm Chính Khả Xuân, nhìn thoáng qua thấy bọn họ giống như một gia đình ba người bình thường nhưng thực tế lại không ai là người một nhà với ai, trong đại điện cũng bắt đầu bao trùm không khí tử vong, làm ọi người càng thêm thống khổ và bi thương.

“Thiếp thân thực sự chết cũng không hối tiếc” Chính Khả Xuân mỉm cười, vẻ mặt ôn nhu, điềm tĩnh, ánh sáng bao quanh thân nàng cũng dần dần ảm đạm rồi tắt hẳn, bàn tay nắm tay đứa nhỏ cũng vô lực buông xuống, mí mắt khép lại, một giọt ánh sáng từ đỉnh đầu nàng tản ra rồi nhanh chóng biến mất trong không khí.

Nhất thời tiếng khóc vang lên khắp đại điện, tổng quản cùng các trưởng lão cũng đi vào, thành kính quỳ trước nữ tử thiện lương này.

Địch Tu Tư chỉ có thể trở mắt nhìn nữ nhân ôn nhu, thiện lương dần dần biến về nguyên hình trong tay hắn, đứa nhỏ trong lòng dường như cũng hiểu được chuyện, đột nhiên khóc rống lên, tiếng khóc trẻ con vang dội làm ột đám người lớn thêm ghen ngào.

Địch Tu Tư dùng sức đâm xuống mặt đất, một tay ôm đứa nhỏ ngẩng đầu thét to, tuy rằng không phát ra âm thanh nhưng vẻ mặt của hắn cũng làm ọi người hiểu được.

Vì sao? Người làm sai là hắn, nhưng người khác lại phải gánh chịu thống khổ và bi thương? Cứ để cho hắn chịu đi, hắn không oán, không hối, đây là báo ứng hắn đáng phải chịu, không liên quan đến bất kỳ người nào.

” Điện hạ, điện hạ, ngài nén bi thương đi! Thực ra trước khi người rời đi không bao lâu thì Chính Khả Xuân phu nhân liền bị bệnh, các đại phu trong cốc đã chữa trị cho nàng cũng mang về rất nhiều linh dược nhưng đều không khá lên, khi nhận được thông tin giải tán các vị phu nhân của người thì bệnh càng trầm trọng hơn, cách đây hai tháng Vân Tây sinh đứa nhỏ này ra, nhờ nó mà Chính Khả Xuân phu nhân có ý chí hơn, kéo dài thêm được hai tháng, nàng không cho chúng ta thông báo cho ngài, nói đợi ngài tìm được Tuyệt Kiều cô nương thì sẽ trở về, lần này thực sự là bất đắc dĩ nên chúng ta mới cầu ngài trở về gặp mặt lần cuối, điện hạ, Chính Khả Xuân phu nhân đối với người không oán, không hối, trước khi đi đã gặp được ngài lần cuối cũng phó thác xong mọi chuyện, xem như là ra đi vui vẻ rồi”

Tổng quản đi đến bên cạnh Địch Tu Tư, chậm rãi nhìn thân thể của Chính Khả Xuân hóa thành hình bướm, nhẹ giọng giải thích, trong giọng nói có sự tiếc hận lại thêm sự kính nể, sự kiên cường và vị tha của nữ nhân này, một năm qua hắn và các trưởng lão đều nhìn thấy rõ, nếu điện hạ không yêu Tuyệt Kiều cô nương kia thì nàng chính là người thích hợp làm vương phi nhất, Huyền Diệp tộc bọn họ cũng cần một nữ chủ nhân ôn nhu và độ lượng như vậy, đáng tiếc linh hồn của một nữ tử Huyền Diệp tộc một khi quyết định vì yêu mà sinh thì sẽ vì yêu mà chết, Chính Khả Xuân đã phát huy điều này tới mức cao nhất. Cho nên mất đi tình yêu của điện hạ thì nàng cũng đã đánh mất sinh mệnh của nàng, dù có thêm bao nhiêu pháp lực và đạo hạnh cũng vô phương cứu chữa.

Địch Tu Tư nói không nên lời, ngay cả lúc này hắn cũng không thể gọi tên của nàng, nghe những lời của tổng quản, hắn càng thêm hối hận và tự trách, mọi người đều khuyên hắn không nên ban phát tình cảm bừa bãi, hắn còn cho rằng hắn sẽ vĩnh viễn tiêu sái, không biết đến khổ vì tình, nhưng hiện giờ đối mặt với người vì yêu hắn mà chết đi, mà hắn một câu thực xin lỗi cũng không nói ra được, đây là quả đắng do hắn lạm tình gây ra sao? Mà đối với Tuyệt Kiều, hắn không thể lên tiếng cầu xin nàng cơ hội, cầu xin nàng tha thứ cho hắn, đó chính là sự trừng phạt dành cho hắn sao?

A—

Địch Tu Tư thật sự muốn thét to một tiếng, hắn hận không thể xé mở lồng ngực của mình để xem trong đó có phải đang có một trái tim đang đập hay không? nếu có thì sao đến giờ hắn mới hiểu được nỗi đau của người khác?

” Điện hạ, ngài bình tĩnh một chút! Chính Khả Xuân phu nhân cũng không muốn nhìn thấy ngài như vậy, người hãy để cho nàng an tâm ra đi. Đứa nhỏ này sau này còn cần ngài chiếu cố, Huyền Diệp cốc cùng toàn bộ tộc nhân còn cần ngài để phục hưng, một năm qua mọi người đều hối hận vô cùng, khắc sâu sai lầm trước kia, điện hạ, ngài là vua của một tộc, tất cả các tộc nhân cũng là trách nhiệm của ngài, bọn họ làm cho người thất vọng nhưng người là vương, xin hãy bao dung cho các con dân của mình đi. Cho nên, cầu ngài, trở về đi. Huyền Diệp tộc không thể không có ngài a”

Tất cả trưởng lão cùng tổng quản đều quỳ xuống, Địch Tu Tư mơ hồ nhìn bọn họ, trong ngực là một đứa nhỏ còn đang khóc nỉ non, đúng vậy, đây là nhà của hắn, là tộc đàn của hắn, có lẽ hắn không phải là một tộc trưởng tốt nhưng lẽ ra hắn phải cố gắng hơn thì khi gặp chút trắc trở hắn lại bỏ đi. Hắn đích thực là rất tùy hứng, trước kia hắn kiêu ngạo và tự tin, luôn đắc chí vì những gì mình làm, cho nên mới té ngã một cái thì hắn đã không đứng dậy được, cho nên hắn trốn tránh để mặc tộc nhân của mình tự sinh tự diệt, hắn chết một ngàn lần cũng chưa hết tội.

” Cầu ngài, điện hạ, đừng bỏ đi nữa, chúng ta đều cần người” mỗi người đều đập đầu với hắn, Địch Tu Tư cố nén lệ, ôm đứa nhỏ chậm rãi đứng lên, gạt đầu trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nếu lúc này hắn

còn không gánh trách nhiệm thì hẳn không xứng là nam nhân, sau này hẳn sẽ lại đi tìm Tuyết Kiều sau, hi vọng lúc đó nàng sẽ cho hẳn thêm một cơ hội.

Tổng quản cùng các trưởng lão cũng nhịn không được rơi lệ, điện hạ đã nguyện ý ở lại, sự suy tàn của tộc rất cuộc cũng đã đến lúc hồi sinh, trải qua một năm này, bọn họ mới biết lúc trước có Dịch Tu Tư ở đây thì cuộc sống bình an, vui vẻ đến mức nào, mà một năm không có hẳn thì cuộc sống của bọn họ còn thua cả những sinh linh cấp thấp nhất.

Mọi nguồn nước bị ngăn chặn không được khôi phục, tộc nhân muốn có nước dùng đều phải đi đến nơi cách xa mấy ngàn dặm, hơn nữa những người có đủ pháp lực để đi lấy nước về trong tộc cũng không nhiều lắm, cho nên nước trở thành vấn đề nan giải nhất, mà hành động giản tán hậu cung của điện hạ cũng làm cho rất nhiều Diệp tiên tử xinh đẹp rời đi, chỉ còn lại vài người ở lại nên khung cảnh càng thêm tiêu điều, vắng vẻ, mọi người lại không có giữ gìn hay tu sửa cho nên Huyền Diệp cốc xinh đẹp chỉ trong một năm ngắn ngủi liền trở nên tan hoang, tiêu điều. Như thế hỏi ai không đau lòng.

”Cám ơn ngài, cám ơn ngài, điện hạ! Tổng quản lập tức đi thông báo cho các tộc nhân, nói Diệp vương của chúng ta đã trở lại, mau”

Các trưởng lão kích động phân phó tổng quản, tổng quản lúc này mới như tỉnh mộng, vội chạy nhanh ra ngoài, vừa chạy vừa nói “dạ, dạ, ta đi ngay”

Trong lúc mọi người chìm vào sự vui sướng thì Dịch Tu Tư đột nhiên đau đớn ngã xuống, nửa quỳ trên mặt đất mà Phùng Xuân ở sau lưng hẳn đang điên cuồng cầm một hung khí bén nhọn đâm vào l hẳn.

Bên hông Dịch Tu Tư lập tức tràn ra máu tươi, rất nhanh đã nhuộm đỏ mặt đất bên dưới, các trưởng lão liền vây quanh hẳn, ôm đứa nhỏ trong tay Dịch Tu Tư đi rồi tập trung chữa trị vết thương, cầm máu cho hẳn nhưng mà dù vất vả mới cầm được máu thì miệng vết thương cũng không khép lại được, dù bọn họ dùng lực thế nào cũng vô dụng, chỉ cần dùng sức một chút là vết thương lại nứt ra.

Dịch Tu Tư không ngờ lúc này Phùng Xuân lại xuống tay với hẳn, còn dùng Băng Trùy kiếm khiến iệng vết thương không thể lành được nữa, đó là binh khí cao cấp nhất của Huyền Diệp tộc dùng để đối phó với kẻ địch, không ngờ Phùng Xuân dùng nó để đâm hẳn, có thể thấy nàng quyết tâm muốn hẳn chết đến mức nào.

Vì cái gì?

Hẳn không tiếng động nhìn nàng, mọi người cũng kinh ngạc nhìn Phùng Xuân, không ai đến bắt nàng bởi vì chính bản thân nàng cũng đang ngơ ngác, sợ hãi, làm ọi người biết nàng cũng đang hối hận cho hành động của mình.

“Đừng trách ta, đừng trách ta. Tất cả đều do ngươi không tốt, chính ngươi. Ngươi lừa gạt tất cả chúng ta, ngươi đã nói ngươi đều thích mỗi người chúng ta, ngươi nói ngươi sẽ luôn quan tâm chúng ta, nhưng thực tế thì sao? Tuyết Kiều nói rất đúng, ngươi chưa từng thực hiện bất kỳ lời hứa nào, ngươi để cho Chính Khả Xuân tỷ tỷ thống khổ, cô độc chết đi, ngươi rất vô trách nhiệm, nói đi là đi hết một năm, hoàn toàn không để ý đến sống chết của người khác. Đúng là lúc trước chúng ta mê luyện ngươi, chủ động đi theo ngươi, nhưng nếu ngươi không cần chúng ta thì chúng ta cũng không cứng rắn bò lên giường ngươi, bây giờ chỉ một câu ngươi đã tìm được người ngươi yêu, muốn chuyển tâm với một mình nàng thì lập tức đuổi chúng ta đi sao? Chúng ta thì tính là cái gì? Nhiều năm như vậy, chẳng lẽ chúng ta ngay cả một con chó cũng không bằng sao? Dù là nữ nhân thấp hèn chỉ để làm ấm giường thì khi ngươi không cần chúng ta, ít ra cũng đối mặt nói với chúng ta một tiếng chứ không phải chỉ dùng vài chữ thông báo là đã quyết định vận mệnh của chúng ta. Ngày Chính Khả Xuân nghe được tin này thì tối hôm đó liền ói máu, bệnh tình cũng từ đó mà xấu đi, là ngươi hại chết nàng, cũng hại rất nhiều người chúng ta. Ta hận ngươi, ta hận ngươi”

Phùng Xuân nói một câu, nước mắt lại tuôn trào, Băng Trùy kiếm cũng buông xuống mặt đất, cả người nàng cũng ngã theo, dùng sức ôm lấy đầu “cho nên ta thực sự hận ngươi, rất hận ngươi, lại hận bản thân không có cốt khí, không thực sự ra tay được, bởi vì chúng ta yêu ngươi cho nên mới không ngừng mềm lòng mà bỏ qua cho ngươi, nhưng ngươi thì sao? Ngươi chưa từng yêu chúng ta, dù là những lời hư tình giả ý thì ngươi cũng không nhớ rõ ngươi đã nói với bao nhiêu người, ngươi nói ngươi yêu Tuyết Kiều thế nhưng ngươi lại hoài nghi nàng. Dịch Tu Tư, ta hoài nghi ngươi thực sự biết yêu sao? Ngươi có sao? Ha ha, ha ha”

Phùng Xuân nói xong thì dùng sức lau nước mắt, ngẩng đầu lên trời cười to, bộ dáng điên cuồng ôm lấy thi thể của Chính Khả Xuân “tỷ tỷ, chúng ta đi thôi, chúng ta rời khỏi nơi này thôi, không bao giờ quay lại đây nữa, nơi này là địa phương lãnh khốc nhất trên thế giới, Dịch Tu Tư cũng là nam nhân hỗn đản nhất thế giới, làm sao đáng giá để chúng ta thương hắn? không đáng, người nói đúng không? ha ha, đợi khi hắn cũng biết yêu một người nhưng người đó lại không thương hắn, khi đó chúng ta sẽ cùng nhau chê cười hắn, chê cười hắn thật nhiều, người nói được không? tỷ tỷ, người cần gì vì một nam nhân xấu như vậy mà bỏ ta lại một mình, người coi như là giải thoát rồi mà ta thì vẫn đau quá, nên làm gì bây giờ, nên làm gì bây giờ?”

Ôm chặt thi thể Chính Khả Xuân, miệng không ngừng thì thầm tự hỏi, nước mắt lại rơi không ngừng. Dịch Tu Tư nắm chặt hai tay, hối hận và tự trách vô cùng, tất cả đều là tội nghiệt do hắn gây ra.

Các nữ tử khác cũng liếc mắt nhìn Dịch Tu Tư lần cuối rồi đứng lên, đuổi theo Phùng Xuân.

”Điện hạ, ngài không có việc gì đi, ngài không nên trách Phùng Xuân phụ nhân, nàng không phải-”

Dịch Tu Tư lắc đầu, chịu đựng sự đau nhức, dùng máu của mình viết lên mặt đất “tìm người đuổi theo Phùng Xuân, thu xếp tốt cho các nàng, chiếu cố tốt cho các nàng”

”Dạ, điện hạ!”

38. Chương 38: Như Mặc Tối Chơi

Từ khi đồng ý với tổng quản và các trưởng lão, Dịch Tu Tư liền ở lại Huyền Diệp tộc, cố đè nén nỗi nhớ và nỗi đau do miệng vết thương gây ra hàng đêm, bắt tay vào việc chỉnh đốn việc trong tộc, đầu tiên là triệu hồi các tộc nhân đã bỏ tộc ra đi trở về, tiếp theo là mở bỏ việc ngăn chặn nguồn nước, cung cấp nguồn điều kiện sinh tồn cơ bản nhất cho toàn tộc.

Vì đối phó với Quỷ bà bà mà hắn đã hao tổn ba ngàn năm đạo hạnh, khiến cho nguyên khí của Dịch Tu Tư bị tổn thương, hơn nữa trong quá trình tìm kiếm Tuyết Kiều cũng không chịu tình dưỡng mà chịu không ít dày vò và khổ sở, cuối cùng còn bị một kiếm của Phùng Xuân cho nên thân thể của Dịch Tu Tư hiện giờ cực kỳ suy yếu.

Lần này lại không để ý đến sự khuyên can của các trưởng lão mà đem nguồn nước trở về nên lại hao tổn thêm một lượng lớn pháp lực, cũng vì vậy mà vết thương bên hông bị động, máu đổ ra ướt đầm cả bộ y phục vàng nhạt của hắn, thiếu chút nữa làm hắn ngất xỉu tại chỗ, khiến các trưởng lão suýt rơi nước mắt.

Thật vất vả mới cầm được máu cho hắn, sắc mặt của Dịch Tu Tư cũng phi thường khó coi, gần như là phải để cho tổng quản nửa dìu nửa ôm về đông cung.

”Điện hạ, ngài tội gì phải làm vậy, chúng ta biết người tự trách nhưng dù thế nào cũng không thể lấy sinh mạng của mình ra đùa giỡn được, tuy chúng ta là yêu tinh nhưng mất máu nhiều cũng sẽ chết, sau này Huyền Diệp tộc còn rất nhiều chuyện cần người xử lý, nếu người có bề gì các tộc nhân phải thế nào? tin rằng Chính Khả Xuân phụ nhân và Tuyết Kiều cô nương cũng không muốn nhìn thấy người như vậy”

”Đại trưởng lão, các người lo lắng quá rồi, nghĩ là ta muốn tự sát sao? Không, không phải, ta chỉ muốn mau chóng làm ọi việc trở lại quỹ đạo để có thời gian đi tìm Tuyết Kiều của ta, ta muốn nhanh chóng giải thích tất cả mọi việc với nàng, cho nên ta không có nhiều thời gian, ta muốn làm hết mọi việc cũng không có nghĩa là ta không để ý tới thân thể của mình, các người yên tâm, sau khi có lại nguồn nước thì mọi việc sẽ tốt đẹp hơn thôi, ta sẽ không làm chuyện gì ảnh hưởng tới thân thể hay làm các người lo lắng đâu”

Dịch Tu Tư hơi ngẩng đầu, viết lên không trung, viết xong thì lại cúi đầu chăm chú nhìn danh sách các tộc nhân hiện còn lưu lại trong tộc, yên lặng suy nghĩ.

”Điện hạ, nếu ngài đồng ý thì để chúng ta phái nhiều tộc nhân ra ngoài tìm kiếm Tuyết Kiều cô nương được không? dù sao xảy ra mọi chuyện hiểu lầm cũng là trách nhiệm của chúng ta, Tuyết Kiều cô nương

tâm địa thiện lương, có lẽ sẽ...” nhìn bộ dạng của Dịch Tu Tư hiện tại, tổng quả bọn họ cũng thấy hổ thẹn trong lòng.

” Không cần, ta tìm nàng lâu như vậy, đều không có tìm được nàng, gần như đã đi hết những nơi nàng từ đi qua, có lẽ là nàng không muốn tha thứ cho ta nên một lòng muốn lẩn tránh ta, chờ ta giải quyết xong mọi việc trong tộc thì sẽ thanh thản mà đi tìm nàng, cho dù mất bao lâu thì cũng nhất định tìm được nàng quay về”

Dịch Tu Tư lại viết lên không trung, kiên quyết nói ra ý định của mình, sau khi nói ra thì hắn lại thấy tâm tình của mình cũng nhẹ nhàng hơn.

” Điện hạ, ngài thực sự thích Tuyết Kiều cô nương đến vậy sao? Đã hơn một năm rồi mà người cũng không quên được sao? Trước kia người không như vậy”

Tổng quản nhìn vẻ mặt thống khổ của Dịch Tu Tư, có thể khẳng định điện hạ đã thực sự động chân tình, vì Tuyết Kiều cô nương mà sẵn sàng từ bỏ cả Huyền Diệp tộc, có lẽ chính điện hạ cũng không nhận ra được là tình cảm của hắn đã sâu đến mức nào. Bây giờ một người một lòng lẩn tránh, một người kiên nhẫn đi tìm, đến khi nào thì mọi việc mới có thể kết thúc tốt đẹp đây?

Nếu điện hạ thích nàng, cưới một nữ nhân không phải nữ tử trong tộc làm vương phi, bọn họ cũng không có ý kiến gì, dù sao so với Xà quân đại nhân lấy một nữ tử nhân loại, Hồ vương đại nhân lại cưới con gái của bọn họ thì tốt xấu gì điện hạ cưới cũng là một nữ tử Xà tộc, coi như không phải chuyện kinh hãi thế tục gì. Dù sao trong Huyền Diệp cung bây giờ cũng không còn nhiều phu nhân, những người còn ở lại thì chắc là sau này điện hạ sẽ không sủng hạnh các nàng nữa. Ai, xem ra hắn nên chuẩn bị cung điện mới, thu xếp cho các phu nhân còn lại, nếu không ngày nào đó Tuyết Kiều cô nương trở về, nhìn thấy các vị phu nhân khác thì lại hiểu lầm thì không tốt.

Tổng quản suy nghĩ, Dịch Tu Tư cũng đang suy nghĩ. Nếu là trước đây, hắn sẽ tuyệt đối không vì một nữ nhân mà từ bỏ nhiều thứ như vậy, lại tìm kiếm nàng suốt một thời gian dài, chịu nhiều đau khổ. Nếu là trước đây hắn sẽ không vì một nữ nhân mà đau lòng tội độ như bây giờ, mỗi lần vượt viên trần châu hóa từ giọt lệ của nàng cảm giác hối hận và đau khổ lại như mũi dao khoan sâu vào tim hắn, làm hắn không thể nào quên được.

Một năm!

Hắn không biết vì sao thời gian lại trôi qua mau như vậy, hắn nhớ rõ Tuyết Kiều rời hắn không quá hai tháng, thế nhưng đứa nhỏ của Vân Tây cũng đã được sinh ra, Huyền Diệp tộc suy tàn không phải chuyện một hai ngày, nhất định phải có nguyên nhân nào đó, hắn nhất định phải tìm cho ra.

Dịch Tu Tư thống khổ ôm đầu, thậm hận hắn không tìm ra được nguyên nhân vì sao hắn lại mạo danh kỳ diệu mất đi mười tháng thời gian?

” Trưởng lão, tổng quản, các người đều đi xuống trước đi, ta muốn một mình yên tĩnh một chút, chuyện Tuyết Kiều là chuyện riêng của ta, tự ta sẽ xử lý tốt”

Viết thêm một hàng chữ trong không trung, Dịch Tu Tư cũng không ngẩng đầu lên.

Thấy hắn không muốn nói thêm, các trưởng lão và tổng quản cũng không biết làm gì khác đành phải miễn cưỡng thi lễ lui ra, đột nhiên có một người dừng lại nói “ điện hạ, đứa nhỏ của Vân Tây còn chưa có tên, điện hạ có thể đặt tên cho nó không?”

Bọn họ không dám đặt tên cho đứa nhỏ, mà nó lại là con của Vân Tây, là người điện hạ hận nhất, liệu hắn có chịu đặt tên cho nó không?

Dịch Tu Tư dường như lúc này mới nhớ ra sự tồn tại của đứa nhỏ, cúi đầu suy tư hồi lâu, tổng quản tưởng hắn không thêm để ý tới thì Dịch Tu Tư lại ngẩng đầu, trong không trung viết xuống hai chữ “ Trọng Ngôn”

Sau đó lại bổ sung “ ta do không ăn nói cẩn thận nên luôn làm người khác bị tổn thương mà còn không tự biết, chỉ hi vọng hắn sau này sẽ không giống ta, cũng không giống mẫu thân hắn, còn họ thì cứ lấy họ của Vân Tây đi, dù sao cũng là con của nàng ta, hảo hảo chiếu cố cho nó, ta đã đáp ứng Chính Khả Xuân rồi”

Vân Trọng Ngôn, tên rất hay, tổng quản lập tức gật đầu nói “ dạ, điện hạ”

Sáng sớm hôm sau, khi Dịch Tu Tư đã xử lý được hơn phân nửa chuyện trong tộc thì tổng quản hưng phấn chạy vào “ điện hạ, điện hạ”

“Xảy ra chuyện gì? Sao vừa đi vừa chạy? đem mấy cái này phân phát hết đi, kêu các Diệp tiên bắt đầu chỉnh sửa lại hoa viên, công tương cũng tu sửa lại cung điện, cái nào không cần hoặc không có ai ở thì dỡ bỏ hết đi” Dịch Tu Tư hơi nhíu mày, dùng tay trái viết lên không trung, tay phải vẫn lật hồ sơ, không để ý đến nét mặt hưng phấn của tổng quản.

” Xà quân đại nhân cùng phu nhân tới chơi, các trưởng lão đang chiêu đãi hân ở đại điện, hạ thần vội đến thông báo cho Diệp vương điện hạ biết” tổng quản nghĩ Xà quân chắc đến vì thương thế của điện hạ cũng cung cấp cho hân tin tức của Tuyết Kiều cô nương nên mới hưng phấn như thế.

Như Mặc đến đây?

Lúc này Dịch Tu Tư mới kinh ngạc đứng lên, trước đó vài ngày hân đã đến trước cửa nhà Như Mặc nhưng lại không dám vào gặp bọn họ, không ngờ bọn họ lại đến Huyền Diệp tộc tìm hân, là Tuyết Kiều đã quay về Xà sơn hay còn chuyện gì khác?

Không nghĩ thêm nữa, chân cũng đã nhanh bước về phía đại điện, vết thương ở hông lại đau nhức, Dịch Tu Tư đưa tay xoa xoa, chân cũng không dừng.

Còn chưa đến đại điện đã nghe thanh âm quan tâm của Như Mặc “ gần đây Huyền Diệp tộc đã xảy ra chuyện lớn gì sao? Sao nơi này lại thay đổi nhiều như vậy?”

” Ách, không dám giấu diếm Xà quân đại nhân, nhưng mà chuyện này nói ra lại rất dài, điện hạ tới, ngài hỏi điện hạ đi” trả lời là thanh âm của đại trưởng lão

Dịch Tu Tư nghe vậy thì biết Như Mặc cũng không có gặp Tuyết Kiều, nên ảm đạm đi vào đại điện.

Như Mặc và Bắc Dao Quang quay đầu nhìn hân, cả hai cùng kinh ngạc sững sốt, nam tử sắc mặt tiêu tụy, gầy yếu này là Dịch Tu Tư đẹp nhất thiên địa mà bọn họ quen biết sao?

Một năm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện lớn gì mà làm ột nam nhân xinh đẹp nhất thiên địa thành ra bộ dạng như vậy?

” Dịch Tu Tư, ngươi làm sao vậy? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, ngươi sao lại biến thành như vậy?”

Như Mặc lập tức đi đến trước mặt Dịch Tu Tư, đưa tay sờ hông của hân, Dịch Tu Tư theo phản xạ tính né tránh nhưng không tránh khỏi bàn tay của Như Mặc “ vết thương trên người người sao lại không thể chữa khỏi?”

“Như Mặc, ngươi buông ra đi, ta không sao, từ từ sẽ nói cho ngươi biết, buông ra trước đi” bị bàn tat của Như Mặc đè làm Dịch Tu Tư có chút không tự nhiên, muốn giãy lại giãy không được, chỉ có thể viết lên không trung mấy dòng.

Thấy hành động của hân, Như Mặc và Bắc Dao Quang lại giật mình lần nữa, Bắc Dao Quang cũng lập tức lại gần hân, thận trọng hỏi “ Dịch Tu Tư, rốt cuộc đã xảy ra chuyện? Như Mặc nói Huyền Diệp tộc là nơi xinh đẹp nhất thế giới nhưng tới đây thì thấy là một mảnh tiêu điều, hoang tàn, người còn bị thương, đây là điện trưởng lão, vậy tẩm cung của người đâu? Còn Tuyết Kiều đâu? Sao người lại viết mà không nói chuyện? không nói được sao?”

Dịch Tu Tư trầm mặc, nhiều vấn đề như vậy làm hân không biết phải bắt đầu từ đâu, hân cũng không mặt mũi nào kể cho bọn họ nghe tất cả những sai lầm của hân.

Như Mặc nhìn bộ dáng của hân thì cũng đoán được chút ít “ Dao Quang, mấy chuyện này chút nữa hãy hỏi, để ta chữa thương cho Dịch Tu Tư đã”

Bắc Dao Quang gật gù đầu, lui ra phía sau hai bước, Như Mặc chấp tay đưa đến bên hông Dịch Tu Tư.

Dịch Tu Tư lại lập tức dùng sức lắc đầu, sau đó tiếp tục viết “ Như Mặc, ngươi cứ để cho ta bị đau đi, vết thương này không có gì, nhưng ta không muốn chữa trị mà để như vậy, bởi vì ta đáng bị như thế”

” Địch Tu Tư, người nói bấy bọ gì đó, vết thương của người rõ ràng đã nứt ra mấy lần rồi, nhìn sắc mặt của người xem, một chút huyết sắc cũng không có, người nghĩ người có mấy cái mạng hả? bây giờ ta cho người hai lựa chọn, một là chủ động cởi áo để ta giúp người chữa thương, hoặc là ta và Dao Quang sẽ lập tức rời đi, chúng ta từ nay không còn là bằng hữu nữa”

Đôi mắt xanh biếc của Như Mặc trầm xuống, mang theo sự lạnh lùng và tức giận, bây giờ là thời điểm để bóc đồng sao? Đừng tưởng hắn mặc quần áo thì mình không nhìn ra được vết thương của hắn nghiêm trọng tới mức nào, mặc kệ hắn bị thương vì nguyên nhân gì thì chờ chữa trị xong hãy nói. Nếu không nhanh chóng chữa trị thì chắc chắn Địch Tu Tư sẽ mất máu quá nhiều mà chết, hơn nữa hắn còn nhiều chuyện phải giải thích với bọn họ, vì sao đạo hạnh của hắn phải hơn sao ngàn năm mà bây giờ còn không tới một phần ba?

Địch Tu Tư chưa sót nở nụ cười, vừa cởi áo, vừa tiếp tục viết “ khi người biết chuyện vô sỉ ta làm thì lúc đó người cũng không muốn làm bằng hữu của ta nữa”

“Vậy tới đó rồi tính, ít nhất người phải nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì?” Như Mặc không biết nói sao cho phải, mới không bao lâu mà Địch Tu Tư luôn tự tin, kiêu ngạo lại trở nên tự ti như vậy? hơn nữa còn trở thành một kẻ câm điếc.

Sau khi nhìn thấy vết thương bên hông hắn, Bắc Dao Quang thở dốc, mà Như Mặc cũng nhú mày “ đây là do Băng Trùy kiếm tạo thành?”

Địch Tu Tư gật gật đầu.

” Khó trách các trưởng lão đều không thể thay người chữa trị!” Như Mặc biết trong thành phần luyện Băng Trùy kiếm có bông tuyết, nên chỉ có tinh linh hệ thủy mới có thể hóa giải được nó, Huyền Diệp tộc lại là tinh linh phong hệ cho nên dù bọn họ có thể dùng bông tuyết để luyện thành binh khí nhưng nếu bị nó tổn thương thì lại không thể tự mình chữa trị được, mà vũ khí đó bọn họ chỉ chuyên dùng để đối phó địch nhân, sao lại dùng với người nhà? Mà người bị thương còn là Địch Tu Tư?

Ngưng tự tay phải thành quyền, một tiểu quang cầu xanh biếc theo miệng vết thương mà đi vào trong cơ thể của Địch Tu Tư, Địch Tu Tư cắn chặt răng, nhắm mắt, các trưởng lão cũng khẩn trương, không bao lâu tiểu quang cầu mang theo một tầng ánh sáng trắng chui ra khỏi cơ thể Địch Tu Tư, trở lại trong lòng bàn tay Như Mặc, tiểu quang cầu chui vào lại cơ thể Địch Tu Tư mà tầng sáng màu bạc kia lại rơi xuống đất.

Ngay sau đó, vết thương của Địch Tu Tư cũng dần dần khép lại, chốc lát đã không còn nhìn ra dấu vết.

Lúc này, Địch Tu Tư mới dùng khẩu hình nói “ cảm ơn người, Như Mặc”

” Cảm tạ cái gì, chính bông tuyết này nên miệng vết thương của người mới không lành được, giờ ta đã lấy nó ra, đương nhiên sẽ không sao, các trưởng lão, bây giờ có thể thỉnh chư vị có thể nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao Địch Tu Tư lại bị câm?” Như Mặc xoay người, nhẹ nhàng thi lễ, chậm rãi nói

“Không dám nhận lễ của Xà quân đại nhân, điện hạ vì sao đột nhiên bị câm thì các lão hủ không biết, chỉ biết ngày đó Tuyết Kiều cô nương...”còn chưa nói xong đã bị Địch Tu Tư khoát tay ngăn cản, các trưởng lão nhìn hắn rồi lại cung kính thi lễ với Như Mặc và Bắc Dao Quang “ Xà quân đại nhân và phu nhân, xin mời ngồi, việc này để tự điện hạ nói với hai vị đi, các lão hủ xin cáo lui”

Các trưởng lão lập tức nhanh chóng đi ra ngoài.

“Mọi người đều đã đi hết rồi, Địch Tu Tư, người có thể nói rồi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” vẻ mặt tươi cười của Như Mặc hoàn toàn biến mất “ là Tuyết Kiều sao? Là nàng làm ra như vậy?”

Địch Tu Tư lập tức lắc đầu, không tiếng động nói, “ Không, không phải, đương nhiên không phải!”

” Ta nghĩ cũng không phải, Tuyết Kiều nếu muốn hại người thì cần gì tới Băng Trùy kiếm? quất cái đuôi một cái là người cũng đủ tiêu rồi, mau nói cho ta biết Tuyết Kiều đã đi đâu? Còn có trong tộc người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà trở thành như vậy?” Như Mặc cũng không tin Tuyết Kiều làm cho Địch Tu Tư bị thương, hắn hỏi là chỉ muốn xác định lại suy đoán của mình mà thôi.

” Ta, ta không biết!” Địch Tu Tư đột nhiên cúi đầu, ngồi xổm xuống, viết lên mặt đất, viết xong lại cúi đầu vào hai chân, giống như một đứa nhỏ làm chuyện sai.

“Người không biết cái gì? Không biết vì sao mình bị thương hay là không biết Tuyết Kiều đi đâu?” Như Mặc không để cho hắn trốn tránh, Địch Tu Tư tuy rằng tự kỷ lại không chung tình nhưng thái độ làm người và tâm địa lại vô cùng tốt, trong ngũ vương bọn họ thì người dễ mềm lòng nhất chính là hắn, cho nên Như Mặc không muốn nhìn thấy bộ dáng cam chịu của hắn như vậy, có chuyện gì thì cứ nói ra, chuyện gì cũng có cách giải quyết của nó.

Nâng hắn dậy, để hắn ngồi xuống ghế “ người không cần gấp, cứ chậm rãi nói, nếu người không nói với chúng ta thì người còn muốn nói cho ai biết chứ? Người không cần viết, cứ nói, ta sẽ đọc theo khẩu hình của người”

“Như Mặc, ta thực xin lỗi người và Bắc Dao, ta đã phụ sự phó thác của các người, ta đã để lạc mất Tuyết Kiều rồi “ Địch Tu Tư thống khổ nói.

39. Chương 39: Lửa Giận Của Bắc Dao Quang

Bắc Dao Quang không phản ứng nhanh bằng Như Mặc, nên không thể nhìn khẩu hình mà biết Địch Tu Tư đang nói gì nhưng nhìn bộ dáng của hắn thì cũng biết nhất định là đã xảy ra chuyện.

Mà Như Mặc đã có sự suy đoán trong lòng nên khi nghe Địch Tu Tư nói thì không lộ ra sự kinh ngạc quá mức “ sao lại thế, sự tình phát sinh như thế nào, xảy ra khi nào, từ đầu đến cuối nói hết một lần cho ta nghe”

Địch Tu Tư bắt đầu đem chuyện từ khi hắn và Tuyết Kiều rời khỏi Xà sơn, hắn yêu thích Tuyết Kiều, rồi chuyện của Ngư Giao, Quỷ bà bà... không giấu diếm gì mà kể hết ra.

Từ trước giờ hắn chưa từng thẳng nói chuyện với người khác như vậy, nhưng lúc này hắn rất muốn nói ra, bởi vì hắn không còn chịu đựng được nữa, nếu có thể, hắn hi vọng có thể quay ngược thời gian để hắn không phạm phải những sai lầm như vậy, hắn sẽ không làm tổn thương Tuyết Kiều mà sẽ nắm chặt tay nàng nói cho nàng biết dù toàn bộ thế giới không tin nàng thì hắn cũng tin nàng.

Nếu là như vậy, hắn nghĩ Tuyết Kiều nhất định sẽ trọn to đôi mắt xinh đẹp, ôm chặt lấy hắn.

Địch Tu Tư thống khổ tưởng tượng, tình cảnh vốn nên ngọt ngào, hạnh phúc nhưng vì hắn thiếu lòng tin mà dẫn đến hậu quả như hôm nay.

Bắc Dao Quang rung động nhìn nước mắt của Địch Tu Tư rơi ra, nàng không nghe hắn nói, chỉ thấy miệng hắn không ngừng mở ra khép lại mà Như Mặc lúc này lại không thể giải thích và phiên dịch cho nàng nghe, cho nên nàng chỉ có thể trở mắt nhìn khuôn mặt thống khổ của Địch Tu Tư. Rất cuộc nhin không được, nàng vội lấy khăn tay trong ống tay áo ra “ Địch Tu Tư, người đừng khóc a, Như Mặc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà hắn lại trở nên như vậy? Tuyết Kiều đâu? Nàng đã đi đâu? Thực sự là làm ta tò mò muốn chết a”

” Dao Quang, người trước ngồi xuống, đừng nóng vội, một hồi ta sẽ nói cho người nghe” trong lòng Như Mặc cũng không dễ chịu gì, nhưng hắn buộc phải tỉnh táo mà suy nghĩ.

Hắn không ngờ Địch Tu Tư lại yêu Tuyết Kiều, mà theo những gì Địch Tu Tư kể lại thì rõ ràng Tuyết Kiều cũng có tâm với hắn, chỉ là nàng không ý thức được mà thôi.

Nhưng vấn đề không chỉ là nói ra nguyên nhân làm bọn họ hiểu lầm mà chia cắt, vấn đề là Như Mặc thực sự đau đầu đó là Tuyết Kiều là một Nhân Ngư, đây là sự thật không thể chối cãi. Địch Tu Tư muốn thành thân với Tuyết Kiều, chung sống cả đời với nàng, chuyện này không chỉ là Như Mặc rung động mà ngay cả Địch Tu Tư cũng không nghĩ đến một ngày hắn lại có ý nghĩ như vậy.

Như Mặc vốn cho rằng với tính cách ngây thơ của Tuyết Kiều và sự hoa tâm của Địch Tu Tư thì hai người bọn họ không có khả năng phát sinh tình cảm, không ngờ Tuyết Kiều lại có thể biến ra hai chân, rồi hai người bọn họ lại nảy sinh tình yêu nam nữ. Chuyện này biểu hiện làm sao không ngạc nhiên cho được.

Phải làm gì bây giờ?

Địch Tu Tư vì Tuyết Kiều mà giải tán hậu cung, dù cái chết của Chính Khả Xuân làm hấn hối hận và áy náy cô cùng nhưng cũng không từ bỏ ý định tìm kiếm Tuyết Kiều, có thể thấy rằng hấn đã thực sự động chân tình, chấp nhận vì phần tình cảm này mà trả giá tất cả.

Cho nên lúc này hấn đồng tình với Địch Tu Tư, cũng có chút mềm lòng nhưng đứng trên lập trường là ca ca của Tuyết Kiều thì hấn rất tức giận với những gì mà Địch Tu Tư đã làm. Trước giờ hấn chưa từng nói nặng muội muội một câu, thế mà nàng tới nơi này không được bao lâu thì mỗi ngày đều bị Địch Tu Tư hết rống lại mắng, cũng bị hấn ăn đến xương cốt không còn thế nhưng ở trước mặt bao nhiêu người hấn còn oan uổng, tổn thương nàng. Những chuyện này không phải chuyện của một nam nhân, một người biết yêu thực sự làm ra, cho nên hấn cũng rất tức giận Địch Tu Tư.

Nhưng dù hấn giận thế nào, tức thế nào đi nữa thì sự tình trước mắt cần phải làm là nhanh chóng tìm Tuyết Kiều về, còn chuyện yêu hận tình thù gì đó thì để cho hai bọn họ tự giải quyết với nhau. Nếu sớm biết mọi việc sẽ xảy ra như thế thì hấn nên cùng Bắc Dao Quang tới đây sớm hơn, có lẽ khi đó còn kịp ngăn cản sự tình, nói đến đây thì trách nhiệm của người làm ca ca như hấn cũng không nhỏ, vì muốn có thể giới hai người với Bắc Dao Quang mà vội đẩy Tuyết Kiều cho Địch Tu Tư.

“Địch Tu Tư, bây giờ ngươi tính làm gì?”

Địch Tu Tư ánh mắt kiên định nhìn Như Mặc “ta sẽ nhanh chóng đi tìm nàng lần nữa, lần này, dù nàng muốn ta chết trước mặt nàng, ta cũng sẽ không để nàng rời đi. Thực xin lỗi, Như Mặc ta cô phụ sự tính nhiệm của ngươi, ta không có chiều cố tốt cho Tuyết Kiều”

Như Mặc nghe hấn nói thì mày càng nhíu chặt lại “Địch Tu Tư, ngươi biết không? trong lòng ta thực sự rất muốn hung hăng tát cho ngươi hai cái vì Tuyết Kiều đơn thuần vô tội, nhưng nhìn bộ dáng hiện tại của ngươi thì ta lại không thể ra tay, bởi vì ngươi hiện đã hối hận, tự trách đến mức sống không bằng chết. Tuyết Kiều không thể so với Ảnh Nhiên, Ảnh Nhiên làm cho Tuyết Ưng thiếu chút nữa lật tung trời lên mà tìm, càng không thể so Ảnh Nhiên với Tuyết Kiều, nàng nếu đi một mình thì ta còn yên tâm nhưng nay nàng lại đi cùng Minh Nhân, một Ngự Giao không biết tính tình thế nào, nếu lỡ Tuyết Kiều nghe lời hấn mà làm chuyện xấu thì sẽ khiến thiên địa dậy sóng lần nữa. Địch Tu Tư, trách nhiệm đó ta và ngươi phải gánh vác, chúng ta là đầu sỏ, bởi vì chúng ta đã gây tổn thương cho nàng”

“Như Mặc” Địch Tu Tư đột nhiên dùng sức nắm tay Như Mặc, miệng há ra như con cá giãy chết, hồi lâu mới khép lại “tìm được nàng, nhất định phải tìm được nàng”

Câu này thì dù không nghe được, Bắc Dao Quang nhìn thấy cũng hiểu.

Như Mặc dùng sức gạt đầu “ta hiểu được, ngươi nhanh chóng thu xếp mọi việc trong tộc cho vào quỹ đạo đi, dù thế nào, chỉ cần có một chút tin tức của Tuyết Kiều ta cũng sẽ lập tức báo cho ngươi biết. Địch Tu Tư, ngươi không được tiếp tục làm tổn hại thân thể của ngươi, dựa theo tính cách của Tuyết Kiều, có gặp lại thì cũng chưa chắc nàng sẽ hết giận ngươi, đạo hạnh của ngươi bây giờ yếu như vậy, nàng chỉ động một ngón út thôi thì ngươi cũng tiêu đời, đến lúc đó chúng ta có muốn giúp ngươi cũng vô dụng, ngươi hiểu chưa?”

Địch Tu Tư cắn chặt răng gạt đầu, “Ta hiểu được, Như Mặc, chỉ cần nàng nguyện ý cho ta cơ hội giải thích, nếu nàng đánh ta mà hết giận thì đều có thể, ta sẽ chú ý thân thể của mình”

“Địch Tu tư, con đường này ngươi đi sẽ rất vất vả, cho nên cần phải kiên trì” Như Mặc vỗ vai hấn, chính mình và Dao Quang trước kia cũng vì sự hiểu lầm mà xa cách nhau, trải qua trắc trở mới có thể ở bên nhau. Trong thiên địa đều biết hấn cưới một nữ tử nhân loại, nhưng Địch Tu Tư vĩnh viễn không thể nói cho người khác biết thế tử của hấn là một Nhân Ngự, mà Tuyết Kiều cũng không thể dùng thân phận là muội muội của hấn để sống cùng với Địch Tu Tư, như vậy là không công bằng với nàng. Hơn nữa nàng cũng không làm gì sai, sai là tổ tiên của nàng, thế nhưng mọi hậu quả lại bắt nàng gánh lấy, thế giới này ngay từ đầu đã không công bằng với nàng.

“Như Mặc, ngươi không phản đối?” Địch Tu Tư không dám tin, hấn đã chuẩn bị tinh thần để đón nhận sự tức giận và quả trách của Như Mặc, không ngờ hấn lại cổ vũ ỳnh.

“Nếu sớm biết sự tình sẽ như vậy thì ta đã không để Tuyết Kiều đi theo người, nhưng bây giờ tình hình đã đến mức này, chuyện không nên xảy ra cũng đã xảy ra, ta phản đối còn có ý nghĩa gì? Chỉ hi vọng các người sẽ có một kết cục viên mãn, ngàn vạn lần đừng làm cho tình hình càng thêm phức tạp. Tuyết Kiều là muội muội của ta, còn người là hảo bằng hữu của ta, hai người các người không hạnh phúc thì ta và Dao Quang đều rất đau lòng, cũng cảm thấy áy náy. Nếu không phải trước kia ta để nàng đi theo người thì cũng đến nông nổi như bây giờ. Cho nên, Địch Tu Tư, cố gắng lên, đừng từ bỏ, cuối cùng thì một kẻ hoa tâm như người cũng biết được tình cảm trân quý đến mức nào, tuy rằng phải trả giá rất lớn nhưng mà đáng giá”

” Như Mặc, cảm ơn người!”

Như Mặc đứng dậy “ ta và Dao Quang đi trước, ta nghĩ nha đầu Tuyết Kiều kia cũng chưa làm chuyện gì xấu đâu, đã hơn một năm rồi, thiên địa vẫn sóng yên gió lặng, dự theo tính cách của nàng, tuy khi tức giận không liền tìm tới ta nhưng khi đã suy nghĩ thông suốt thì nhất định sẽ đến Xà tộc tìm ta, cho nên bây giờ chúng ta về đó, nói không chừng nha đầu kia đã ở đó chờ chúng ta. Nếu là vậy thì ta sẽ lập tức thông báo cho người, người tự đi tìm nàng mà giải thích”

Địch Tu Tư không nói tiếng nào, chỉ cảm động gật đầu.

Như Mặc mang theo Bắc Dao Quang với một dấu chấm hỏi to đùng trên mặt đi ra tới cửa thì dừng lại nói “ ta đã nhìn qua cổ họng của người rồi, không phải bị cái gì làm tổn thương mà nói không ra tiếng có lẽ vì trong lòng người có vấn đề, sau khi chúng ta đi rồi, người thả lỏng tâm tình một chút, có thể mọi việc sẽ khá hơn”

Địch Tu Tư lắc lắc đầu, tỏ vẻ không thèm để ý, miễn cưỡng nở nụ cười, có thể nói hay không đối với hắn không quan trọng, không nói càng tốt, sau này hắn sẽ không nói những lời làm tổn thương Tuyết Kiều nữa.

Như Mặc thấy hắn như thế thì chỉ biết lắc đầu, ôm lấy Bắc Dao Quang rời đi, trừ khi tìm được Tuyết Kiều, nếu không khúc mắc của Địch Tu Tư sẽ không được cởi bỏ.

“Như Mặc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Làm ta tò mò muốn chết, cứ thấy Địch Tu Tư khóc lóc, cái miệng không ngừng mở ra khép lại mà ta thì một chút chuyện cũng không biết” vừa rời khỏi Huyền Diệp cốc, Bắc Dao Quang nhin không được mà hỏi.

“Tuyết Kiều biến ra hai chân, Địch Tu Tư và nàng yêu nhau, sau đó vì một kẻ ác độc châm ngòi ly gián, làm cho Địch Tu Tư hoài nghi Tuyết Kiều, ở trước mặt các tộc nhân tổn thương nàng, Tuyết Kiều liền bỏ đi. Mọi chuyện xảy ra cách đây một năm, Địch Tu Tư khổ sở tìm kiếm khắp thiên địa cũng không tìm được Tuyết Kiều, nên tự trách mình, tự ngược đãi bản thân. Một kẻ chưa từng biết khổ vì tình bây giờ cũng đã ném mùi đau khổ, thực sự không ngờ đối tượng làm cho hắn phải trả giá lại là Tuyết Kiều”

” Tuyết Kiều có chân? Thượng Đế a! chuyện tốt nha. Địch Tu Tư thật ngu ngốc, vì sao nam nhân luôn như vậy?khi xảy ra sự việc thì luôn hoài nghi nữ nhân. Tên hỗn đản Địch Tu Tư này, dám để cho Tuyết Kiều khóc, chết tiệt, nếu sớm biết hắn làm ra những chuyện như vậy thì đã hung hăng mắng hắn một trận, hắn nghĩ hắn khóc lóc một hồi là coi như xong chuyện sao? Một kẻ hoa tâm, lạm tình như hắn làm sao Tuyết Kiều lại thích hắn được. Không được, ta không đồng ý, Như Mặc chúng ta mau trở về đi”

Bắc Dao Quang đầu tiên nghe được Tuyết Kiều có chân thì vui mừng, nghe hết câu chuyện thì lửa giận bùng bùng.

Như Mặc đã sớm biết Bắc Dao Quang sẽ có phản ứng như vậy, sau trận chiến ở Tước Hoàng sơn, thấy Bảo Bảo, Mặc Mặc, Tuyết Ưng vất vả lắm mới bảo vệ được tình yêu của mình, trong lòng nàng đã xem tình yêu là một loại tình cảm cao thượng nhất, thuần khiết và trân quý nhất nên nàng sao có thể chấp nhận chuyện Địch Tu Tư lạm tình lừa dối như vậy, trước kia nàng nghĩ là do các nữ nhân của Huyền Diệp tộc tình nguyện nhưng mà Tuyết Kiều thì khác. Tuy Bắc Dao Quang ở cùng Tuyết Kiều không bao lâu nhưng đã sớm xem nàng là thân muội muội, trong lòng nàng Tuyết Kiều thuần khiết không tỳ vết, bây giờ bị Địch Tu Tư ủy khuất còn xúc phạm như thế, làm sao nàng không giận cho được.

” Dao Quang, Địch Tu Tư hắn cũng biết sai lầm rồi, bộ dáng của hắn người cũng thấy rồi đó, vì đối phó kẻ chủ mưu sau lưng mà hắn không tiếc mất đi ba ngàn năm đạo hạnh, hắn cũng đã giải tán tất cả các nữ nhân bên cạnh, lúc này hắn thật quyết tâm ở cùng một chỗ với Tuyết Kiều, cả đời chỉ có một nữ nhân là nàng, người cũng đã nhìn thấy những giọt lệ đau lòng của hắn mà”

Như Mặc không thể không nói giúp Dịch Tu Tư, tình cảnh của hắn đã đủ thảm rồi, nếu Bắc Dao Quang kiên trì không tha thứ cho hắn, đợi khi bọn họ thực sự tìm thấy Tuyết Kiều thì khẳng định nàng sẽ cực lực cổ vũ Tuyết Kiều từ bỏ Dịch Tu Tư, nếu là vậy thì Dịch Tu Tư chết chắc.

“Nếu ta sớm biết hắn vì làm nhiều chuyện xằng bậy như vậy mà khóc thì ta sẽ không đưa khăn tay cho hắn, hắn đa tình cho đã, rồi nói giải tán là giải tán, vậy những nữ nhân của hắn sẽ phải làm sao? Hắn có hỏi ý các nàng không? trước giờ ta mặc kệ hắn vì đó là cuộc sống của hắn, không liên quan gì tới ta, hôm nay hắn muốn kết hôn với ai, ta cũng không để ý, nhưng chỉ có Tuyết Kiều là không được. Hắn ủy khuất nàng, làm cho nàng khóc, mà nàng bỏ đi đã một năm, hắn cũng không thèm đến Xà sơn báo cho chúng ta một tiếng, nếu không phải hôm nay chúng ta đột nhiên đến chơi thì không biết hắn còn giấu đến bao giờ? Năm mươi năm hay là một trăm năm? Tóm lại, ta không đồng ý, hận chết ta”

Bắc Dao Quang nhất thời phát hỏa, dựa cái gì nam nhân chỉ cần một câu lăng tử hồi đầu thì nữ nhân sẽ xem đó là chuyện vui mừng chứ? Như Mặc của nàng, còn có Bảo Bảo, Thanh Liên, Mặc Mặc, Vân Thư, Ảnh Nhiên, Tuyết Ứng, những nam tử đó người nào không danh tiếng vang dội trong thiên địa? người nào không tài mao, anh tuấn, phong tình vạn chủng? nhưng đã nhiều năm qua vẫn không thấy bọn họ thay đổi tình cảm của mình. Ngay như Thanh Liên dù bị Bảo nha đầu lừa về là vương phu thì ở trước mặt người khác cũng tận lực che giấu mị lực và hương khí của mình, như vậy dựa vào cái gì mà một kẻ tự kỷ, lạm tình như Dịch Tu Tư lại muốn tất cả mọi người trong thiên hạ phải vây quanh hắn?

Hưởng thụ hết hàng vạn hàng nghìn ôn nhu xong lại tham luyến Tuyết Kiều thanh thuần nên muốn hỏi tâm sao? Đầu có dễ như vậy.

” Dao Quang, người đừng kích động, người đừng kích động, người hỏi thì ta mới nói. Nếu người bình tĩnh suy nghĩ lại thì thấy thực ra Tuyết Kiều không thích thì Dịch Tu Tư có thể ép buộc nàng sao? Cho nên hai người là lưỡng tình tương duyệt, mà chuyện hiểu lầm cũng khó tránh khỏi, người bảo hộ Tuyết Kiều một lần, có thể bảo hộ cả đời sao? Nàng là muội muội ta, ta cũng yêu thương nàng, nhưng nàng là nữ hài tử, nàng cũng có một người yêu thương nàng, cần một bả vai để nàng dựa vào, có đúng không? trước kia Dịch Tu Tư đúng là đa tình nhưng hắn cũng giống như một đứa nhỏ bị người lớn làm hư, bởi vì chưa có ai làm cho hắn ý thức được tình yêu phải cần cố gắng mới có được, hắn vẫn cho rằng sống như vậy chính là tình yêu. Dao Quang, ta thừa nhận là hắn không tốt, nhưng người sao không đổi góc nhìn, dùng sự bao dung của người đối với Bảo Bảo và Mặc Mặc mà đối với Dịch Tu Tư chứ?”

Thanh âm của Như Mặc như nước chảy vào lòng Bắc Dao Quang, làm cho tâm tình của nàng bình tĩnh lại, cũng ý thức là mình quá kích động, nhưng trong lòng vẫn rất khó chịu.

” Dao Quang, người nghĩ lại xem, trước kia ta cũng không hiểu thế nào là tình yêu, chính người đã kiên nhẫn đối với ta, chúng ta cũng trải qua sự xa cách mà vì sự chia lìa đó mới khiến ta thức tỉnh, cẩn thận suy nghĩ lại cảm xúc và tình cảm của mình, mà hiện tại Dịch Tu Tư vì oan uổng Tuyết Kiều, làm nàng bỏ đi, hắn ngoài trừ tưởng niệm nàng thì còn tra tấn bản thân, bộ dáng tiêu tụy đó của hắn là giả sao? Cho nên đừng vội phán tội chết cho Dịch Tu Tư như vậy, nếu ngay cả người cũng không giúp hắn thì khả năng Tuyết Kiều tha thứ cho hắn lại càng thấp, chúng ta thử suy nghĩ một chút xem, làm cho bọn họ hạnh phúc chẳng phải là điều chúng ta mong muốn sao? Chúng ta ước định với nhau nhé”

“Ước định thế nào?”

” Nếu Tuyết Kiều cũng yêu Dịch Tu Tư, như vậy người đáp ứng ta, cùng lắm chỉ có thể giúp Tuyết Kiều khảo nghiệm kiên định và tình yêu của Dịch Tu Tư, không được ở trước mặt Tuyết Kiều nói gì đó, nếu nàng không thương hắn thì ta đáp ứng người, ta và người sẽ làm Pháp Hải thối chia rẽ uyên ương, được không?”

Nói đến ba chữ Pháp Hải thối thì Như Mặc chun mũi lại làm Bắc Dao Quang bật cười, khuôn mặt không còn cau có nữa, nũng nịu dựa vào ngực Như Mặc “ biết người nhất định giúp cho tên tiểu trùng tử hoa tâm kia mà, được rồi, ta đáp ứng người, nếu Tuyết Kiều thương hắn, ta sẽ không phá đá, nếu không thì đến lúc đó người đừng mềm lòng nha”

“Được, ta hứa với người, Dao Quang, người có biết bây giờ người giống con gì không?”

“Con gì?”

” Gà mái a” Như Mặc lớn tiếng nói.

“Được ha, thôi Như Mặc, dám nói ta giống gà mái, người cũng đừng quên Tuyết Kiều là muội muội người, coi như là em chồng ta, mà ta vừa là chị dâu vừa là tỷ tỷ, nói thế nào thì cũng xem như là nhà mẹ đẻ của nàng, giúp nàng thì có gì không đúng?”

“Đúng, đâu có nói người không đúng, sau này chúng ta cùng giúp nàng được không?”

“Thực ra không phải ta chán ghét Dịch Tu Tư, chỉ là không thích hấn hoa tâm như vậy, bây giờ nói hoàn lương là hoàn lương, phải cho hấn một chút giáo huấn để sau này khỏi chứng nào tật đó, ta v64n còn ghi ơn chuyện năm đó hấn sẵn lòng đưa ra nội đan để bảo trụ con chúng ta, người cho rằng ta là kẻ có ơn mà không báo sao? Nhưng mà dùng hạnh phúc của Tuyết Kiều để hồi báo thì ta không nỡ, Như Mặc, ta có phải là một nữ nhân xấu không?”

” Ngốc nương tử, người đương nhiên không phải phá hư nữ nhân, thế giới này làm sao còn tìm được nữ nhân nào tốt như người chứ, đừng nghĩ nhiều, chuyện của Dịch Tu Tư và Tuyết Kiều để bọn họ tự giải quyết được không?”

” Ân! Hảo!”

Hai thân ảnh ôm nhau, cùng biến mất ở phía chân trời

40. Chương 40: Tuyết Kiều Đã Trở Lại

Khi Minh Nhân cùng Tuyết Kiều rời khỏi đào yêu cốc thì phát hiện dường như có gì đó không thích hợp

” Tuyết Kiều tỷ tỷ, người có cảm thấy có gì đó bất bình thường không?” Minh Nhân lên tiếng trước

Tuyết Kiều nhìn quanh, vẫn không phát hiện ra gì, lắc đầu “ không có gì cả, Minh Nhân, sao vậy?”

“Khi chúng ta đi vào trong cốc là mùa xuân nhưng bây giờ lại là mùa đông” Minh Nhân lấy tay xoa trán, muốn nói gì với Tuyết Kiều thì phải nói trắng ra, nếu không thì nàng có suy nghĩ đến tết cũng chả nghĩ được gì.

“Vậy thì sao?” Tuyết Kiều vẫn không nhận ra vấn đề.

“Sao lại không có gì? Chúng ta ở trong cốc bất quá chỉ mới một tháng thì sao đã trôi qua bốn mùa dữ vậy? người không thấy là bất bình thường sao?” Minh Nhân trợn to mắt, Tuyết Kiều đúng là hết thuốc chữa mà.

“Đúng nha, sao lại biến thành mùa đông chứ?” Tuyết Kiều nhìn Minh Nhân “ Minh Nhân, người có biết nguyên nhân không?”

” Ta sao biết được? có lẽ cái cốc kia có gì đó cổ quái, nếu không đã không như vậy. Không biết nơi bán tiên này có gì tốt” Minh Nhân so với Tuyết Kiều thì có hiểu biết hơn, đoán gần ra nguyên nhân.

“Nơi bán tiên? Xem ra cũng không phải chỗ không tốt, quan tâm tới nó làm gì, mùa đông thì mùa đông, chúng ta cũng không sợ lạnh, bây giờ ta rất muốn gặp ca ca và Dao Quang tỷ tỷ, cho nên chúng ta đi mau đi”

Tuyết Kiều lắc đầu, rất nhanh đã bỏ chuyện này qua một bên, nàng để ý tới thời tiết làm gì, dù sao thì thời gian đối với nàng cũng chả quan trọng gì, nàng có cả một đồng thời gian, bây giờ nàng chỉ muốn gặp ca ca và Dao Quang tỷ tỷ thôi.

“Thực sự muốn đi gặp Xà quân đại nhân sao?” Minh Nhân vẫn có chút do dự, hấn vẫn có chút sợ hãi và kính sợ Như Mặc, cho nên lẽ ra chỉ ở trong cốc vài ngày thì hấn lại cố ý kéo dài thành một tháng, cho đến khi Tuyết Kiều thấy nhàm chán, bọn họ đành phải đi ra ngoài, nhưng Minh Nhân vẫn thấy lo lắng a.

” Làm sao vậy? Minh Nhân không muốn thấy ca ca ta sao? Ca ca và Dao Quang tỷ tỷ tốt lắm, bọn họ rất ôn nhu, người không cần sợ a” Tuyết Kiều tuy rằng ngây thơ nhưng vẫn nhận ra sự sợ hãi của Minh Nhân, liền nắm bàn tay bé nhỏ của hấn an ủi.

“Ta không có sợ” Minh Nhân mạnh miệng “ ta chỉ lo Xà quân đại nhân không thích nhìn thấy ta”

“Rõ ràng là sợ hãi mà, còn nói không, đừng lo ca ca sẽ không thích người, chỉ cần Dao Quang tỷ tỷ thích người thì ca ca cũng sẽ thích người, bởi vì ca ca rất nghe lời tỷ ấy. Dao Quang tỷ tỷ nếu nhìn thấy người thì nhất định sẽ khen người đáng yêu, cho nên người yên tâm đi”

Tuyết Kiều điểm điểm cái mũi nhỏ của hân, mấy ngày nay có Minh Nhân bên cạnh nên tâm tình của nàng cũng tốt hơn rất nhiều, tuy thỉnh thoảng nhớ đến người kia, trong lòng vẫn cảm thấy rất khó chịu nhưng khi không nghĩ tới thì nàng cũng thấy không sao. Cho nên nàng tin không cần nghĩ đến hân nữa thì chẳng bao lâu nàng sẽ hoàn toàn quên được hân. Người nọ tuy là người xấu, lại lừa nàng nhưng cũng là bằng hữu của ca ca, nếu nàng thương tổn hân thì ca ca sẽ rất lo lắng.

Minh Nhân bị nàng lôi kéo, không còn tìm được cơ nào để thoái thác nên đành miễn cưỡng đi theo Tuyết Kiều.

Trong hai năm qua, Huyền Diệp tộc cũng đã khôi phục lại vẻ xinh đẹp và an bình như trước, mà trong hai năm này Dịch Tu Tư cũng đi tìm khắp thiên giới cùng nhân gian, xuân qua hè đến, mỗi lần tìm kiếm là lại mang theo hi vọng nhưng rồi lại thất vọng trở về, cũng không có chút tin tức gì từ Như Mặc, suốt thời gian qua Tuyết Kiều cũng không một lần đến Xà sơn, cũng chưa từng xuất hiện trong thiên địa, chẳng lẽ nàng thực sự không muốn nhìn thấy hân nữa.

Trong hai năm này, toàn bộ yêu tinh trong thiên địa đều biết Diệp vương Huyền Diệp tộc đã thay đổi hoàn toàn, giải tán toàn bộ hồng nhan tri kỷ, cũng không tìm thêm người nào khác, ngẫu nhiên nhìn thấy hân thì đều thấy hân mang theo vẻ mặt lo lắng, sầu thương đi tìm người, không ai ngờ thiên hạ đệ nhất hoa tâm Dịch Tu Tư lại trở thành một nam nhân chung tình, nhưng trải qua hai năm, cũng không còn ai hoài nghi quyết tâm của hân nữa. Xem ra lần này Diệp vương Dịch Tu Tư thực sự đã động chân tình, đã biết yêu thật lòng.

Bọn họ rất tò mò, muốn biết người làm cho Dịch Tu Tư có thể hồi tâm chuyển ý thực ra là một nữ nhân như thế nào.

Dịch Tu Tư vẫn không thể nói được, trải qua hai năm sóng gió, hân đã trưởng thành hơn nhiều, không còn vẻ đẹp khiến người ta đui mù như trước nhưng mà khí chất u buồn toát ra từ nội tâm lại làm cho hân có sức quyến rũ riêng, làm cho người ái mộ hân so với trước càng nhiều hơn, tuy nhiên các nữ tinh linh cũng chỉ là âm thầm ái mộ mà thôi, còn yên lặng chúc phúc cho hân, mong hân mau chóng tìm được người trong lòng trở về.

Điều này làm cho Như Mặc bọn họ rất bất ngờ, cảm động.

Ngũ tộc bọn họ cũng không ngừng việc tìm kiếm Tuyết Kiều, thậm chí bộ tộc Hoàng Tước vốn đã ẩn thân nơi chân trời cũng tự động gia nhập đội ngũ tìm người.

Có lẽ trời không phụ lòng người, ròng rã suốt hai năm, cuối cùng Tuyết Kiều cũng đã xuất hiện.

Khi Tuyết Kiều nắm tay Minh Nhân đi vào Xà tộc thì tộc nhân của Vân Thư phát hiện ra đầu tiên, lập tức truyền tin hiệu đi, cho nên khi Tuyết Kiều và Minh Nhân vừa đến Dao Quang tiểu trúc thì Như Mặc đã vọt ra.

” Tuyết Kiều?” ngạc nhiên đến mức không tin được vào mắt mình, tìm kiếm lâu như vậy, thậm chí đã có lúc tuyệt vọng, không ngờ nàng đã trở lại, còn mang theo khuôn mặt tươi cười.

” Ca ca, Tuyết Kiều đã trở lại!” Vốn quyết định không khóc nhưng nhìn thấy ánh mắt kinh hỉ của mọi người thì Tuyết Kiều lại nhịn không được mà rơi lệ, liền buông tay Minh Nhân, chạy nhanh về phía bọn họ.

Như Mặc cùng Bắc Dao Quang cùng tiến lên ôm nàng “ Tuyết Kiều, rốt cuộc người đã đi đâu? Người có biết mọi người đều tìm người không?”

Bắc Dao Quang cũng nhịn không được mà rơi nước mắt, ôm lấy Tuyết Kiều khóc lớn “ Tuyết Kiều ngọc, đã nói với người nhiều lần rồi, nếu bị Dịch Tu Tư khi dễ thì phải trở về tìm ta, Dao Quang tỷ tỷ sẽ giúp người trút giận, thế nhưng người lại trốn mất hai năm, thời gian quan ta đều ăn không ngon, ngủ không yên, nghĩ

tới nha đầu đơn thuần người ở ngoài bị người ta khi dễ thì lại đau lòng. Thật xấu a, sao có thể như vậy? sao không quay về tìm chúng ta?”

Tuyết Kiều gắt gao ôm Bắc Dao Quang, nghe nàng khóc còn lớn tiếng hơn mình thì trong lòng càng thêm chua xót “ Dao Quang tỷ tỷ, đều do Tuyết Kiều không tốt, Tuyết Kiều không nên lang thang bên ngoài, Tuyết Kiều đã trở về, sau này đều ở cùng tỷ tỷ và ca ca, có được không?”

“Được, đương nhiên được, mau để ta nhìn xem hai năm nay có chịu khổ gì không, mau nói đi, người đã làm gì mà chúng ta tìm kiếm khắp nơi cũng không thấy người?” Bắc Dao Quang vội đẩy Tuyết Kiều ra, xem xét cao thấp, hoàn hảo, chỉ tiêu tụy một chút chứ không có thay đổi gì nhiều.

“Hai năm? Sao lại hai năm? Ta và Minh Nhân ở trong sơn cốc kia chỉ có hai mươi mấy ngày, sau đó thì đi tìm ca ca và tỷ tỷ, sao lại tới hai năm?” lúc này Tuyết Kiều mới chú ý những lời Bắc Dao Quang nói, rất lấy làm ngạc nhiên.

” Sơn cốc? sơn cốc nào? đây là Minh Nhân sao?” Như Mặc cau mày, rốt cuộc là sai lệch ở chỗ nào? vừa suy nghĩ, ánh mắt cũng dừng lại trên người tiểu hài tử đáng yêu đang lo lắng, bất an bên cạnh Tuyết Kiều.

Bắc Dao Quang cũng lập tức đưa mắt nhìn sang “ nha, đứa nhỏ này thật đáng yêu” rồi nhin không được quay sang hỏi Như Mặc “ cái tên Dịch Tu Tư ngu ngốc kia lại ăn dấm chua với một đứa nhỏ đáng yêu như vậy sao? Đúng là không có đầu óc mà, đứa nhỏ này nhiều lắm cũng chỉ năm, sáu tuổi thôi, còn chưa trưởng thành, hần có khả năng gì chưa? Thế mà lại ghen với một đứa nhỏ”

Những lời này của nàng làm mọi người toát mồ hôi trán cũng cố gắng nín cười, mà Minh Nhân thì xấu hổ không thôi. Hần mà chưa trưởng thành, không có khả năng gì sao? Hần chính là một giống đực trưởng thành và hoàn toàn khỏe mạnh nha, chẳng qua bộ dáng của hần như một tiểu hài tử mà thôi, sớm biết vậy thì hần đã biến hình thành một nam nhân tiêu sái anh tuấn để xuất hiện trước mặt bọn họ rồi.

Vì nghĩ đến người hần phải đối mặt là một Nhân Ngư hóa thân thành Xà quân nên hần mới lấy bộ dáng một đứa nhỏ để Xà quân đại nhân không vì mất hứng mà lấy đi cái mạng nhỏ của hần.

Đáng thương cho Như Mặc không biết rằng mình trong mắt của Minh Nhân là một Nhân Ngư lợi hại, là ca ca của Tuyết Kiều.

” Dao Quang, không phải đã nói với người phán đoán tuổi của một yêu tinh không phải nhìn bề ngoài là đủ sao?” Như Mặc cũng có chút ngượng ngùng, yêu tinh đều không lấy bề ngoài làm chuẩn mà nàng đã gả cho hần nhiều năm như vậy cũng không ý thức được chuyện này.

“Nhưng mà chẳng phải yêu tinh cũng phải trải qua thời kỳ thơ ấu sao? Người thấy Minh Nhân có phải là như vậy không? mau tới đây cho ta nhìn rõ xem, ta gọi là Bắc Dao Quang, đây là trượng phu Như Mặc của ta, người có thể giống như Tuyết Kiều gọi ta là Dao Quang tỷ tỷ hoặc là a di cũng được, dù sao thì người vẫn chỉ là một loài bò sát nhỏ” Bắc Dao Quang luôn nhiệt tình yêu thích những con vật nhỏ, tất xấu này bao nhiêu năm cũng không bỏ.

Minh Nhân quy củ hành đại lễ với Như Mặc và Bắc Dao Quang “ Minh Nhân gặp qua Xà quân đại nhân và phu nhân”

“Đã nói người gọi là tỷ tỷ rồi mà, sao còn kêu phu nhân? Không ngoan” Bắc Dao Quang có chút mất hứng, ánh mắt nhìn hần ẩn chứa ý muốn xông lên xoa bóp cái mặt nhỏ nhắn của hần.

Minh Nhân như cảm nhận được cái nhìn nghiêm khắc của Như Mặc, nhưng Dao Quang lại rất thân thiết, lập tức nhu thuận nói “ Dao Quang tỷ tỷ”

” Ân, ngoan, mau tới đây!” rồi không kịp chờ Minh Nhân đi tới, Bắc Dao Quang đã bước lên ôm lấy hần, một tay còn lại vẫn nắm lấy Tuyết Kiều “ mau nói đi, các người đã đi tới đâu?”

“Là một sơn cốc có rất nhiều hoa đào, thực sự là không có đi nơi nào khác, chỉ ở lại chỗ đó thôi, ta không có nói dối” Tuyết Kiều vội vàng khai báo, sợ Bắc Dao Quang không tin nàng.

Thấy vậy Minh Nhân cũng góp lời “ là thật, sơn cốc kia rất đẹp, còn có một cái hồ nước rất lớn, sau khi Tuyết Kiều rời khỏi Huyền Diệp tộc thì rất thương tâm, cho nên suốt thời gian qua chúng ta đều ở đây, là

do ta không tốt, vốn Tuyết Kiều tỷ tỷ muốn sớm trở về gặp Xà quân đại nhân và Dao Quang tỷ tỷ nhưng vì ta muốn ở lại đó thêm mấy ngày, nên mới chậm trễ, không biết lại làm ọi người lo lắng như vậy”

Bắc Dao Quang cùng Như Mặc vừa nghe được thì cùng nhìn nhau rồi đồng thanh nói “ là đào yêu cốc”

Hèn chi hai người đó thấy chỉ mới mấy ngày mà bọn họ lại tìm kiếm vất vả như thế, gần như là đảo tung cả trời đất, thực sự là thiên mệnh a, nơi nào bọn họ cũng tìm qua, thậm chí chỗ Tuyết Kiều từng ở cũng đã đi mấy lần, không ngờ hai người nọ lại đi vào đào yêu cốc, bảo sao bên ngoài trôi qua hai năm mà bọn họ chỉ cảm thấy có hai mươi ngày.

“Đào yêu cốc? là cái sơn cốc kia sao?” Tuyết Kiều ngạc nhiên hỏi

Như Mặc nhẹ nhàng gật đầu “ đi thôi, đi vào phòng đi, ca ca có chuyện muốn hỏi người”

” Ân!” Tuyết Kiều nhu thuận gật đầu, Bắc Dao Quang cũng biết Như Mặc muốn nói gì với Tuyết Kiều liền lên tiếng “ Như Mặc, người nói chuyện với Tuyết Kiều đi, ta vào phòng bếp chuẩn bị ít thức ăn, Minh Nhân có muốn đi phòng bếp với Dao Quang tỷ tỷ không?”

Minh Nhân vốn sợ Như Mặc, nghe vậy lập tức gật đầu “ đi, Minh Nhân muốn đi”

Như Mặc nhìn thoáng qua bọn họ rồi dừng lại trên người Minh Nhân, thấy hắn có vẻ cung kính, nhu thuận nên cũng gật đầu “ vậy người đi đi”

Bắc Dao Quang lập tức nắm tay Minh Nhân đi đến phòng bếp.

” Vân Thư, phiền toái người đi thông tri một chút!” Như Mặc nhìn thoáng qua Vân Thư đang đứng bên hành lang nhẹ giọng nói, cũng không nói rõ là thông báo cho ai nhưng Vân Thư đương nhiên là biết, hai năm qua, mỗi lần nhìn thấy bộ dáng suy sụp tinh thần của Dịch Tu Tư thì hắn cũng thấy rất khó chịu, nhưng cũng không giúp được gì, bây giờ thì sự chờ đợi của Dịch Tu Tư đã có kết quả rồi, Tuyết Kiều đã trở lại, hơn nữa tinh thần cũng không tệ lắm, tin tức tốt như vậy tất nhiên là phải nhanh chóng báo cho bạn tốt biết rồi.

Vân Thư gật đầu, yên lặng rời đi, Mặc Mặc nhìn qua nhìn lại một hồi rồi cũng nhanh chân chạy theo người yêu, tuy chỉ tách ra một lát nhưng như vậy hắn cũng thấy luyến tiếc.

” Phụ thân, nếu Tuyết Kiều a đi đã trở lại, ta cùng Thanh Liên quay về trước, hai ngày nay thân thể của hắn không tốt lắm, ta có chút lo lắng” Bắc Dao Bảo Bảo thấy Vân Thư và Mặc Mặc đã rời đi thì cũng lên tiếng ,không phải là nàng không quan tâm đến chuyện của Tuyết Kiều và Dịch Tu Tư nhưng quả thực hai ngày nay Thanh Liên không được tốt lắm, thế nhưng mỗi ngày đều đòi đến đây để chờ tin tức, bây giờ Tuyết Kiều đã trở lại, nàng cũng muốn mang hắn về nghỉ ngơi, dù sao có phụ thân ở đây thì Tuyết Kiều có chạy cũng không thoát.

” Thanh Liên ca ca, người không sao chứ! Mắt của người tái nhợt a, để ta nhìn giúp người được không?” Tuyết Kiều nghe vậy thì lập tức nhìn sang Thanh Liên, đang tính tiến lên thì đã bị hắn ngăn cản “ cảm ơn người, Tuyết Kiều, ta không sao, chỉ cảm thấy hơi mệt thôi, trở về ngủ một lát là tốt rồi, Như Mặc, ta đi trước, ngày mai chúng ta lại tán gẫu với nhau”

Như Mặc cũng đã sớm thấy Thanh Liên mệt mỏi nên quan tâm hỏi “ thực sự không có việc gì chứ, không cần Tuyết Kiều...”

” Không cần, tiểu yêu tinh, chúng ta đi thôi!” Nói xong, Thanh Liên cơ hồ như là bỏ cửa chạy lấy người, vội vàng rời đi, tuy Bảo Bảo rất muốn Tuyết Kiều giúp hắn nhưng Thanh Liên đã không đồng ý, nàng cũng không có cách nào, chỉ đành đuổi theo.

Tuyết Kiều nhìn theo bóng dáng Thanh Liên, có chút kỳ lạ “ Thanh Liên ca ca hắn...”

“Hắn có gì không ổn sao?” Như Mặc vội vàng hỏi

” Không biết, có thể là ta nhìn lầm, ngày mai chờ khi Thanh Liên ca ca đến, ta xác định rõ rồi sẽ nói cho ca ca biết, được không?”

” Hảo, Tuyết Kiều, vào đi! Ca ca có việc hỏi người!” Như Mặc gật đầu, mở cửa đi vào.

41. Chương 41: Vân Liên Quả

Bên trong Dao Quang tiểu trúc vẫn bài trí như trước kia, điểm khác biệt là có thêm vài vật thủ công nho nhỏ, làm cho người ta càng có cảm giác ấm áp.

Như Mặc và Tuyết Kiều đi đến giữa phòng thì ngồi xuống, trở lại nơi này đối với Tuyết Kiều giống như là về nhà, có chút hoài niệm lại có chút thương cảm nhìn chung quanh, rõ ràng nàng đi không bao lâu nhưng lại thấy như đã trải qua rất nhiều năm tháng.

”Ca ca!” Nhìn Như Mặc, trong mắt Tuyết Kiều như có thiên ngôn vạn ngữ, rồi lại không biết nên bắt đầu từ đâu, nàng cũng không phải người giỏi biểu đạt tình cảm, trước giờ nàng không tiếp xúc với nhiều người, sau khi bị tổn thương ở Huyền Diệp tộc, nàng càng không biết nên giao tiếp với người khác thế nào, ngay cả với ca ca cũng vậy.

Như Mặc nhìn nàng, thấy trong mắt nàng sự bi thương không nói nên lời, liền đứng dậy, nhẹ nhàng ôm nàng “Tuyết Kiều, đến, đến đây với ca ca, không sao, mọi khổ sở đều đã qua rồi, người đã về nhà”

”Ca ca.....” Tuyết Kiều liền vọt vào trong lòng Như Mặc, đưa hai tay ôm hắn, bắt đầu khóc “ca ca, thực xin lỗi, ca ca, ta rất đau lòng, rất buồn, rất khó chịu, ta không biết vì sao lại vậy? ca ca, làm sao bây giờ?”

”Không sao, có ca ca ở đây, còn có Dao Quang và rất nhiều người khác đều ở đây với Tuyết Kiều, Tuyết Kiều không cô đơn, sao lại buồn, sao lại khó chịu, cứ nói hết ra đi, đừng để trong lòng, được không?”

Ôm lấy Tuyết Kiều, Như Mặc không thể không thừa nhận Dao Quang nói đúng, đối với tính cách đơn thuần của Tuyết Kiều thì cho dù hành động của Dịch Tu Tư là yêu hay là hiểu lầm cũng gây chấn động đối với nàng, huống chi còn là oan uổng nàng. Những giọt lệ của nàng đọng thành trân châu rơi xuống tay hắn, nhưng Như Mặc vẫn không buông Tuyết Kiều ra, hắn muốn trước khi Dịch Tu Tư đến, hắn sẽ nói chuyện, khuyên giải nàng nhưng nhìn nàng khóc như vậy, hắn lại không biết nên nói thế nào.

”Ca ca, Dịch Tu Tư là tên bại hoại, hắn lừa ta, hắn gạt ta”

Tuyết Kiều vừa khóc, vừa lên án “hắn tình nguyện tin tưởng nữ nhân xấu kia mà không chịu tin ta, hắn không tin ta. Vì sao hắn lại không tin ta? Ca ca, Tuyết Kiều chưa bao giờ nói dối, vì sao hắn lại không tin ta”

Như Mặc vuốt tóc nàng, thở dài, đưa tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ “Tuyết Kiều, người có muốn nghe ca ca nói không?”

”Ta nguyện ý!” Tuyết Kiều gật đầu, thanh âm còn run rẩy.

”Tuyết Kiều, tuy rằng người cảm thấy thời gian người rời khỏi Huyền Diệp tộc rất ngắn, chưa đến một tháng nhưng mà đối với ca ca và Dịch Tu Tư mà nói đã là hơn hai năm, người có biết không? sơn cốc nơi người đến là đảo cốc, là nơi bán tiên, thời gian trong đó với bên ngoài không giống nhau, các người ở trong đó một ngày bằng bên ngoài nửa tháng, người có hiểu ý là gì không? nghĩa là chúng ta đã tìm người suốt hai năm qua, ca ca và Dao Quang tình cờ đến Huyền Diệp tộc mới biết Dịch Tu Tư bị thương, lại không nhìn thấy người, từ ngày đó chúng ta không ngừng tìm kiếm người, không chỉ có Huyền Diệp tộc của Dịch Tu Tư mà Hỏa Hồ tộc của Thanh Liên, Thú tộc cùng Ngọc Linh Lung, Xà tộc, ngay cả Tước Hoàng tộc của Vân Thư ca ca cũng tận lực tìm kiếm người, người có biết vì sao không? đó là vì mọi người lo lắng cho người, thực sự rất lo lắng, bên ngoài có quá nhiều nguy hiểm, Tuyết Kiều, những chuyện này người đều không biết, có đúng không?”

Tuyết Kiều ngẩng đầu nhìn Như Mặc, kinh ngạc, cắn môi dưới một hồi mới chần chờ hỏi “ca ca, hắn bị thương sao?”

”Hắn? Hắn là ai vậy a?” Như Mặc giả dò không hiểu, thực ra thì trong lòng thở dài nhẹ nhõm, hắn nói nhiều như vậy, Tuyết Kiều cũng không để ý, lại chỉ tập trung một câu “Dịch Tu Tư bị thương”, nàng liền nhin không được mà hỏi thăm, nếu nói nàng không có tình cảm với Dịch Tu Tư thì hắn tuyệt đối không tin. Như vậy là tốt rồi, vậy là Dịch Tu Tư vẫn còn cơ hội rồi.

” Ca ca, người biết rõ ta nói chính là ai!” Tuyết Kiều nhả mi nói

” Người không nói, ca ca sao biết được, hửn mà người nói chính là Địch Tu Tư sao?” Như Mặc cũng không trêu đùa nàng nữa, có lẽ lúc này Vân Thư đã truyền tin đi, Địch Tu Tư sẽ nhanh chóng đến đây, mà trước lúc đó, hửn muốn giúp Tuyết Kiều cởi bỏ bớt một ít khúc mắc, nếu không thì hai người bọn họ sao có thể hòa hợp với nhau.

Tuyết Kiều cắn cắn môi dưới, thành thực gật gật đầu, sắc mặt cũng đã có chút trắng bệch, ” Hửn, hửn như thế nào mà bị thương, có nghiêm trọng không?”

‘Bị kiếm đâm bên hông một cái, vết thương tương đối nghiêm trọng, nếu ta tới chậm vài ngày thì có thể chết vì mất máu quá nhiều, nhưng mà bây giờ thì không sao nữa rồi, tuy nhiên so với ngoại thương thì tâm hửn càng thống khổ hơn nhiều, từ khi người bỏ đi, suốt thời gian qua Địch Tu Tư chưa từng có một ngày yên lành, không phải đi khắp nơi tìm người thì cũng liều mạng giải quyết công việc trong tộc, nếu người gặp lại hửn, ta nghĩ chưa chắc người đã nhận ra hửn’

” Ca ca, ta không muốn nhìn thấy hửn, ta đã tự hứa với chính mình rồi” Tuyết Kiều quay đầu đi, vẻ mặt ai oán.

” Tuyết Kiều, người chưa từng nói dối, cho dù là với bản thân hay với người khác, đúng không?” Như Mặc xoay người nàng lại, nghiêm túc nhìn nàng

Tuyết Kiều lập tức không chút do dự gật gật đầu, ” đương nhiên!”

” vậy Tuyết Kiều nói cho ca ca biết trong lòng người thực sự không muốn gặp Địch Tu Tư sao? Khi nghĩ đến hửn không thấy khổ sở sao? Nghe hửn bị thương có phải ngực cảm thấy đau không? cảm giác này không giống như khi hửn chọc người tức giận, thương tâm, có phải không? nếu sau này người thực sự không nhìn thấy Địch Tu Tư nữa, người thực sự cảm thấy vui vẻ sao? Cần thận suy nghĩ lại được không?”

Như Mặc từng bước hướng dẫn nàng, mà mỗi một lần hửn hỏi thì vẻ mặt Tuyết Kiều lại hiện lên sự mâu thuẫn và thống khổ, cuối cùng ôm chặt đầu “ ca ca, đừng hỏi nữa, trong lòng Tuyết Kiều rất bối rối, người đừng ép ta, Tuyết Kiều thực sự không biết”

” Tuyết Kiều, ca ca không phải phải bức người, ca ca chỉ không muốn Tuyết Kiều tiếp tục khổ sở nên mới muốn Tuyết Kiều trả lời chuyệ này, bởi vì đó cũng chính là tiếng lòng của người, cũng có nghĩa là người không yêu hửn, nếu yêu thì sao không cho hửn thêm một cơ hội? thử tha thứ cho hửn lần nữa?”

” Ca ca, hửn không tin ta, hửn không thương ta, hửn nói ta không phải người tốt, ta biết ta là Nhân Ngự, người khác đều sợ ta, tuy rằng ta cái gì cũng không có làm, ta cũng không biết vì cái gì ta là Nhân Ngự, nên ta bị người khác chán ghét, nhưng mà ca ca, ta thực sự rất cố gắng để mình giống như nhân loại, người xem, hiện tại ta đã có hai chân, ta cũng nghe lời người và Dao Quang tỷ tỷ, ta chưa từng tức giận với hửn, cho dù hửn luôn mắng ta, tức giận với, ta cũng rất muốn làm bằng hữu với hửn, ca ca, vì sao ta cố gắng nhiều như vậy mà hửn lại đối với ta như thế? Ca ca, bởi vì ta là Nhân Ngự sao?”

Những lời của Tuyết Kiều làm cho Vân Thư và Mặc Mặc vừa tới bên cửa cũng thấy chua xót trong lòng, thậm chí Ảnh Nhiên nếu không bị Tuyết Ưng kéo lại thì đã chạy vào phòng, ôm lấy Tuyết Kiều.

Như Mặc cũng ôm lấy Tuyết Kiều “ Tuyết Kiều, thực xin lỗi, tất cả chúng ta thực xin lỗi người, người nói rất đúng, người không có làm sai cái gì, người rất thiện lương, nhưng vì người là Nhân Ngự cho nên mọi người mới không đối xử công bằng với người, đây là lỗi của chúng ta, không phải của người. Nhưng mà Tuyết Kiều, người có nguyện ý cho ca ca và mọi người một cơ hội không? để chúng ta có cơ hội sửa đổi. Địch Tu Tư cũng vậy, mấy năm qua, không có người ở bên cạnh, hửn quả thực sống không bằng chết, không phải ca ca đồng tình với hửn mà đợi khi người gặp lại hửn, người sẽ hiểu. Ca ca không yêu cầu người ngay lập tức sẽ tha thứ cho hửn, ta chỉ hi vọng người có thể cho hửn một cơ hội để giải thích với người, có được không?”

” Ca ca! Ta đáp ứng người!” Tuyết Kiều nhẹ nhàng gật đầu.

Nghe được lời nàng, bốn người ở ngoài cửa cũng thở dài nhẹ nhõm, lúc này mới dám mở cửa đi vào, Như Mặc liền nói với Tuyết Kiều “ Tuyết Kiều, nhìn xem ai đến kia?”

Tuyết Kiều lập tức ngẩng đầu liền nhìn thấy bộ dạng kích động của Ảnh Nhiên, nước mắt lại sắp tràn mi, hai người dùng sức ôm nhau “ Tuyết Kiều (Ảnh Nhiên) người có khỏe không?”

Sau đó lại buông ra, cùng nhìn nhau trả lời “ hảo”, sự ăn ý này làm ấy người còn lại cũng mỉm cười, sự bi thương cũng dần tan biến “ Tuyết Ưng, ta đưa Tuyết Kiều ra ngoài một chút được không?”

“Nữ nhân các người cùng nhau tâm sự cũng tốt, vừa lúc ta cũng có chuyện muốn nói với Như Mặc” Tuyết Ưng lập tức gạt đầu, Tuyết Kiều đã trở lại thì Dịch Tu Tư cũng sẽ được hồi sinh, mà hần và Ảnh Nhiên cũng có lại những ngày bình yên, mấy năm qua, bọn họ vì chuyện của Dịch Tu Tư mà lo lắng không ít, ai biểu Huyền Diệp Linh Châu của hần đã được Như Mặc tặng lại cho đứa con bảo bối của mình, tuy rằng không phải do chính tay Dịch Tu Tư đưa nhưng mà cũng coi như gián tiếp nhận quà rồi, cho nên bọn họ không thể không quan tâm tới đời sống tình cảm của hần.

Ảnh Nhiên nắm tay Tuyết Kiều “ Tuyết Kiều, chúng ta đi, ta dẫn người đi ngắm hoa”

” Ân!” Tuyết Kiều lập tức gạt đầu, quay đầu lại nhìn thoáng qua Như Mặc, thấy hần mỉm cười gạt đầu với nàng thì mới yên tâm rời đi cùng Ảnh Nhiên.

Vân Thư nhìn thoáng qua trong phòng hỏi “ Thanh Liên đâu?”

Như Mặc nhún mày “ dường như là thân thể không tốt, được Bảo nha đầu đưa về nghỉ ngơi rồi”

” Thân thể không thoải mái?” sắc mặt Vân Thư chợt có chút đau buồn thoáng qua, sau đó gạt đầu “ như vậy đi, ta đi xem hần, bây giờ Tuyết Kiều đã trở lại, chắc tối nay Dịch Tu Tư sẽ đến, những gì chúng ta có thể làm cho hần đều đã làm hết rồi, còn lại thì phải dựa vào hần thôi”

“Cũng được, người đi đi, hần không cho Tuyết Kiều hỗ trợ, có lẽ là sợ Bảo nha đầu lo lắng, có người thì chắc nàng cũng yên tâm hơn “ Như Mặc cũng không nghĩ nhiều, chỉ đơn thuần cho rằng Thanh Liên chỉ là không khỏe mà thôi.

” Ta cũng đi!” Mặc Mặc lập tức nói.

Vân Thư dừng bước, nhẹ giọng nói “ đừng đi, Tuyết Kiều vừa quay về, Minh Nhân kia ta thấy cũng không đơn giản, người ở lại đây cùng bọn họ ăn cơm chiều, tiện thể thăm dò Minh Nhân kia luôn, nếu thực sự vô hại thì thôi, nếu có vấn đề gì thì cũng nên có sự đề phòng, ta đi một lát sẽ quay lại, cũng không phải quá lâu, cả ngày cứ bám dính theo ta, không sợ người khác chê cười sao?”

Ngữ khí của Vân Thư ôn nhu, ấm áp nhưng có chút không cho người khác cự tuyệt làm cho Mặc Mặc biết lần này lại làm cho hần không vui nên cũng nhu thuận gạt đầu “ vậy người nhờ để ý bản thân, nếu tỷ phụ không có gì thì quay lại đây cùng dùng cơm, ta chờ người”

” Ân!” Vân Thư thản nhiên gạt đầu rồi rời đi.

Ánh mắt Mặc Mặc vẫn nhìn chăm chăm theo bóng dáng của Vân Thư, cho đến khi không nhìn thấy nữa mới thôi, mà quay lại thì thấy Như Mặc và Tuyết Ưng đang dùng ánh mắt bất đắc dĩ nhìn hần.

” Phụ thân, Tuyết Ưng thúc thúc, các người đang nhìn cái gì?”

” Mặc Mặc, người cũng không phải tiểu hài tử, người không biết là người quan tâm Vân Thư quá mức sao? Hai người yêu nhau, đương nhiên là muốn lúc nào cũng ở bên cạnh nhau, nhưng cũng không phải là luôn dính lấy nhau không rời như thế, đôi khi cũng cần có không gian riêng, người làm như vậy, Vân Thư sẽ cảm thấy rất áp lực, nếu ta là hần thì không thể nhìn người bằng sắc mặt hòa hoãn được”

” Phụ thân, người cũng thấy ta làm vậy là không tốt sao?” Mặc Mặc có chút phiền não nhìn Như Mặc, mẫu thân cũng nói với hần như vậy nhưng hần không chịu được không nhìn thấy Vân Thư, chỉ sợ hần không ở trong tầm mắt của mình thì sẽ xảy ra chuyện, trận chiến ở Tước Hoàng sơn tuy đã trôi qua rất lâu nhưng trong lòng Mặc Mặc thì như mới vừa hôm qua, hần biết hần làm như vậy, Vân Thư sẽ bị áp lực rất lớn, nhưng mà hần cũng đang cố gắng để thay đổi rồi.

“Ta cũng không nói là không tốt, nhưng mà cũng nên cho đối phương một không gian riêng, cứ dính chặt lấy nhau cũng không có nghĩa là yêu nhau, hiểu chưa?”

Như Mặc bắt đầu dĩ sờ đầu con trai, hẳn hạnh phúc, bằng hữu hẳn cũng thế, ngay cả đứa nhỏ của hẳn cũng tìm được người mình yêu, đã không còn như yêu tinh mà giống nhân loại nhiều hơn, thậm chí so với nhân loại thì tình cảm càng phong phú hơn, mỗi người đều có phiền não trong chuyện tình cảm của mình, có lẽ đó cũng chính là duyên phận.

“Dạ, phụ thân, hài tử hiểu được” Mặc Mặc gật đầu, đúng vậy, nên cho hẳn một chút không gian riêng, nếu cứ tiếp tục như vậy thì sẽ đến lúc Vân Thư không chịu nổi hẳn.

“Tiểu yêu tinh, ta muốn tán gẫu với Vân Thư một lát, người có thể đi làm giúp ta một bát canh hạt sen ngân nhĩ được không?” Thanh Liên tựa người vào đầu giường nói, mà Bảo Bảo cũng không tức giận, ngược lại còn nhu thuận gật đầu “ vậy các người cứ nói chuyện, ta sẽ đi chuẩn bị cho người, hôm nay phải ăn cho hết, không được bỏ”

” Ta cam đoan!” Thanh Liên mỉm cười.

” Được rồi , ta đây đi!” Bảo Bảo nói rồi tiêu sái đi ra ngoài

” Thanh Liên, không biết khi nào thì Mặc Mặc mới có thể được như Bảo Bảo” Vân Thư nhìn theo thân ảnh của Bảo Bảo, cảm khái nói

“Vân Thư, người đừng gấp, tỷ đệ bọn họ tính cách không giống nhau, Mặc Mặc là vì quá yêu người, hơn nữa chuyện trên Tước Hoàng sơn đối với hẳn vẫn là một nỗi ám ảnh lớn, cho nên mới quan tâm quá mức với người như vậy, ta nghĩ hẳn cũng không thực sự muốn thế, cho hẳn thêm chút thời gian đi”

Trên mặt Vân Thư hiện lên sự đau lòng “ ta biết, cho nên muốn hẳn an tâm nhiều hơn, mà đừng nói chuyện này nữa, Thanh Liên, cảm giác của người thế nào? hai ngày qua người rõ ràng càng lúc càng suy yếu, thực sự không có gì sao? Nếu lỡ có chuyện gì xảy ra thì chẳng phải là ta hại người sao?”

” Vân Thư, người không cần lo lắng, đây là quá trình bình thường, nhưng mà Vân Thư, tuy tổ tiên có phương pháp cổ truyền như vậy nhưng ta không chắc chắn có thể thành công, nếu ta có thể thành công thì mọi việc sẽ rất dễ dàng, bằng vào đạo hạnh của người là đủ, nhưng mà Vân Thư, dường như Tuyết Kiều đã nhìn ra gì đó, cho nên trước khi tiến vào giai đoạn đầu, ta không muốn xuất hiện trước mặt nàng, mà người cũng không định nó cho Như Mặc bọn họ biết sao?”

Thanh Liên lo lắng, dù sao việc này cũng khá phiêu lưu, hẳn đáp ứng giúp Vân Thư bởi vì nếu hẳn không nhận lời thì với tính tình cổ chấp của Vân Thư, cho dù nguy hiểm thế nào cũng sẽ đi làm, mà mình có năng lực giúp hẳn lại trở mặt để hẳn dẫn thân vào nguy hiểm sao?

Nhìn Vân Thư và Mặc Mặc gian nan mới có kết quả như hôm nay, hẳn thực sự không biết nói gì khi nhìn thấy ánh mắt thỉnh cầu của Vân Thư nhìn mình, cho nên hẳn mới quyết định mạo hiểm một lần, dù sao thứ này phải do người của Hỏa Hồ tộc hấp thu hồ khí trong thân thể, mà Vân Thư dù đạo hạnh cao tới đâu, nhưng là Hoàng Tước thì vẫn không thể sử dụng thứ này được, chưa nói là cứ cương quyết làm thì sẽ gặp nguy hiểm, bản thân hẳn còn khó chịu như vậy thì nếu là yêu tinh khác sẽ tới mức nào nữa, Thanh Liên không nghĩ cũng biết, cho nên hẳn lại cảm thấy may mắn vì từ đầu đã đồng ý giúp Vân Thư, cũng sắp tới giai đoạn mạo hiểm rồi, thế mà Vân Thư vẫn không tính nói cho Như Mặc bọn họ biết sao?

” Không, trước đừng nói, dù sao chúng ta cũng không chắc là có thành công hay không, nếu nói sớm lại làm mọi người lo lắng và ngăn cản, nếu không thành công thì lại thất vọng, tóm lại, chuyện này chúng ta tự mình giải quyết đi, sau này nói cũng được”

Đối với sự hỗ trợ của Thanh Liên, Vân Thư thực sự rất cảm kích, vật kia làm cho hẳn tiêu hao rất nhiều hồ khí cũng làm cho nguyên khí bị thương, hẳn cũng biết nhưng mà lại không có cách giúp đỡ, bởi vì chuyện này ngoài trừ Thanh Liên thì không ai làm được, cũng sẽ không có ai mạo hiểm giúp hẳn.

” Được rồi, Vân Thư, chúng ta không phải là người ngoài, người không cần khách khí, ta cũng hi vọng người và Mặc Mặc sau này sẽ hạnh phúc bên nhau” Thanh Liên rộng lượng mỉm cười, Vân Thư cũng gật đầu “ sau này ta sẽ không nói như vậy nữa, Thanh Liên, người nhớ kỹ, tới đúng lúc thì đừng tiếp tục nữa mà lập tức tách hẳn ra khỏi thân thể người, nếu để nó mở ra trong cơ thể người thì nguy hiểm rất lớn, ta thà để người tách hẳn ra khỏi thân thể trước, sau đó dùng bảy ngàn năm đạo hạnh của ta thúc nó mở ra, còn hơn...nhớ kỹ chưa, nếu không ta vĩnh viễn...”

” Vân Thư, người không cần phải nói, từ lúc đưa nó vào cơ thể ta thì người đã nói không biết bao nhiêu lần rồi, ta đường đường là Thanh Liên vương của Hỏa Hồ tộc, chẳng lẽ một Vân Liên quả nhỏ nhỏ này mà không đối phó được thì đúng là chê cười”

” Thanh Liên, từ lúc nó tiến vào cơ thể người thì nó đã không còn là một Vân Liên quả bình thường nữa, người muốn ta chấm dứt mọi chuyện sao?” Vân Thư thấy Thanh Liên như vậy thì càng không yên tâm, kích động nhiều hơn.

Thanh Liên thấy hấn nóng nảy thì vội nắm tay hấn lại “Vân Thư, Vân Thư, người nói thật sao? Ta gạt người thôi, người yên tâm, ta hiểu rõ, người yên tâm đi, người cùng ta ăn canh của tiểu yêu tinh nấu hay là...”

Vân Thư liền cắt ngang lời hấn “ không được, ta trở về ăn cơm cùng Như Mặc bọn họ”

“Tay nghề của tiểu yêu tinh gần đây tiến bộ không ít, người ăn thử một chút, sẽ không chết người đâu” Thanh Liên cố giữ người.

“Thanh Liên, người soi gương coi những lời của người có thuyết phục được chính người không, sau đó hãy nói với ta, ta đi trước” Vân Thư không khách khí mà vạch trần, nếu Bắc Dao Bảo Bảo có thể nấu ăn cho ra hồn thì quả thực thiên hạ thái bình rồi, cho nên đừng trách hấn không có nghĩa khí.

Nhìn Vân Thư vội vàng bỏ đi như chạy nạn, Thanh Liên bất đắc dĩ mỉm cười, xem ra những ngày sắp tới không được ăn cơm của Dao Quang sẽ là những ngày gian khổ nhất của hấn rồi.

42. Chương 42: Lễ Vật Tới Trễ

” Tỷ phu hấn không có việc gì chứ?” Mặc Mặc thấy Vân Thư thì lại nhịn không được mà tiến lên đón hấn, nhẹ giọng hỏi

” Không có gì, có lẽ là một mối thôi, nghỉ ngơi vài ngày là tốt rồi” Vân Thư đáp lời rồi theo Mặc Mặc đi đến bên bàn, nhìn thấy trên đó đã bày bày, tám món ngon, thậm chí cũng là nữ nhân mà sao trù nghệ của Bảo Bảo lại kém đến vậy, Mặc Mặc lại có thể miễn cưỡng làm được vài thứ, cho nên hấn rút ra kết luận, tuy là cùng mẹ sinh ra cũng chưa chắc đã di truyền giống nhau, về mặt này, hấn có vẻ may mắn hơn Thanh Liên nhiều.

” Làm sao vậy? Vân Thư, thức ăn hôm nay có vấn đề gì sao?” Bắc Dao Quang thấy Vân Thư nhìn chằm chằm thức ăn rồi lại ngẩn người thì cứ tưởng hấn có gì không hài lòng.

” Không, không phải, chỉ cảm thấy hôm nay Bắc Dao làm đồ ăn hơi nhiều thôi” Vân Thư trả lời rồi lại nhìn Như Mặc” hấn còn chưa tới sao?”

Như Mặc gật đầu “ có lẽ còn vương công chuyện, nhưng chắc là sẽ nhanh tới thôi, Thanh Liên thực sự không có chuyện gì chứ? Hay là ngày mai để Tuyết Kiều đi nhìn hấn thử xem sao?”

” Ta nghĩ là không có việc gì, hấn nhờ ta chuyển lời, nói các người đừng lo lắng cho hấn” Vân Thư vội lắc đầu, ngoài mặt vẫn duy trì sự bình tĩnh, không để ọi người nhìn ra sơ hở.

Mà lúc này, Tuyết Kiều nghe bọn họ nói chuyện thì rất ngạc nhiên mà xen vào “ ca ca, các người đang đợi ai sao?”

Câu hỏi của nàng làm cho Như Mặc thay đổi đề tài mà Vân Thư thì âm thầm thở dài nhẹ nhõm.

” Không có , Tuyết Kiều đói bụng sao? Chúng ta ăn cơm trước đi, có chuyện gì thì ăn xong rồi nói” Như Mặc mỉm cười, dẫn đầu cầm đũa, mọi người cũng vui vẻ gật đầu, Bắc Dao Quang ngồi bên trái Như Mặc, gấp cho Minh Nhân và Tuyết Kiều một khối màu xanh biếc như là đã được chiên qua, bỏ vào trong bát bọn họ “ nếm thử đi, đây là món ăn ta mới phát minh ra, hương vị cũng không tệ lắm”

” Cảm ơn Dao Quang tỷ tỷ” Hai người đồng thời nói.

” Nơi này cũng không có người ngoài, không cần khách khí” Dao Quang nhìn bọn họ gấp thức ăn trong chén rồi vội vàng hỏi “ hương vị thế nào?”

Hai người cùng gật đầu:” ăn ngon lắm”

” Ăn ngon là tốt rồi, ăn ngon thì ăn nhiều một chút, nhất là Minh Nhân, người cũng giống như Tuyết Kiều, cứ xem nơi này như là nhà của mình đi, đừng e ngại” Bắc Dao Quang rất vừa ý Minh Nhân, lúc này hắn ở phòng bếp giúp nàng rất nhiều việc, chỉ cần nói hắn biến làm gì thì hắn sẽ lập tức làm ngay, so với nữ nhi của nàng thì thông minh hơn nhiều.

” Dạ, Dao Quang tỷ tỷ!” Minh Nhân lập tức nhu thuận gật đầu, nếu không biết nguyên hình của hắn là Ngư Giao thì mọi người chắc chắn đều nghĩ đó là một tiểu nam hài đáng yêu bình thường thôi.

Tuyết Ưng cùng Vân Thư cũng không từ chủ mà chăm chú nhìn Minh Nhân, bọn họ không thể không thừa nhận bọn họ không nhìn ra được nguyên hình của hắn, nói các khác là Minh Nhân này có thể tồn tại còn lâu hơn bọn họ, đạo hạnh cũng cao hơn bọn họ, sao lại bị Quý bà bà ở Minh giới khống chế nhiều năm như vậy?

Như Mặc vừa đưa đĩa rau cho Bắc Dao Quang vừa nhìn sắc trời bên ngoài, thầm nghĩ sao đến giờ mà Dịch Tu Tư còn chưa xuất hiện.

Thực ra Dịch Tu Tư đã tới từ sớm nhưng hắn vẫn đắn đo do dự và lo chỉnh đốn cách ăn mặc của mình, không muốn đem bộ dạng chật vật xuất hiện trước mặt Tuyết Kiều, không biết hai năm qua nàng có thay đổi gì không?

Khi Vân Thư truyền tin nói Tuyết Kiều đã quay về Xà sơn thì hắn đang họp cùng các trưởng lão, lập tức đứng lên khỏi ghế, không tin được vào tai mình, tìm kiếm suốt hai năm, rốt cuộc nàng đã xuất hiện, người Vân Thư phái đến còn nói Minh Nhân cũng theo Tuyết Kiều đến Xà sơn, để cho hắn khi gặp lại cũng không bất ngờ mà gây thêm sự hiểu lầm nào khác.

Hắn sao không biết đạo lý này, chỉ cần có thể gặp lại Tuyết Kiều thì đừng nói là hiểu lầm Tuyết Kiều và Minh Nhân mà cho dù nàng thực sự thích Minh Nhân thì hắn cũng sẽ tìm mọi cách để nàng hồi tâm chuyển ý mà quay về bên hắn, hắn không thể không có nàng, đây là điều mà hắn đã nhận ra rất rõ trong hai năm qua.

Các trưởng lão dường như cũng biết hắn khẩn trương nên lập tức dừng cuộc họp, tổng quản cũng tắt bật chuẩn bị “ điện hạ, ngài còn chờ gì nữa, Tuyết Kiều cô nương đã quay về Xà tộc, ngài cũng nhanh thay quần áo rồi đến đó mang Tuyết Kiều cô nương trở về a”

Dịch Tu Tư lúc này mới tỉnh mộng, vội vàng chạy ra cửa, đến nửa đường thì dừng lại, quay đầu liếc tổng quản một cái, hai năm qua mọi người đã quen với cảnh hắn không thể nói chuyện mà chỉ dùng ánh mắt là có thể trao đổi ý với nhau, cho nên vừa nhìn thấy sắc mặt của hắn thì tổng quản đã vội nói “ điện hạ, nhanh đi, thuộc hạ sẽ hỗ trợ cho ngài”

Nhìn hai người bọn họ rời đi, các trưởng lão cũng mỉm cười “ điện hạ cuối cùng cũng đã kết thúc khổ đau rồi”

” Đúng vậy, chỉ mong lần này điện hạ thật sự có thể vui vẻ, hạnh phúc trở lại” một người khác phụ họa

” Điện hạ, cái này như thế nào?” Tổng quản rất nhanh tìm được một bộ xiêm y màu tím hoa lệ, rất hợp với làn da trắng hoàn hảo của điện hạ.

Dịch Tu Tư liếc nhìn rồi lắc đầu, viết lên không trung “ cái này màu sắc sáng quá, nhìn rất thô tục, Tuyết Kiều nhất định sẽ không thích”

“Vậy thì cái này?” tổng quản lại đưa cho hắn bộ màu xanh nhạt nhìn có vẻ tiêu sái phong lưu.

Dịch Tu Tư vẫn lắc đầu “ cái này nhạt quá, sẽ làm Tuyết Kiều cảm thấy ta đối với nàng không đủ nhiệt tình”

” Vậy mặc cái này đi, cái này màu xanh da trời, nhìn hào phóng trầm ổn mà cũng không quá hoa lệ, cái này là thích hợp nhất, điện hạ, ngài thấy được không?” tổng quản vẫn kiên nhẫn lấy ra một bộ xiêm y khác.

Địch Tu Tư vẫn không hài lòng lắm, cau mày, tổng quản đành lấy tiếp ra cho hắn lựa chọn, nhưng mà nhìn thấy cái nào thì Địch Tu Tư lại lắc đầu cái ấy, cho đến khi quần áo đã chất thành đống mà hắn vẫn không chọn được cái nào. Lúc này Địch Tu Tư mới phát hiện trước kia hắn quá mức ấu trĩ, toàn mặc những loại quần áo phô trương hình thức, ngay cả một bộ thể hiện sự mộc mạc, giản dị cũng không có.

Tổng quản thấy hắn lại lâm vào ai oán thì cũng nôn nóng “ điện hạ, thời gian không còn sớm, Xà quân đại nhân và Tước vương đại nhân còn đang chờ người đến, người đừng chậm trễ nữa, nếu lỡ Tuyết Kiều cô nương lại bỏ đi thì tính làm sao?”

Những lời này làm Địch Tu Tư tỉnh mộng, cuối cùng vẫn chọn bộ màu xanh da trời mà tổng quản đã chọn cho hắn trước đó, quần áo vốn rất vừa mà giờ lại trở nên hơi rộng, làm tổng quản vừa chua xót vừa siết chặt dây lưng cho hắn, rồi nhanh chóng sửa sang râu tóc cho hắn, sau đó giục hắn xuất môn “ điện hạ, tốt lắm, bây giờ người có thể xuất môn rồi”

Địch Tu Tư không chút tự tin nhìn tổng quản, ánh mắt hàm chứa ý hỏi ta như vậy thực sự là ổn rồi chứ?

Tổng quản khẳng định gật đầu,” Điện hạ vẫn là Điệp vương xinh đẹp nhất điện hạ như trước, nhìn rất có tinh thần, Tuyết Kiều cô nương nhìn thấy nhất định sẽ thích, ngài mau xuất môn đi”

Lúc này Địch Tu Tư mới yên tâm bước đi nhưng vừa bước tới cửa thì quay lại làm tổng quản giật mình “ điện hạ, sao ngài lại quay lại?”

Địch Tu Tư không trả lời mà mở ngăn tủ ra, lấy ra một vật hình vuông được bao bọc bởi gấm tím, nhìn giống như một cái hòm rồi ôm nó vào lòng như là bảo bối, sau đó mới rời khỏi cung điện, tổng quản cũng thở dài yên tâm, hi vọng lần này điện hạ sẽ mã đáo thành công.

Vì vậy mà thời điểm Địch Tu Tư xuất môn cũng trễ hơn, mà càng gần đến Xà tộc thì lại càng lo lắng, sợ hãi nên tốc độ càng chậm lại, cho đến khi hắn đến trước Dao Quang tiểu trúc thì đám người Như Mặc cũng đã ăn xong tráng miệng.

Nhìn thấy thân ảnh của Địch Tu Tư, phản ứng đầu tiên của Tuyết Kiều là xoay người bỏ đi, còn Địch Tu Tư thì râu rĩ, si ngốc đứng yên nhìn theo bóng dáng của Tuyết Kiều.

” Địch Tu Tư, ngươi còn thất thần làm cái gì?” Như Mặc nhìn thấy hắn như vậy thì nhin không được mà lên tiếng nhắc nhở.

” Mau đuổi theo a, người!” Vẫn là Tuyết Ưng thẳng tính, không quen nhìn Địch Tu Tư như vậy nên nhanh chóng đến bên cạnh hắn đẩy hắn, Địch Tu Tư lập tức tỉnh mộng, liếc nhìn mọi người một cái rồi đuổi theo Tuyết Kiều.

Minh Nhân cũng lo lắng muốn đi theo nhưng bị Bắc Dao Quang ngăn lại “ Minh Nhân, ta biết ngươi lo lắng cho Tuyết Kiều, ta cũng vậy, nhưng đây là chuyện của hai người họ, phải để bọn họ tự mình giải quyết, người khác không giúp được gì, cho nên để bọn họ ở riêng với nhau đi, được không?”

Minh Nhân nhìn theo bóng dáng hai người kia rồi gật đầu “ được, Dao Quang tỷ tỷ”

” Ngoan!” Bắc Dao Quang vui mừng gật gật đầu,” Nếu bọn họ đã rời đi thì chúng ta cứ ngồi lại đây, chờ bọn họ quay lại, được không? có lẽ phải mất một chút thời gian mới giải thích mọi việc rõ ràng được”

Mọi người gật đầu, Tuyết Ưng thì lo lắng “ nhìn bộ dáng của Địch Tu Tư thì không biết hắn có thể diễn đạt hết tâm tình của mình hay không, lỡ đâu lại làm cho Tuyết Kiều hiểu lầm thì càng phiền toái”

” Không cần lo lắng, Địch Tu Tư tốt xấu gì cũng là một hoa tâm công tử, nếu ngay cả những lời nói làm nữ nhân vui lòng mà không nói được thì chẳng phải quá vô dụng sao?” Bắc Dao Quang vẫn còn chút khúc mắc với Địch Tu Tư nên lập tức phản bác.

” Đúng rồi, Như Mặc, ngươi có nói cho Tuyết Kiều biết Địch Tu Tư không thể nói chuyện không?” Vân Thư lúc này mới nhớ ra vấn đề, nếu trước kia thì Địch Tu Tư sẽ dễ dàng nói những lời làm vui lòng nữ nhân nhưng bây giờ hắn đã mất khả năng nói chuyện thì hắn làm sao có thể giải thích và năn nỉ Tuyết Kiều đây?

Khuôn mặt tuần mỹ của Như Mặc cũng lộ vẻ thất thố “ ta đã quên nói cho Tuyết Kiều biết”

” A?” tới lượt Ảnh Nhiên và Tuyết Ưng kinh hô “ xem ra Định Tu Tư chỉ có thể tự cầu nhiều phúc, ngay cả Như Mặc luôn cẩn thận như vậy mà cũng quên chuyện này thì chỉ có thể trông chờ vào vận may của hân, nếu thực sự không được thì tất cả chúng ta cùng năn nỉ giúp hân, ta không tin nhiều người như vậy cũng không thuyết phục được Tuyết Kiều cho hân thêm một cơ hội nữa”

” Tuyết Ưng, vấn đề không phải như vậy, mà là bọn họ có còn yêu đôi phương hay không còn chuyện tha thứ hay không thì chỉ là chuyện nhỏ” Vân Thư nhũm mày giải thích.

” Vân Thư, người không thoải mái?” Mặc Mặc thấy hân như vậy liền lên tiếng hỏi thăm.

” Không có việc gì, chỉ cảm thấy cảm tình thật là khó nắm bắt, nếu có thể làm một kẻ vô tình có phải sẽ thoải mái hơn không?” Vân Thư cảm khái nói.

” Vân Thư, người tính toán không cần ta? Có phải do ta bám người nhiều quá nên người thấy ta phiền, ta sửa là được mà, người không cần vứt bỏ ta” Mặc Mặc lập tức khẩn trương ôm chặt lấy Vân Thư.

Vân Thư đỏ mặt hỏi trán, rốt cuộc là chuyện gì a? dùng sức đẩy Mặc Mặc ra “ Mặc Mặc, đừng náo loạn, người nói bậy bạ gì đó? Ta nói không cần người khi nào? cũng không sợ người khác chê cười, ở trước mặt người khác lại nói linh tinh, mau theo ta trở về, Như Mặc, Bắc Dao, ta đưa hân về trước”

Nói xong cũng không hề chú ý hình tượng mà nắm lỗ tai Mặc Mặc kéo đi, mà Mặc Mặc nghe những lời của hân thì cũng yên tâm mà tươi cười, dù bị nhéo tai vẫn cảm thấy rất vui, không hề sợ mất mặt, còn lên tiếng “ phụ thân, mẫu thân ngủ ngon, Tuyết Ưng thức thức, Ảnh Nhiên thăm thăm, ngày mai gặp lại, ôi Vân Thư, người nhẹ tay một chút, nhẹ tay một chút...”

” Tiểu ác ma vẫn là như vậy!” Tuyết Ưng lắc đầu.

“Tiểu tử này e là sẽ không sửa đổi được tính xấu, thật sự là ông trời bị mù rồi, mới cho hân gặp phải một đối tượng tốt như Vân Thư, hiện tại ta cảm thấy Vân Thư thật thiết thời, tiểu tử thói đó có điểm nào mà xứng với hân chứ?” Bắc Dao Quang không nể tình mẹ con mà thừa nhận sự thật.

” Dao Quang, ta không cảm thấy như vậy, ta cảm thấy Tước vương đại nhân sau khi ở cùng với Mặc Mặc thì tâm tình vui vẻ hơn, cởi mở hơn, không làm cho người ta có cảm giác xa cách nữa, hơn nữa bọn họ ở cùng nhau cũng rất hợp, rất hạnh phúc, mỗi lần nhìn thấy bọn họ, ta đều cảm thấy bọn họ rất đáng cảm” Ảnh Nhiên lên tiếng.

Tuyết Ưng có chút ghen tỵ ôm lấy vai nàng “Ảnh Nhiên, người sao có thể hâm mộ hạnh phúc của người khác như vậy? chẳng lẽ chúng ta không thể sao?”

“Nếu người có thể tự mình chăm sóc con thì ta nghĩ ta sẽ càng hạnh phúc hơn” Ảnh Nhiên liếc nhẹ hân, làm cho Tuyết Ưng có chút ngượng ngùng “ có nhiều người bên cạnh hân như vậy, cần gì tới ta chứ?”

“Nhưng cũng chỉ có một mình người mới là phụ thân của hân” Ảnh Nhiên tiếp tục phản bác, làm cho Tuyết Ưng cứng họng.

“Tuyết Ưng vẫn chưa chịu gần gũi đứa nhỏ sao?” Bắc Dao Quang nheo mắt, Tuyết Ưng vội vàng xua tay nói “ không, không có, ta rất gần gũi hân, không tin người hỏi Ảnh Nhiên đi, mấy ngày qua ta đều chơi đùa cùng hân a”

” Ân, Dao Quang, người yên tâm, hân hiện tại cùng đứa nhỏ thực thân cận!”

” Cái này được, nếu hân vẫn có ý xa cách thì người nói cho ta biết, ta không ngại lại cấp cho hân một ít phương pháp huấn luyện đâu” Bắc Dao Quang trêu chọc, làm hai người đồng thời lắc đầu “ không cần, cảm ơn, được rồi”

Minh Nhân thấy bọn họ trò chuyện vui vẻ như vậy thì trong mắt tràn ngập sự hâm mộ, thì ra đây là tình yêu. Mỗi người bọn họ đều rất vĩ đại lại cũng rất hạnh phúc, đều dành cho đối phương tình cảm chân thành, so với những kẻ ích kỷ mà hân đã từng gặp qua thì linh hồn của bọn họ thực tình khiết, làm cho hân cảm thấy bản thân mình ghê tởm vô cùng.

“Minh Nhân, người đã trưởng thành rồi phải không?” Như Mặc dường như đọc thấu nội tâm của hân mà quay đầu lại hỏi.

“A, hồi Xà quân đại nhân, là đúng vậy” nghe tiếng của Như Mặc, Minh Nhân sợ tới mức giật mình, sau đó cung kính đáp lời.

“Xà tộc chúng ta có rất nhiều nữ tử xinh đẹp, nếu người thích ai thì có thể tự do theo đuổi” Như Mặc cảm thấy Minh Nhân rất kính sợ mình, tuy rằng không hiểu nguyên nhân nhưng vẫn cố gắng dùng ngữ khí hòa ái nhất, không muốn làm cho hắn sợ thêm.

Minh Nhân lập tức quỳ xuống đất “ Minh Nhân không dám, Minh Nhân thích một người”

” Ai nha, Minh Nhân, người đây là thẹn thùng sao? Sao đột nhiên lại quỳ? Đứng lên đi, Như Mặc chỉ là đùa với người chút thôi, không cần sợ, hiện tại không cần thề tử thì lớn lên tìm cũng không muộn, đừng quỳ nữa, mau đứng lên”

Bắc Dao Quang vội vàng đỡ hắn đứng lên, Minh Nhân gật đầu nói “ dạ”

Địch Tu Tư thật vất vả mới đuổi kịp Tuyết Kiều, thực ra Tuyết Kiều cũng không chạy xa lắm, chỉ qua mấy cái đỉnh núi thì ngừng lại, mà Địch Tu Tư thì cứ yên lặng chạy theo nàng, mấy lần mở miệng rồi mới nhớ mình không thể phát ra thanh âm, lại không có mặt mũi đứng trước mặt nàng, cho nên một người đuổi theo, một người bỏ chạy, một người quay lưng trăm mặc, một người lặng yên đứng nhìn, nửa ngày cũng không ai lên tiếng.

Cuối cùng vẫn là Tuyết Kiều thiếu kiên nhẫn, bởi vì ánh mắt sau lưng nàng rất nóng, ánh nhìn như thiêu như đốt làm nàng nhịn không được mà xoay người lại, biểu tình ủy khuất, oán giận nhìn Địch Tu Tư “ Địch Tu Tư, người còn tìm ta làm gì?”

Ca ca không có lừa nàng, tiểu sâu quả thật rất gầy, vàng sáng trên người cũng ảm đạm hơn, lần đầu tiên nàng thấy hắn rất khác, ánh mắt thâm tình nhìn nàng làm cho Tuyết Kiều cảm thấy trong ngực rất đau, mà Địch Tu Tư vẫn ôm cái hòm đứng yên, si ngốc nhìn Tuyết Kiều, tựa hồ như chỉ cần thấy nàng là hắn đã thỏa mãn.

Nàng không biết nên nhận định hắn như thế nào, bởi vì nàng rốt cuộc không nhìn thấy rõ tâm của hắn, nàng thực sợ hãi, sợ hãi hắn bây giờ nhìn nàng thâm tình rồi giây sau lại là ánh mắt oán hận, nàng thực sợ hãi.

Địch Tu Tư cũng đang nhìn nàng, so với hai năm trước thì Tuyết Kiều cũng không có thay đổi gì nhiều, vẫn ngây thơ, tinh khiết như trước, cũng yêu ghét rõ ràng, hắn không biết nên cao hứng hay là thống khổ, hắn đã trưởng thành mà Tuyết Kiều vẫn còn dừng lại như trước, hai năm qua dường như chỉ khảo nghiệm và dày vò một mình hắn, nhưng mặc kệ thế nào, hắn đều yêu nàng, chẳng sợ nàng vĩnh viễn cũng không tha thứ cho hắn, hắn muốn một lần nữa giao trọn trái tim cho nàng.

Há miệng mấy lần cũng không phát ra âm thanh nào, Địch Tu Tư hận đến mức muốn đánh mình, nhìn cái hòm trong tay rồi đưa đến trước mặt Tuyết Kiều, dùng ánh mắt kỳ vọng và đau thương nhìn nàng, hi vọng nàng có thể tiếp nhận.

” Đây là cái gì?” Tuyết Kiều không có tiếp nhận,” Ta không cần đồ vật gì của người, ca ca nói ta cho người cơ hội để giải thích, người muốn nói gì thì nói đi, sau khi nói xong thì có thể trở về”

Địch Tu Tư vẫn không nói gì, vẫn kiên trì đưa cái hòm cho nàng, hi vọng nàng cầm lấy, chỉ cần nàng nhận, nhất định sẽ nguyện ý cho hắn một cơ hội.

Tuyết Kiều thấy vẻ mặt lo lắng và cầu xin của hắn thì trong lòng không biết vì sao lại thấy phiền não và bối rối, hắn như vậy, nàng không đành lòng, nhưng lại thấy sợ hãi, sợ khi nàng mềm lòng thì hắn lại tiếp tục tổn thương nàng như trước kia.

Địch Tu Tư nhìn vẻ mặt mâu thuẫn của Tuyết Kiều, rất muốn cầm lấy nhưng lại do dự, hắn biết hắn đã tổn thương nàng quá sâu, trong lòng càng bị thương hơn, nước mắt cũng không tự chủ được mà trào ra, liên tục lau cái hòm rồi quỳ xuống.

” Địch Tu Tư, người làm gì vậy, mau đứng lên cho ta, sao tự nhiên lại quỳ? Người không cần làm như vậy, người làm vậy lòng ta rất khó chịu” Tuyết Kiều kinh hãi nhìn Địch Tu Tư đang thẳng lưng, hai mắt đỏ ngầu

nhìn chăm chăm nàng, Tuyết Kiều nâng hân đứng lên nhưng hân lại không nguyện ý, cứ nhìn nàng chăm chăm.

Cuối cùng Tuyết Kiều phải nhận lấy cái hòm, mà khi đó nước mắt của Dịch Tu Tư cũng tuôn rơi, Tuyết Kiều đã nhận lễ vật của hân.

” Người khóc cái gì a? Người đừng khóc a! Người khi dễ ta, người lừa ta, ta cũng chưa khóc, người lại khóc, người cái tên xấu xa này, vì sao lại khi dễ ta như vậy?” Tuyết Kiều thấy hân khóc thì kích động buông cái hòm, đưa tay chùi nước mắt, nàng không biết vì sao nàng cũng khóc, nhưng nhìn thấy Dịch Tu Tư như vậy, nàng cảm thấy rất khổ sở, không nên như vậy, Dịch Tu Tư sao lại khóc chứ, không nên như vậy.

Dịch Tu Tư cũng lau nước mắt cho nàng, nắm lấy tay nàng đặt lên cái hòm, kiên trì muốn nàng phải mở nó ra.

Tuyết Kiều hai mắt đầm lệ nhìn Dịch Tu Tư rồi mở cái hòm ra, nhất thời ánh sáng tỏa ra bốn phía, nàng nhìn không được liền lấy vật trong hòm ra, nước mắt lại rơi xuống như mưa “ đây là người cho ta?”

Dịch Tu Tư giơ hai tay, muốn ôm lấy Tuyết Kiều nhưng lại sợ nàng từ chối, cho nên chỉ hi vọng nhìn nàng.

Tuyết Kiều ôm bộ Bách Diệp y xinh đẹp vào lòng, nhào vào trong ngực Dịch Tu Tư “ vì sao? Vì sao?”

Thực xin lỗi, Tuyết Kiều, thực xin lỗi! Ta sẽ không bao giờ ...không tin tưởng người nữa, ta sẽ không bao giờ làm tổn thương người nữa, Bách Diệp y này là ta đã hứa tặng cho người, tha thứ cho ta đã chậm trễ hai năm mới đưa cho người”

Trong lòng Dịch Tu Tư không ngừng nói vô số lời xin lỗi, thật tâm áy náy, cũng tràn ngập sự yêu thương và hứa hẹn, người yêu một lần nữa quay về trong lòng, làm cho Dịch Tu Tư không dám thả lỏng, chỉ sợ nếu buông tay thì hân sẽ lại mất đi nàng.

43. Chương 43: Thanh Liên Bị Thương

ành một đôi nam nữ hoa đồng rồi”

Bắc Dao Quang lập tức cũng cười lên, chỉ cần Tuyết Kiều hạnh phúc, nàng cũng sẽ tôn trọng Dịch Tu Tư.

“Như Mặc, cảm ơn các người” Dịch Tu Tư vung tay viết lên không trung, sau đó cúi mình thi lễ.

” Dịch Tu Tư, đã sớm nói không phải là người ngoan, hiện tại các người cũng không có chuyện gì làm, chỉ bằng đi cùng Bảo nha đầu đến Xà cung xem Thanh Liên như thế nào mà đang yên đang lành lại không khỏe, làm chúng ta lo lắng, các người cũng thuận tiện thông báo tin mừng cho hân, Tuyết Kiều, người xem cho Thanh Liên ca ca một chút nhé”

Như Mặc vẫn cảm thấy việc Thanh Liên không khỏe rất kỳ quái, bọn họ là yêu tinh, chuyện ốm đau là miễn nhiên, còn chưa nói Thanh Liên không phải là một yêu tinh bình thường, vậy sao lại cảm thấy thân thể không thoải mái chứ? Hơn nữa thái độ của Vân Thư cũng rất kỳ lạ, cho nên nói có việc gì thì không phải mà nói không có cũng không đúng, vì thế Như Mặc vẫn rất lo lắng, mặc kệ là thế nào, để Tuyết Kiều nhìn qua một chút cũng yên tâm hơn.

” Ân, ca ca yên tâm, ta nhất định sẽ chữa khỏi cho Thanh Liên ca ca” Tuyết Kiều vội vàng gật đầu, đồng thời nhìn Dịch Tu Tư nói “ chờ xác định Thanh Liên ca ca không có chuyện gì xong, ta sẽ chữa khỏi vết hầu cho người, được không?”

Dịch Tu Tư gật gật đầu, mà Bắc Dao Bảo Bảo nghe nói Tuyết Kiều muốn chữa bệnh cho Thanh Liên thì cao hứng kéo tay nàng “Tuyết Kiều a di, việc này không nên chậm trễ, chúng ta đi liền đi”

” Hảo, hảo, người đừng vội!” bị lôi kéo nhưng Tuyết Kiều vẫn một tay nắm tay Dịch Tu Tư, một tay nắm lấy Minh Nhân, mà Minh Nhân sợ phải ở lại cùng Như Mặc nên cũng lập tức kéo ống tuya áo của Dịch Tu Tư “ Minh Nhân cũng muốn đi”

Địch Tu Tư tiến lên, nhìn thân hình bé nhỏ của Minh Nhân, hai nam nhân, bốn con mắt nhìn nhau, địch ý và chán ghét không còn, chỉ có sự đồng cảm.

Bắc Dao Quang cùng Như Mặc nhìn bọn họ rời đi thì lên tiếng “ rốt cuộc cũng có thể an tâm ngủ một giấc”
Đáng tiếc—

Chưa đến một canh giờ sau trong Xà cung đã vang lên tiếng thét chói tai của Bảo Bảo làm cho Như Mặc và Bắc Dao Quang vừa mới chợp mắt, cùng vợ chồng Tuyết Ưng đã say giấc nồng và Vân Thư..tất cả đều bừng tỉnh, nháy mắt sau đã xuất hiện trong tầm cung của Bảo Bảo và Thanh Liên.

44. Chương 44: Nhân Quả Rắc Rối

Tuyết Kiều và Bảo Bảo giống như bị dọa cho sợ, sắc mặt trắng bệch nhìn Thanh Liên và Địch Tu Tư, chỉ có Minh Nhân tương đối tỉnh táo, đang cố gắng giúp Thanh Liên cầm máu, nhưng làm cách nào cũng không thể rút cây gậy màu tím kia ra được, cho nên à miệng vết thương cũng không thể chữa trị được, máu vẫn không ngừng chảy, Minh Nhân cũng gấp đến mức trán đổ mồ hôi lạnh, không biết vì sao lại vậy.

” Tuyết Kiều, đừng sợ, mau tới đây hỗ trợ—” Minh Nhân rất cuộc nhẹn không được hô lớn, làm cho Tuyết Kiều thức tỉnh cũng làm ấy người mới đến thức tỉnh, nhất là Vân Thư, giống như phát điên, vọt lên ôm lấy thân hình đang xui xẻo của Thanh Liên, lo lắng vỗ mặt hấn “Thanh Liên, Thanh Liên, người đừng làm ta sợ, mau mở mắt ra đi, nhìn ta xem, ta là Vân Thư đây, Thanh Liên”

Tuyết Kiều cũng biết sự tình khẩn cấp, không dám chần chờ mà quỳ xuống, hai tay chấp lại, một quả cầu lửa màu đỏ bay ra từ hai tay của nàng, Như Mặc và mọi người cũng rất nôn nóng, muốn biết sự tình thế nào, vì sao lại như vậy nhưng cũng biết lúc này cần để cho Tuyết Kiều tập trung tinh thần vận công, dù sao cứu mạng cũng là quan trọng nhất, mà cây gậy màu tím kia có vẻ gây ra tổn thương cho Thanh Liên rất nghiêm trọng, máu chảy không ngừng, làm cho người ta nhìn thấy cũng ghê người.

Bảo Bảo và Mặc Mặc nước mắt lưng tròng, một người thì nhìn Vân Thư, một người thì nhìn Thanh Liên đang được Vân Thư ôm trong lòng.

Bắc Dao Quang dùng sức cầm môi mới có thể duy trì sự bình tĩnh, mà Tuyết Ưng thấy cánh tay phải của Địch Tu Tư bị thương thì liền cúi người xuống cạnh hấn “ Địch Tu Tư, tay người bị làm sao vậy?”

Địch Tu Tư vẻ mặt tự trách và đau xót, há miệng nói không tiếng “ ta không sao, đều là ta không tốt, mau nhìn xem Thanh Liên trước đi”

“Tay người bị thương rồi, phải mau chữa trị thôi” Tuyết Ưng không để ý tới lời của hấn, Thanh Liên đã có nhiều người chiếu cố, nhất định sẽ không có việc gì, mà tay của Địch Tu Tư đã bị đứt, cần phải chữa trị lập tức, nếu không sẽ có tổn thương với thân thể của hấn.

Nhẹ nhàng nâng cánh tay của Địch Tu Tư lên, một quang sáng màu trắng bạc cũng lóe lên, Bắc Dao Quang lúc này mới phát hiện ra Địch Tu Tư cũng bị thương, nắm chặt tay Như Mặc, trong mắt tràn ngập sự lo lắng, Như Mặc vỗ tay nàng trấn an “ Dao Quang, đừng lo lắng, không có việc gì, có nhiều người ở đây sẽ không có việc gì đâu, đừng lo la91ng”

Miệng nói chuyện nhưng ánh mắt không rời khỏi hai người, Tuyết Ưng dường như đã chữa thương xong nhưng cánh tay của Địch Tu Tư vẫn không có chuyển biến gì, tình huống này trước giờ chưa từng có, hấn đường đường là Tuyết Ưng vương, thế mà chữa một vết thương nho nhỏ cũng không làm được làm sao? Tuy nhiên, sự thật đúng là như vậy, cái tay của Địch Tu Tư vẫn bị gãy như cũ.

Như Mặc cũng đi tới bên cạnh, thấp giọng hỏi “sao lại thế này?”

” Không biết vì cái gì, không thể chữa khỏi!” Tuyết Ưng xanh mặt cũng thấp giọng nói, mà bên kia Tuyết Kiều cũng ra sức vận công hồi lâu nhưng cái cây gậy màu tím kia cũng chỉ nhích ra được khoảng hai tấc,

máu vẫn không ngừng chảy, Thanh Liên vẫn lâm vào hôn mê, tựa hồ như không có dấu hiệu tỉnh lại, bàn tay hần vẫn nắm chặt tay Bảo Bảo đang khóc lóc thảm thiết mà biểu tình của Vân Thư thì rất suy sụp.

Mặc Mặc nhìn thấy Vân Thư như vậy cũng đau lòng khôn xiết, không phải hần không tự tin mà gần đây Vân Thư thực sự rất kỳ lạ, hần dù không muốn nghĩ đến nhưng nếu tình địch của hần là tỷ phu Thanh Liên thì hần không có cơ hội chiến thắng rồi, hần rất sợ điều hần nghĩ sẽ thành sự thật.

Không ai chú ý tới vẻ mặt của Bắc Dao Mặc Mặc vẻ mặt, bởi vì tâm tư mọi người đều tập trung trên người hai người bị thương kia.

Như Mặc ngồi xuống, vừa đỡ lấy tay của Dịch Tu Tư thì hần đã hé miệng ngăn cản “ Như Mặc, đừng lãng phí pháp lực, là vô ích thôi, cánh tay của ta là do Tuyết Kiều đánh gãy, sợ là không ai có thể chữa khỏi giúp ta”

Như Mặc nghe vậy nhíu mày “ sao lại như thế? Vì sao lại như thế?”

Dịch Tu Tư lại thống khổ nhắm hai mắt lại, quay đầu đi chỗ khác, rõ ràng không muốn nói thêm gì vào lúc này, Như Mặc cũng không muốn tiếp tục truy vấn, chỉ nâng cái tay bị cụt của hần lên, dùng linh lực nhưng cánh tay vẫn không chút khởi sắc.

Mà Tuyết Ưng thấy Như Mặc thi triển linh lực cũng không có tác dụng thì trong lòng cũng thoải mái hơn, thì ra không phải chỉ có một mình hần vô dụng, mà Như Mặc cũng vậy, nhưng cũng chỉ thoải mái được một giây, tiếp theo hần lại bắt đầu lo lắng cho Dịch Tu Tư, nếu như Tuyết Kiều cũng không chữa được thì chẳng phải Dịch Tu Tư sẽ tàn phế suốt đời sao?

Mà lúc này bên Tuyết Kiều đã có tiến triển lớn, cây gậy màu tím đã được đẩy ra khỏi bụng Thanh Liên, miệng vết thương cũng đã lành lại, nhưng sắc mặt Tuyết Kiều vẫn rất nghiêm trọng, không quay đầu lại mà vẫn nhìn chăm chăm vào bụng Thanh Liên, hai tay vẫn chấp trước ngực, miệng nói với Như Mặc “ ca ca, trong bụng Thanh Liên ca ca có vật gì rất kỳ quái, hiện tại thứ này đang gây rối, chính là chất lỏng đang chảy trong thân thể Thanh Liên ca ca, làm cho hần tiêu hao thể lực và linh lực, ta muốn bắt lấy nó, được không?”

” Thanh Liên trong bụng có cái gì? Chết tiệt, là đồ vật kia, Tuyết Kiều a di, van cầu người, nhất định phải lấy nó ra” Bắc Dao Bảo Bảo mới nghe vậy thì sắc mặt trắng bệch, tinh thần cũng khản trương hơn.

Như Mặc cũng ngây ngẩn cả người, khó trách mấy ngày nay Thanh Liên không khỏe, thân thể ngày một suy yếu, thì ra trong người hần đang có vật gì đó tàn phá, nhưng mà Thanh Liên lẽ nào không biết? nếu biết thì sao hần lại để yên mà không có hành động gì? Nhưng mà sự tình đã quá gấp rút, tất cả phải đặt sinh mạng của Thanh Liên lên hàng đầu “ Tuyết Kiều, nếu lấy vật kia ra thì Thanh Liên sẽ thế nào?”

“Sau khi lấy vật đó ra thì ta sẽ chữa khỏi cho Thanh Liên ca ca, hần sẽ không sao, nhưng mà...”Tuyết Kiều nhìn chăm chăm vào bụng Vân Thư, có chút chần chờ

” Chỉ là cái gì?” Mọi người vội vàng hỏi, ngay cả Dịch Tu Tư cũng lo lắng nhìn về phía Thanh Liên cùng Tuyết Kiều.

” Chính là cái vật này rất kỳ quái, bên trong tựa hồ còn có vật sống đang lớn dần, nếu bắt nó đi ra thì vật bên trong sẽ không sống được, cho nên...”

Mọi người tuy không hiểu đó là vật gì nhưng cũng biết nếu lấy nó ra thì Thanh Liên sẽ bình an, nếu không thì hần sẽ gặp nguy hiểm, cho nên đáp án không cần phải nghĩ, Bảo Bảo lập tức lên tiếng “Tuyết Kiều a di, mặc kệ là cái gì, lấy nó ra đi rồi nói sau”

” Được rồi!” Tuyết Kiều nhíu nhíu mày, một lần nữa lại nhắm mắt, hai tay chấp lại, tạo ra một quả cầu lửa màu đỏ lớn hơn cái ban đầu, đang muốn đưa nó vào bụng Thanh Liên thì ngay lúc đó Thanh Liên đột nhiên tỉnh lại, suy yếu nói “ không”

Quang cầu dừng lại, Tuyết Kiều lo lắng nói “ Thanh Liên ca ca, trong bụng ngươi có cái gì đó hấp thu linh lực của ngươi rất mạnh, ta muốn lấy nó ra giúp ngươi”

” Thanh Liên, ngươi tỉnh?”

” Người thế nào”

Nhất là Vân Thư, dùng sức nắm tay Thanh Liên, tuy khôn nói gì nhưng cũng đủ để Thanh Liên biết được lúc này người ôm hắn đang rất run rẩy “ không, không cần lo lắng, ta không sao, Tuyết Kiều, Thanh Liên ca ca nhờ người một chuyện”

” Thanh Liên, người đừng nói nữa, chờ Tuyết Kiều lấy vật kia ra khỏi thân thể người rồi nói sau, được không? xin người” Bắc Dao Bảo Bảo gấp đến mức phát điên, bây giờ là lúc nào mà còn nói chuyện, làm chánh sự mới là chuyện quan trọng nhất a

” Không, Tuyết Kiều, Thanh Liên ca ca hỏi người, người có biện pháp nào trợ giúp Thanh Liên ca ca một ít nguyên khí không? không giờ còn chưa đến lúc lấy nó ra, nếu làm vậy thì coi như là đồn củi ba năm thiêu trong một giờ” Thanh Liên dù suy yếu nhưng lại vẫn kiên trì.

Vân Thư thống khổ cầm tay Thanh Liên “ đủ rồi Thanh Liên, người đã làm cho ta quá nhiều rồi, bây giờ mọi việc không thuận lợi, ta sẽ không để hắn làm hại tính mạng của người, Tuyết Kiều, xin người, mau lấy nó ra đi”

” Vân Thư, người không cần nói vậy, nếu bây giờ từ bỏ thì không phải là đã uổng phí công sức sao? Người nguyện ý, ta cũng không chịu, nhất định sẽ không từ bỏ, Tuyết Kiều, Thanh Liên ca ca xin người, có thể giúp ta không?” Thanh Liên dùng sức trừng mắt nhìn Vân Thư một cái, sau đó kịch liệt hít sâu rồi lại nhìn Tuyết Kiều.

Tuyết Kiều có chút khó xử nhìn thoáng qua bọn họ, chần chờ nói,” Thanh Liên ca ca, ta sẽ tận lực, bất quá ta không thể cam đoan, nếu vẫn là không được, ta nhất định phải lấy vật đó ra khỏi người người a”

Thanh Liên gật gật đầu,” Ta tin tưởng Tuyết Kiều, người là cô nương tốt, người nhất định có thể làm được!”

” Thanh Liên ca ca, vậy người trước nhắm mắt lại, Vân Thư ca ca, người lui ra phía sau, đặt Thanh Liên ca ca lên mặt đất, mọi người đều thối lui ra ngoài ba trượng, nhanh đi” Tuyết Kiều lập tức phân phó.

Lập tức, Vân Thư thật cẩn thận đem Thanh Liên đặt xuống mặt đất, Ảnh Nhiên và Bắc Dao Quang cùng tiến lên kéo Bảo Bảo lại

“ Tuyết Kiều tỷ tỷ, ta ở lại giúp người được không? dù sao linh lực của hai chúng ta cũng tương đồng nhau”

” Không cần, Minh Nhân ngoan, người giúp ta đi chiếu cố Dịch Tu Tư được không? Nơi này một mình ta là được rồi” Tuyết Kiều lập tức lắc đầu cự tuyệt, , Minh Nhân đành phải nghe theo.

Vân Thư có chút lo lắng nhìn thoáng qua Thanh Liên sau đó mới thi lễ với Tuyết Kiều “ Tuyết Kiều, xin nhờ người”

” Vân Thư ca ca yên tâm đi, Tuyết Kiều nhất định hết sức!” Tuyết Kiều nói xong cũng nhắm hai mắt lại, Vân Thư cũng lập tức loạn choạng đi ra xa cách ba trượng, chân rốt cuộc cũng không chống đỡ nổi nữa mà bủn rủn té ngã xuống, ngay lập tức một đôi tay ấm áp có lực đã ôm lấy hắn, nhìn ánh mắt lo lắng của Mặc Mặc, Vân Thư biết hắn có nhiều chuyện muốn mình giải thích nhưng mà chuyện đó tính sau, giờ lúc này hắn muốn được yên tĩnh.

Mặc Mặc cũng nhìn thấy sự sợ hãi và ưu thương trong mắt Vân Thư, tuy rằng trong lòng rất đau nhưng vẫn ôn nhu an ủi hắn “ tỷ phu sẽ không có việc gì, Vân Thư, người thả lỏng một chút”

Bách Diệp y màu vàng trên người Tuyết Kiều tung bay, mái tóc đen dài cũng tung bay giữa không trung, quả cầu lửa màu đỏ cũng rời khỏi tay nàng mà bay lên, ánh sáng bao trùm chu vi ba trượng quanh chỗ nàng và Thanh Liên, ngăn cách với những người khác, thân thể của Thanh Liên cũng từ từ nâng lên khỏi mặt đất, ở trong không trung thong thả xoay ngược lại, hấp thu ánh sáng màu đỏ, mọi người ở bên ngoài lo lắng, chờ đợi.

Thời gian chỉ khoảng một nén hương nhưng đối với những người chờ đợi thì dài như cả thế kỷ, rốt cuộc hào quang cũng dần dần lu mờ, mái tóc đen của Tuyết Kiều cũng yên lặng xõa xuống vai nàng, Thanh Liên lại nằm trên mặt đất, hô hấp vững vàng, sắc mặt hồng nhuận, mà Tuyết Kiều có chút choáng váng nửa ngồi nửa quỳ trên mặt đất, làm cho Dịch Tu Tư gấp đến mức muốn lập tức chạy tới bên cạnh nàng, lại bị Như Mặc đè lại “đừng nhúc nhích, Dịch Tu Tư, người bị thương cũng không nhẹ”

Minh Nhân vội chạy đến bên Tuyết Kiều “ Tuyết Kiều tỷ tỷ, người không sao chứ?”

Tuyết Kiều ngược mắt nhìn Minh Nhân, lắc đầu, mà một cái liếc mắt này lại làm Minh Nhân thở gấp, lắp bắp nói “ Tuyết, Tuyết Kiều tỷ tỷ, người, ánh mắt của người”

“Ánh mắt của ta làm sao?” Tuyết Kiều đứng dậy quay đầu nhìn mọi người, ngoài trừ Dịch Tu Tư, mọi người cũng không lấy làm kinh ngạc, Vân Thư và Bảo Bảo lại càng không chú ý tới, vội chạy đến bên cạnh Thanh Liên “ Thanh Liên, người thế nào?”

” Không cần lo lắng, Thanh Liên ca ca đã không có việc gì, vật ở trong bụng hần sẽ yên lặng một thời gian, sau đó sẽ lấy nói ra, khi đó Thanh Liên ca ca sẽ càng không có việc gì, hiện tại ta cũng đã cấp đủ nguyên khí cho Thanh Liên ca ca, vật kia sẽ không gây được tổn hại gì cho hần nữa, mọi người có thể yên tâm” Tuyết Kiều vừa nói, người đã đi đến bên cạnh Dịch Tu Tư, cẩn thận lại đau lòng đỡ lấy cánh tay bị cụt của hần “ thực xin lỗi, Dịch Tu Tư, ta không có cố ý, tình huống khi đó thật khẩn cấp, ta...”

” Ngốc Tuyết Kiều, ta đương nhiên biết người không phải cố ý, ta không có trách người, ta còn muốn cảm ơn người đã quyết định thật nhanh, cũng may là có người nên Thanh Liên mới không có chuyện gì, nếu không thì ta đã trở thành tội nhân thiên cổ, tự ta cũng không thể tha thứ được ỉn”

Dịch Tu Tư ôn nhu nhìn Tuyết Kiều, nói không tiếng, nghĩ đến tình cảnh lúc này trong lòng hần vẫn còn sợ hãi, vì sao lại như vậy, đến giờ hần cũng không hiểu được.

Thanh Liên được Bảo Bảo dìu cũng đi tới bên cạnh hần “ Dịch Tu Tư, thực xin lỗi, hại người bị phiền hà, Tuyết Kiều, cũng thực vất vả cho người”

Vân Thư cũng đi tới “Dịch Tu Tư để ta giúp người trị thương, cho ta làm chút gì cho các người đi”

” Không cần, vết thương của Dịch Tu Tư chỉ là chuyện nhỏ, ta có thể tự mình làm được, Thanh Liên ca ca, từ hôm nay trở đi, người tốt nhất không nên ăn đồ vật này nọ, chờ khi lấy nói ra rồi người mới ăn trở lại, như thế sẽ tốt hơn”

Tuyết Kiều vừa dặn dò, vừa nâng cánh tay cụt của Dịch Tu Tư lên, nhẹ nhàng vuốt ve vài cái, cánh tay của hần liền hoàn hảo không tỳ vết, Như Mặc và Tuyết Ứng có chút buồn bực, cũng là chữa thương, mà bọn họ dùng hết khả năng cũng không làm được gì, Tuyết Kiều chỉ sờ nhẹ vài cái đã ngon lành lành đào rồi.

“Nếu hiện tại mọi người đều không có việc gì, thì có ai nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì được không? Thanh Liên, trong bụng người có cái gì vậy? Vân Thư, người giúp đỡ Thanh Liên che giấu, giờ lại khẩn trương như vậy là vì sao? Còn có Dịch Tu Tư vì sao lại bị Tuyết Kiều đánh gãy tay, cây gậy màu tím kia là ở đâu ra? Vì sao lại đâm vào bụng Thanh Liên? Hôm nay các người không giải thích rõ ràng cho ta thì ai cũng không được rời đi, không được ăn cơm”

Mọi người nhìn nhau, không ai dám lên tiếng trả lời Bắc Dao Quang trước.

Minh Nhân lúc này mới cầm cây gậy màu tím lên hỏi “ Tuyết Kiều tỷ tỷ, cái này không phải là Tử Điện Đẳng chỉ có ở Huyền Điện tộc sao? Vì sao lại nó lại đâm vào bụng của Hồ vương đại nhân?”

Tầm mắt của mọi người đều đổ dồn lên người Dịch Tu Tư, nếu thứ này chỉ duy nhất Huyền Điện tộc mới có, mà nơi này cũng chỉ có một mình hần là người của Huyền Điện tộc, cho nên không nhìn hần thì còn nhìn ai a.

Bất đắc dĩ Dịch Tu Tư há miệng ra mà không có chút âm thanh gì, sau đó lại cúi đầu, không giải thích, Tuyết Kiều lại nhin không được mà thay hần biện giải “ ta thích mùi hương của Tử Điện Đẳng, lúc còn ở Huyền Điện tộc, giường trong tấm cung của Dịch Tu Tư đều dùng loại gỗ này để làm thành, lần này Dịch Tu Tư tới tìm ta, vì muốn ta vui nên mới mang nói theo, không ngờ khi hần vừa vào đến tấm cung của Thanh Liên ca ca thì vật này liền bay ra khỏi tay áo, Dịch Tu Tư muốn cầm lại, nhưng lực đạo của cây gậy này rất mạnh, kéo luôn cả Dịch Tu Tư vọt về phía Thanh Liên ca ca, ta quýnh quá nên đánh gãy tay hần, không ngờ vật kia vẫn kịp đâm vào bụng của Thanh Liên ca ca. Sự tình chính là như vậy, nhưng vì sao nó đâm vào bụng của Thanh Liên ca ca thì chúng ta thực sự không biết, cho nên các người đừng trách Dịch Tu Tư, thực sự không phải lỗi của hần”

Nhìn Tuyết Kiều vì hấn mà lo lắng, vì hấn mà biện giải, trong lòng Dịch Tu Tư tràn đầy cảm động và âm áp, nhẹ nhàng ở phía sau nàng, ôm lấy nàng, cúi đầu chôn trong cổ nàng, run rẩy, hấn biết mọi người sẽ không trách hấn, cũng sẽ tin tưởng hấn mà cho dù tất cả mọi người đều không tin hấn, chỉ cần có Tuyết Kiều tin hấn là đủ.

Thanh Liên và Bảo Bảo cũng gật đầu xác nhận, việc này quả thật không thể trách Dịch Tu Tư, Bảo Bảo sợ hãi chỉ vào cây gậy “ thứ này đột nhiên bay về phía Thanh Liên, chúng ta cũng không biết làm sao, khi đó mọi người đều choáng váng, chỉ có thể trở mắt nhìn nó đâm Thanh Liên, tới lúc đó ta mới có thể thét lên, ta thật vô dụng”

Bảo Bảo tự trách mình không thôi, Thanh Liên vội ôm lấy nàng, an ủi

“Thanh Liên, người đừng nói là người không biết nguyên nhân, còn có, người và Vân Thư rất cuộc đang có bí mật gì, bây giờ mọi việc đã tới nước này, còn không nói rõ, ta sợ người nào đó lại tự kỷ tới chết” Như Mặc nhìn thoáng qua vẻ mặt âm đạm của Mặc Mặc.

Vân Thư và Thanh Liên cùng liếc nhìn đối phương, Vân Thư thì bình tĩnh mà Thanh Liên thì đỏ mặt, sau đó vội vàng giải thích “ cái kia, Mặc Mặc, người đừng có hiểu lầm a, ta và Vân Thư cái gì cũng không có”

Thấy Thanh Liên lo lắng, giải thích như vậy trong lòng Mặc Mặc cũng yên tâm hơn, nhưng vẫn canh cánh trong lòng chuyện Vân Thư giấu diếm hấn, có chuyện gì mà lại không thể nói với hấn chứ, chẳng phải hấn là người thân thiết nhất của Vân Thư sao? Nếu hôm nay không xảy ra chuyện lớn như vậy, Vân Thư và tỷ phu còn muốn giấu hấn đến lúc nào?

” Được rồi, được rồi, Vân Thư, ta không giấu được nữa, ta có thể nói chứ?” Thanh Liên nhìn Vân Thư, mà Vân Thư cũng biết hôm nay nếu không nói ra thì sẽ không yên nên gật đầu.

“Thực ra trong bụng ta chẳng phải vật gì xa lạ mà chính là một quả Vân Liên mà thôi” Thanh Liên đưa tay sờ cái bụng bằng phẳng của mình nói

” Thanh Liên, nói trọng điểm, Vân Liên quả, chính là quả của Vân Liên hoa mà người vẫn hay ăn sao? Sao người lại nuốt nó vào bụng? mà chuyện này có liên quan gì tới Vân Thư? Tử Diệp Đằng vì sao lại đâm vào bụng người?” Bắc Dao Quang nhin không được lên tiếng chất vấn, mà mấy vấn đề này mọi người cũng muốn biết cho nên ai cũng nhìn hấn chờ đợi.

Thanh Liên gật đầu nói tiếp “ đúng, chính là quả của Vân Liên hoa, bình thường Vân Liên hoa chỉ nở hoa chứ không kết trái, ngàn vạn đóa hoa có khi không kết được trái nào, bởi vì nó không có giá trị gì cho nên người của Hỏa Hồ tộc ta cũng không để ý lắm, nhưng căn cứ truyền thuyết từ thời tổ tiên truyền lại thì thứ này có thể dựng thân chi khí, chỉ cần dùng linh lực cùng nguyên khí hồ tộc cung cấp đủ cho nó thì có thể tạo ra một đứa nhỏ, nhưng điều kiện tiên quyết là Vân Liên quả phải ở trong cơ thể của người Hỏa Hồ tộc, nếu không thì không thể thành công, nếu người ngoài muốn dùng thân thể mình để dựng dưỡng Vân Liên quả thì sẽ rất nguy hiểm?”

“Chuyện này có liên quan gì tới Vân Thư?” Mặc Mặc vẫn chưa nghe được trọng tâm nên nhin không được mà xen vào

“Mặc Mặc, tiểu tử ngu ngốc này, sao lại thông minh một đời mà hồ đồ nhất thời như vậy? Thanh Liên đã có Bảo nha đầu, nếu muốn sinh đứa nhỏ thì giao cho nàng là được, người nghĩ coi, hấn còn mạo hiểm dùng nguyên khí nuôi dưỡng Vân Liên quả là vì ai?” Bắc Dao Quang nhin không được nhéo lỗ tai con trai, nghiêng răng mắng.

Hai tai Vân Thư đỏ hồng, Mặc Mặc nhìn hấn, không có cảm động còn hét lớn “ chết tiệt, Vân Thư, nếu tỷ phu không giúp người thì có phải người sẽ đem cái quả chết tiệt kia bỏ vào trong bụng không? chết tiệt, ai cho phép người làm chuyện nguy hiểm như vậy? người nói đi, ai cho phép người làm? Ta không thích đứa nhỏ, ta không cần, ta chỉ muốn người, ai cho người chủ động làm chuyện nguy hiểm này?”

” Người không thích, ta thích!” Vân Thư tuy rằng biết Mặc Mặc tức giận la lối là vì thương hấn, sợ hấn xảy ra chuyện nhưng khi nghe hấn nói không thích đứa nhỏ thì vẫn thấy không thoải mái trong lòng, chăm chú nhìn Mặc Mặc rồi yên lặng xoay người bỏ đi.

Mặc Mặc sững sốt, chà chà chân, rửa thậm một tiếng “chết tiệt” rồi lập tức đuổi theo.

“Sau đó thế nào, tiếp tục”

Thấy đôi vợ chồng son giận dỗi bỏ đi, Bắc Dao Quang cũng không chút lo lắng, Vân Thư tính tình rất tốt, tiểu tử Mặc Mặc kia thì da mặt dày đến thiên hạ vô địch, nhất định sẽ dụ được cho Vân Thư hết giận, cho nên không cần quá lo lắng, nàng muốn biết những chuyện khác.

“Chuyện này ta vô tình biết được, đã ngăn cản Vân Thư nhưng tính tình hần thế nào thì các người cũng rõ, nếu đã quyết định chuyện gì rồi thì đâu dễ dàng từ bỏ, cho nên ta không còn cách nào khác, ta liền giúp hần làm chuyện này, bởi vì truyền thuyết xưa không có cách nào kiểm chứng được, có thành công hay không, chúng ta cũng không dám chắc, Vân Thư lại kiên trì không muốn cho các người biết, hơn nữa lại thêm chuyện của Dịch Tu Tư và Tuyết Kiều cũng đủ làm mọi người lo lắng, cho nên liền giấu luôn. Nếu hôm nay không phát sinh chuyện này thì khoảng hai tháng nữa, Vân Liên quả sẽ hình thành, kế tiếp thì không cần ta hỗ trợ nữa, Vân Thư tính dùng bảy ngàn năm đạo hạnh của hần để đổi lấy một cốt nhục của hần và Mặc Mặc”

Thanh Liên đến giờ vẫn thấy rung động vì quyết định này của Vân Thư, Vân Liên quả tuy có khả năng dựng thần chi khí, nhưng thân mình hoàn toàn không có chút linh lực, nhiều lắm thì xem như là một đứa nhỏ đang lớn dần, mà từ khi hình thành thai nhi cho đến khi sinh nó ra, phải mất bao nhiêu thời gian, bọn họ đều không biết, tuy cổ pháp có nói dùng cách này có thể tạo nên đứa nhỏ nhưng lại không nói quá trình cụ thể, điều đó cũng có nghĩa dù Vân Thư có dùng bảy ngàn năm đạo hạnh để uy Vân Liên quả thì chưa chắc đã thành công, nhưng Vân Thư vẫn kiên trì muốn làm.

“Sau này lại đưa thứ đó vào bụng Vân Thư sao?” Như Mặc và Tuyết Ứng lo lắng hỏi, thế mới biết hai nam nhân yêu nhau mà muốn đứa nhỏ thì phải trả giá lớn đến mức nào.

” Đương nhiên không có khả năng, cái gọi là dựng thần chi khí, giống như vật này là cái lọ, Vân Thư chỉ cần không ngừng cung cấp huyết khí và linh lực cho nó, cũng không cần đặt nó vào bụng Vân Thư, sở dĩ lúc này phải đặt nó trong cơ thể ta là vì cần cho nó hấp thu đủ hồ khí mà thôi”

Thanh Liên vội vàng lắc đầu, này vân liên quả thân mình sẽ không tiểu, giờ phút này ở vân liên quả nội lưu chuyển cùng loại còn sống gì đó, kỳ thật chính là hần hồ khí, chỉ cần chờ hồ khí tràn đầy, đó là bắt nó lấy ra giao cho vân thư là lúc!

” Như vậy là tốt rồi! Như vậy là tốt rồi!” Tuyết Ứng gật gật đầu, hần lo lắng nếu thực sự đưa vật đó vào thân thể yếu ớt của Vân Thư thì e rằng hần sẽ chịu không nổi.

“Vật nào cũng có khắc tinh, mà khắc tinh của Vân Liên quả lại chính là Tử Diệp Đằng, chỉ cần bọn chúng ở gần nhau trong cự ly ngắn thì nhất định sẽ đánh nhau, nhưng Vân Liên hoa thì nở đầy trong tộc địa của ta, còn Tử Diệp Đằng thì lâu rồi ta cũng không nhìn thấy, cũng không biết Huyền Diệp tộc lại có thứ này, hơn nữa lại trùng hợp là Dịch Tu Tư mang nói đến đây, không ai có sự đề phòng và dự đoán được tình hình, cho nên ta chỉ có thể trơ mắt nhìn nó bay đến mà không có phản ứng gì, còn Dịch Tu Tư thì không ngăn cản được tốc độ của nó, cho nên các người mình thấy tình cảnh sau đó, cũng may là thanh Tử Diệp Đằng này khá ngắn, chưa gây tổn thương gì cho Vân Liên quả, nếu không thì ta và Vân Thư đúng là đồn củi ba năm mà thiêu trong một giờ, cho nên lúc này ta thực sự rất cảm kích người, Tuyết Kiều, nếu không có người thì hôm nay ta đã gặp nguy hiểm rồi”

Rốt cuộc cũng có thể nói hết mọi chuyện ra, trong lòng Thanh Liên cũng thấy thoải mái hơn, bây giờ tất cả mọi người đều đã biết, sau này khi Vân Thư dùng linh lực uy nó thì mọi người chắc chắn sẽ không để hần một mình

” Thanh Liên ca ca, thực ra ngày hôm qua ta đã nhìn thấy trong bụng người có cái gì đó, nhưng mà người bỏ đi thật nhanh, nếu hôm qua người nói cho ta biết thì ta đã sớm giúp được người cũng không xảy ra chuyện hôm nay, nhưng mà không sao, bây giờ không ai có việc gì cả, ta cũng yên tâm, ta tối là muốn thông báo cho người biết, ngày mai ta và Dịch Tu Tư thành thân, ta muốn mời các người tới tham dự hôn lễ của chúng ta” Tuyết Kiều nắm chặt tay Dịch Tu Tư, mỉm cười nói.

“Các người sẽ kết hôn? Nhanh vậy? thật vậy chẳng” vẻ mặt của Thanh Liên ngạc nhiên và vui mừng, thấy hai người cùng gật đầu thì lập tức tiến lên cầm tay bọn họ, chân thành nói “ chúc mừng các người, ngày mai ta và Bảo Bảo nhất định sẽ đến sớm để giúp các người”

“Ân, còn chưa kịp nói cho Vân Thư ca ca biết, bây giờ chúng ta sẽ đi tìm bọn họ, Thanh Liên ca ca, người cùng ca ca và Dao Quang tỷ tỷ trò chuyện đi nhé” Tuyết Kiều cao hứng kéo tay Địch Tu Tư đi ra ngoài.

Nhìn thấy bộ dáng nôn nóng của bọn họ, mọi người đều an tâm nở nụ cười, hi vọng sẽ không có chuyện gì xảy ra nữa, nhưng Minh Nhân vẫn rất lo lắng, màu mắt của Tuyết Kiều thay đổi, không biết là chuyện xấu hay tốt nữa?

Tuyết Kiều lôi kéo Địch Tu Tư đi nhưng lại không đi tìm Vân Thư và Mặc Mặc mà đến một đỉnh núi trống trải, nắm tay hắn, nghiêm túc nhìn hắn nói “ Địch Tu Tư, người nắm tay phải của người lên một chút”

Địch Tu Tư có chút e ngại rồi quay đầu đi chỗ khác, không dám nhìn vào mắt Tuyết Kiều, nàng từ lúc nào lại trở nên mặn tuệ sâu sắc như vậy.

” Tay người căn bản không thể nâng lên đúng hay không? Vậy người vì cái gì không nói cho ta biết? Còn giả bộ như không có việc gì, Địch Tu Tư, ta chán ghét như vậy” Tuyết Kiều rất muốn khóc, cầm cánh tay nhìn như hoàn hảo của Địch Tu Tư mà không biết phải làm gì, cố nén nước mắt, tập hợp pháp lực để chữa trị cho hắn lần nữa.

Địch Tu Tư thấy nàng như vậy thì trong lòng cũng rất đau, thực ra khi Tuyết Kiều chữa cho hắn thì hắn đã biết tay không thể động đậy, tuy xương cốt đã nối lại hoàn hảo, nhưng căn bản là cánh tay đó không thể nhúc nhích được, khi đó mọi người đều tập trung vào Thanh Liên nên không ai nhận ra sự khác thường của hắn, hắn nghĩ Tuyết Kiều cũng sẽ không phát hiện ra, không ngờ nàng đã sớm biết, thì ra nàng vẫn luôn để ý tới hắn. Địch Tu Tư cảm thấy cho dù cánh tay này vĩnh viễn không thể cử động được thì hắn cũng thấy rất đáng giá, nhưng mà hắn đã là một kẻ câm, bây giờ lại tàn phế, càng không xứng với Tuyết Kiều hơn.

Địch Tu Tư lại rơi vào mâu thuẫn, khổ sở, còn có cảm động và vui sướng, cứ ngơ ngác nhìn Tuyết Kiều.

45. Chương 45: Thời Gian Xoay Chuyển

Khi giọt nước mắt của Tuyết Kiều rơi trúng mu bàn tay thì Địch Tu Tư mới như tỉnh mộng, dùng khẩu hình nói cho nàng biết không cần quá lo lắng, dù không thể dùng hai tay để ôm nàng thì hắn vẫn còn một tay mà.

Ôm lấy nàng, nhẹ nhẹ vỗ lên lưng nàng an ủi, trong lòng không ngừng nói ta không sao, ta tốt lắm, ta không có việc gì, người đừng khóc được không?

Tuyết Kiều dùng sức ôm lại hắn “ thực xin lỗi, Địch Tu Tư, ta thật vô dụng, rất vô dụng, vì sao lại không chữa được tay của người? Cả cổ họng của người cũng vậy? Địch Tu Tư, ta không nên đánh gãy tay người, không nên”

Địch Tu Tư nghe tiếng khóc của nàng, từng câu từng chữ đều in sâu vào lòng hắn, có được những lời đó của nàng thì hắn có không nói được, bị phế một cái tay cũng không tính là gì.

Nhẹ nhàng đẩy nàng ra một chút, dùng tay trái hoàn hảo lau nước mắt cho nàng, cảm giác chất lỏng ấm áp thấm vào lòng bàn tay làm cho hắn kinh ngạc, vui mừng nói “ Tuyết Kiều, người xem, người nhìn thấy không? nước mắt của người, nước mắt của người không còn ngưng kết thành trân châu nữa, điều đó có nghĩa là người không khác gì nhân loại phải không? người xem, là thật”

Tuyết Kiều cũng kinh ngạc quên khóc, nhìn Địch Tu Tư đang lau nước mắt cho nàng, ánh mắt lóe lên sự phức tạp, đáng tiếc Địch Tu Tư không phát hiện ra

Nàng dùng sức gật đầu, đưa tay ôm mặt của Địch Tu Tư “ Địch Tu Tư, nếu ta không còn là ta, người vẫn thích ta sao?”

Địch Tu Tư không nói gì mà chỉ gật đầu, dùng bàn tay cố định mặt của nàng, rồi tiếp tục lau nước mắt cho nàng, nhẹ nhàng hôn lên ánh mắt xanh biếc của nàng, sau đó gần từng chữ một “ Tuyết Kiều, ta yêu người, thực sự rất yêu người, Minh Nhân nói sợ dĩ người biết Vân Tây là nữ nhân xấu vì người có thể nhìn thấy

tâm của nàng ta đã trở nên đen, như vậy bây giờ người thử nhìn vào lòng ta đi, coi có phải ta đang nói dối người không?”

Tuyết Kiều nhìn miệng hắn, nhìn ánh mắt hắn thì biết hắn rất chân thành, nước mắt cũng không tự chủ mà lại rơi xuống, ôm chặt cổ Dịch Tu Tư “ Dịch Tu Tư, ta cũng vậy, ta cũng vậy, người phải tin tưởng ta, vĩnh viễn tin tưởng ta, người phải tin là ta sẽ không hại người, sẽ không, vĩnh viễn phải nhớ cho kỹ”

Địch Tu Tư cảm thấy Tuyết Kiều có chút thay đổi, thích khóc lóc hơn trước nhưng lại không biết vì sao lại vậy, chỉ nghĩ là nàng thấy hắn bị thương quá nặng nên mới thương tâm, Địch Tu Tư tự trách, càng ra sức gặt đầu, hận không thể moi trái tim ra cho nàng thấy.

” Đi thôi, chúng ta đi thông tri cho Vân Thư ca ca và Mặc Mặc, ngày mai, sau khi chúng ta thành thân xong thì ta đã chân chính trở thành thê tử của người, Địch Tu Tư, người có cao hứng không?” Tuyết Kiều một tay nắm tay Địch Tu Tư, một tay lau nước mắt, miệng hỏi.

Địch Tu Tư gặt đầu,” Cao hứng, ta thật cao hứng, ta chờ ngày này đã hai năm, rốt cuộc cũng đã chờ được, nhưng mà ta bây giờ càng thêm không xứng với người”

Tuyết Kiều dùng ngón tay chặn miệng hắn lại “ không cho nói, nếu nói không xứng thì người đó chính là ta, lòng người rất lương thiện, đối xử với mọi người cũng rất ôn nhu, người chưa từng hại ai, mà ta lại là một Nhân Ngư, một Nhân Ngư tội ác tày trời, một sinh vật làm cho cả thiên địa đều sợ hãi, người dám lấy ta làm thê tử thì đã là hạnh phúc nhất đời ta rồi, sao còn có thể nói người không xứng với ta chứ?”

Địch Tu Tư lập tức ra sức lắc đầu, tuy nói không ra tiếng nhưng miệng vẫn không ngừng khép lại mở ra “ Tuyết Kiều, ta không cho phép người nói như vậy, ta thừa nhận lúc đầu ta có sợ hãi thân phận Nhân Ngư của người, nhưng theo thời gian chúng ta sống bên nhau, chẳng lẽ người không cảm nhận được ta không xem người là người có năng lực mạnh hơn ta sao? Ta chỉ xem người là một nữ nhân, một nữ nhân rất đơn thuần, thiện lương, cho nên ta mới không hề cố kỵ mà rộng người, mến người là Nhân Ngư ngu ngốc, Tuyết Kiều ngu ngốc...Tuyết Kiều, ta không phải là một người tốt như người nói, ta cũng không phải là một nam nhân ôn nhu, nhưng vì người, ta nguyện ý thay đổi, chỉ hi vọng có thể mang lại hạnh phúc cho người. Dao Quang nói đúng, vì người là duy nhất trên thế giới này cho nên người trân quý hơn bất kỳ ai, người biết không? đã rất nhiều lần ta hận chính bản thân mình, hận mình sao không suy nghĩ chín chắn một chút, nhận ra tình cảm của mình sớm một chút, như vậy sẽ không làm người tức giận mà rời bỏ ta, khi đó, ta mới biết người quan trọng với ta biết bao nhiêu, Tuyết Kiều, có thể làm bạn với người cả đời thì đó là vinh hạnh của ta, cho dù phải trả giá thế nào thì đó vẫn là vinh hạnh của ta”

” Địch Tu Tư, người ngu ngốc, người mới là ngu ngốc, cho dù cùng ta một chỗ, người sẽ chết, người cũng muốn theo ta cùng nhau sao?” Tuyết Kiều thật vất vả mới ngừng khóc, nhìn chăm chú vào miệng Địch Tu Tư, thấy hắn cũng nhin không được mà hai mắt đỏ hoe thìn nàng lại khóc tiếp

” Cho dù sẽ chết,, ta cũng không hối!” Địch Tu Tư không chút do dự gặt đầu, chết hắn cũng không sợ, hai năm qua đã đủ cho hắn biết đau khổ so với chết còn khó chịu hơn gấp trăm ngàn lần.

Tuyết Kiều không có nhiều lời, chỉ kéo hắn bay lên, Địch Tu Tư cũng không hỏi nàng muốn đưa hắn đi đâu, mặc kệ nàng muốn dẫn hắn đi đâu, hắn đều không chùn bước mà đi cùng nàng.

Thân ảnh hai người bay trên không trung, mỗi khi tạm dừng lại thì lại có cảm giác như đi vào một không gian mới, nhìn thấy mọi sự vật đều khác biệt, điểm duy nhất giống nhau là những nơi họ nhìn thấy, văn minh của nhân loại thụt lùi lại chứ không phải là tiến lên.

Phong cảnh cũng thay đổi theo không gian, Địch Tu Tư nhìn về phía Tuyết Kiều, cảm thấy nàng quả thật có gì đó biến đổi, hơi thở không còn trong suốt như trước mà mờ hồ như bị một tầng sương mù bao phủ, khuôn mặt, khóe miệng kia rõ ràng là của Tuyết Kiều hắn yêu nhất nhưng lúc này hắn lại cảm thấy nàng có chút thâm trầm và nghiêm túc.

Tựa hồ như cảm giác được hắn đang nhìn, Tuyết Kiều liền quay sang nhìn hắn, thản nhiên cười “ Địch Tu Tư, người sợ hãi sao? Ta muốn mang người đi xem vài thứ, nếu người sợ, không muốn đi thì ta sẽ đưa người về thế giới của người”

Cái gì mà thế giới của hắn? Dịch Tu Tư ngạc nhiên vì hình dung của nàng, có chút bất an, liền nắm chặt tay nàng, lắc đầu “ta muốn ở cùng một chỗ với ngươi, mặc kệ là ngươi muốn đi đâu”

” Hảo! Vậy ngươi cũng đừng hối hận, ta sẽ không cho ngươi cơ hội hối hận, nếu ngươi lừa ta, ta sẽ tự tay đem ngươi...” còn chưa nói hết thì Dịch Tu Tư đã gật đầu, Tuyết Kiều, sự thống khổ như vậy, một lần là đủ rồi, ta không muốn ngu ngốc thêm nữa.

Thời gian tựa hồ như liên tục lui lại, chung quanh bọn họ dòng sông chảy xuyên qua núi, còn có các quả cầu bay tới bay lui trên không trung, màu sắc lung linh, đẹp không tả xiết, nhưng nhìn thấy quả cầu rơi xuống, phát ra uy lực và lực sát thương cực lớn thì hắn liền ngất người, khắp nơi đều vang lên tiếng nổ rất to, tuy không nghe thấy âm thanh nhưng nhìn cảnh tượng đó cũng có thể hình dung được.

” Đây là lần thiên địa thần ma đại chiến lần thứ hai, lúc này, bộ tộc Nhân Ngư của ta gần như đã bị tuyệt chủng” thanh âm của Tuyết Kiều xa cách như từ chân trời truyền đến, Dịch Tu Tư rung động nhìn một quả quang cầu thật lớn hủy diệt ngọn núi và dòng sông trước mặt bọn họ, phút chốc tất cả đều trở nên hoang tàn.

Mà Tuyết Kiều lại nói đó chính là thần ma đại chiến lần thứ hai sao? Nếu như vậy thì lần thứ nhất còn kinh khủng, tàn khốc đến mức nào, hắn không dám nghĩ tiếp nữa.

Rất nhanh, những quả quang cầu đầy màu sắc hoa lệ chung quanh bọn họ liền biến mất, Dịch Tu Tư còn chưa kịp tiêu hóa thì bọn họ đã bước vào một thế giới xám trắng, hồi sau lại trở thành hắc ám vô tận, Dịch Tu Tư vốn nghĩ hắc ám này rất nhanh sẽ biến mất, không ngờ nó vẫn cứ tồn tại như vậy.

Bốn phía đen đặc, hơi thở lạnh như băng, làm cho Dịch Tu Tư có chút hít thở không thông, hắn muốn lên tiếng nhưng lại nhớ mình đã mất đi âm thanh, tựa hồ như nhận ra sự bất an của hắn nên Tuyết Kiều lại lên tiếng “đây là sau cuộc đại chiến thần ma lần đầu tiên, nhân gian vượt qua thời kì hắc ám, lúc tất cả các sinh mệnh cơ hồ đã kết thúc, sau đó lại sinh ra trong mảnh hắc ám này, từ đó lại tiếp tục sinh sôi, phát triển. Chờ khi xuyên qua mảnh hắc ám này, ta sẽ cho ngươi nhìn thấy cố hương của ta, đó là thời kì xinh đẹp nhất mà cũng an bình nhất của vũ trụ, ta muốn ngươi tận mắt nhìn thấy, sự thật đã bị mai một, vạn vọng đến thế nào”

Dịch Tu Tư nghe âm thanh bình tĩnh lại mang theo oán hận sâu đậm của Tuyết Kiều thì biết Tuyết Kiều hiện tại nắm tay hắn đã không còn là Tuyết Kiều trước kia.

Tuyết Kiều trước kia đơn thuần, thuần khiết, thiện lương mà Tuyết Kiều lúc này dường như đã nhớ lại gì đó, có lẽ là những sự kiện trong quá khứ, cũng có thể còn nhiều hơn nữa, nhưng dù có là gì thì hắn đều biết Tuyết Kiều đơn thuần trước kia sợ là không thể quay về được nữa.

Cũng trong giây phút này, Dịch Tu Tư rốt cuộc cũng biết Tuyết Kiều mang hắn đi đâu, nàng chính là mang hắn xuyên ngược thời gian, trở về thời đại nguyên thủy cách đây không biết bao nhiêu vạn năm

Khi một mảng xanh mướt, tinh khiết xuất hiện trước mắt Dịch Tu Tư, hắn cảm thấy như được tái sinh lần nữa, so với khung cảnh hắc ám vừa rồi thì nơi đây đẹp đến không thể tưởng tượng nổi, bầu trời và mặt đất như gắn với nhau bằng những sợi mây trắng như tơ nồn, núi cao soi bóng xuống mặt hồ xanh biếc, trên mặt đất có rất nhiều loại động vật xinh đẹp đi lại, chơi đùa vui vẻ, những con cá xanh, đỏ đủ màu thỉnh thoảng lại bùng mình lên khỏi mặt nước, gió thổi vi vu, lá cây xào xạc, có một hai chiếc nhẹ nhàng rơi xuống mặt hồ liền bị một chú cá đón lấy.

Khung cảnh an bình mà xinh đẹp giống như một nơi thế ngoại đào nguyên, Dịch Tu Tư chưa từng thấy thế giới nào bình an, hài hòa đến vậy, Tuyết Kiều mang hắn nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, giống như là đang đi tuần tra nơi mặt đất, trên mặt hồ không phản chiếu hình ảnh của bọn họ, làm cho Dịch Tu Tư biết rằng bọn họ chỉ là những khán giả đứng bên ngoài nhìn xem chứ không phải là những nhân vật chính trong thế giới xinh đẹp này.

Khi hắn và Tuyết Kiều thực sự đáp xuống bên cạnh một bờ sông dài, Dịch Tu Tư còn mơ hồ cảm nhận được độ mềm dẻo của cỏ dưới bàn chân, rừng rậm um tùm, xanh biếc trải dài bên cạnh bờ sông, có rất nhiều người đang tụ tập, có nam, nữ, có người lớn, có trẻ con, mà dung mạo của mỗi người bọn họ đều xinh đẹp tuyệt trần.

Có người đang cầm một cái rổ, bên trong đựng một loại trái cây xanh biếc, một đứa nhỏ vấp hòn đá bị té ngã, nhất thời khóc rống lên, nước mắt liền ngưng kết hóa thành những viên trân châu xinh đẹp, tình cảnh đó làm cho Dịch Tu Tư giật mình, chẳng lẽ bọn họ đều là Nhân Ngư sao?

Một thiếu phụ trẻ tuổi, mỉm cười từ ái tiến lại bên được trẻ lên, đặt hân ngồi trên đùi mình, biểu tình ôn nhu y như một mẫu thân tốt nhất thế giới, một đàn nai đột nhiên chạy từ trong rừng ra, không hề sợ hãi mà chạy đến liếm lên người tiểu nam hài, làm cho nó thấy nhột mà cười phá lên, làm ọi người nhìn thấy cũng nhìn không được mà mỉm cười.

Mẫu thân đứa nhỏ kia tựa hồ như cảm kích mà sờ đầu con nai, lấy từ trong rổ ra hai trái cây, mỗi người chia nhau phân cho hai con nai con, nai con ngậm trái cây vui vẻ chạy đi. Khung cảnh an lành lại hài hòa làm cho Dịch Tu Tư muốn rơi lệ, rốt cuộc hân cũng lơ mơ đoán được Tuyết Kiều muốn cho hân xem cái gì, đó chính là cuộc sống của Nhân Như.

Bọn họ trân trọng người nhà của mình, bọn họ không có dấu hiệu ăn thịt người gì cả, nước mắt bọn họ chảy ra là thật tình, cho nên mới trong suốt lóa mắt, cho nên mới ngưng kết thành trân châu, bọn họ căn bản không phải là những kẻ có ý định hủy diệt thế giới gì cả, bọn họ chung sống hòa hợp với những động vật khác...Dịch Tu Tư hoàn toàn tin tưởng vào những gì mình nhìn thấy trước mắt.

Sau đó hân lại liên tưởng tới những truyền thuyết được truyền trong thiên địa, rằng bộ tộc Nhân Như đáng sợ thế nào, hung ác ra sao và những lời mắng chửi, vu oan, vạ vạ hình ảnh của bọn họ, Dịch Tu Tư liền biết cuộc sống hòa bình nơi đây đã bị những kẻ có dã tâm thao túng và phá hủy.

Hân bắt đầu có chút sợ hãi, muốn nói chuyện với Tuyết Kiều, nhưng bàn tay của hân đang nắm tay nàng cũng bị nàng nắm lại thật chặt, cho nên không thể viết chữ, mà miệng hân thì lại không thể phẩy ra âm thanh. Tuyết Kiều thì như đang nhìn thấy những người thân nhất của mình, nên cứ chăm chú nhìn từng người, từng người một, cũng không để ý là Dịch Tu Tư đang muốn nói chuyện, hân chỉ có thể bị động nhìn những người của tộc Nhân Ngư đi vào dòng sông, không chút do dự mà hóa ra những cái đuôi cá xinh đẹp, được ánh nắng phản chiếu càng thêm mỹ lệ, tư thế của bọn họ cũng thật đẹp, bọt nước văng tung tóe, ngay cả nam hài vừa té ngã cũng cười đến vui vẻ.

Tuyết Kiều nắm tay Dịch Tu Tư tiếp tục đi về phía trước, không gian trở nên u ám. Dịch Tu Tư ngẩng đầu nhìn lên thì cảm thấy dường như trên không trung có vô số cặp mắt ác ma đang nhìn chăm chăm xuống mặt đất, mà Tuyết Kiều bước đi càng lúc càng nhanh, gần như là kéo hân bỏ chạy.

Mà trong lúc bỏ chạy thì những hình ảnh hiện lên chung quanh lại làm cho Dịch Tu Tư ấn tượng sâu sắc, trong đó có cảnh vài người mặc xiêm y vân nghề tuyết trắng giao tiếp thân thiết với người của bộ tộc Nhân Ngư, sau lại lấy những giỏ trái cây màu đỏ để lừa dối lấy những viên trân châu xinh đẹp của bọn họ, còn có hình ảnh có người đem trân châu nhét vào miệng, sau đó lại xuất hiện rất nhiều người xa lạ trong tộc Nhân Ngư, bọn họ cùng nhau trò chuyện vui vẻ, cùng nô đùa, cùng nghịch nước...Đó có thể là Phệ Linh Giao thể hệ đầu tiên, cũng không phải là loại sinh vật có hình dáng đáng sợ như trong truyền thuyết, mà là những sinh vật cũng rất xinh đẹp, hân còn thấy một nữ tử giao loại cùng một nam nhân của tộc Nhân Ngư ôm hôn nhau thắm thiết...

Những hình ảnh đó làm cho Dịch Tu Tư chấn động, cũng thay đổi suy nghĩ về cái gọi là thần ma đại chiến.

Lẽ ra hân phải nên sớm nghĩ ra mới đúng, nếu bộ tộc Nhân Ngư hung tàn, ăn thịt sinh linh thì làm sao bọn họ có thể giao phối với sinh vật khác để sinh ra Ngư Giao chứ?

Mà những sinh vật như Phệ Linh Giao lẽ ra phải được gọi bằng một cái tên khác, hay hơn, đẹp hơn.

Dịch Tu Tư không thể tiếp tục suy nghĩ được nữa, bởi vì Tuyết Kiều đột nhiên kéo hân chạy nhanh hơn, giống như phải bỏ chạy trước một tai nạn hay kẻ đại địch nào đó.

Theo sự khẩn trương của nàng, Dịch Tu Tư cũng guồng hai chân chạy nhanh hơn, đến lúc này hân lại thấy may mắn vì bị tàn phế là cái tay chứ không phải chân, nếu không thì hân đã không thể theo kịp Tuyết Kiều.

Tuyết Kiều chạy càng lúc càng nhanh, hình ảnh cũng càng lúc càng hỗn độn, Dịch Tu Tư nhìn thấy những người mặc xiêm y vân nghề vốn có giao hảo với bộ tộc Nhân Ngư giờ lại đứng trên cao, không ngừng vung

tay xuống mặt đất, theo đó những quả cầu năng lượng cũng được tung ra, mang theo sự hủy diệt, mà mặt đất bên dưới cũng bắt đầu chấn động, nham thạch trào ra, bao phủ tất cả.

Trong nháy mắt, dòng sông trở nên khô cạn, mặt đất nứt nẻ, mặt đất vốn xinh đẹp, anh lành chỉ trong một thời gian ngắn đã trở thành tử địa.

Địch Tu Tư cảm giác được sức nóng đang tỏa ra, đập vào mặt, nhưng muốn nướng hẩn cháy thành tro, có rất nhiều tộc nhân Nhân Ngự vì không kịp phòng bị mà bị thương, những số khác thì đang tìm cách phản công nhưng rời khỏi mặt nước, năng lực của bọn họ cũng giảm đi rất nhiều, hơn nữa lửa lại chính là khắc tinh của bọn họ, Địch Tu Tư cũng nhìn thấy nam hài hẩn nhìn thấy lúc trước đang thất thanh gọi mẹ, mà mẫu thân của hẩn đang thống khổ cùng không cam lòng nhìn hẩn, rồi ngay cả tiểu nam hài cũng hóa thành tro bụi, nụ cười ôn nhu không bao giờ còn nữa.

Nước mắt của Địch Tu Tư đã sớm tràn mi, hẩn hận mình không thể kêu cũng không thể động, ngay cả việc muốn giúp cho đứa nhỏ kia cũng không làm được, đây là những gì Tuyết Kiều muốn cho hẩn nhìn thấy sao? Tuyết Kiều muốn cho hẩn biết bộ tộc Nhân Ngự bị hủy diệt không phải vì bọn họ hung tàn, độc ác mà chính vì sự tham lam và ích kỷ của bọn tiên ma, bọn họ chính là hung thủ tạo nên thảm họa diệt tộc của Nhân Ngự. Hẩn nhìn thấy, hẩn biết được nhưng bản thân hẩn lại không thể làm được chuyện gì cho bọn họ.

Bộ tộc Nhân Ngự thiện lương vào lúc này mới biết mình bị những kẻ mà mình cho là bằng hữu tốt bán đứng và hãm hại, nhưng muốn ngăn lại mọi chuyện thì đã quá muộn, cho nên mới đem sự tức giận phát tiết ra ngoài, ngoài ra bọn họ không biết làm gì hơn nữa, vì thế oán khí mới ngưng kết thành những đạo ánh lửa màu đỏ, ăn mòn tất cả những tâm linh còn sót lại của các sinh vật khác, đem sự tuyệt vọng và khôn cam lòng của bọn họ rót vào mặt đất, cuối cùng hình thành nên cái gọi là thần ma đại chiến, khiến cả thế giới chìm vào hắc ám hơn mười vạn năm.

” Địch Tu Tư, ngươi nhìn thấy rồi sao? Chính những kẻ gọi là tiên ma đã hủy diệt chúng ta, so với chúng ta thì ai đáng sợ hơn? Là nhân loại, tiên nhân hay là yêu ma?” Tuyết Kiều xoay người, vẻ mặt xanh mét, đôi mắt xanh biếc phát ta hận ý, làm cho Địch Tu Tư lo lắng, sợ nàng sẽ làm ra việc ngốc nghếch gì.

Lo lắng nắm chặt tay nàng, dùng sức muốn ôm nàng vào lòng, không muốn để nàng tiếp tục nhìn thấy thảm cảnh kia, nhưng không thể che giấu được hết, mỗi một tiếng kêu la tuyệt vọng trước khi chết lại như một mũi dao khoan vào lòng hẩn và Tuyết Kiều, hẩn thấy nhiệt huyết sôi trào, hận không thể giết chết những kẻ đã gây ra thảm cảnh này, nhưng mà mọi sự đã an bài, hiện tại trong thế giới này đã không còn bộ tộc Nhân Ngự nữa, cho dù Tuyết Kiều muốn hủy diệt thiên địa lần nữa thì cũng có thay đổi được gì đâu.

Ngoài trừ mang theo hận ý vĩnh viễn không thể cởi bỏ được, hóa thành tro mà tiêu tán trong vũ trụ thì không có gì hơn thế nữa, mà kết quả nhưng thế rất thống khổ, sao hẩn có thể để cho Tuyết Kiều hẩn yêu đi vào con đường đó chứ? Hẩn không đồng ý, cho nên dù có chết hẩn cũng không buông tay Tuyết Kiều.

” Địch Tu Tư, ngươi xem, đó là cha ta, mẹ ta, còn có ông nội của ta, ngươi nhìn thấy không?” Tuyết Kiều đột nhiên chỉ ta vào một khu vườn nhỏ nhỏ cách đó không xa, một lão nhân với cái đuôi cá màu hồng đang ra sức ngăn cản những ngọn lửa sáng đầy trời, còn có một thiếu phụ xinh đẹp mỹ lệ, có khuôn mặt giống y chang Tuyết Kiều, không cần nói thì Địch Tu Tư cũng biết đó là mẫu thân của nàng, còn nam tử cao lớn tuấn lãng, thần tình có vẻ cứng cỏi kia chắc chắn là cha của nàng rồi.

Địch Tu Tư dùng sức gạt đầu, càng nắm chặt tay Tuyết Kiều, cảm giác như có chuyện không hay sắp xảy ra, trong lòng không ngừng hô to gọi nhỏ, Tuyết Kiều, đừng làm chuyện điên rồ, đừng, mặt thì lo lắng và thống khổ nhìn Tuyết Kiều, muốn đứng chắn trước mặt nàng, không để nàng nhìn thấy những cảnh không nên thấy, Tuyết Kiều thấy hẩn khẩn trương như vậy thì nở nụ cười, mà so với khóc còn làm Địch Tu Tư tan nát cõi lòng hơn.

“Tuyết Kiều, ngươi muốn làm gì? Không cần, ngươi còn có ta, ngươi quên rồi sao? Ngày mai chúng ta sẽ thành thân, ngươi nói ngươi không chê bai ta, muốn thành thân với ta, ngươi đã nói mà, những thống khổ này hãy coi như là quá khứ đi, từ giờ về sau dù có bao nhiêu thời gian, cũng có ta bên cạnh ngươi, Tuyết Kiều, xin ngươi”

Địch Tu Tư mở miệng, không tiếng động, chân thành nói với Tuyết Kiều, lại sợ nàng không hiểu nên không ngừng lặp lại để nàng thấy rõ tâm ý của hẩn

“Địch Tu Tư, ông nội, cha mẹ ta vì giữ lại ta mà đã hi sinh, ta không thể cứu bọn họ, thực sự không thể cứu được, bọn họ giữ lại mạng của ta là muốn ta không nên tin tưởng bất kỳ ai nữa, tất cả tiên ma đề tiện đã phản bội và hủy diệt chúng ta, ta cũng muốn hủy diệt hết tất cả, nhưng mà Địch Tu Tư, ta không phục, ta thực vô dụng, ta thích người, yêu người, cũng thích ca ca, Thanh Liên ca ca, Vân Thư ca ca...thích mỗi một người các người, ta nhìn thấy tâm của mọi người, ta biết có những loại người không nên tồn tại trên thế giới này nhưng mà các người, dù thế nào ta cũng không thể hủy diệt được, nhưng nếu không hoàn thành tâm nguyện của ông nội và cha mẹ thì ta đã phụ lòng bọn họ, như vậy sự hi sinh của bọn họ là vô ích, cho nên Địch Tu Tư, người quên ta đi, để cho ta chết đi trên chính nơi ta đã sinh ra, chỉ cần ta chết đi thì những cấm chế trên người người cũng sẽ được cởi bỏ, người cứ coi như mọi chuyện là một giấc mộng phù hoa, coi như chưa bao giờ quen biết ta, nếu ca ca có hỏi thì nói với hắn từ bây giờ về sau thực sự sẽ không còn Nhân Ngư tồn tại nữa”

Nói xong thì bàn tay vốn bị Địch Tu Tư nắm chặt không biết như thế nào đã tuột khỏi tay hắn, nhìn lại hắn một lần nữa rồi nhẹ nhàng xoay người rời đi, Địch Tu Tư muốn đuổi theo nàng nhưng lại bị một vầng ánh sáng trong suốt ngăn lại, dù hắn dùng sức thế nào cũng không phá bỏ được, chỉ có thể trở mắt nhìn Tuyết Kiều hóa thành một thân ảnh trong suốt hướng về vầng sáng trong không trung mà bay.

Không-, không cần-, Tuyết Kiều, người trở về a! nếu người thực sự muốn đi thì hãy mang ta theo, chúng ta cùng chết tại đây đi”

Nước mắt Địch Tu Tư tuôn rơi như mưa, dùng sức, điên cuồng đánh vào quãng sáng, hắn rất hận, rất hận, hận bản thân không thể nói nên lời.

Thân ảnh trong suốt của Tuyết Kiều đã bay vào trong bụng mẫu thân nàng, sau đó hào quang trên bầu trời cũng bắt đầu tiến gần đến ông nội và cha mẹ nàng, ba người đang cố gắng duy trì sự phản kháng, mà Địch Tu Tư chỉ có thể trở mắt nhìn bọn họ bị hủy diệt, màu máu xanh biếc tung tóe khắp nơi, mẫu thân của Tuyết Kiều phút cuối cùng còn thét lên một tiếng thê lương mà tuyệt vọng, Địch Tu Tư nhìn không được nữa mà hô to “ không, không, Tuyết Kiều”

” Địch Tu Tư, người làm sao vậy? Người tỉnh tỉnh a? Người đừng làm chúng ta sợ” có người dùng sức vuốt má hắn, cảm thấy đau nên Địch Tu Tư mở to mắt, nhìn thấy đám người Như Mặc đang thân thiết nhìn hắn, người đang dùng sức đánh vào má hắn chính là Tuyết Ưng thô lỗ, không đợi hắn lên tiếng đã rống to” Địch Tu Tư, sao người lại thế này? Một mình nằm đây ngủ ngon lành còn chưa tỉnh, lại khóc lóc thành bộ dáng như thế. Tiếng thét chói tai của người làm chúng ta sợ tới mức hoảng hồn, đang nghĩ chuyện gì, Tuyết Kiều đâu?”

Ba tiếng Tuyết Kiều đâu làm cho Địch Tu Tư càng thêm thống khổ, vùi đầu vào hai gối khóc nghẹn ngào, Tuyết Kiều, hắn không bao giờ được gặp lại nàng nữa rồi.

” Chết tiệt! Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, người đừng khóc a! Người lại chọc Tuyết Kiều tức giận?”

Tuyết Ưng không khỏi cảm thấy Địch Tu Tư và Tuyết Kiều sao lại nhiều trắc trở như vậy, ngày đó hắn và Ảnh Nhiên cũng trải qua nhiều chuyện, nhưng phần lớn là vì tính tự ti và cố chấp của Ảnh Nhiên, nhưng Tuyết Kiều là người cá tính đơn thuần, ngay cả tiểu hài tử cũng biết nàng nghĩ gì, Địch Tu Tư yêu một nữ nhân như vậy, còn làm ỉn làm vào tình trạng sút đầu mẻ trán, hắn không khỏi hoài nghi rốt cuộc là Địch Tu Tư có vấn đề gì không?

” Tuyết ưng, người đừng nói, người tránh ra!” Ảnh Nhiên lập tức đẩy Tuyết Ưng ra, để Như Mặc đến gần Địch Tu Tư.

Như Mặc nhíu mày nhìn Địch Tu Tư tràn ngập đau thương, làm cho hắn cảm giác sự tình không đơn giản như vậy “ Địch Tu Tư, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hình như các người không đi tìm Vân Thư phải không? vì sao người lại té xỉu ở đây mà Tuyết Kiều thì không thấy đâu?”

46. Chương 46: Vạn Vọ Cùng Đích Thực

” Té xỉu? Người không phải ngủ?” Tuyết Ưng lại hỏi, lại bị Ảnh Nhiên kéo lỗ tai đi sang chỗ khác, chẳng lẽ hấn chơi đùa với con riết rồi đầu óc cũng trở nên đơn thuần?

Địch Tu Tư vẫn không trả lời, dường như không nghe câu hỏi của bọn họ, suy nghĩ của hấn còn dừng lại lúc Tuyết Kiều bị hủy diệt, màu máu xanh biếc, còn có nhiệt độ nóng rực...không ngừng quay cuồng trong đầu hấn, làm cho hấn hận không thể giết sạch hết người trong thiên hạ để báo thù cho bộ tộc Nhân Ngư.

Tuyết Kiều vốn sẽ trở thành tân nương của hấn nhưng vì cái gì, vì cái gì mà nàng lại nhớ lại tất cả vào đúng ngày hôm nay?

Nước mắt của Nhân Ngư là trong lành nhất, tinh khiết nhất, vì bộ tộc Nhân Ngư bị diệt tộc mà nước mắt của Tuyết Kiều không còn ngưng kết thành trân châu nữa, đó cũng là lúc nàng đã nhớ lại tất cả, yêu hận cũng đan xen, mâu thuẫn giằng xé nội tâm của nàng, không nỡ hủy diệt cuộc sống tươi đẹp của người khác nhưng lại không thể buông bỏ nỗi hận của bộ tộc và cái chết của ông nội cùng mẹ, cho nên nàng không thể làm Tuyết Kiều đơn thuần như trước kia được nữa, cuối cùng chết là lựa chọn duy nhất của nàng, để nàng có thể chấm dứt tất cả.

Nàng vốn muốn lôi kéo Địch Tu Tư chết cùng nàng, nên mới hỏi hấn cho dù có chết cũng muốn ở cùng nàng phải không, mà đáp án của hấn là khẳng định, cho nên Tuyết Kiều mới dẫn hấn đi theo, nhưng cuối cùng vì quá thương hấn, cho nên nàng luyến tiếc để hấn còn trẻ tuổi mà phải chết đi, cho nên sau khi để hấn chứng kiến bộ tộc Nhân Ngư của nàng vô tội lại bị người khác hủy diệt xong thì nàng cũng lựa chọn tự hủy diệt mình, để Địch Tu Tư trở lại với thế giới vốn thuộc về hấn.

Sở dĩ dẫn hấn quay ngược thời gian nhưng không để hấn khôi phục khả năng nói chuyện và hoạt động của cánh tay mà còn vì nàng cố ý, sợ đến thời điểm mấu chốt Địch Tu Tư sẽ nói những lời làm nàng hối hận, thay đổi quyết định, nàng yêu hấn như thế, cho nên khi nàng ra đi thì ngôn chú mới bị phá bỏ, Địch Tu Tư có thể nói chuyện và hành động như trước.

Lúc trước, Địch Tu Tư không hiểu nhưng lúc này thì hấn nhận thấy rất rõ ràng, lúc này hấn mới biết tình yêu cao cả và vĩ đại đến mức nào, Địch Tu Tư lại càng hận bản thân bị bỏ lại, hấn thực sự muốn đi cùng nàng, cho dù phải chết thì hấn cũng muốn được chết bên cạnh nàng, vì sao, vì sao lại bỏ lại hấn cô đơn một mình?

Không ai trông chờ hấn sẽ cho biết đáp án, bởi vì mọi người đều cảm nhận được Địch Tu Tư đang rất tuyệt vọng và thống khổ, chẳng lẽ hấn không muốn sống nữa? nếu là như vậy thì sự tình nghiêm trọng hơn mọi người nghĩ nhiều.

Cho dù không tìm được đáp án từ miệng của Địch Tu Tư thì mọi người cũng không tính bó tay chịu thua.

Thanh Liên vươn tay phải, tính bấm đốt ngón ta, Tuyết Kiều là Nhân Ngư, pháp lực cao hơn hấn không biết bao nhiêu lần, dù thế nào hấn cũng không thể dò được tung tích của nàng nhưng nếu là Địch Tu Tư, hấn dốc hết toàn lực thì có lẽ cũng có thể.

” Thanh Liên, để ta” Vân Thư và Mặc Mặc hiển nhiên đã làm lạnh với nhau, khi quay lại tấm cung của Bảo Bảo thì không thấy ai, lại bị tiếng thét chói tai dẫn tới nơi này, vừa nhìn thấy tình huống của Địch Tu Tư thì biết sự tình không đơn giản, mà Thanh Liên đang tính bấm đốt ngón tay thì ngăn lại.

Thanh Liên đương nhiên biết trong phương diện này Vân Thư giỏi hơn hấn, nếu để Vân Thư làm thì khả năng sẽ cao hơn.

Địch Tu Tư thì vô hồn nhìn bọn họ, hấn không muốn nói chuyện, không muốn giải thích, cũng không muốn nhúc nhích, chỉ yên lặng chờ chết.

Đã làm sai thì không thể giải thích là xong, sai rồi cũng không thể ăn năn là coi như không có gì, thậm chí nếu bị trọng thương thì cũng có thể dùng linh lực để cứu chữa nhưng một người tự hủy linh hồn từ lúc còn nằm trong bụng mẹ thì hấn làm thế nào để tìm về được? thế giới này sẽ không còn một Tuyết Kiều nữa, hay nói đúng hơn là chưa từng có một Tuyết Kiều xuất hiện.

Nàng từ bỏ hấn, cũng từ bỏ toàn bộ thế giới!

Vân Thư toát mồ hôi trán, vận dụng hết năng lực cũng không có kết quả, vô lực lắc đầu “ tính không ra, một chút dấu vết cũng không có, trừ khi Dịch Tu Tư nói ra còn không thì chúng ta không thể biết đã xảy ra chuyện gì, hẳn đã trải qua chuyện gì, mà Tuyết Kiều đã bỏ đi đâu”

Những lời của Vân Thư làm ọi người càng thêm khẩn trương, không biết phải làm thế nào.

Nên làm gì bây giờ? Rốt cuộc Tuyết Kiều đã xảy ra chuyện gì? Đã đi đâu, mới rồi hai người còn rất tốt mà, sao trong nháy mắt đã thành như vậy?

47. Chương 47: Kỳ Vọng Hạnh Phúc

” Dịch Tu Tư, người đứng lên! Người cứ khóc như vậy thì có tác dụng gì chứ? Người có phải là nam nhân không? có sai thì sửa, có tội thì nhận, cúi đầu xin lỗi, không có gì là không thể, người nói đi, người lại làm sao khiến Tuyết Kiều tức giận, tất cả chúng ta sẽ giúp người đi nắn nỉ Tuyết Kiều, cầu nàng trở về nhưng xin người đừng bày ra bộ dáng như vậy nữa, được không?”

Tuyết Ưng tức đến mức trán nổi gân xanh, hẳn và Như Mặc, Thanh Liên, còn có cả Mặc Mặc cũng từng vì người mình yêu mà rơi lệ nhưng khóc lóc thảm thiết như Dịch Tu Tư thì chưa từng, là nam nhân thì phải dũng cảm đối mặt, học nữ nhân khóc lóc thì có ích gì chứ?

” Tuyết Ưng, người đừng vội, Dịch Tu Tư nhất định là có nỗi khổ nói không nên lời, các người cứ đi, để ta ở lại được rồi” Như Mặc lên tiếng.

Tuy mọi người đều lo lắng nhưng cũng biết nhiều người vây quanh như vậy, Dịch Tu Tư sẽ không thể nói gì, chỉ bằng để một mình Như Mặc “ hồi cung” có vẻ sẽ tiện hơn.

Ảnh Nhiên dùng sức lôi Tuyết Ưng có chút không cam lòng rời đi, những người khác cũng lục tục theo sau.

Như Mặc ngồi xuống bên cạnh Dịch Tu Tư, không nhìn hắn mà đưa mắt ngắm ánh hoàng hôn nơi chân trời, như nhớ lại chuyện gì đó, ngữ khí bình thản nói “ ngày ta gặp Tuyết Kiều cũng là một ngày thời tiết rất đẹp, khi đó ta mới vừa lột bỏ được lớp da thứ nhân, tu thành hình người không bao lâu, cũng không nhớ khi đó bao nhiêu tuổi, chắc là một ngàn tuổi gì đó. Khi đó ta một lòng muốn thành tiên, ta vẫn muốn tìm một nơi yên tĩnh để tu hành, cho nên khi tìm được sa mạc hoang vắng, mệnh mong giống như một nơi mà cảnh sắc hùng tráng và tịch mịch nhất cùng hợp lại một chỗ thì ta liền quyết định dừng lại ở đó”

Dịch Tu Tư vẫn không hề động đậy, đầu vẫn chôn trong hai chân, nhưng tiếng nức nở đã nhỏ lại, Như Mặc coi như không nhận thấy, tiếp tục nói “ hiện giờ ta vẫn thấy nơi đó là địa phương đẹp nhất, bởi vì linh hồn thuần khiết nhất trên thế giới này đã được sinh ra ở đó, ta vẫn hay đến dòng sông nước chảy xiết đó để đùa giỡn, thích bơi ngược dòng nước, có cảm giác như ta đã chinh phục được thiên nhiên, cho nên khi ở trong nước ta cảm thấy rất là tự do tự tại, sau đó ta đã nhìn thấy một khối đá đen, tròn vo, rất kỳ lạ”

Nói tới đây Như Mặc đột nhiên quay sang, nhìn Dịch Tu Tư vẫn đang bó gối khẽ hỏi “ Dịch Tu Tư, trong cuộc đời người, có hình ảnh nào dù chỉ mới nhìn thoáng qua nhưng sẽ vĩnh viễn khắc sâu trong đầu người không? hoặc là dù người muốn quên đi nhưng khi người tỉnh tâm thì hình ảnh đó lại hiện lên trong đầu người? Ta nghĩ người nhất định không có, nhưng mà ra có, hình ảnh kia thỉnh thoảng vẫn không tự chủ mà hiện ra trong đầu ta. Ta cứ nghĩ không phải, nhưng thực sự là vậy, hình ảnh đó là khi ta nhìn thấy khối đá to lớn kia, khi tay ta vừa chạm lên nó thì nó mở ra trước mặt ta, hình ảnh đó đến giờ ta vẫn nhớ lại rất rõ”

Lúc này Dịch Tu Tư rốt cuộc cũng ngẩng mặt lên, Như Mặc thấy mắt hắn sưng đỏ như hai quả hạch đào, vẻ mặt tuyệt vọng cùng cái nhếch môi như là cả thiên địa đều thiếu nợ hắn.

Giờ phút này Dịch Tu Tư vẫn không nhúc nhích, chỉ nhìn Như Mặc như chờ nghe hắn kể tiếp, bất cứ chuyện gì có liên quan đến Tuyết Kiều, dù là chuyện nhỏ nhất, hẳn cũng muốn nghe, càng nhiều càng tốt, tưởng niệm mỗi lúc càng sâu đậm, đối với quá khứ của nàng, hẳn gần như không biết gì, quan tâm cũng quá ít, bây giờ thì mọi chuyện đã quá muộn, dù thế, hẳn cũng muốn biết.

” Tuyết Kiều cuộn mình giống như một đứa trẻ, nằm giữa tảng đá, cái đuôi cá màu đỏ như máu, những cái vây cá còn non mềm màu đỏ phớt nằm xếp hàng ngay ngắn trên thân thể của nàng, khuôn mặt xinh đẹp, tinh xảo như một búp bê, hai mắt nhắm nghiền, giống như một đứa nhỏ đang ngủ, đầu và đuôi chạm nhau, khi dòng nước chảy xiết chạm đến chỗ nàng lại biến thành một dòng nước ấm áp, ôn nhu, mái tóc đen của nàng tung bay trong nước như rong biển, vừa liếc nhìn thấy là ta đã biết đó đích thực là một Nhân Ngư, nhưng ta không có sợ đến mức bỏ chạy mà còn dựa người vào tảng đá, chờ nàng tỉnh lại. Ta đợi từ sáng đến tối, từ tối cho đến sáng, ta cũng không rõ là mấy ngày, rốt cuộc ngoài việc tu tiên cũng có một chuyện làm cho ta quan tâm và kiên trì theo đuổi, sau này nghĩ lại, ta nghĩ có lẽ đó là do duyên phận của chúng ta, nếu không thì phải giải thích thế nào, vì sao trong thiên địa lại chỉ có ta gặp được tảng đá kia mở ra dưới đáy nước chứ?”

“Sau đó thế nào?” Địch Tu Tư dường như cũng bị lời miêu tả của Như Mặc hấp dẫn, nhin không được hỏi tiếp, âm thanh khàn khàn vì đã lâu không nói chuyện, dường như đã quên mất nên nói thế nào, rất khó nghe nhưng Như Mặc lại tươi cười “Địch Tu Tư, người đã nói lại được, chúc mừng người”

Địch Tu Tư nghe vậy thì lại ảm đạm “ nếu phải dùng mạng của Tuyết Kiều để đổi lấy thì ta tình nguyện vĩnh viễn không nói được”

Như Mặc trầm mặc hồi lâu mới nói “ Địch Tu Tư, ta không hỏi người đã xảy ra chuyện gì cũng không hỏi Tuyết Kiều đã đi đâu, ta chỉ muốn nói với người, không nên dùng thái độ tuyệt vọng để nhìn nhận sự việc, nếu người xác định thì dù chỉ một tia hi vọng nhỏ nhoi cũng phải thử, người cũng phải kiên cường mà sống, mặc kệ đó là người yêu hay là bằng hữu, làm cho họ những chuyện còn dang dở thì cũng có nghĩa là người ấy vẫn đang tồn tại, có lẽ chuyện đó sẽ làm người bi ai, thống khổ, thương tâm nhưng cũng phải tự bản thân người trải qua mới được, quan trọng nhất là phải tranh thủ, dù thế nào cũng phải tranh thủ”

“Như Mặc, nếu có một ngày Bắc Dao rời khỏi người thì người sẽ thế nào?”

” Ta không biết, ta cự tuyệt đi giả thiết như vậy, có lẽ ta sẽ đi theo nàng vì ta yêu nàng nhưng chuyện ta càng muốn làm hơn đó là chờ nàng sống lại, nàng là nhân loại, có linh hồn bất diệt, nếu nàng chết đi thì ta dù đau lòng nhưng sẽ cố gắng sống để chờ nàng trở lại, nếu không ta nghĩ nàng nhất định sẽ mất hững”

“Linh hồn bất diệt? nếu ai cũng có linh hồn bất diệt thì tốt biết bao?”

Địch Tu Tư nhìn ráng đỏ nơi chân trời giống y như lửa đỏ nơi Tuyết Kiều bị hủy diệt, nhớ lại nụ cười trước khi cáo biệt của nàng, nước mắt nhin không được mà tuôn ra “ Tuyết Kiều, nàng đã chết”

Thấy Địch Tu Tư rốt cuộc cũng đã nói ra, lòng của Như Mặc tuy trầm xuống nhưng vẫn dùng sức ôm lấy vai hắn “ Địch Tu Tư, sẽ không, người đừng tuyệt vọng như vậy, người quên Tuyết Kiều là Nhân Ngư sao, là sinh vật cường đại nhất thiên địa, nàng sao có thể dễ dàng chết đi được, sẽ không”

“Như Mặc, người không cần an ủi ta, ta tận mắt nhìn thấy nàng biến thành tro tàn trước mắt, khi đó tâm của ta cũng mất theo nàng, mất đi cả linh hồn và thân thể, nàng còn có thể sống lại sao? Nàng còn có thể ở cùng một chỗ với ta sao? Như Mặc, người biết không? ta muốn giết người, muốn hủy diệt cả thiên địa này, nếu không phải bọn họ thì bộ tộc Nhân Ngư, còn có Tuyết Kiều đâu có rơi vào kết cục thảm thiết như vậy, bao nhiêu năm qua, mọi người không ngừng bôi xấu hình ảnh của bọn họ, mà Tuyết Kiều của ta dù tất cả mọi người đều có lỗi với nàng, nhưng nàng lại vì tình yêu, vì hữu tình mà từ bỏ báo thù, hi sinh chính mình. Ta không trách nàng lựa chọn như vậy, ta chỉ oán vì sao đã không sinh cùng lúc mà khi chết nàng cũng không để ta được chết cùng nàng. Bây giờ cách nhau hàng tỉ năm thời gian, ta ngay cả nhớ nàng cũng không thể tìm tới, Như Mặc, ta thực sự rất đau, đau quá. Ta biết mình thực vô dụng, nhưng mà người nói cho ta biết ta nên làm gì, nên làm gì bây giờ?”

Nghe hắn nói ra những lời như rút từ tâm can, tâm của Như Mặc cũng thất lại, hít một hơi mới vỗ vai hắn “ ta vừa nói đến đâu rồi? à, nói tới lúc ta đang ngủ, người biết không? khi ta tỉnh lại thì cảm giác có người đang dùng ngón tay nghịch ngợm chọc vào má ta, ta lập tức mở mắt, đập vào mắt là đôi tròng mắt xinh đẹp, đen láy, sâu không thấy đáy vẫn đang chăm chăm nhìn ta, thấy ta nhìn lại thì nàng có chút giật mình, khuôn mặt nhỏ nhắn như sắp khóc, bộ dáng đáng yêu. Đó là lần đầu tiên ta và Tuyết Kiều gặp nhau, ta hỏi nàng là ai, nàng ngây ngốc nhìn ta hồi lâu rồi lắc đầu, ta không biết là nàng không hiểu lời ta nói hay là không biết nói, từ lúc đó nàng trở thành kẻ theo đuổi ta, ta đi đến đâu, nàng theo đến đó, không nói lời nào, không phát ra âm thanh, dù ta đi mau thế nào thì cũng thấy nàng im lặng đi đằng sau ta, không quấy

rồi, khi ta nhắm mắt dưỡng thần thì nàng ôm cái đuôi ngồi trên tảng đá nhìn ta. Tuyết Kiều là cái tên ta nhìn thấy trên tảng đá, cho nên liền dùng nó để đặt tên cho nàng”

Địch Tu Tư yên lặng lắng nghe, giống như đang mừng tượng ra cảnh Tuyết Kiều đáng yêu năm đó vừa tò mò, lại lo sợ, bất an đi theo Như Mặc, mắt hắn lại đỏ thêm vài phần, thật hi vọng người đầu tiên nàng nhìn thấy là hắn, nếu là như vậy, hắn sẽ làm cho nàng vĩnh viễn không có ngày nhớ lại quá khứ thương tâm kia, hắn sẽ làm cho nàng vĩnh viễn sống trong vui vẻ, nhưng mà lúc này, hắn chỉ có thể ngồi yên đây, nghe Như Mặc kể chuyện về nàng.

” Sau đó, không biết là đã trải qua bao nhiêu năm, có một buổi sáng, nàng đột nhiên bắt đầu nói chuyện, rồi vấn đề nàng hỏi mỗi lúc một nhiều, không khác gì một đứa trẻ tò mò, nàng hỏi tên ta, hỏi ta là ai, hai chữ ca ca cũng là bắt đầu dĩ mà thôi, bởi vì khi đó nàng nói ta là nương của nàng, không ai dạy nàng, ở nơi đó ngoài trừ ta thì dường như không có sinh vật sống nào khác, cứ như nói cũng là một bản năng trời sinh của nàng. Đến giờ ta vẫn nhớ lại biểu tình của mình năm đó, khi nghe nàng gọi ta là nương, ta vừa tức vừa ngưỡng đến á khẩu, cuối cùng ta nói nàng kêu ta là ca ca và nàng cũng trở thành muội muội của ta. Cứ thế, ta tự dưng có một muội muội. Cho đến giờ ta vẫn luôn xem nàng là muội muội, khi người thống khổ tìm kiếm Tuyết Kiều suốt hai năm, ta cũng thường hồi tưởng lại đoạn quá khứ đó, cảm thấy trước giờ mình đối với nàng rất thiếu quan tâm, ôn nhu, mà nàng lại thực tình xem ta là ca ca, trong khi đó ta vẫn có chút sợ hãi, để ý thân phận Nhân Ngư của nàng, cũng không để ý đến suy nghĩ trong lòng nàng. Cho nên nếu nói có lỗi, thì ta là người đầu tiên phải xin lỗi nàng, ta đưa nàng rời khỏi thế giới an bình, vô tranh trong tảng đá ra, rồi lại lừa dối, để nàng cô độc một mình chờ đợi suốt bao nhiêu năm dài rộng rãi, khi nàng đánh một đuôi lên Tuyết Ưng, thực ra người đáng bị như thế là ta mới đúng, Địch Tu Tư, người nói đi, ta còn có cơ hội để bù đắp cho nàng không?”

” Như Mặc, người đừng nói vậy, người không có sai, ta thực cảm kích người đã ở cùng nàng một thời gian dài như vậy, mỗi khi nàng nhắc tới người, người có biết là ta ghen tỵ với người nhiều thế nào không? người làm rất tốt, nếu đổi lại là người khác thì chưa chắc đã được như vậy, ta cũng cảm kích người đã làm nàng thức tỉnh, nếu không thì ta làm sao có cơ hội quen biết nàng, ta chỉ hận bản thân không sớm phát hiện ra ưu điểm của nàng, cho nên bây giờ mất đi mới hối hận vô cùng, Như Mặc, kẻ hỗn đản nhất là ta, cảm tạ người đã nói nhiều chuyện liên quan đến Tuyết Kiều như vậy”

Hai người nhìn nhau, bốn mắt đều ngân ngấn nước mắt.

“Địch Tu Tư, nói cho người nghe là muốn người biết người đau lòng vì Tuyết Kiều không chỉ có một mình người, người thống khổ, chúng ta cũng không vui vẻ gì, chúng ta không muốn đã mất đi một hảo muội muội, giờ lại mất thêm một hảo bằng hữu, người hiểu không? ta càng không tin duyên phận của các người chỉ ngắn ngủi như vậy, ta vẫn có cảm giác, Tuyết Kiều vẫn ở đâu đó chờ đợi, chờ chúng ta nhận ra sự tồn tại của nàng, làm nàng tỉnh lại, cho nên Địch Tu Tư, người đừng làm chuyện điên rồ”

“Như Mặc, người yên tâm đi, ta biết ta nên làm thế nào. Nếu ta chết mà không chạm được vào linh hồn nàng, không nhận ra hơi thở của nàng, không được chết cùng một chỗ với nàng thì chết có tác dụng gì đâu, chỉ bằng sống để nhớ lại tất cả những gì thuộc về nàng”

” Địch Tu Tư—”

” Như Mặc, ta muốn cáo biệt với người, hôn lễ ngày mai không thể tổ chức được rồi, người thay ta nói lời tạm biệt với Vân Thư bọn họ, chờ đến một ngày nỗi đau của ta vơi đi, khi nhớ đến Tuyết Kiều không còn thấy đau nữa thì ta sẽ trở về, bây giờ ta cần yên tĩnh một mình”

“Địch Tu Tư, ít nhất người cũng phải nói cho ta biết là người muốn đi đâu?”

Như Mặc lo lắng, nắm tay áo Địch Tu Tư, yêu cầu.

“Ta đến nơi Tuyết Kiều đã sinh ra” Địch Tu Tư nói xong thì phát tay áo, hóa thành một con bướm xinh đẹp rời đi.

Vân Thư và Thanh Liên đến nơi chỉ kịp nhìn thấy thân ảnh cô độc của hắn, đành im lặng đến ngồi bên Như Mặc, cùng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

“Như Mặc, chúng ta đều hạnh phúc, mà một mình Dịch Tu Tư chịu thống khổ vậy sao?” Vân Thư thở dài lên tiếng.

” Tuyết Kiều nàng thật sự, rốt cuộc không về được sao?” Thanh Liên nỉ non một tiếng, Tuyết Ứng im lặng.

” Không, ta tin tưởng Tuyết Kiều tỷ tỷ nhất định sẽ trở về, Dịch Tu Tư nhất định cũng sẽ hạnh phúc” chỉ duy có một người tin tưởng, đó là Minh Nhân.

Mọi người nhìn hần thì thấy hần đang đưa tay sờ ngực “ nơi này vẫn cảm nhận được, nếu tia huyết mạch duy nhất của Nhân Ngư chân chính biến mất trong thiên địa thì tâm của ta sẽ không cảm giác được”

Mọi người đồng thanh “ thật vậy chăng?” Bắc Dao Quang thì như chết đuối vớ phải cọc, nắm chặt bàn tay bé nhỏ của Minh Nhân.

“Từ lúc ta theo Tuyết Kiều tỷ tỷ đến Xà tộc thì đã không gạt người nữa”

Mọi người cùng nhắm mắt, cầu nguyện, cầu nguyện cho tất cả đều tìm được hạnh phúc.

48. Chương 48: Ba Năm Trôi Qua

Dòng sông vẫn cuộn cuộn chảy không ngừng, Dịch Tu Tư thì phong bế mọi giác quan, yên lặng, bất động nằm dưới đáy sông, tùy ý để nước cuốn hần trôi đến bất kỳ nơi nào, mặc kệ là thế nào thì đây cũng là nơi mà Tuyết Kiều đã sinh sống rất nhiều năm, cũng là nơi duy nhất mà hần tin rằng có thể gặp nàng.

Đã không tìm thấy viên đá đen nhánh trước kia, Dịch Tu Tư càng thêm ảo não nhưng vẫn không từ bỏ hi vọng, tảng đá kia đã từng bảo hộ cho Tuyết Kiều, mà giờ nàng lựa chọn tự hủy diệt thì đương nhiên tảng đá cũng không còn, ngực lại thấy đau nhói, Dịch Tu Tư cảm thấy chuyện tình của hần và Tuyết Kiều giống như một giấc mộng.

Khi Tuyết Kiều biến thành quảng sáng chui trở lại vào bụng mẫu thân

” Nương, ta là Tuyết Kiều,ta quay về đây”

” Tuyết Kiều, vì sao lại quay về, vì sao lại lựa chọn ngu ngốc như vậy?” vừa chống đỡ những quả cầu lửa từ trên trời xuống, Dao Cơ vừa lo lắng hỏi, nàng đã khổ tâm an bài cho tương lai của nữ nhi, thế nhưng lại nhận được kết quả vậy sao?

” Nương, Tuyết Kiều vô dụng, Tuyết Kiều không đành lòng hủy diệt thế giới, không đành lòng hủy diệt bọn họ, ca ca, Dao Quang tỷ tỷ, Thanh Liên ca ca... bọn họ đều là người tốt, còn có Dịch Tu Tư, ta vẫn nghĩ hần sẽ không thể thay đổi vì ra, nhưng mà hần đã thực sự thay đổi. Nương ,ta thương hần, giống như người yêu phụ thân, ta không thể diễn trò trước mặt bọn họ, không thể hủy diệt thế giới của bọn họ, ta cũng không muốn làm bọn họ rời khỏi môi trường sống quen thuộc của bọn họ, ở chung với bọn họ, ta học được rất nhiều người, trong đó quan trọng nhất là chân thành yêu thương người mà mình yêu. Nương, tha thứ cho ta, ta cô phụ ủy thác của người và phụ thân, còn có ông nội nữa, cho nên ta không thể buông bỏ, xin người và phụ thân hãy để cho ta cùng nhau hủy diệt đi, nương, cầu xin người thành toàn cho Tuyết Kiều đi, Tuyết Kiều muốn làm một đứa nhỏ có cha, có mẹ”

Tiếng thở dài vang lên “ con gái ngốc của ta, người tội gì phải làm vậy chứ, nếu thực sự cảm thấy hạnh phúc thì người cần gì phải nhớ tới những chuyện này? Nương cùng cha lưu lại trí nhớ cho người là vì thống khổ đến mức tận cùng, mà ta cũng có chút ích kỷ, phong bế trí nhớ của người, tuy rằng người trong trắng, đơn thuần như một tờ giấy, tương lai có thể bị nhiều người lừa gạt, mà cái đó có thể giúp cho người tìm được hạnh phúc, nhưng mà người lại nhớ được hết thấy, điều đó có nghĩa là người không hề hạnh phúc, người cảm thấy thống khổ, cho nên người tìm kiếm sự giải thoát, đã có người làm cho người thống khổ, vậy sao lại không làm cho những kẻ đó biến mất? vì sao lại lựa chọn hủy diệt bản thân?”

“Nương, thực ra khi ta nhớ lại tất cả mọi chuyện cũng do thống khổ mà cũng bởi vì hạnh phúc, ba lần ta cởi bỏ được phong ấn trí nhớ đều là lúc đang vui vẻ nhất, lần đầu tiên là khi ta và Dịch Tu Tư đang trong thời

điểm khoáy hoạt, nhìn vẻ mặt của hắn lúc đó, trong đầu ta thoáng hiện qua hình ảnh của người và phụ thân nhưng mà hình ảnh đó thoáng qua rất mau, ta không kịp nắm bắt. Lần thứ hai là khi Dịch Tu Tư tặng Bách Diệp y cho ta, cũng vì quá mức vui vẻ, xúc động mà trí nhớ lại hiện lên trong đầu, tuy vẫn không kịp nhìn rõ nhưng cảm xúc mãnh liệt hơn, làm cho ta cảm giác được. Lần thứ ba là khi ta giúp Thanh Liên ca ca bảo trì nguyên khí, đó không phải là đứa nhỏ của hắn nhưng mà Thanh Liên ca ca lại chấp nhận mạo hiểm sinh mạng của mình, vì bằng hữu mà dựng đường Vân Liên quả, tuy rằng nó luôn cất nuốt nguyên khí của hắn, làm cho hắn suy yếu, còn Vân Thư ca ca thì mãnh liệt mong muốn có một đứa nhỏ để duy trì tình cảm với Mặc Mặc, cho dù nhiều khó khăn, nhưng khát vọng đó là thực sự, lại cũng mãnh liệt vô cùng, đã kích động ta rất sâu, nường, khi đó rốt cuộc ta cũng đã phá tan phong ấn của người và phụ thân, nhớ lại tất cả”

“Vì sao lại như vậy? chẳng lẽ là chúng ta sai sao, không nên như vậy. Quân Di, sao con của chúng ta lại dùng một phương thức hoàn toàn khác biệt để nhớ lại quá khứ chứ?” Dao Cơ không biết nguyên nhân vì sao

” Nường, không nên hỏi phụ thân, hắn cũng sẽ giống như người, nhất định không biết nguyên nhân, nhưng ta thì hiểu được”

” Người hiểu được cái gì?”

” Bởi vì các người yêu ta, các người tuy rằng hy vọng ta khi nhớ lại tất cả thì phản kháng, trả thù thế giới này nhưng các người càng hi vọng đứa nhỏ duy nhất của các người hạnh phúc, cho nên tuy rằng các người muốn ta khi thống khổ nhất mới có thể cởi bỏ phong ấn trí nhớ nhưng thực tế xảy ra lại hoàn toàn trái ngược, Vân Thư ca ca muốn một đứa nhỏ, muốn làm cha mẹ, cho nên đã làm ta nhớ đến tưởng niệm của các người, cho nên mẫu thân, phụ thân, ta đã trở về. Tuyết Kiều của các người rốt cuộc đã trở lại, quay lại trong sự ôm ấp, yêu thương của các người”

” Tuyết Kiều, không, là nường hại người, không nghĩ tới kết quả lại như vậy, chúng ta mong muốn nhất là thấy người được hạnh phúc, làm sao lại mong người trả thù và phục hưng cho bộ tộc Nhân Ngư chứ? Đó chẳng qua là oán khí vào phút cuối cùng của ông nội người nói ra mà thôi, thực ra, điều duy nhất chúng ta mong muốn nhất là người khỏe mạnh, vui vẻ, thế nhưng ngay lúc người hạnh phúc nhất lại là lúc làm người nhớ lại tất cả, là nường đã hủy đi hạnh phúc của người, đứa nhỏ đáng thương của ta. Bây giờ người hãy quay về đi, Tuyết kiều, bây giờ quay lại vẫn còn kịp”

” Không, mẫu thân, phụ thân, ta không quay về, khi chưa nhớ lại, ta vẫn nghĩ mình là một đứa nhỏ cô đơn đáng thương, không cha mẹ, không đồng loại, tuy rằng rất vui vẻ, hạnh phúc, nhất là sau khi gặp Dịch Tu Tư nhưng mà mẫu thân, phụ thân, bây giờ ta đã biết đến sự tồn tại của các người, ta không thể nào để các người ôm oán hận mà chết đi, mà ta và Dịch Tu Tư lại sống vui vẻ. Mẫu thân, ta làm không được, Dịch Tu Tư có rất nhiều bằng hữu, sẽ có nhiều người ở bên hắn, sau này cũng sẽ có nhiều cô nường xinh đẹp thích hắn, sớm muộn rồi cũng có ngày hắn sẽ quên ta, mà các người chỉ có duy nhất một mình ta, ta cũng chỉ có các người là cha mẹ, nên để ta ở bên các người đi, một nhà ba người chúng ta vĩnh viễn ở cùng một chỗ”

” Hồn trưởng, Tuyết Kiều, người nói ngu ngốc cái gì đó, tâm nguyện duy nhất của ta và nường người là mong người được sống, nếu người thực sự thương chúng ta thì phải sống cho tốt, tên tiểu tử kia, chúng ta đều thấy hắn là một đứa nhỏ không tồi, tuy rằng đạo hạnh hơi cạn nhưng cũng có nghĩa là sau này hắn không thể khi dễ được người, người nhìn xem, hắn khóc thành bộ dáng thế nào. Tuyết Kiều, chẳng lẽ người không đau lòng? Nhân Ngư chúng ta cả đời chỉ biết có một bạn tình, đồng sinh đồng tử, mãi không chia lìa, cha mẹ là người thân nhưng khi đã có người bầu bạn thì cũng phải xếp ở vị trí thứ hai, hơn nữa ta có nường người, nường cũng có ta, chúng ta hai người bên nhau, còn người chen vào làm gì? Lập tức trở về cho ta”

Âm thanh của Quân Di vang lên, như xuyên thấu bụng của Dao Cơ, đánh thẳng vào tâm linh của Tuyết Kiều, nhưng nàng lại cố chấp, ẩn nấp thật sâu trong bụng của mẫu thân “ phụ thân, ta biết người không nỡ bỏ ta mà ta cũng rất luyến tiếc các người, để ta ở lại đi, hơn nữa cũng đã muộn rồi, mọi thứ đã bắt đầu bị hủy diệt”

Lịch sử nhất định sẽ tái diễn, chỉ khác biệt là lúc này đây cha và mẫu thân sẽ không còn cơ hội dùng sinh mạng của họ để bảo hộ cho nàng nữa, rốt cuộc nàng cũng có thể cùng bọn họ biến mất khỏi thế giới này.

Dịch Tu Tư, thực xin lỗi, vĩnh biệt!

” Quân Di, không, ta nhất định muốn Tuyết Kiều của chúng ta phải sống” thanh âm Dao Cơ nóng nảy mà kiên định.

Quân Di còn chưa trả lời thì đã nghe

” Dao Cơ, mau! Tuyết Kiều là hi vọng cuối cùng của chúng ta” thanh âm khàn khàn tựa như vang lên từ sâu trong yết hầu, đó chính là thanh âm của ông nội Tuyết Kiều, lịch sử quả nhiên đã lặp lại.

” Công công, nhưng mà Tuyết Kiều nàng, nàng...” Dao Cơ chần chờ nhìn về phía cha chồng, không biết nói với hắn như thế nào nhưng nàng còn chưa nói xong thì Quân Di đã cắt ngang “ Dao Cơ, cha nói làm thế nào thì làm theo thế ấy, không được nhiều lời”

“Quân Di, nhưng mà...” Dao Cơ dường như muốn nói nhưng thấy ánh mắt của phu quân thì dường như là hắn đã tìm được biện pháp gì đó, lập tức gật đầu “ dạ, công công”

“Vậy thì nhanh tay lên, chúng ta không chống đỡ được bao lâu nữa”

Dao Cơ biết công công sắp không chống đỡ được thì hô to “ Quân Di, làm sao bây giờ”

“Giống như trước, nhưng mà lúc này chúng ta phải phá hủy toàn bộ trí nhớ của bản thân, không lưu lại chút gì cho Tuyết Kiều, cũng không cho nàng cơ hội nhớ lại, nếu không mọi việc lại tái diễn thì đến cuối cùng sẽ thực sự không còn lại gì, Dao Cơ, vì đề phòng sau này có người muốn lợi dụng nước mắt của bộ tộc Nhân Ngư, ta muốn tuyệt luôn tuyến lệ của Tuyết Kiều”

Thanh âm bình tĩnh của Quân Di truyền đến, tuy trong lòng Dao Cơ không nỡ nhưng biết tương lai sẽ có người đối xử tốt với nữ nhi của nàng thì nàng cảm thấy có chết cũng cam lòng “ không có tuyến lệ, vậy chẳng phải sau này Tuyết Kiều không thể có con sao? Quân Di, như vậy không được, như vậy rất không bằng với Tuyết Kiều”

“Dao Cơ, thời gian không còn nhiều, nếu không hành động thì ngay cả mạng của Tuyết Kiều cũng không còn, nói gì tới có con, không có tuyến lệ cũng có nghĩa là đảm bảo cho sự an toàn của nàng sau này, tin tưởng là Tuyết Kiều sẽ không trách chúng ta”

Một câu cuối cùng cũng chính là quyết định không cho phép thay đổi.

” Đứa nhỏ, mẫu thân không thể che chở cho ngươi được nữa rồi” Dao Cơ thầm nói một câu mà lúc này nguyên thần của Tuyết Kiều đã dung hợp với phôi thai trong bụng Dao Cơ nên không nghe được những lời của bọn họ.

“Dao Cơ, đã chuẩn bị sẵn sàng rồi phải không?” Quân Di lộ ra vẻ bi ai, nhưng cũng giống như được giải thoát, nhìn thoáng qua thê tử

Dao Cơ gật gật đầu, “ Ta chuẩn bị tốt, Quân Di, ngươi không cần nương tay, đến đây đi, vì đứa nhỏ, vì tương lai của nó, hi sinh tất cả đều đáng giá”

“Quả nhiên không hổ là thê tử tốt của ta”

Lời nói vang lên cũng giống y như lần đầu tiên trước khi bọn họ bị hủy diệt, nhưng không ai biết một câu nói đó lại cách nhau đến ngàn vạn năm thời gian...

“Vân Trọng Ngôn, không được chạy ra sau núi chơi, đã nói rất nhiều lần với ngươi rồi, phải ngoan a”

Phùng Xuân chạy nhanh tới, cẩn thận ôm đứa nhỏ vào lòng, không biết vì sao nó đã năm tuổi rồi nhưng lại không thể bay lượn, càng đừng nói tới việc biến hình, vấn đề nghiêm trọng hơn là đứa nhỏ nhân loại đến lúc năm tuổi đã biết nói, trừ khi là câm điếc, nhưng đứa nhỏ Vân Trọng Ngôn này đến giờ cũng chưa từng mở miệng nói một tiếng, chỉ có tiếng cười, tiếng khóc rất rõ ràng, chứng tỏ thanh quản của hắn tuyệt đối không có vấn đề gì.

Cũng may chuyện đó cũng không ảnh hưởng tới việc nó lớn lên khỏe mạnh, vui vẻ, khuôn mặt tươi cười ngọt ngào như vậy hỏi ai mà không thích, hiện tại trong toàn tộc, các trưởng lão đều thương hắn đến tận tâm khảm, không ai còn nhớ tới mẫu thân nó từng làm mọi người hận đến mức nào.

Mà đứa nhỏ này cũng không biết vì sao lại thích nghịch nước, chỉ cần không chú ý tới là nó đã nhanh chóng chạy tới hồ nước phía sau núi chơi đùa, làm cho Phùng Xuân chiều cố hấn vừa tức vừa bất đắc dĩ.

Tiểu tử kia nở nụ cười ngọt ngào với Phùng Xuân, khuôn mặt nhỏ nhắn còn dựa sát vào mặt nàng, miệng phát ra âm thanh u a, không rõ tiếng, ngón tay nhỏ bé còn chỉ về phía sau ngọn núi, ý muốn chỉ chỗ hấn muốn đến

“Vân Trọng Ngôn, mau, lên tiếng gọi ta là a di một tiếng, ta liền mang ngươi đi, mau gọi “ a di” Phùng Xuân lại tiếp tục không nản lòng mà dạy hấn nói chuyện, nhưng tiểu tử kia vẫn ngậm miệng, vẻ mặt vô tội nhìn nàng, làm cho Phùng Xuân nhịn không được mà thở dài, ôm hấn đi về.

Mà vật nhỏ đáng thương tựa đầu trên vai Phùng Xuân, ánh mắt thật to vẫn nhìn phía sau núi đầy tò mò, quyết định phải tìm cơ hội thám hiểm

“Phùng Xuân, tiểu Trọng Ngôn lại chạy tới sau núi chơi sao?” tổng quản không chút ngạc nhiên hỏi.

“Đứa nhỏ này không biết sao rất thích chạy ra sau núi chơi, nói thế nào cũng không nghe, từ khi hấn biết đi thì đều chạy đến chỗ này. Điện hạ cũng thật là, đã đáp ứng Chính Khả Xuân tỷ tỷ là chiều cố hấn, thế mà lại bỏ đi suốt ba năm, ngay cả một dòng tin cũng không truyền về, cũng may còn có Xà quân đại nhân và phu nhân luôn hết lòng hỗ trợ, cứ mấy tháng lại đến thăm một lần, cũng không biết khi nào điện hạ mới trở về a”

Phùng Xuân bĩu môi, thật sự không phải nàng thích oán giận nhưng mà Dịch Tu Tư đúng là làm vương mà chẳng có trách nhiệm, đi một cái là ba năm, lần trước thì là hai năm, mà hấn nếu không liều mạng chính đốn sự vụ trong tộc thì cũng là ra ngoài tìm Tuyết Kiều cô nương, vất vả tìm được thì lại thành như thế, chuyện của Tuyết Kiều, nàng cũng có nghe nói tới, hình như là đã chết, hấn cứ hành hạnh mình như thế thì có tác dụng gì chứ? Làm cho cả tộc đều lo lắng cho hết, một nữ nhân như nàng còn nâng lên được, bỏ xuống được, hấn là một đại nam nhân lại mãi đắm chìm trong đau khổ như thế, làm cho nàng vừa đau vừa giận.

” Phùng Xuân, ngươi nha, rõ ràng là quan tâm điện hạ, sao còn dùng khẩu khí như vậy chứ?” Tổng quản có chút buồn cười nhìn nàng.

” Ai nói ta là quan tâm hấn a, ta là quan tâm tương lai của cả tộc chúng ta, có một vị vương si tình như vậy, trước kia không ai làm cho hấn chịu đựng chân, mà mấy năm qua lại thấy hấn thâm tình như thế, lại làm mình ra nông nổi như thế, Tuyết Kiều cô nương tính ra hạnh phúc hơn Chính Khả Xuân tỷ tỷ, hơn chúng ta nhiều lắm, ông trời, nếu người thực sự thương hại chúng sinh thì sao không để cho những người có tình sẽ trở thành thân thuộc chứ?

Phùng Xuân buồn rầu nhìn lên trời, tổng quản nắm lấy tay nàng “ ngươi nha, mỗi lần nhớ tới Chính Khả Xuân phu nhân đều như vậy, được rồi, không nói chuyện không vui nữa, ngươi còn nói nữa thì ta lại tưởng là ngươi đối với điện hạ tình cũ khó quên, như vậy ngươi đặt ta ở chỗ nào chứ?”

Vừa nói, tổng quản vừa làm ra bộ dáng đáng thương, làm cho Phùng Xuân cũng tiêu tan sâu não, dùng sức nhéo cái mũi của hấn “ không biết xấu hổ, còn nói hươu nói vượn cái gì, thật là, sao trước kia lại thấy người thành thật mà trầm ổn kia chứ? Thật sự là, quả nhiên nam nhân đều là động vật hai mắt, nhất là nam nhân của Huyền Diệp tộc, được rồi, ta muốn đưa Trọng Ngôn đi tắm rửa, mà vật nhỏ này đã năm năm rồi cũng không thềm kêu một tiếng a di”

Đi được hai bước thì quay đầu lại nói “ đúng rồi, nếu vật nhỏ này lại chạy ra phía sau núi, chúng ta đừng ngăn cản hấn nữa, đi theo hấn, nhìn xem rốt cuộc hấn muốn tìm cái gì, người nghĩ có được không?”

Tổng quản ôn nhu tươi cười nói “ đương nhiên có thể, sẵn tiện đi ngắm cảnh cũng tốt, thời gian trôi qua thật mau, lại một mùa xuân nữa sắp tới rồi, không biết năm nay điện hạ có quay về đây không, mấy năm qua ta không có ngày nào được thông thả a”

“Không được làm biếng, phải trông coi mọi việc trong tộc” nghe hấn nói thế, Phùng Xuân lập tức hung hăng quát, tổng quát liền gật đầu “dạ, dạ, Phùng Xuân đại nhân của ta”

” Đúng rồi, đưa cho Vân Tây và Bội Sơn chút thức ăn đi, mấy năm qua bọn họ cũng không dễ chịu gì” Phùng Xuân nhìn đứa nhỏ trong tay, không nhịn được.

“Đã biết, lát nữa ta tự mình đi làm”

Lúc này Phùng Xuân mới ôm đứa nhỏ thực sự rời đi, còn tổng quản vẫn đứng tại chỗ, nhìn lên không trung, điện hạ, đến khi nào ngài mới trở về.

49. Chương 49: Thâm Cốc Sau Núi

Phía sau núi Tử Diệp Đẳng mọc um tùm tươi tốt, còn có xu hướng ngày càng sinh sôi nảy nở, nhưng mà tộc nhân của Huyền Diệp tộc nếu không có chuyện gì thì cũng không tới đây, thành ra cũng không có ai chú ý đến chuyện này.

Vân Trọng Ngôn nhanh nhẹn chạy về phía trước, cõ dãi dưới đất đâm vào da thịt non mềm của hắn nhưng tiểu tử kia không cảm thấy đau, cũng không khóc mà vẫn tiếp tục chạy tiếp, theo sau hắn không xa là Phùng Xuân và tổng quản, hai người thấy hắn như thế thì không khỏi đau lòng.

“Nếu tiếp tục đi về phía trước thì chỉ có thâm cốc thôi, tiểu tử Trọng Ngôn kia sao còn đi tiếp, lỡ bị té ngã thì làm sao?” Phùng Xuân lo lắng.

“Nếu lo lắng thì mau ôm hắn lại đi, chẳng phải chúng ta muốn tìm hiểu xem chuyện gì sao? Chúng ta cũng biết sau núi có cái gì đó, nhưng không biết đó là cái gì mà hấp dẫn hắn đến vậy” tổng quản vẫn cảm thấy rất tò mò với hành động của Vân Trọng Ngôn, rất muốn biết thực hư ra sao

“Được, đừng nói nữa, tiểu Trọng Ngôn càng lúc càng tới gần thâm cốc, chết tiệt, chúng ta không thể để cho hắn tiếp tục đi về phía trước nữa, đứa nhỏ này, ngay cả nói cũng không biết thì có thể biết cái gì chứ, có lẽ cảm thấy nơi này có gì thần bí cho nên tò mò muốn đến thôi, nếu chúng ta không ôm hắn lại thì có lẽ hắn sẽ bị rơi xuống thâm cốc mất” Phùng Xuân đang tính tranh cãi với tổng quản nhưng thấy tiểu Trọng Ngôn đi càng lúc càng xa, làm nằng chết khiếp, vật nhỏ này chẳng lẽ không biết phía trước có nguy hiểm hay sao chứ.

Không chần chờ nữa, thân hình liền bay lên, chớp mắt đã nắm được tiểu Trọng Ngôn xem chút nữa là bị rơi vào thâm cốc, vẻ mặt tái xanh vì lo lắng.

Tổng quản cũng kích động chạy vội tới “ xem Trọng Ngôn không biết nguy hiểm mà chạy loạn rồi, chúng ta mau đưa nó về, sau này phải bố trí người luôn túc trực bên nó để canh chừng mới được, cho đến khi nào hắn nhận thức được thế nào là nguy hiểm thì mới để hắn ở một mình”

” Ân, ta cũng vậy nghĩ như vậy, hắn không biết bay, cũng không biết nói, nếu có nguy hiểm gì thì đừng nói là tự cứu mình mà ngay cả cầu cứu cũng không thể, rất nguy hiểm” Phùng Xuân ôm Vân Trọng Ngôn trong lòng, vẻ mặt lo lắng.

” Tốt lắm, chúng ta trở về đi, tính thời gian thì có lẽ hôm nay Xà quân đại nhân và phu nhân lại đến tộc ta làm khách, ta còn có rất nhiều chuyện phải báo với bọn họ, để nhờ bọn họ chuyển đến điện hạ” tổng quản nhìn sắc trời nói.

“Được, vậy chúng ta đi trước đây “ Phùng Xuân gật đầu rồi ôm tiểu Trọng Ngôn rời đi.

Sau khi bọn họ rời đi chưa được một nén hương thời gian thì trong cốc bỗng nổi lên một tầng ánh sáng màu tím, nhẹ nhàng lướt lơ tràn ngập hấp sơn cốc, làm cho vách đá hai bên cốc cũng nhiễm màu tím, khi ánh sáng tím chiếu xuống những cây Tử Diệp Đẳng tỏa ra một mùi hương kỳ lạ, đáng tiếc toàn bộ hình ảnh đó, bọn Phùng Xuân không thấy được mà ánh sáng tím cũng không chiếu ra ngoài sơn cốc, và không bao lâu sau thì cũng tan biến, tựa hồ như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Mà cũng từ lúc đó thì tiểu Trọng Ngôn khóc nỉ non không ngừng, mặc cho Phùng Xuân và các tỷ muội tìm đủ mọi biện pháp dụ dỗ rồi lại tới hầm dọa, cũng không làm cho hắn ngừng khóc.

Lúc này, các trưởng lão đang đàm đạo cùng vợ chồng Như Mặc trong đại điện, nghe tiếng khóc thì hỏi “ đứa nhỏ nhà ai mà khóc dữ vậy? bị bệnh gì sao?”

Tổng quản sắc mặt có chút xấu hổ,” Không dối gạt Xà quân đại nhân, đứa nhỏ này là con của hai kẻ tội nhân Vân Tây và Bội Sơn, trước khi chết, Chính Khả Xuân vì thương tiếc nó nên đã cầu xin điện hạ khoan dung, nuôi dưỡng hần, điện hạ đã đặt tên cho nó là Vân Trọng Ngôn, đã gần năm tuổi nhưng ngoài trừ khóc và cười thì lại không nói được, không biết sao lúc này lại khóc lóc om sòm, làm phiền tới Xà quân đại nhân và phu nhân”

“Đã gần năm tuổi mà không thể nói?” Bắc Dao Quang dù sao cũng đã là mẫu thân, nghe đứa nhỏ khóc lóc thảm thiết như thế thì không đành lòng, bản tính làm mẹ lại được dịp phát huy “ chúng ta đến đây nhiều lần rồi, cũng chưa từng thấy tổng quản mang nó đến đây”

” Phu nhân thứ tội, thật sự là sợ phu nhân và Xà quân ghét bỏ nên mỗi lần các người đến đều cho người ôm hăm đi xa một chút”

“Người ôm hần đến đây đi, khóc thê thảm như vậy thật làm cho người ta lo lắng, nhưng mà hần mang hình người sao?” Bắc Dao Quang không quên bổ sung, bởi lẽ nàng vẫn nhớ Bội Sơn vốn là cóc tinh, mà Vân Tây lại là tinh linh Huyền Diệu tộc, nàng không tưởng tượng được đứa nhỏ của bọn họ sẽ có hình dáng gì, nên có chút tò mò và lo lắng.

” Phu nhân yên tâm, đứa nhỏ này không biết vì sao từ khi sinh ra đã mang hình người, mấy năm nay các trưởng lão cũng đã tìm nhiều cách nhưng không làm cho hần hiện ra nguyên hình, nên cũng không biết chân thân của hần thực sự là gì, nếu không phải tận mắt thấy hần chui ra từ bụng của Vân Tây thì thuộc hạ cũng nghĩ nó là một đứa trẻ nhân loại, mấy năm nay, ngoài một ngày ba bữa cơm thì còn dùng thêm sữa dê, sữa bò, cho tới bây giờ hần đều dùng thức ăn của nhân loại, cho nên đứa nhỏ này mười phần đều là bộ dáng của một đứa nhỏ nhân loại, phu nhân nhìn là biết ngay”

Tổng quản vừa nói, vừa phát ra một âm thanh ngân dài, không bao lâu đã thấy Phùng Xuân ôm tiểu Trọng Ngôn vẫn còn khóc lóc xuất hiện trong điện.

” Phùng Xuân, Xà quân đại nhân cùng phu nhân muốn nhìn tiểu Trọng Ngôn một chút” tổng quản lập tức lên tiếng.

” Nô tỳ Phùng Xuân gặp qua Xà quân đại nhân cùng phu nhân!” Phùng Xuân lập tức thi lễ với vợ chồng Như Mặc.

” Phùng Xuân, không cần đa lễ, đến, đem đứa nhỏ cho ta ôm một chút được không?” Bắc Dao Quang đứng dậy đi về phía Phùng Xuân, nhìn đứa nhỏ trong tay nàng, cảm thấy rất thích, cho nên không đợi Phùng Xuân thi lễ xong đã nhận không được mà đi lại phía nàng.

“Phu nhân, hôm nay hần có chút bướng bỉnh, khóc lóc suốt, phu nhân không chê bai, nô tỳ đã thấy cảm kích” Phùng Xuân vừa nói vừa đưa tiểu Trọng Ngôn cho Bắc Dao Quang.

“Không sao, để ta dỗ nó” Bắc Dao Quang tiếp lấy tiểu Trọng Ngôn đã không còn chút sức lực vì khóc, không khỏi đau lòng, nhẹ nhàng vỗ về hần “ ngoan, Trọng Ngôn đừng khóc nha, Dao Quang a đi ô người một cái, đừng khóc nữa nha”

Tiểu Trọng Ngôn ngược hai mắt sưng húp nhìn Bắc Dao Quang, tạm ngưng khóc ba giây rồi lại khóc rống lên, làm cho tổng quản và Phùng Xuân có chút xấu hổ, sợ Bắc Dao Quang tức giận.

Bắc Dao Quang vẫn kiên nhẫn, ôn nhu ôm tiểu Trọng Ngôn, vừa đi ra ngoài vừa nói “ Như Mặc, người và tổng quản cùng các trưởng lão nói chuyện trước đi, ta mang tiểu Trọng Ngôn ra hoa viên đi dạo”

” Ân, hảo.” Như Mặc gật đầu, Phùng Xuân vội vàng lên tiếng “ phu nhân, để nô tỳ đi cùng ngài”

“Được, cùng nhau đi đi” Bắc Dao Quang không chút do dự mà đáp ứng, hai người nhanh chóng đi về phía hoa viên, tiểu Trọng Ngôn vẫn khóc vật vờ.

” Hần khi nào thì bắt đầu khóc thành như vậy?”

Mặc kệ đồ dành thế nào, tiểu Trọng Ngôn vẫn không ngừng khóc, yết hầu của hần đã khàn lại mà vẫn ra sức gào to khóc lớn, Bắc Dao Quang càng thấy đau lòng hơn, bộ dáng đứa nhỏ này có vài nét giống Minh Nhân, nhất là ánh mắt kia, y như từ một khuôn đúc ra, nếu không phải tổng quản đã khẳng định thì nàng thực hoài nghi một con cóc tin xấu xí sao lại có thể sinh ra một đứa nhỏ xinh đẹp như vậy.

” Buổi sáng vẫn còn rất tốt, nhưng khi ta và tổng quản kiên quyết mang hấn rời khỏi phía sau núi thì hấn bắt đầu khóc nháo lên”

Nói đến đây, vẻ mặt của Phùng Xuân cũng tràn ngập bất đắc dĩ, đứa nhỏ này mấy năm nay vẫn đi theo nàng, tuy không phải là đứa nhỏ thân sinh nhưng cảm tình chẳng khác gì, huống chi hấn lại chính là sự ủy thác duy nhất của Chính Khả Xuân tỷ tỷ trước khi chết, cho nên nàng càng tận tâm tận sức với hấn, mà tiểu Trọng Ngôn vẫn không biết nói làm nàng cũng lo lắng, buồn phiền không thôi, bây giờ nó lại khóc thành bộ dáng thê thảm như vậy, Xà quân phu nhân mới nhìn thấy hấn đã luyến tiếc như thế thì hỏi sao nàng không đau lòng cho được

” Phía sau núi?” Bắc Dao Quang kỳ quái hỏi lại.

” Trọng Ngôn cũng không biết từ lúc nào lại thích chạy ra sau núi chơi, từ lúc mới biết đi là đã tìm đến đó, mới đầu hấn cũng không biết đường để chạy ra sau núi nhưng lâu dần lại trở nên rành rẽ, đã tìm ra con đường nhỏ để dẫn ra sau núi, từ đó nó thường thừa dịp lúc chúng ta không để ý liền lén đi đến đó, sáng nay ta và tổng quản đã cố ý đi theo nó, muốn nhìn xem nó muốn đi đâu, thấy hấn định đi đến bên sơn cốc thì không thể để hấn tùy tiện được nữa nên mới ôm hấn về, ai ngờ từ lúc đó hấn lại khóc thành kinh thiên động địa như vậy, đồ thể nào cũng không chịu nín”

Ngoài trừ lý do này, Phùng Xuân thực sự không nghĩ ra lý do nào khác làm cho tiểu Trọng Ngôn khóc thành như vậy, nhưng mà thâm cốc phía sau núi không phải chỉ là một hồ đất nhỏ, nếu lỡ hấn té xuống đó thì tính làm sao? Huống chi hấn không giống những đứa nhỏ tinh linh khác, không biết bay cũng không biết nói, càng đừng nói tới pháp lực, nhìn hấn chẳng khác nào một đứa trẻ nhân loại, làm sao dám để cho hấn chạy loạn chứ?

“Chuyện này thực kỳ lạ, chẳng lẽ phía sau núi có đồ vật gì sao?” Bắc Dao Quang rất ngạc nhiên, một đứa nhỏ không thể vô duyên vô cớ tìm đủ mọi cách để đến đó, chẳng lẽ nó cảm nhận được gì mà người lớn bọn họ không nhận ra?

” Khởi bẩm phu nhân, nơi đó là thâm cốc phía sau núi của Huyền Diệp tộc, ngoài trừ Tử Diệp Đằng mọc tràn lan thì không có gì khác. Tuy rằng không quy định đó là cấm địa nhưng vì quá mức hoang vắng cho nên thường ngày cũng không ai đến đó, khi điện hạ còn ở trong cốc thì thỉnh thoảng cũng tới đó lấy Tử Diệp Đằng về chế tác vật dụng trong nhà, nhưng mấy năm nay hấn không quay về, thành ra cũng không ai đến đó”

Phùng Xuân nói tới đây, vẻ mặt có chút thương cảm.

Bắc Dao Quang nghe tới Tử Diệp Đằng thì có chút rung mình, đó chẳng phải là thứ làm cho Thanh Liên suýt chút nữa thì mất mạng sao? Thì ra là sinh trưởng ở thâm cốc phía sau núi của Huyền Diệp tộc, khó trách mỗi tháng Như Mặc lại đến đây một lần, còn chưa nhìn thấy chỗ của Tử Diệp Đằng.

Một cái cây nhỏ lại có thể gây thương tổn cho Vân Liên quả trong bụng Thanh Liên, nàng thật muốn nhìn thử xem Tử Diệp Đằng có hình dáng thế nào “ Phùng Xuân có thể đưa ta đến đó nhìn thử hay không? ta vẫn muốn nhìn thấy Tử Diệp Đằng lâu rồi nhưng lại không có cơ hội để hỏi tổng quản, nếu tiểu Trọng Ngôn vì muốn đến phía sau núi mà khóc nháo như thế, mà ta cũng muốn nhìn thấy Tử Diệp Đằng, chỉ bằng ba người chúng ta cùng đến đó”

” Phu nhân muốn đi phía sau núi?” Phùng Xuân không nghĩ Bắc Dao Quang lại đột nhiên muốn nhìn Tử Diệp Đằng, nàng thấy mấy cái cây đó ngoài trừ màu sắc đẹp thì cũng đâu có ra hoa, có gì mà coi chứ?

Nhưng Bắc Dao Quang muốn xem, nàng nếu không dẫn đường thì tựa hồ có chút thất lễ “ phu nhân, dù lúc này thân thể của người đã là vạn thọ chi khu nhưng dù sao không thể so sánh với yêu tinh chúng ta, người không thể tự chủ bay lượn, chỉ bằng chờ Xà quân bàn xong chính sự thì cùng mang phu nhân đến đó xem thử được không? nếu lỡ có gì sơ suất, nô tỳ không thể đảm đương nổi”

” Phùng Xuân, giữa hai chúng ta không có chủ tử hay nô tỳ gì, huống chi ở nơi này, người mới là chủ mà ta là khách, người đừng xưng hô như vậy, ta rất ngại, hay là người cứ xưng tên đi. Người nói cũng đúng, vậy chờ Như Mặc bàn chuyện xong thì cùng đi, nhưng mà vật nhỏ này khóc thê thảm quá, thực làm cho người ta không đành lòng

Bắc Dao Quang ôn nhu nói với tiểu Trọng Ngôn “ Trọng Ngôn, ngoan, đừng khóc a, lát nữa mang người đi nhìn mấy cái cây xinh đẹp có được không? cho nên người phải ngoan, không được khóc nữa, nếu a đi còn nghe tiếng người khóc thì sẽ không mang tiểu Trọng Ngôn đi phía sau núi a”

Phùng Xuân thực muốn cười, Xà quân phu nhân này đã lập gia đình nhiều năm như vậy, không ngờ còn nói chuyện như một cô nương khờ dại, nếu ôn nhu dỗ dành có thể làm cho tiểu Trọng Ngôn ngưng khóc thì cần gì đợi tới bây giờ.

Nhưng không ngờ tình hình đã không như nàng nghĩ, vật nhỏ kia nức nở thêm vài cái rồi thực sự nín khóc, ánh mắt ngập nước nhìn Bắc Dao Quang chằm chằm, tiếp theo đó là nở nụ cười thật tươi.

Hàm răng trắng tinh, má lúm đồng tiền đáng yêu.

Bắc Dao Quang nhất thời cao hứng, dùng sức hôn vật nhỏ “ thực ngoan, Phùng Xuân, người nói đúng, vật nhỏ quả nhiên là muốn tới phía sau núi, nhưng mà hân nhỏ như vậy, muốn vào trong đó làm gì chứ?”

” Phu nhân, Phùng Xuân cũng không biết!”

Nàng thực sự không biết, một đứa nhỏ năm tuổi không biết nói, hơn nữa còn không có phản ứng trước những gì bọn họ nói với hân, làm cho bọn họ nghĩ rằng hân bị câm điếc, nếu không thì dù không thể nói thì cũng phải có chút phản ứng, thế nhưng hân không hề có chút biểu hiện gì, nhưng hôm nay hân lại hiểu được những lời của Xà quân phu nhân, vừa nghe nàng nói sẽ dẫn hân đến phía sau núi thì đã ngừng khóc, quả là chuyện lạ có thật.

” Xem ra tiểu Trọng Ngôn tuy không thể nói nhưng vẫn hiểu được những lời của chúng ta” Bắc Dao Quang kết luận.

Phùng Xuân thì không dám khẳng định, có lẽ tiểu Trọng Ngôn nín khóc chỉ là trùng hợp, có lẽ vì hân khóc nhiều, đã mệt mỏi nên mới nín thôi, cho nên bây giờ kết luận như vậy e là quá sớm, phải chờ lát nữa đến phía sau núi rồi mới tính đi.

Sau khi hội đàm xong thì tổng quản cùng Như Mặc cũng đi đến đây, Bắc Dao Quang lập tức đem mọi chuyện nói cho Như Mặc biết, mà hân cũng đồng ý đưa nàng đến đó nhìn xem một chút, vì vậy bốn người lớn, một đứa nhỏ cùng nhau đi về phía sau núi.

Đứng bên cạnh thâm cốc mọc đầy Tử Diệp Đằng, Như Mặc vận thị lực tìm kiếm khắp nơi, không bỏ sót một góc một tấc nào trong thâm cốc, nhưng ngoài trừ Tử Diệp Đằng thì không thấy có gì khác.

“Ngoài trừ Tử Diệp Đằng có niên đại rất cao, cộng thêm linh khí thì không có cái gì khác, hơn nữa bọn chúng cũng không có dấu hiệu thành tinh, cho nên chúng ta đi xuống đó không vấn đề gì”

“Như Mặc, Trọng Ngôn tựa hồ muốn đi xuống, hay là chúng ta đi xuống đó xem thử đi, coi thử đứa nhỏ này rốt cuộc là muốn tìm cái gì, ta có cảm giác như đó không phải là chuyện gì xấu”

” Xà quân đại nhân, để cho ta và Phùng Xuân đi trước mở đường đi” tổng quản nói xong, không chờ Như Mặc phản đối đã cùng Phùng Xuân phối hợp ăn ý mà nhảy xuống đáy cốc.

Như Mặc cũng lập tức ôm chặt lấy thắt lưng Bắc Dao Quang “ nhắm mắt lại”

Bắc Dao Quang lại tròn tròn mắt cười nói:” Như Mặc, ở cùng một chỗ với người nhiều năm như vậy, ta đã quen có thể đột nhiên bay lên trời hay chui xuống đất, nên không còn sợ nữa, chúng ta xuống đi”

” Được rồi, xem ra người thật đúng là bị ta huấn luyện, không biết sợ là gì nữa rồi” Như Mặc ôm nàng, bay nhanh xuống đáy cốc.

Chân vừa mới dừng lại trên cành Tử Diệp Đằng thô to, tiểu Trọng Ngôn trong ngực Bắc Dao Quang đã ra sức giãy dụa, trượt xuống đất rồi nhanh chóng chạy về phía trước.

Lúc này Như Mặc cũng nhận ra tiểu Trọng Ngôn nhất định có cảm giác đặc biệt gì đó, nếu không cũng không chấp nhất đến vậy, nhất định phải đi về phía trước “ đừng ngăn cản hân, chúng ta đi theo hân là được”

“Dạ, Xà quân đại nhân”

Vốn cho rằng trong cốc không có gì khác ngoài Tử Diệp Đằng nhưng lúc này tổng quản và Phùng Xuân cũng trở nên do dự, nếu thực sự có cái gì đó đặc biệt tồn tại, mà bọn họ mấy năm luôn ra sức ngăn cản tiểu Trọng Ngôn tới đây, như vậy chẳng phải là đã vô tình làm chậm sự khám phá bí mật sao?

Bắc Dao Quang cũng hiểu được không khí có chút khẩn trương, vừa nắm chặt tay Như Mặc vừa hỏi “ Như Mặc, rốt cuộc là Trọng Ngôn muốn tìm gì? Hắn nhỏ như vậy làm sao biết cái gì mà đi tìm?”

” Đứng nóng vội, rất nhanh sẽ có đáp án.” Như Mặc nghiêm túc nhìn về phía trước, tiểu Trọng Ngôn càng lúc càng đi sâu vào bên trong, tay chân nhỏ bé mà linh hoạt chạy như bay, bước đi loạng choạng, làm cho nhóm người lớn đi theo hắn cũng lo lắng theo, ước chừng nửa canh giờ thì hắn đột nhiên dừng lại.

Trước mặt mọi người là vách đá cuối thâm cốc, màu sắc của vách đá đã bị Tử Diệp Đằng che kín nên không nhìn thấy rõ, tiểu Trọng Ngôn cũng không dừng lại mà tìm cách chen vào giữa các khe hở, tựa như muốn tìm đồ vật gì đó đang bị ẩn giấu bên trong.

Như Mặc lập tức bế hắn lên “ Phùng Xuân, tổng quản, che chở cho Dao Quang, lui về phía sau một chút”

“Dạ, Xà quân đại nhân” tổng quản và Phùng Xuân lập tức chia ra hai bên người Bắc Dao Quang, diu nàng lùi ra sau ba trượng, sau đó tiến lên che chắn trước người nàng.

Như Mặc lập tức bay lên, quang ảnh màu lục từ hai ống tay áo bay ra, nhất thời đã chặt đứt những dây Tử Diệp Đằng bám trên vách tường, làm cho chúng rơi xuống đất, tạo nên những tiếng vang thật lớn.

Như Mặc vẫn không ngừng tay, tay áo không ngừng huy động, hất những cành Tử Diệp Đằng rơi xuống ra hai bên, cho đến khi tạo được một khoảng trống để tiểu Trọng Ngôn có thể đi vào.

Đột nhiên Như Mặc phát ra một tiếng thét kinh hãi “A”

” Như Mặc, có chuyện gì vậy?” nghe tiếng kinh hô của hắn, Bắc Dao Quang lập tức đẩy tổng quản và Phùng Xuân ra, xông lên trước, không nhìn thấy gì hết, ngoài trừ một tảng đá hình tròn, lục sắc thật lớn.

50. Chương 50: Thủ Đắc Vân Khai Gặp Nguyệt Minh

Nàng chưa nghe Như Mặc kể chuyện lần đầu tiên hắn gặp được Tuyết Kiều, cho nên đối với chuyện khối đá, nàng không lấy làm ngạc nhiên lắm, chỉ thấy nó rất lớn, rất tròn, chẳng lẽ đây là vật mà tiểu Trọng Ngôn muốn tìm sao?

Nhẹ nhàng buông tiểu Trọng Ngôn xuống, vật nhỏ quả nhiên nhanh nhẹn chạy tới bên cạnh tảng đá, không ngờ vướng phải cái dây chằng ngang mà té ngã, nhưng không hề khóc mà lập tức đứng lên, tiếp tục đi tới, cho đến khi dựa được thân hình vào khối đá lục sắc kia thì mới nhếch miệng cười vui vẻ.

” Tổng quản, lập tức phái người đi Tuyết Ưng tộc, nói Ưng vương mau đến sa mạc, tìm Địch Tu Tư về đây cho ta, nói với hắn là tảng đá lại xuất hiện”

Tảng đá trước mắt cùng với tảng đá năm xưa nở ra Tuyết Kiều giống y như đúc, duy chỉ màu sắc là khác biệt, nơi xuất hiện cũng không phải nhưng mặc kệ là thể nào thì cũng là một tia hi vọng, Như Mặc cũng sợ mở tảng đá ra rồi lại thấy bên trong không có gì, cho nên hắn quyết định để cơ hội này lại cho Địch Tu Tư.

” Xà quân đại nhân, đây là...” tổng quản có chút chần chờ, nhìn thấy sắc mặt nghiêm túc của Như Mặc, lại thấy hắn phức tạp nhìn tảng đá thì liền cúi đầu, xoay người rời đi.

“Như Mặc, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Tảng đá này có gì đặc biệt sao?” Bắc Dao Quang có chút lo lắng hỏi, Như Mặc nhẹ nhàng gật đầu “ Tuyết Kiều có thể ở trong này”

“A” tới phiên Bắc Dao Quang chần động.

“Năm đó, ta cũng là nhìn thấy Tuyết Kiều nở ra từ tảng đá giống y như vậy, nhưng ta không biết sao tảng đá này lại xuất hiện trong Huyền Diệp tộc cách xa sa mạc vạm dậm, còn ẩn trong thâm cốc nữa, nếu không có vật nhỏ kia kiên trì tìm tới nơi này thì e là vĩnh viễn chúng ta cũng không phát hiện ra”

Như Mặc đưa tay sờ đầu tiểu Trọng Ngôn còn đang vui vẻ dựa mình vào tảng đá.

Phùng Xuân thì ngậy người, nàng không biết phải nói thế nào cho phải “ Xà quân đại nhân, phu nhân, các người nói Tuyết Kiều cô nương ở trong tảng đá này sao?”

“Ta chỉ nói là có thể, cũng không chắc lắm, không biết có giống như tảng đá ta thấy năm xưa hay không, nếu đúng thì Tuyết Kiều đã được sống lại, nếu không thì là chúng ta mừng hụt rồi” Như Mặc cũng không dám chắc, tuy rằng hắn có thể khai mở tảng đá nhưng lại chần chờ, không muốn dập tắt hi vọng quá sớm

“Thật tốt quá, nếu thực sự là Tuyết Kiều cô nương ở trong thì điện hạ sẽ không còn đau khổ nữa” Phùng Xuân bắt đầu rơi nước mắt

” Phùng Xuân, người đừng khóc, nha đầu ngốc này, Dịch Tu Tư là có lỗi với người, thế nhưng lúc này người lại thương tâm vì hắn, khóc vì hắn, đáng giá sao?”

” Phu nhân, ngài không rõ, chuyện năm đó, bây giờ nghĩ lại điện hạ hoa tâm đa tình là sai nhưng chúng ta mê muội vì nhan sắc của hắn cũng không phải là đúng. Chúng ta dung túng cho hắn, làm hắn trở nên hoa tâm, phong lưu, chúng ta không yêu cầu hắn chuyên tâm với mình, lại cứ trách hắn lạm tính bạc tình đối với chúng ta, như vậy cũng không công bằng với hắn. bây giờ các tỷ muội đã nghĩ thông suốt, có người rời đi, có người đã tìm được hạnh phúc của mình, ngay cả ta cũng rời khỏi hắn, mới biết được thực ra tổng quản cũng là một nam nhân không tồi. Thực ra mỗi nữ nhân nên có một nam nhân duy nhất ỉn, cần gì phải dây dưa, trói buộc mình trong nỗi khổ vĩnh viễn chứ? Huống chi năm đó, ta vì tức giận, vì trả thù cũng đã đâm điện hạ một đao, cho nên hãy để mọi quá khứ chấm dứt theo nhát đao đó đi. Bây giờ ta thực sự hi vọng trong tảng đá này có Tuyết Kiều cô nương, có thể làm cho nàng và điện hạ tiếp tục ân ái với nhau, phu nhân, người nhìn xem, tiểu Trọng Ngôn dường như rất có cảm tình với tảng đá này, nhìn hắn vui vẻ thế kia, ta nuôi hắn năm năm còn chưa từng thấy hắn vui như vậy, thực khiến cho người ta ghen tỵ”

Phùng Xuân nói một hồi, làm cho Như Mặc và Bắc Dao Quang không khỏi cảm khái, nhất là Bắc Dao Quang thấy nàng đã thông suốt thì vui mừng “ Phùng Xuân, người nói vậy làm ta rất yên tâm. Người nói đúng, tình cảm là phải xuất phát từ cả hai, trước giờ ta cũng đơn phương trách cứ Dịch Tu Tư, giờ nghĩ lại cũng thấy như vậy là không công bằng với hắn. Nếu trong tảng đá này có Tuyết Kiều, mà nàng lại một mình cô độc, sau này xin người hãy chiếu cố nhiều hơn cho nàng, đừng để nàng cảm thấy cô đơn, Tuyết Kiều rất khát vọng có bằng hữu”

” Phu nhân yên tâm, trước kia ta yêu điện hạ cũng không có chán ghét Tuyết Kiều, bây giờ ta không còn yêu hắn nữa, đương nhiên càng hi vọng bọn họ hạnh phúc, cũng sẽ cẩn thận chiếu cố cho nàng”

” Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi!” Bắc Dao Quang gật gật đầu, yên tâm được một nửa, phần còn lại là lo lắng không biết trong tảng đá kia có vật gì không, cũng không phải là Tôn Ngộ Không sao có thể chui ra từ tảng đá được chứ?

Nhưng mà Tôn Ngộ Không có thể thì sao Tuyết Kiều lại không được? chẳng lẽ Tuyết Kiều không thể so sánh với một con khỉ bướng bỉnh hay sao? Nghĩ vậy nên Bắc Dao Quang cũng thấy thoải mái hơn.

” Xà quân đại nhân, hôm nay, chúng ta ở lại đây để chờ điện hạ quay về sao? Hay là mang khối đá này đến tẩm cung có được không?” Phùng Xuân đề nghị, thâm cốc này buổi tối rất lạnh, bọn họ lầy ỳ tỉnh thì không sao nhưng Bắc Dao Quang và tiểu Trọng Ngôn thì lại khác, nếu lỡ sinh bệnh thì tính làm sao?

“Không sao, cứ ở lại đây chờ là được, ta sẽ bày kết giới để ngăn gió, đem cái này tới tẩm cung thì sẽ khinh động quá lớn mà lại không nắm chắc được bên trong có đồ vật gì hay không, nhưng nhìn bộ dáng của tiểu Trọng Ngôn thì có lẽ là có. Chúng ta cứ ở lại đây canh chừng, Dịch Tu Tư nhận được tin dù có lập tức trở về thì cũng phải tới mai mới tới nơi. Phùng Xuân, một lát người đi chuẩn bị thức ăn cho Bắc Dao Quang và đứa nhỏ đi”

“Dạ, Xà quân đại nhân, Phùng Xuân đi ngay, các trưởng lão có hỏi thì phải nói thế nào?”

“Người cứ thỉnh các trưởng lão bảo vệ con đường dẫn tới sau núi, không cho tộc nhân và ngoại nhân tới gần, mấy chuyện khác thì chờ khi Dịch Tu Tư về tới rồi tính”

“Dạ, Xà quân đại nhân” Phùng Xuân thi lễ rồi xoay người biến mất

” Dao Quang, ngồi xuống đi, chúng ta phải đợi cũng không chỉ một hai canh giờ mà có thể tới hai ngày, bây giờ không cần kích động làm hao tổn thể lực” Như Mặc vừa nói, ngón tay vừa vung lên đã làm cho những cành Tử Diệp Đằng bị gãy tạo thành một cái trường kỷ nhỏ, vừa đủ để Bắc Dao Quang nằm nghỉ ngơi, Bắc Dao Quang kéo tay hắn “ người cũng ngồi một lát đi”

Như Mặc không từ chối, lập tức cùng ngồi xuống với nàng rồi nhìn thân ảnh nhỏ nhắn vẫn còn dựa vào tảng đá, không ngừng sờ tới sờ lui, Bắc Dao Quang lo lắng nói “ không cần mang hắn tới đây nghỉ ngơi một lát sao?”

” Không cần, người nhìn bộ dáng của hắn đi, rất hưng phấn, người mà đem hắn đi, e là sẽ khóc tới đình tai nhức óc a, ta đang nghĩ sao đứa nhỏ này lại biết trong thâm cốc phía sau núi lại có tảng đá lớn này chứ?”

Như Mặc cùng Bắc Dao Quang cùng nhìn đứa nhỏ đang bận rộn không ngừng, trong lòng tràn ngập nghi hoặc.

” Đúng vậy, Phùng Xuân nói, hắn không chạy tới bên thác nước mà lại ra phía sau núi này, nói cách khác, có thể hắn đã sớm cảm ứng được sự tồn tại của Tuyết Kiều cho nên mới muốn đến nơi này, nhưng nhóm người lớn cứ nghĩ hắn chạy lung tung, lo lắng quá mức nên cứ ngăn cản hắn mà chưa một lần thử tìm hiểu tới tận cùng, cho nên khi chúng ta đến, hắn mới khóc lóc thảm thiết như vậy, nếu không thì bí mật này đã sớm được phát hiện, mà Dịch Tu Tư và Tuyết Kiều cũng có thể trùng phùng sớm hơn mấy năm, Như Mặc, người nói đây có phải là số phận không?”

“Tính ra, trong mấy người chúng ta thì hai ta là hạnh phúc nhất, trừ bỏ vì một chút hiểu lầm mà tách ra một thời gian ngắn thì phần lớn đều ở cạnh nhau, Vân Thư và Mặc Mặc phải trải qua sống chết mới được ở bên nhau, Bảo Bảo và Thanh Liên cũng lãng phí mất mười năm, Tuyết Ưng và Ảnh Nhiên cũng trải qua nhiều trắc trở, nhưng Dịch Tu Tư là sóng gió nhất, thật mong mọi sự hi vọng sẽ không phải là thất vọng, Tuyết Kiều sống lại, những ngày cô đơn và thống khổ của Dịch Tu Tư cũng nên chấm dứt rồi”. Bắc Dao Quang cẩn thận suy nghĩ những lời của Như Mặc, thấy đúng là như thế, bọn họ quả thật có chúng may mắn và hạnh phúc “ Như Mặc, ta thật sự may mắn, đã gặp được người, nếu không có người, ta không biết nhân sinh của ta sẽ thế nào, Như Mặc, ta yêu người”

” Ngốc Dao Quang, ta cũng yêu người!” Như Mặc nhẹ nhàng hôn lên trán nàng, ôm lấy nàng, thở dài một tiếng thỏa mãn.

Mà tiểu Trọng Ngôn dường như đã thám hiểm đủ nên rút cuộc cũng rời khỏi tảng đá đi đến bên cạnh bọn họ, lúc này Phùng Xuân cũng mang theo thức ăn đi vào, vật nhỏ lập tức thay đổi phương hướng, chạy tới bên cạnh nàng, miệng nuốt nước miếng không ngừng làm cho Bắc Dao Quang và Như Mặc đang lúc tình ý mặn nồng cũng phải bật cười.

” Phùng Xuân, xem ra Trọng Ngôn đói bụng rồi” Bắc Dao Quang buồn cười nói

” Ân, bình thường hắn đã ăn đến hai bát cơm mà lúc này một chút đồ cũng chưa nếm qua cũng khó trách hắn lại đói bụng thành bộ dáng như vậy. Phu nhân, không biết người thích ăn món gì nên mỗi thứ chúng ta đều làm một ít, người ăn chút gì đi, ta cho tiểu Trọng Ngôn ăn” Phùng Xuân đưa mâm thức ăn cho Bắc Dao Quang, nàng tiếp nhận nhưng cũng không vội ăn “ người cứ cho tiểu tử kia ăn no trước đi, trước khi tới đây, ta và Như Mặc đã ăn mấy thứ rồi, lúc này cũng không đói bụng lắm”

” Tốt, phu nhân!” Phùng Xuân ôm lấy Trọng Ngôn ngồi lên một nhánh cây chắc chắn, lấy thức ăn ra, mà tiểu Trọng Ngôn cũng không chút khách khí, lập tức đưa tay cầm lấy một khối thịt bò, bàn tay thì nhỏ mà khối thịt bò lại to, làm cho Bắc Dao Quang bật cười thành tiếng, mà lúc này trên không trung có vài điểm sáng đang di chuyển về hướng này.

Như Mặc vội đứng lên “ tới thật nhanh a”

“Như Mặc, là Dịch Tu Tư bọn họ đến sao?” Bắc Dao Quang cũng vội vã đứng lên theo.

Ngay cả Phùng Xuân cũng ôm tiểu Trọng Ngôn đứng dậy, ngược đầu nhìn lên không trung.

“Àn, ta nghĩ nhanh lắm thì bọn họ cũng phải đêm mai mới về tới, không ngờ nhanh vậy đã tới rồi, xem ra tổng quân đại nhân nhất định là giữa đường đã thông tin cho bọn họ”

Đang nói chuyện thì những điểm sáng cũng dừng xuống trong cốc, nháy mắt biến thành những tuần nam mỹ nữ.

“Như Mặc”

” Phụ thân—”

” Xà quân đại nhân—”

Xôn xao những tiếng chào hỏi đồng loạt vang lên

Tiểu Trọng Ngôn cẩn thận nhìn đám người mới tới đang tiến gần đến tảng đá, vội ném khối thịt bò trong tay, rồi giãy khỏi ngực của Phùng Xuân, tuột xuống đất, chân vừa chạm đất đã vội chạy tới trước mặt Địch Tu Tư, trừng mắt nhìn hấn, bộ dáng không cho hấn tới gần.

Địch Tu Tư không chút để ý tới vật nhỏ đang cản đường này, tầm mắt của hấn hoàn toàn bị tảng đá trước mặt thu hút, miệng thì trào tự hỏi “ Như, Như Mặc, có phải ta hoa mắt không? là thật, tảng đá thực sự có ở đây phải không?”

” Đương nhiên không phải người hoa mắt, các người không có nhìn thấy người ta phái đi thông tin cho các người sao?” Như Mặc biết Địch Tu Tư đang rất kích động, có thể lại nhìn thấy được người mình yêu mến thì sao không kích động cho được.

” Không có a! Phụ thân, người phái người đi tìm chúng ta?” Bảo Bảo lập tức lắc đầu.

” Không có? Vậy các người sao lại tập trung cùng một chỗ rồi cùng nhau tới đây?” Bắc Dao Quang cũng rất ngạc nhiên

” Là Minh Nhân, mấy ngày trước hấn nói đột nhiên cảm nhận được hơi thở của đồng loại rất mãnh liệt, mà phương hướng lại ở phía đông nam, nường, người cũng biết Minh Nhân là Ngư Giao, đồng loại với hấn trên thế giới này ngoài trừ Tuyết Kiều a di thì còn có ai nữa chứ? Cho nên Tuyết Ứng thúc thúc lập tức đi tìm Địch Tu Tư, rồi mọi người cùng nhau đi đến Huyền Diệp tộc, bởi vì Huyền Diệp tộc chính là ở phía đông nam”

Bắc Dao Bảo Bảo lập tức kể lại ngọn nguồn

“Minh Nhân, nói như vậy, người thực sự cảm nhận được hơi thở của Tuyết Kiều sao? Di, Minh Nhân, người làm sao vậy?” Bắc Dao Quang đang tính hướng Minh Nhân để xác nhận thông tin thì phát hiện Minh Nhân đang đứng yên, nhìn chăm chăm tiểu Trọng Ngôn đang gắt gao dựa vào tảng đá, ánh mắt có chút giận lại có chút kinh hãi, hồi lâu mới lên tiếng “ đứa nhỏ này là ai?”

“Hấn tên là Trọng Ngôn, là đứa nhỏ của Bụi Sơn và Vân Tây, nhưng mà...” Bắc Dao Quang còn chưa nói xong thì sắc mặt Minh Nhân đã xanh lét, cắt ngang lời nằng “ không có khả năng, đứa nhỏ này toàn thân đều là hơi thở của giao loại, không có chút nào là mùi của thiềm thừ hay điệp tộc, căn bản không phải là đứa nhỏ của con cóc xấu xí Bụi Sơn kia. Chết tiệt, hấn là con ta”

A?

Tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người, nhất là Bắc Dao Quang, hết nhìn Minh Nhân rồi lại nhìn tiểu Trọng Ngôn, quả nhiên là từ vóc dáng đến khuôn mặt đều có nét tương đồng, nếu nói bọn họ là thân huynh đệ hay là song bào thai cũng không quá đáng, nhưng nói bọn họ là phụ tử thì e là chuyện chê cười lớn nhất rồi”

“Minh Nhân, người đùa giỡn cái gì vậy? Trọng Ngôn đúng là có khuôn mặt giống y như người nhưng mà mấy năm qua người chưa từng tới Huyền Diệp tộc, người sao lại có đứa con lớn như Trọng Ngôn được chứ? Hơn nữa, mọi người đều tận mắt nhìn thấy Vân Tây sinh hấn ra, nằng và Bụi Sơn bị nhốt cùng nhau đã nhiều năm, đứa nhỏ này sao có thể là con của người được chứ?” Địch Tu Tư cũng không muốn quần đứa nhỏ này là con ai, hiện tại hấn chỉ muốn biết trong tảng đá kia có Tuyết Kiều hay không thôi. Hấn rất kích

động, lại sợ hãi, mà những lời của Minh Nhân càng làm hắn lo lắng, khẩn trương hơn, sợ rằng hơi thở cuốn hút Minh Nhân tới đây không phải là Tuyết Kiều mà là một “đứa con” nữa của hắn.

” Địch Tu Tư, là thật, trên người đứa nhỏ này rõ ràng có hơi thở giao loại, chết tiệt, ta cũng không biết vì sao lại như vậy, chẳng lẽ là do hồ lô kia gây nên?” Minh Nhân cũng phiền não tới nhả mặt, đưa mắt nhìn tiểu Trọng Ngôn mà vật nhỏ cũng đang cẩn thận nhìn lại hắn, tựa hồ như đang xác định người thân rồi đột nhiên vươn hai tay ra với Minh Nhân, như muốn hắn ôm, làm mọi người càng kinh ngạc hơn.

Nhất là Phùng Xuân, tuy Trọng Ngôn xưa nay luôn tươi cười nhưng hắn không hề cho người lạ đụng tới mình, đừng nói là chủ động muốn người khác ôm, nhưng mà...

Minh Nhân nhìn đứa nhỏ rồi lại nhìn đôi tay của mình, thoáng chần chờ một chút rồi bắt đầu hóa thân, một quang sáng màu xanh bắt đầu bao bọc quanh người hắn, rất nhanh đã làm thân thể hắn trở nên cao lớn, sau khi sương mù tan ra thì trước mặt mọi người là một thanh niên tuấn mỹ vô trù, nhưng vẫn nhìn ra được đó là bộ dáng của Minh Nhân sau khi trưởng thành, hắn tiến lên vài bước, ôm lấy tiểu Trọng Ngôn vào lòng rồi xoay lại nhìn mọi người.

Tất cả mọi người đều hô hấp không thông, Phùng Xuân nhin không được mà la lên “ giống, giống quá, bọn họ thực sự rất giống là phụ tử”

“Hắn chưa biết nói đúng không?” Minh Nhân nhìn đứa nhỏ rồi lại nhìn về phía Phùng Xuân, tựa như đã biết trước giờ đều là nàng chăm sóc đứa nhỏ, Phùng Xuân gật đầu “ sao người biết?”

“Vậy thì không sai, hắn tuyệt đối là đứa nhỏ của ta, bộ tộc của ta, nếu cha mẹ không tiến hành khai não cho đứa nhỏ thì nó vĩnh viễn cũng không mở miệng nói chuyện” Minh Nhân nghe được câu trả lời của Phùng Xuân thì cũng thở dài một hơi, hắn còn chưa chơi cho đã thì sao đã mặc danh kỳ diệu làm cha rồi, thật sự là bi ai a.

Nhưng nghĩ thì nghĩ vậy, bàn tay thon dài trắng nõn vẫn đặt lên đầu tiểu Trọng Ngôn, mà vật nhỏ cũng nhu thuận không nhúc nhích, tùy ý để quang ánh sáng xanh bao lấy đỉnh đầu hắn, hồi lâu, Minh Nhân thu tay lại mà tiểu Trọng Ngôn liền thân thiết ôm lấy cổ hắn, cao hứng la to “ phụ thân, phụ thân...”

Mấy tiếng này của hắn là mọi người càng thêm ngẩn ngơ, huyết thống là thiên tính, đứa nhỏ này vừa biết nói thì đã gọi Minh Nhân là phụ thân, như vậy thì không sai được rồi nhưng mà chính mắt mọi người thấy Vân Tây và Bội Sơn quan hệ với nhau, Vân Tây sinh ra tiểu Trọng Ngôn nhưng sao phụ thân đứa nhỏ lại là Minh Nhân?

“Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Hơi thở cuốn hút Minh Nhân đến đây rốt cuộc là của tiểu Trọng Ngôn hay là của Tuyết Kiều a di, còn chưa đoán được sao?” Bắc Dao Mặc Mặc bắt đầu thiếu kiên nhẫn, mà điều hắn hỏi cũng là điều mọi người đều muốn biết.

Tuy nhiên Minh Nhân lại không thể trả lời vấn đề này, lúc này tiểu Trọng Ngôn lại chỉ tay vào tảng đá nói “ di, di”

Sắc mặt Minh Nhân lộ ra vẻ vui mừng “ là Tuyết Kiều, ngay cả vật nhỏ cũng nói bên trong có người, xem ra cảm giác của ta là không sai”

Địch Tu Tư chính là chờ những lời này, lập tức đi đến bên tảng đá, đưa tay rồi lại không dám chạm xuống, sợ rằng hi vọng càng nhiều, thất vọng sẽ càng nhiều.

“Địch Tu Tư, có cần chúng ta giúp người một tay không?” Vân Thư thấy hắn do dự, đoán đó thì biết Địch Tu Tư đang nghĩ gì, cho nên lên tiếng cổ vũ.

” Đúng vậy, chúng ta cùng nhau đến giúp người đem này tảng đá mở ra!” Tuyết Ưng nghe vậy, cũng tiến lên từng bước.

” Không, không cần, để ta tự làm đi, ta muốn khi Tuyết Kiều vừa mở mắt thì người đầu tiên nàng thấy là ta” Địch Tu Tư kiên định nói.

“Như Mặc, hay là chúng ta rời đi, để lưu lại không gian cho bọn họ” Thanh Liên lúc này mới lên tiếng

Như Mặc gật đầu “ ăn, nhân dịp này chúng ta cũng tìm hiểu xem tại sao Trọng Ngôn lại là con của Minh Nhân”

Mọi người gật đầu rồi nháy mắt biến mất khỏi tầm vóc.

Địch Tu Tư thấy mọi người đã rời đi mới nhẹ nhàng ngồi đối diện tảng đá “ Tuyết Kiều, người thực sự ở bên trong sao? Ta có chút lo lắng, nên làm gì bây giờ? Ta không dám ra tay, tuy rằng ta luôn mong muốn người quay về bên ta, cũng có lần nằm mơ thấy ta tự tay ôm người từ trong tảng đá ra ngoài nhưng mà khi tỉnh giấc cũng chỉ có mình ta và nước mắt mà thôi. Tuyết Kiều, lần này, ta lần đầu tiên thấy một tảng đá hoàn hảo như vậy, xin người, xin người nhất định phải ở bên trong ,nếu không ta sẽ điên mất”

Tảng đá đương nhiên là không thể đáp lại lời hắn, Địch Tu Tư vốc dáng tiêu tụy đập đầu ba cái trước tảng đá “ bá phụ, bá mẫu, cảm tạ các người, cảm tạ các người một lần nữa lại đưa Tuyết Kiều đến bên ta, Địch Tu Tư ta xin thề, chỉ cần ta còn sống một ngày thì sẽ yêu Tuyết Kiều một ngày, không để cho nàng chịu bất kỳ ủy khuất nào, không để nàng phải rơi nước mắt, vĩnh viễn ở cùng một chỗ với nhau, sinh tử không rời, phúc họa cùng chia, xin các người hãy giao nàng cho ta đi, ta nhất định sẽ làm cho nàng hạnh phúc. Cầu xin các người”

Địch Tu Tư nói xong những lời này mới hạ quyết tâm, đứng lên, vươn một bàn tay ra, kiên định phủ xuống tảng đá.

Nhất thời, ‘ răng rắc-’

Tiếng đá vỡ vang lên, sau đó là âm thanh như tiếng kim loại va chạm nhau, Địch Tu Tư thông thả lui về phía sau ba bước, ánh mắt chăm chú nhìn vào tảng đá đang bắt đầu vỡ ra, quên cả hô hấp, chỉ sợ không nhìn thấy người mà hắn mong đợi.

Khói trắng tuôn ra không ngừng từ những khe nứt của tảng đá, sau đó là những âm thanh loảng xoảng, rồi tảng đá cũng nứt làm hai, nhưng khói trắng vẫn tuôn ra mịt mù làm cho Địch Tu Tư không nhìn thấy rõ tình huống bên trong, không khỏi nóng nảy, sờ soạn tiến gần đến tảng đá, miệng thì thầm “ Tuyết Kiều, Tuyết Kiều, người ở đâu? Là người đúng không? người ở bên trong phải không? Tuyết Kiều”

Khói trắng tiêu tán, một đôi mắt đen láy, sâu thẳm đột nhiên xuất hiện trước mặt Địch Tu Tư, đôi cánh tay lạnh như băng choàng lên cổ hắn, một đôi môi ướt át cũng lạnh như băng khẽ khàng liếm trên mặt hắn “ người sao lại khóc chứ?”

” Tuyết Kiều, Tuyết Kiều, người đã trở lại? Thật là người đã trở lại? Thật là người, thật tốt quá! Thật tốt quá! Ông trời tốt cực cũng nghe được lời cầu xin của ta, Tuyết Kiều, ta sẽ không bao giờ, không bao giờ để người rời khỏi ta nữa, Tuyết Kiều, ta yêu người, ta yêu người, đừng rời khỏi ta nữa, xin người”

Địch Tu Tư nói năng lộn xộn, dùng sức ôm chặt thân hình mềm mại quen thuộc, đây là thân thể của Tuyết Kiều, không sai, nhất định không sai, cuối cùng nàng cũng đã quay trở lại bên cạnh hắn, thật tốt quá, bây giờ có đánh chết hắn, hắn cũng sẽ không buông tay.

Ra sức hít lấy mùi hương quen thuộc của Tuyết Kiều, hôn lên tóc của nàng, làn khói trắng không tan hết mà vẫn còn lượn lờ quanh thân hình của hai người.

Tuyết Kiều ngẩng cổ, tùy ý để Địch Tu Tư hôn, tuy có chút xa lạ nhưng phần lớn là cảm giác quen thuộc, nghe hắn gọi tên nàng, lòng Tuyết Kiều cảm thấy rất ngọt ngào, tựa như âm thanh nàng luôn nghe được trong giấc ngủ, cho nên nàng thấy quen thuộc, nàng biết là hắn, người luôn gọi tên nàng, nói yêu nàng.

Bây giờ cảm nhận được vòng tay ấm áp cùng những giọt nước mắt của hắn, nàng cảm thấy thật thoải mái, lại càng muốn nhiều hơn.

Ra sức kéo đầu hắn xuống cũng nhiệt tình hôn trả hắn, cảm giác quen thuộc ủa về, Tuyết Kiều cảm giác bàn tay của Địch Tu Tư đang thăm dò trên mỗi tấc da thịt của nàng, vừa thấy đau lại thấy thoải mái, không nhận được mà rên rỉ “ Địch Tu Tư”

Không ai nói cho nàng biết người này tên gì, nhưng ba chữ Địch Tu Tư dường như đã khắc sâu trong lòng nàng, làm cho nàng không tự chủ được mà kêu ra miệng.

Địch Tu Tư nghe nàng gọi tên hắn thì càng thêm điên cuồng, nhịn không được mà tàn sát bữa bãi đôi môi non mịn của nàng, trần trọc cắn nát, tham nhập sâu vào khoang miệng, nhắm nháp hương vị ngọt ngào của nàng. Hơi thở của Tuyết Kiều trở nên hỗn loạn, rên rỉ thành tiếng, dựa người sát vào ngực của Địch Tu Tư, mặc hắn đòi hỏi.

Hai tay của Địch Tu Tư nhẹ nhàng vuốt ve trên lưng non mịn của Tuyết Kiều rồi nhanh chóng di chuyển tới bầu ngực tròn đầy, căng mịn của nàng, chỉ là vuốt ve nhẹ nhàng cũng đủ khơi dậy dục hỏa trong người hắn, tuy thấy rằng chỉ mới gặp lại Tuyết Kiều mà đã “khi dễ” nàng như vậy thì có chút hấp tấp nhưng mấy năm chờ đợi thống khổ, nhớ mong dày vò làm cho hắn muốn bức thiết tiến vào thân thể nàng, có như vậy hắn mới thực sự tin rằng nàng đã trở lại, mới tin rằng mọi thứ là sự thật.

” Tuyết Kiều, Tuyết Kiều, gọi tên ta, hãy gọi tên của ta” Địch Tu Tư cúi đầu ngậm quả anh đào trên ngực Tuyết Kiều, nhẹ giọng yêu cầu.

Tuyết Kiều cơ hồ cả người đều bị hắn ôm sát vào lòng, hai tay ôm chặt lưng hắn, ưỡn ngực, miệng không ngừng gọi “ Địch Tu Tư, Địch Tu Tư”

Nàng cảm thấy trước ngực bị hắn ngậm lấy nóng quá, có khổ sở lại cảm giác rất thoải mái, lại luyến tiếc đẩy hắn ra, hai chân không tự chủ mà bám chặt vào thắt lưng của hắn, ra sức vịn vịn, muốn giảm bớt cảm giác trong lòng nhưng lại cảm thấy nóng hơn. Mà Địch Tu Tư vì hành động của nàng mà không kiềm chế được nữa, nhanh chóng cởi bỏ quần áo, toàn thân trần trụi hòa với thân hình của Tuyết Kiều, nam tính cực lớn không ngừng va chạm nơi u cốt non mềm của nàng rồi nhanh chóng tiến vào, làm cho Tuyết Kiều nhịn không được mà rên to “ ô...”, trán của Địch Tu Tư đổ đầy mồ hôi nhưng cả hai đều có một cảm giác duy nhất: thật thoải mái.

Chế trụ thắt lưng của Tuyết Kiều, Địch Tu Tư vừa triền miên hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng, vừa ra sức tiến vào rút ra, âm thanh dâm loạn cùng tiếng nước va chạm vang lên khắp sơn cốc, ý thức của Tuyết Kiều cũng trở nên mơ hồ, chỉ biết vô thức rên rỉ, hai chân càng kẹp chặt eo của Địch Tu Tư “ A, Địch Tu Tư, không cần, không cần nơi đó, thật là khó chịu”

” ĐỪNG, đừng nóng vội, rất nhanh người sẽ phi thường thoải mái!” Địch Tu Tư vừa hôn vừa trấn an nàng, quả nhiên chỉ có Tuyết Kiều mới làm cho hắn cảm thấy vui sướng cực hạn như vậy, càng ra sức gia tăng tốc độ tiến vào rút ra, thân hình của Tuyết Kiều cũng lắc lư theo động tác của hắn, hoạt động thân mật, lửa nóng triền miên, vui sướng cực hạn làm cho nàng cảm giác như mình sắp bốc cháy, không ngừng rên rỉ, hò hét.

Địch Tu Tư mãnh liệt tiến công, cho đến khi cảm nhận bên trong Tuyết Kiều đang gắt gao hấp thụ hắn, rốt cuộc cũng nhịn không được mà bắn tinh hồng vào cơ thể nàng, lúc này Tuyết Kiều cũng phát ra âm thanh vui thích cực hạn, trí nhớ cũng như nước lũ tràn về trong đầu, làm nàng nhớ lại từng sự kiện đã bị nàng lãng quên, mà những chuyện đó cũng làm nàng nhận ra nàng yêu nam nhân này mà hắn cũng yêu nàng.

” Địch Tu Tư, ta đã trở về! Ta rất nhớ người!” vẫn còn thở dốc nhưng lại nóng lòng, muốn nói cho hắn biết nàng nhớ hắn, thì ra dù chỉ mất trí nhớ tạm thời, nàng vẫn ý lại và quen thuộc với hắn, đủ để nàng tín nhiệm mà giao bản thân mình cho hắn.

” Tuyết Kiều, Tuyết Kiều, ta cũng rất nhớ người, rất nhớ, rất, rất nhớ” vui sướng qua đi, cảm giác cả tâm hồn và thể xác đều được thỏa mãn làm cho Địch Tu Tư tin chắc nữ nhân hắn ngày nhớ đêm mong rốt cuộc đã quay lại bên cạnh hắn.

Hai người lại hôn nhau say đắm, cho dù có thiên ngôn vạn ngữ cũng không nói hết được tâm tình trong lòng, nhưng việc bọn họ cần làm nhất lúc này là an ủi sự tịch mịch, thống khổ của đối phương trong suốt thời gian qua.

” Địch Tu Tư, đây chính là chuyện nam nữ thân mật sao?” dù sống lại lần nữa, Tuyết Kiều vẫn đơn thuần, ngây thơ, cái gì cũng không biết như trước.

Địch Tu Tư hôn lên môi nàng, biết nàng nhớ tới những hành động hoang đường của hắn trước kia, lập tức nhìn vào mắt nàng mà thề “ Tuyết Kiều, từ khoảnh khắc này trở về sau, ta chỉ làm chuyện thân mật như vậy với một mình người, không có ai khác, ta thề”

” Ta tin ngươi!” Tuyết Kiều thản nhiên nói ra, khoe miệng tươi cười, nhiệt tình hôn lên môi Địch Tu Tư, cảm nhận lửa nóng của hắn một lần nữa lại cứng rắn trong cơ thể nàng, liền chỉ tay về phía tiểu tháp Như Mặc làm cho Bắc Dao Quang “ chúng ta đến đó đi”

Địch Tu Tư lập tức gật gật đầu, giữ nguyên tư thế chậm rãi đi đến bên tháp, mỗi một bước di chuyển làm cho thân thể hai người tiếp xúc với nhau lúc sâu lúc cạn, khiến cả hai vừa thấy thoải mái lại như bị tra tấn, vất vả lắm mới tới được bên tháp, Tuyết Kiều đã nhịn không được nữa mà ôm lấy bả vai của Địch Tu Tư, chỉ huy hắn “ ngươi ngồi xuống”

Địch Tu Tư nghe lời ôm nàng ngồi xuống, Tuyết Kiều bắt đầu đóng đưa thân hình, cao thấp di động, lúc đầu có chút không thành thực nhưng không bao lâu đã tìm được cách nào làm cho bản thân vui thích, mà Địch Tu Tư dưới sự chủ động của nàng thì cũng vui sướng hưởng thụ, thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng rên rỉ không tự chủ, hai tay ôm chặt hông của Tuyết Kiều, trợ giúp nàng nâng lên cao, hạ xuống sâu hơn.

” A-, Địch Tu Tư, ta thích như vậy, a-”

” Ta cũng thích, Tuyết Kiều, a, ngươi làm tốt lắm, cứ như vậy, tiếp tục-”

Một người tò mò muốn nếm thử dục vọng, thăng thấn, không che dấu ý định, giống như nàng trước kia, thích thì là thích, thoải mái cũng sẽ nói ra. Một người là cao thủ tình trường, đối với hưởng thụ dục vọng yêu cầu cũng cao hơn người khác, giờ có được người phối hợp như vậy thì cầu còn không được.

Từ ngồi biến thành nằm, đổi lại là nam chủ động, từ bắt đầu là thăm dò và lấy lòng đối phương, đến sau cùng là cũng triền miên, mãnh liệt, không biết đã trải qua mấy lần cao trào mà hai người cũng không có dấu hiệu ngưng chiến, vẫn chìm trong sung sướng vô hạn.

Địch Tu Tư chưa từng hoan hỷ tận hứng như vậy, cho dù hắn phải tinh tấn nhân vong trên người nàng, hắn cũng không hối hận, mà Tuyết Kiều cũng tham luyện cảm giác cao trào mỗi khi Địch Tu Tư tiến sâu vào, tham luyện biểu tình thả lỏng và hò hét của hắn, sinh động như vậy, đã tính tính như vậy làm cho nàng mê muội đến không kiềm chế được mà cũng trầm luân theo hắn.

Hai người ở trong thâm cốc tình diễn tình cảm nóng bỏng, mà đám người trong đại điện thì lo lắng, đứng ngồi không yên. Không nghe thấy tiếng Địch Tu Tư kêu lớn, nghĩa là hắn đã gặp được Tuyết Kiều, nhưng sao đến giờ hai người chưa quay lại? mà Trọng Ngôn rốt cuộc là đứa nhỏ của ai cũng chưa xác định được, cho nên thay vì đợi Địch Tu Tư, bọn họ quyết định đi đến chỗ Bụi Sơn và Vân Tây.

Tiểu Trọng Ngôn vẫn im lặng, nhu thuận nằm trong lòng Như Mặc, bởi vì sau khi rời khỏi sơn cốc, vật nhỏ này cứ một mực đòi phải Như Mặc bế mới chịu, càng làm cho Minh Nhân thêm khẳng định Như Mặc chính là Nhân Ngư trà trộn trong Xà tộc, càng thêm cung kính trước mặt hắn, cho nên dùng ánh mắt hàm chứa ý bảo đừng lộn xộn với Trọng Ngôn thì cũng lập tức theo các trưởng lão đi đến chỗ Vân Tây và Bụi Sơn.

Không bao lâu, Minh Nhân và các trưởng lão đã trở lại.

“Minh Nhân, ngươi đã biết nguyên nhân sao?” thấy hắn trở về mà vẻ mặt vẫn còn mơ hồ, Bắc Dao Quang nhin không được lên tiếng.

Minh Nhân lắc lắc đầu, lại gật gật đầu,” Ta nghĩ vấn đề xảy ra ngay lúc Tuyết Kiều hủy hồ lô kia, hồ lô đó có năng lực hóa yêu, cũng không biết trước kia Quỷ bà bà tìm đâu ra vật đó, nếu không ta cũng không bị nhốt nhiều năm như vậy. Bị nhốt trong đó, yêu tinh đạo hạnh thấp sẽ nhanh chóng bị hấp thu linh lực và bị luyện hóa, con cốc tinh Bụi Sơn và ta bị nữ nhân Vân Tây kia thu vào, vốn nghĩ sẽ nhanh chóng chết đi, nhưng lúc đó ta nghĩ Bụi Sơn có lẽ còn có tách dụng, có thể dùng hắn làm nhân chứng...cho nên mới dùng pháp lực của mình để độ cho hắn, ngăn cho hắn không bị hồ lô luyện hóa. Thực ra cũng là do ta trước kia suy nghĩ không chu đáo, nếu không thì Địch Tu Tư và tộc nhân của Huyền Diệp tộc đã không bị lừa gạt, mà cũng có lẽ vì nhờ ta bảo hộ nên trên người Bụi Sơn đã nhiễm hơi thở của ra, hơn nữa trong hồ lô kia mấy vạn năm qua cũng chỉ có một mình ta, cho nên trong đó cũng tràn ngập linh lực của ta. Hắn ở trong đó vài canh giờ, có lẽ là yêu lực đã bị linh lực và hơi thở của ta bao trùm, cho nên sau khi hắn và nữ nhân Vân Tây có quan hệ thì cũng đem tinh khí của ta vào trong cơ thể nàng, sau đó sinh ra Trọng Ngôn. Hiện tại chỉ có cách giải thích này là miễn cưỡng chấp nhận được, nếu không thì làm sao có thể giải thích chuyện một đứa nhỏ chui ra từ bụng của tộc nhân Huyền Diệp tộc mà trên người lại là hơi thở của giao loại hàng thật giá thật?”

“Trọng Ngôn có mang đặc điểm gì của Huyền Diệp tộc không?” một trưởng lão gật đầu, nhin không được hỏi, chuyện này cũng có thể tin được, giống như ban đầu bọn họ cũng đã hoài nghi qua, cho rằng vì bị hồ lô luyện yêu cho nên bản chất xấu xí của Bụi Sơn đã bị loại trừ, cho nên mới cùng Vân Tây xinh ra một đứa nhỏ xinh đẹp như vậy, không giống cóc tinh xấu xí cũng không phải là Huyền Diệp”

” Không có, tựa hồ như tinh khí của ta mượn bụng của Vân Tây để dựng dục hấn thành hình hài mà thôi, Trọng Ngôn cũng như ta đều là Ngư Giao thuần khiết, không pha trộn đặc thù của Huyền Diệp tộc, chờ khi hấn được trăm tuổi, khi đó hấn sẽ có khả năng biến hình, còn bây giờ hấn vẫn dùng hình dáng một đứa nhỏ mà sinh trưởng”

May mắn đứa nhỏ này không có một chút đặc thù nào của Huyền Diệp tộc nào, nếu không nghĩ tới cảnh đứa nhỏ mang dòng máu của nữ nhân Vân Tây ác độc kia thì Minh Nhân lại thấy bi ai.

” Ta hiểu được, cái này giống như là Vân Liên quả của Hỏa Hồ tộc phải không?” Bắc Dao Quang liền liên tưởng tới chuyện của Thanh Liên và Vân Thư

“Ách, cũng tương tự, bất quá bọn họ vất vả hơn nhiều” Minh Nhân chần chờ một chút rồi gật đầu, nhìn thoáng qua Vân Thư.

Vân Thư mỉm cười, tỏ vẻ hấn không hề thấy vất vả, Mặc Mặc thì đau lòng nắm lấy tay hấn, Vân Thư cũng nắm lại tay Mặc Mặc, dùng ánh mắt nói “ ta không sao”

“Nếu Minh Nhân huynh cho rằng Trọng Ngôn là Ngư Giao, vậy sau này tính thế nào? một mình người làm sao dẫn theo hấn, hay là giao hấn cho Tuyết Kiều và Dịch Tu Tư chiếu cố đi” Bắc Dao Quang thấy bộ dáng Phùng Xuân lưu luyến Trọng Ngôn, mà vật nhỏ cũng đang chơi đùa vui vẻ với góc áo của Như Mặc, nhin không được lên tiếng.

“ Ta muốn ở lại Huyền Diệp tộc cùng với Tuyết Kiều, cho nên Trọng Ngôn vẫn phải nhờ tộc nhân Huyền Diệp tộc hỗ trợ, chiếu cố, không biết có làm phiền bọn họ không?” Minh Nhân có chút do dự.

” Không phiền toái, một chút cũng không phiền toái!” Phùng Xuân vội vàng nói, sợ hấn mang Trọng Ngôn đi.

” Kia, cái kia, Trọng Ngôn, sau này hấn có thể...hay không” các trưởng lão có chút do dự, hết nhìn Minh Nhân lại nhìn tiểu Trọng Ngôn, ấp úng một hồi cũng không nói được hết câu.

Thoạt đầu Minh Nhân không hiểu nhưng khi nhìn thấy cái liếc mắt của đại trưởng lão thì bừng tỉnh, cười nhạt nói “ Ngư Giao chúng ta cũng không thích ăn người, nếu các trưởng lão lo lắng thì ta mang hấn đi chỗ khác là được”

” Không, không phải, Minh Nhân công tử hiểu lầm, các lão hủ không có ý tứ này” Đại trưởng lão nôn nóng, Bắc Dao Quang nhu mày “ Minh Nhân, người cũng quá mau quên rồi, dù sao trước đây người cũng đã từng ăn vài tộc nhân Huyền Diệp tộc, tuy rằng bọn họ là người xấu, nhưng dù sao ăn người vẫn là không đúng, các trưởng lão lo lắng hỏi một chút cũng không sai, chúng ta đều tin tưởng người sau này tuyệt đối sẽ không như vậy nữa, người cần gì để bụng mà sinh hờn dỗi chứ? Trước kia thì không nói, bây giờ đã là cha người ta rồi còn trẻ con như vậy sao?”

Thực ra thì Bắc Dao Quang vẫn chưa thích ứng được chuyện vốn là vật nhỏ yêu thích, nháy mắt đã biến thành một thanh niên anh tuấn bất phàm, tựa như chuyện nàng vẫn chưa tiếp thu được việc Tóc Đen vẫn luôn bám trên tay nàng giờ đã là một trọng thân của Xà tộc, làm cho nàng có cảm giác mình đã rất già.

” Dạ, Dao Quang tỷ tỷ!” Bắc Dao Quang đã lên tiếng, Minh Nhân lập tức nhận sai.

“Vậy mới phải” Bắc Dao Quang hài lòng gật đầu, quay sang nhìn Như Mặc, hấn lập tức hiểu ý của nàng mà nói với các trưởng lão “ nếu các vị tin tưởng Như Mặc thì ta xin cam đoan mọi việc sẽ ổn thỏa, chỉ xin các vị giữ kín thân phận của cha con Minh Nhân, những ai biết chuyện bọn họ là cha con cũng đều là người một nhà, đáng tin cậy, vật nhỏ này cũng làm ta rất vừa ý, sau khi tìm được Tuyết Kiều rồi, ta muốn nhận hấn làm nghĩa tử, không biết Minh Nhân huynh có đồng ý không?”

Như Mặc đại nhân đã tự mình mở miệng yêu cầu, các trưởng lão cầu còn không được “ Xà quân đại nhân yên tâm, thân phận của Minh Nhân công tử và tiểu Trọng Ngôn nhất định sẽ được giữ bí mật”

Đối với Minh Nhân thì đây quả là thụ sủng nhược kinh, liền quỳ xuống cung kính nói “ đa tạ Xà quân đại nhân, đây là phúc khí, Minh Nhân sao dám chối từ”

” Vậy là tốt rồi, sau này đều là người một nhà, Minh Nhân, không cần quá lễ nghi đối với ta, mau đứng lên đi” Như Mặc nhìn Minh Nhân đang quỳ, không hiểu vì sao hắn luôn e ngại mình, mãi đến mấy trăm năm sau, Như Mặc mới biết nguyên nhân, quả là dở khóc dở cười.

“Dạ” Minh Nhân lập tức đứng lên, nhìn Như Mặc ôn hòa chơi đùa với tiểu Trọng Ngôn thì cũng yên tâm hơn, nói thế nào thì bọn họ cũng là hậu nhân của bộ tộc Nhân Như, Xà quân thân cận như vậy cũng là có đạo lý.

“Trọng Ngôn, mau gọi cha nuôi đi” Như Mặc xoay thân hình của tiểu Trọng Ngôn, làm cho hắn đối diện với mình, mỉm cười nói

Minh Nhân có chút lo lắng, sợ tiểu tử kia không thức thời, ai ngờ hắn lại rất biết nể mặt, lập tức ngọt ngào gọi “ cha nuôi”

” Ngoan! Đây là mẹ nuôi” Như Mặc chỉ và Bắc Dao Quang nói, tiểu Trọng Ngôn lại nhu thuận gọi “ mẹ nuôi”

Bắc Dao Quang cũng vui vẻ, không còn Minh Nhân để chơi đùa thì đã có tiểu Trọng Ngôn thay thế, cũng không mất mát đi đâu a.

” Tuyết Kiều, mệt sao?” Cẩn thận ôn nhu lau mồ hôi cho Tuyết Kiều, Dịch Tu Tư thương tiếc khôn nguôi.

“Không sao, người thì sao?” Tuyết Kiều dựa vào người hắn, bàn tay nhỏ bé cũng lau mồ hôi cho hắn.

Dịch Tu Tư lắc lắc đầu, gắt gao ôm lấy nàng, thỏa mãn nói “ người biết không, ta đợi người ở sa mạc suốt ba năm, vẫn nghĩ nếu người quay trở về bên ta thì nhất định sẽ bắt đầu từ nơi đó, không ngờ người lại xuất hiện ở nơi này, có phải là ta ngu ngốc quá không? lẽ ra phải nghĩ được người thích Tử Điện Đằng như vậy, lại yêu ta như thế, nhất định sẽ xuất hiện ở nơi gần ta nhất, ta lại ngu ngốc để người tịch mịch chờ ta, có trách ta không?”

” Dịch Tu Tư, thực xin lỗi, ta cũng không biết vì sao mình lại xuất hiện ở đây, Dịch Tu Tư, trí nhớ của ta dường như bị che khuất, có một số việc ta không nhớ rõ. Nếu lúc trước người không nhanh chóng thân mật với ta như vậy, ta thậm chí còn không nhớ nổi tên của người, nhưng mà bây giờ mọi chuyện đều tốt hết rồi, ta nhớ rõ người, nhớ rõ ca ca, nhớ chúng ta yêu nhau, cũng nhớ chuyện chúng ta từng giận nhau rồi lại làm hòa, thậm chí ta còn nhớ ta muốn gả cho người, làm thê tử của người, sau đó ta đột nhiên biến mất rồi lại xuất hiện ở nơi này. Ta hoàn toàn không có ấn tượng gì về chuyện này, sao ta lại chui ra từ tảng đá? Sao tảng đá lại xuất hiện ở đây? Những chuyện đó ta đều không nhớ, làm sao bây giờ? Dịch Tu Tư, ta thực sự không cố ý như vậy đâu, ta thực sự muốn làm thê tử của người, thực sự, người phải tin ta”

Tuyết Kiều vội vàng giải thích, vui sướng khi gặp lại làm bọn họ quên hết những chuyện đã xảy ra nhưng khi dục vọng lắng lại, Tuyết Kiều mới nhớ tới, sốt ruột vì nam nhân tạo nhả dưới thân dường như gây đi rất nhiều, nghe hắn nói, nàng lại càng thấy mình không đúng, để cho hắn chờ đợi suốt ba năm, mà nàng lại không hề hay biết gì.

” Ta tin tưởng người, Tuyết Kiều, thật sự, không sao, quên đi cũng tốt, quên hết những chuyện đau buồn, chỉ còn lại vui vẻ mà thôi, chỉ cần người ở bên cạnh ta, ta đã cảm thấy mỹ mãn, sau này người muốn đi đâu, ta sẽ không để người đi một mình, ta muốn đi cùng người, quấn quýt lấy người cả đời, người có chê ta phiền không?”

Tuyết Kiều không nhớ được những chuyện đã xảy ra sao? Vậy tốt quá, tốt quá rồi. Có trời mới biết hắn sợ hãi nếu ngày nào đó Tuyết Kiều lại muốn tự hủy diệt mình đến thế nào, nàng không nhớ mọi chuyện là điều tốt nhất mà hắn mong có được nhất, Dịch Tu Tư cơ hồ muốn hét lên, sau này trong lòng của Tuyết Kiều chỉ có nhớ kỷ hạnh phúc mà hắn trao cho nàng, không cần để ý tới những bi thương nữa.

” Đương nhiên sẽ không! Ta thích Dịch Tu Tư!” Tuyết Kiều dùng sức lắc đầu, sau đó ôm chặt lấy hắn “ ca ca bọn họ chê cười người sao? Đi chỗ nào cũng đi theo, người chẳng khác gì tiểu hài tử a”

” Không quan hệ, ta không sợ bọn họ chê cười!” Địch Tu Tư ít nhiều cũng đoán được những người khác thì không nói gì, nhưng cái tên Tuyết Ưng kia chắc chắn sẽ nói hắn là một thê nô đủ tiêu chuẩn, nhưng mà không sao, chẳng phải hắn ta đối với Ảnh Nhiên cũng là một thê nô hay sao?

Thê nô thì thê nô, chỉ cần Tuyết Kiều vĩnh viễn ở bên cạnh hắn thì đừng nói là thê nô, làm nô gì hắn cũng nguyện ý.

” Chúng ta sẽ thành thân chứ?” Tuyết Kiều nghe hắn nói vậy thì cao hứng vô cùng, trước giờ Địch Tu Tư toàn mắng nàng, rổng nàng, bây giờ thì ngoan ngoãn phục tùng, mới đầu có chút không quen nhưng bây giờ lại thấy ngọt ngào, hạnh phúc, nàng thích Địch Tu Tư xem nàng như trân bảo quý giá nhất mà đối đãi, làm cho nàng có cảm giác rất hạnh phúc, hạnh phúc tới mức muốn bay lên

” Đương nhiên phải kết hôn a! Hiện tại Như Mặc bọn họ đều ở trong tộc, tính toán chỉ bằng đúng dịp, hôm nay để bọn họ chứng kiến hôn lễ của chúng ta đi, được không?” Địch Tu Tư thật sợ đêm dài lắm mộng, không muốn chờ thêm nữa.

“Được, nhưng mà...”

Vừa nghe Tuyết Kiều chần chờ, Địch Tu Tư trở nên căng thẳng “ nhưng mà cái gì?”

“Bách Diệp y xinh đẹp của người tặng ta không thấy đâu, ta muốn mặc bộ xiêm y đó để gả cho người” Tuyết Kiều dụi mắt vào cổ Địch Tu Tư, có chút nức nở

“Chỉ là một bộ Bách Diệp y thôi sao? Đừng khóc, đừng khóc, trong tộc còn có một bộ, ta đưa nó cho Tuyết Kiều được không?” tưởng là chuyện đại sự gì, thì ra chỉ là một bộ xiêm y, Địch Tu Tư âm thầm thở dài một hơi.

“Bộ đó có đẹp không?”

” Đẹp đẹp, nhưng mà hơi mỏng một chút, tuy ta không muốn nam nhân khác nhìn thấy chân của Tuyết Kiều bảo bối của ta nhưng mà Tuyết Kiều bảo bối kiên trì phải mặc Bách Diệp y mới chịu gả cho ta, ta đành phải hi sinh một chút thôi, nhưng mà sau này chân của người chỉ để một mình ta nhìn thôi nha” Địch Tu Tư gật đầu.

Kiện quần áo đó ngay từ đầu hắn đã không muốn cho Tuyết Kiều mặc, vì sẽ làm lộ cái đuôi cá màu đỏ của nàng, bây giờ nó sẽ làm lộ đôi chân xinh đẹp của nàng, nhưng mà Tuyết Kiều lại muốn mặc, cho nên lúc này hắn thật hi vọng mấy người nhìn thấy cái đuôi cá của nàng hơn, dù sao thì bọn họ đều biết nàng là Nhân Ngư, để bọn họ nhìn thấy cặp chân xinh đẹp của nàng, hắn thực luyện tiếc.

” Ân, ta muốn mặc kiện quần áo kia để gả cho người” Tuyết Kiều ngược đôi mắt xinh đẹp trả lời

Khi Địch Tu Tư ôm Tuyết Kiều xuất hiện trong đại điện thì đã là chiều ngày hôm sau, hai người tận tình phát tiết khát vọng và dục hỏa xong thì thần thanh khí sảng xuất hiện trước mặt mọi người, nhất thời lại là một trận xôn xào chào hỏi, náo nhiệt, Tuyết Kiều ôm Bắc Dao Quang khóc.

Các nam nhân thì vỗ vai Địch Tu Tư, tỏ ý chúc mừng và chúc phúc cho hắn, Địch Tu Tư cũng mỉm cười hạnh phúc.

Trong lúc mọi người ngập chìm vào hạnh phúc thì một đôi tay bé nhỏ không biết từ đâu chạy đến ôm lấy hai chân Tuyết Kiều “ nường, nường, ôm Trọng Ngôn một cái”

Ách? Ánh mắt mọi người cùng đổ dồn về chỗ tiểu hài tử đang ôm Tuyết Kiều, còn ai khác ngoài tiểu hài tử Trọng Ngôn của Minh Nhân chứ

Tuyết Kiều cũng có chút kinh ngạc cúi đầu nhìn vật nhỏ này, lập tức bế hắn lên rồi nói “ Minh Nhân, khi nào người lại đổi tên thành Trọng Ngôn? Hơn nữa người lại có vẻ nhỏ hơn trước?”

Mọi người lâm vào xấu hổ, Minh Nhân thì trán nổi gân xanh, nghiến răng nói “ Tuyết Kiều tỷ tỷ, ta mới là Minh Nhân, ta ở đây, người đang ôm trong tay là con ta”

” A? Ngà!” Tuyết Kiều lúc này mới phát hiện ra có một mĩ thiếu niên Minh Nhân, tiếp theo lại oa “ người là Minh Nhân, người, người lớn cũng mau thật đó. Địch Tu Tư, có phải người sợ ta khổ sở nên cố ý đem

mười ba năm nói thành ba năm phải không? Minh Nhân đã kết hôn, đứa nhỏ cũng đã sinh ra, người còn nói chỉ chờ ta có ba năm sao? Địch Tu Tư, ta thực có lỗi với người, để người phải chờ lâu như vậy”

Lúc này tới phiên Địch Tu Tư đổ mồ hôi trán, Tuyết Kiều quả là đơn thuần thiên hạ vô địch a.

Cuối cùng phải tốn không ít nước miếng mới làm Tuyết Kiều tin tưởng lai lịch của tiểu Trọng Ngôn, mà khi nghe tới đoạn Chính Khả Xuân chết thì nàng lại nhịn không được mà khóc rống lên, làm mọi người cũng buồn bã theo, mà Minh Nhân mới phát hiện Tuyết Kiều khóc nhưng lại không có nước mắt “Tuyết Kiều tỷ, nước mắt của người?”

” Ân?” Tuyết Kiều nâng khuôn mặt buồn bã nhìn mọi người, ai nấy cũng phát hiện bộ dáng Tuyết Kiều dù rất bi thương nhưng lại không có một giọt nước mắt, sao lại thế này?

” Không có việc gì, không có việc gì, bọn họ muốn nói người đừng khóc nữa, mọi người thấy đều khó chịu” Địch Tu Tư lập tức ôm lấy Tuyết Kiều, trừng mắt nhìn Minh Nhân làm cho hắn lập tức ngậm miệng lại nhưng vẫn nhíu mày suy nghĩ, mọi người cũng thức thời không đề cập tới vấn đề đó nữa, đều hòa theo Địch Tu Tư mà an ủi nàng.

Cũng may Tuyết Kiều tính tình đơn thuần, lại thấy nhiều người quan tâm mình như vậy cho nên không bao lâu đã thấy thoải mái hơn, mà tiểu Trọng Ngôn đang bị Minh Nhân ôm thì vẫn giang hai tay về phía nàng, miệng không ngừng la “nương, nương, ôm một cái”

Minh Nhân cảm thấy nếu ánh mắt có thể giết người thì hắn đã bị thùng dấm chua Địch Tu Tư giết chết không biết bao nhiêu lần, cũng đâu phải hắn dạy tiểu Trọng Ngôn gọi Tuyết Kiều là nương, chính hắn cũng không hiểu vì sao hôm qua tiểu tử kia còn chỉ vào tảng đá gọi là di mà hôm nay đã thay đổi cách xưng hô như thế, mắc chi mà tròng mắt với hắn chứ? Hừ, vừa bất mãn trong lòng vừa ôm tiểu hài tử rời đi, miễn cho Địch Tu Tư ghen quá hóa hận mà giết hắn a.

“Địch Tu Tư, Trọng Ngôn thật đáng yêu, Minh Nhân cũng không mang đứa nhỏ của hắn đi, sau khi chúng ta thành thân, cùng nhau chiếu cố hắn được không?” Tuyết Kiều nhìn Địch Tu Tư, sợ hắn lại mất hứng như trước, mà Địch Tu Tư thì nào đâu dám thế, vừa thấy nàng nhìn hắn đã lập tức gạt đầu “đương nhiên là được, suýt nữa để hắn gọi ta là cha, còn người là nương đi, Minh Nhân bất quá chỉ là một đứa nhỏ, sao có thể làm cha được, có phải không?”

Mọi người đương nhiên biết hắn không thoải mái khi tiểu Trọng Ngôn gọi Tuyết Kiều là nương, gọi Minh Nhân là cha, nếu cứ để như vậy thì chẳng phải Minh Nhân và Tuyết Kiều mới là một đôi sao, vậy Địch Tu Tư hắn tính là cái gì? Mà trước kia Địch Tu Tư đã ghen với Minh Nhân, bây giờ uống thêm dấm chua của hắn cũng không có gì là, nhưng mà hắn cũng chỉ biết tròng mắt với tình địch còn đối với Tuyết Kiều thì không dám biểu hiện gì

“Nếu Minh Nhân bằng lòng thì ta cũng không có ý kiến gì” Tuyết Kiều thiện lương, vẫn nghĩ là nên hỏi ý của Minh Nhân

” Hắn nhất định sẽ nguyện ý!” Địch Tu Tư cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi nói, không muốn cũng phải bằng lòng, bây giờ ai nhảy vào chen ngang giữa hắn và Tuyết Kiều, hắn sẽ liều mạng với kẻ đó.

” Vậy được rồi! Dao Quang tỷ tỷ, ca ca, lần trước mời các người làm chủ hôn cho ta nhưng ta lại đột nhiên mất tích, cho nên hôn lễ không thành, còn làm mọi người lo lắng lâu như vậy, cũng để Địch Tu Tư phải chờ đợi lâu, hôm nay chúng ta lại muốn kết hôn lần nữa, các người có thể làm chủ hôn cho chúng ta nữa không?” Tuyết Kiều không nhận ra oán niệm của Địch Tu Tư, cao hứng quay sang nói với Như Mặc và Bắc Dao Quang.

” Đương nhiên là có thể, các người nghĩ muốn kết hôn ngay bây giờ sao?” Như Mặc cũng biết Địch Tu Tư chờ không kịp, sợ tân nương tử lại biến mất thì chắc sẽ phát cuồng.

Tân nương, tân lang lập tức gạt đầu đồng ý.

” Vậy được rồi, các người có muốn thay đổi hay không? ta và mọi người cũng chuẩn bị một chút” Như Mặc chỉ xiêm y hỗn độn trên người bọn họ nói.

Hai người cùng nhìn lại mình rồi có chút hổ thẹn, đã chỉnh trang xiêm y thật tốt rồi mới trở về nhưng Dịch Tu Tư lại tâm huyết dâng tràn, thế là xiêm y đã trở nên hỗn độn thế này, không đổi không được. Hơn nữa Dịch Tu Tư cũng đã đáp ứng với Tuyết Kiều, để nàng mặc Bách Diệp y mà gả cho hắn, cho nên hai người lập tức gật đầu, nắm tay nhau vừa đi vừa hô “ chờ chúng ta, chúng ta sẽ lập tức quay lại”

Khi hai người xiêm y chỉnh tề quay lại đại điện thì nơi đó đã tập hợp đầy đủ các trưởng lão và bằng hữu của bọn họ, ai cũng xiêm y long trọng, trang nghiêm đứng thành hai hàng mà chờ bọn họ đến, ngay cả Minh Nhân cũng ôm tiểu Trọng Ngôn quay lại.

Tuyết Kiều xinh đẹp rực rỡ trong bộ Bách Diệp y làm cho người ta muốn đui mù, Dịch Tu Tư trong bộ trường bào màu vàng hoa lệ cũng thể hiện được phong tư tuyệt vời của mình, hai người bọn họ đứng chung thì xứng đôi đến không thể xứng hơn được nữa, quả là một đôi tuyệt phối giai nhân, ai nhìn thấy cũng phải cảm động.

Không có những lời tuyên thệ hoa mỹ, không có nghi thức rườm rà, tất cả cùng chân thành chúc phúc cho đôi tân lang tân nương, cầu mong bọn họ hạnh phúc đến bạc đầu.

Dịch Tu Tư thì đắc chí, thỏa mãn đến cùng cực, rốt cuộc đã ôm được thiếu nữ xinh đẹp về nhà nên tươi cười không dứt, mà tiểu Trọng Ngôn vốn đang ngoan ngoãn nằm trong ngực của Minh Nhân thì lúc này lại giang hai tay về phía hắn “ phụ thân, ôm một cái”

Một tiếng phụ thân này làm cho cả Dịch Tu Tư và Minh Nhân đều kinh ngạc, Minh Nhân cũng không chút để ý, hắn biết tiểu tử này gọi Dịch Tu Tư là cha cũng không phải là chuyện tốt, nên lập tức nhét đứa nhỏ vào tay Dịch Tu Tư “ ta cũng không có lễ vật gì tốt để tặng cho ngươi, nếu Trọng Ngôn thích ngươi và Tuyết Kiều như vậy thì ta liền tặng hắn cho các ngươi, sau này hắn sẽ do các ngươi chiều chuộng. Ta đột nhiên nhớ ra đã lâu không có bơi lội, bây giờ hôn lễ của các ngươi cũng đã kết thúc, ta đi trước a”

Nói xong, không đợi Dịch Tu Tư cùng mọi người phản ứng lại đây, hắn đã bỏ chạy mất dép!

Mấy năm rồi mới lại ôm tiểu Trọng Ngôn vào lòng, Dịch Tu Tư cũng không có thái độ tốt lắm “ Trọng Ngôn, vừa rồi ngươi gọi ta là gì?”

” Phụ thân!” Trọng Ngôn chớp đôi mắt to, trả lời rõ ràng

“Vậy kia là ai?” Dịch Tu Tư lập tức chỉ vào Tuyết Kiều

” Nương, nương!” Trọng Ngôn lại trả lời rất đồng dạng.

” Ai nha, con ngoan, thật thông minh, để phụ thân hôn một cái coi. Như Mặc, ngươi xem, đứa nhỏ này thực thông minh, nghe nói lúc trước là hắn phát hiện ra Tuyết Kiều ở trong tảng đá nha, Trọng Ngôn, nói cho phụ thân biết làm sao ngươi biết được nương ở trong đó?”

Mấy tiếng phụ thân và nương làm cho Dịch Tu Tư vui sướng đến tâm cũng nở hoa, liên tục gọi tiểu Trọng Ngôn là con ngoan, khen hắn thông minh, không hề nghĩ tới tiểu tử kia nào phải con hắn.

Đối với Dịch Tu Tư hỏi, mọi người cũng rất hiếu kỳ, tất cả ánh mắt đều tập trung nhìn về phía hắn, tiểu Trọng Ngôn suy nghĩ một hồi mới nói “ nghe được nương gọi ta, ta là nước mắt của mẹ”

Câu trước thì còn hiểu, câu sau thì ngẩn ngơ, chẳng lẽ chuyện Tuyết Kiều không có nước mắt liên quan tới tiểu Trọng Ngôn sao?

” Phụ thân không hiểu a, Trọng Ngôn nói rõ ràng hơn đi” Dịch Tu Tư kiên nhẫn dụ dỗ hắn

“Chính là nương gọi ta” Trọng Ngôn còn nhỏ lại vừa biết nói không bao lâu cho nên năng lực biểu đạt chưa được tốt lắm “ mẹ không có nước mắt, Trọng Ngôn nghe được nhưng lại không nói được với người khác, phụ thân phải, Trọng Ngôn rất gấp”

Mọi người nghe xong cũng mơ mơ hồ hồ, đoán rằng vật nhỏ này cảm nhận được hơi thở của Tuyết Kiều cho nên mới chạy đến phía sau núi, cũng vì vậy mà giúp cho Dịch Tu Tư tìm được hạnh phúc trở về, cho nên mặc kệ chuyện nước mắt là thế nào thì trong lòng Dịch Tu Tư cũng cảm tạ tiểu Trọng Ngôn ngàn vạn lần, cũng quyết định sau này sẽ đối xử tốt với hắn, chờ khi hắn lớn lên, có thể diễn đạt tốt hơn thì lại hỏi lại

chuyện này, dù sao hần cũng chỉ muốn thấy Tuyết Kiều cười chứ không phải là khóc, cho nên nàng không có nước mắt hần lại càng vui.

Địch Tu Tư nào đâu biết rằng chính vì sự thiếu kiên nhẫn lúc này đã làm cho hần một trăm năm sau hối hận không ngừng.

Giờ khắc này có thể nói là giây phút vui vẻ nhất của tất cả mọi người, là thời gian đẹp nhất, hạnh phúc nhất của bọn họ, toàn bộ Huyền Diệp tràn ngập tiếng cười đùa...

Một trăm năm sau,

” Chết tiệt, Vân Trọng Ngôn, người đứng lại cho ta, mau nói rõ ràng một chút, những lời người vừa nói là có ý gì?” Địch Tu Tư hỗn hển chạy theo một tiểu nam hài đáng yêu, miệng không ngừng la to

” Phụ thân, ý là thể hiện trong lời nói rồi a, người muốn cùng nương sinh đệ đệ hay là muối muối thì khẳng định là không được a, bởi vì mẹ không có nước mắt, phải có nước mắt thì phải sinh được nhưng mà nương lại không có, nói cách khác, người không có quyền lựa chọn, hoặc là người đem tinh khí của mình giao cho ta hoặc là để Minh Nhân ba ba giúp người dựng dục...”

Còn chưa nói xong thì Địch Tu Tư đã quát lên “ không có cửa đâu, hài tử của ta sao phải nhờ Minh Nhân kia dựng dục chứ? Còn người nữa, người là con ta, để người sinh, vậy thì đứa nhỏ kia gọi người là phụ thân hay ta là phụ thân? Tức chết ta” nói tới đó lại như nhớ ra cái gì mà quát lớn hơn “ chết tiệt, người và Minh Nhân đều là giống dục, sao có thể dựng tử chứ?”

“Cho xin đi phụ thân, chẳng lẽ người không biết Ngư Giao, Nhân Ngư, thậm chí là bộ tộc Hoàng Tước của Vân Thư thúc thúc từ thời thượng cổ đã là song tính sao? Chỉ là thiên tính đó theo sự tiến hóa sau này mà dần dần biến mất thôi, nếu thực sự không có đối tượng sinh sản thì vẫn có thể tự mình làm a, cho nên chúng ta sinh thì có gì kỳ lạ đâu”

Trọng Ngôn không nhịn được mà đảo đôi mắt trắng dã, một trăm năm trôi qua, mẫu thân Nhân Ngư đơn thuần của hần ngày càng thông minh mà phụ thân Huyền Diệp tộc nhìn tướng thông minh này lại ngày càng đơn thuần, ai, chẳng lẽ chỉ số thông minh cũng có thể hoán đổi cho nhau? Thực sự là đáng sợ, may mà hần thông minh, đã sớm đến chỗ cha mẹ nuôi chơi, nếu không cũng đã biến thành như phụ thân bây giờ, a, mà vậy thì thực sự là không cần sống nữa.

” Không được, hài tử của ta, vô luận như thế nào cũng không thể chui ra từ cơ thể của các người” Địch Tu Tư trán nổi gân xanh

“Vậy cũng dễ thôi, người cứ đi nói cho nương biết bởi vì nàng không có nước mắt cho nên sẽ không sinh được, người có gan để nói không?”

Vân Trọng Ngôn không chút e dè, ngồi đong đưa trên nhánh cây, đưa mắt bề ngễ nhìn Địch Tu Tư. Đáng thương cho Địch Tu Tư khí thế gì cũng bị đè bẹp, mấy năm qua ngoài trừ bọn họ và Thanh Liên cùng Bảo Bảo thì những cặp khác đều đã sinh đứa nhỏ, thậm chí Báo vương của Thú tộc đang mang thai lần thứ ba, mà mỗi lần Tuyết Kiều từ Xà tộc trở về đều lộ ra biểu tình muốn có cục cưng, lúc đầu hần không đồng ý vì chỉ một tiểu Trọng Ngôn cũng đủ làm hần thiếu kiên nhẫn rồi nhưng thấy ánh mắt chờ mong của Tuyết Kiều thì hần lại không thể mở miệng.

Một trăm năm qua, hần liên tục cố gắng gieo trồng nhưng lại không thấy thành quả, Tuyết Kiều ngày càng nóng nẩy, mặt mày cũng sâu bi hơn, hần liền đi tìm vật nhỏ tổ khổ không ngờ lại nghe được tin tức kinh hồn như thế. Thì ra nước mắt của bộ tộc Nhân Ngư có liên quan đến việc sinh sản, Tuyết Kiều đã không còn nước mắt thì dù có khỏe mạnh thế nào cũng không thể dựng dục, cho nên mọi cố gắng của hần trong một năm qua đều là công cốc.

Nhưng với phương thức giải quyết của tiểu Trọng Ngôn thì hần tình nguyện không có, đứa nhỏ của hần cần gì phải nhờ Minh Nhân hỗ trợ chứ (hần lại quên hỏi là người ta có nguyện ý giúp hần hay không), tuyệt đối không được, mà đứa nhỏ lại càng không thể do Trọng Ngôn sinh ra, vậy chẳng phải hần sẽ trở thành ông nội sao. Bây giờ hần đã hiểu vì sao năm đó tiểu hài tử kia lại đột nhiên gọi hần là phụ thân, quả nhiên là không có ý tốt, đáng giận a.

Nhưng mà Trọng Ngôn nói đúng, hấn đúng là không có gan nói cho Tuyết Kiều biết nàng không thể sinh được, làm sao bây giờ?

” Chẳng lẽ không có biện pháp khác?” Hấn không tin không còn cách nào khác, Vân Thư và Mặc Mặc là hai nam nhân mà còn có đứa nhỏ, hấn và Tuyết Kiều sao lại không thể chứ?

” Có! Người cùng mẫu thân là vợ chồng, các người mặc dù không cùng loại, nhưng nhiều năm đồng giường cộng chằm như vậy, hơi thở cũng đã giao hòa, nếu phụ thân không để ý tới hình tượng thì người có thể mang thai a”

Trọng Ngôn nói xong thì bỏ chạy mất dép, bởi vì giây tiếp theo chắc chắn phụ thân thân ái sẽ xử lý hấn a.

Quả nhiên ngay chỗ chạc cây hấn vừa ngồi đã bị đánh nát be nát bét, hấn đã bay hơn trăm dặm vẫn còn nghe tiếng hét của phụ thân “ chết tiệt, Vân Trọng Ngôn, người lặn ra đây cho ta”

Chạy đi rồi còn quay lại sao? Hấn cũng không ngu như vậy

Cho nên phụ thân thân ái, đừng trách Trọng Ngôn không có nói biện pháp cho người biết ai, phần còn lại là do người quyết định thôi.

Bây giờ hấn còn bận đi đến Thú tộc xem Linh Lung a di sinh tiểu muội muội a.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/diep-vuong-hoac-ai>